LUCINDA RILEY

O AVENTURĂ ITALIANĂ

LITERA

BLUE MOON

Foto: Lucinda Riley PR © Kit Riley - Aprilie 2021

Lucinda Riley

LUCINDA RILEY s-a născut în 1965 în Irlanda și, după o scurtă carieră ca actriță de film, teatru și televiziune, a scris primul roman la vârsta de 24 de ani. Cărțile ei au fost traduse în 37 de limbi și vândute în 40 de milioane de exemplare, și continuă să emoționeze publicul din toată lumea. În colaborare cu fiul ei, Harry Whittaker, a conceput și a scris o serie de cărți pentru copii, numite *The Guardian Angels*. Deși cei patru copii ai Lucindei au crescut în Norfolk, Anglia, în 2015 ea și-a îndeplinit visul de a cumpăra o casă într-o regiune izolată din Irlanda, West Cork, despre care a spus întotdeauna că este casa ei spirituală, iar aici a scris ultimele cinci romane. Lucinda a fost diagnosticată cu cancer în 2017 și a încetat din viață pe 11 iunie 2021, înconjurată de familia ei iubitoare.

LUCINDA RILEY

O AVENTURĂ ITALIANĂ

Traducere din limba engleză și note
LAURA RUNCANU

LITERA
București

The Italian Girl
Lucinda Riley
Copyright © Lucinda Edmonds, 1996
Revised Edition Copyright © Lucinda Riley, 2014

O aventură italiană
Lucinda Riley

Copyright © 2022 Grup Media Litera
pentru ediția în limba română
Toate drepturile rezervate

LITERA®
Editura Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Monica Nedelcu
Corectori: Păunița Ana, Cătălina Călinescu
Copertă: Bell Studio
Tehnoredactare și prepress: Ofelia Coșman

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
RILEY, LUCINDA
O aventură italiană / Lucinda Riley; trad. din lb. engleză
și note: Laura Runcanu. – București: Litera, 2022
ISBN 978-606-33-9605-2

I. Runcanu, Laura (trad.; note)

821.111

NOTA AUTOAREI

Am scris povestea Rosannei și a lui Roberto în urmă cu șaptesprezece ani și am publicat-o în 1996, cu titlul *Aria*, sub vechiul meu pseudonim literar, Lucinda Edmonds. Anul trecut, unii dintre editorii mei m-au întrebat despre cărțile scrise anterior. Le-am spus că toate edițiile acestora se epuizaseră, dar ei m-au rugat să le dau câteva exemplare. M-am aventurat în pivniță și am scos la lumină opt cărți pe care le scrisesem cu mult timp în urmă. Erau acoperite cu murdărie de șoarece și pânze de păianjen, și miroseau a umezeală, însă le-am dat editorilor, explicându-le că fusesem foarte tânără pe vremea când scrisesem acele cărți și că înțelegeam dacă voiau să le arunce pe loc la gunoi. Spre surpriza mea, reacția lor a fost una incredibil de pozitivă și m-au întrebat dacă doream să le public din nou.

Asta însemna că trebuia să încep să le recitesc și, ca orice scriitor care aruncă o privire asupra muncii sale din trecut, am deschis, cu neliniște, primele pagini din *Aria*. A fost o experiență bizară, pentru că nu-mi puteam aminti prea mult din poveste, astfel încât am devenit implicată exact așa cum o face un cititor, dând paginile din ce în ce mai repede, ca să aflu ce urma să se întâmple mai departe. Am simțit că volumul avea nevoie să fie adus la zi și reeditat, însă povestea și personajele

erau acolo cu toatele. Așa încât m-am pus pe treabă vreme de câteva săptămâni și rezultatul final a fost *O aventură italiană.* Sper să vă placă.

Lucinda Riley, ianuarie 2014

Pentru fiul meu, Kit

„Amintește-ți de noaptea aceasta,
pentru că e începutul lui «mereu».“

Dante Alighieri

Opera Metropolitană, New York

Dragul meu Nico,

Mi se pare ciudat să mă așez ca să scriu și să încep să depăn o poveste de o mare complexitate, știind că s-ar putea ca tu să n-o citești niciodată. Nu-mi dau seama acum dacă a scrie despre evenimentele petrecute în ultimii câțiva ani o să fie o formă de catharsis pentru mine, sau dacă o să fie în beneficiul tău, dragul meu, însă mă simt determinată s-o fac.

Astfel că acum stau așezată în garderoba mea, întrebându-mă de unde să încep. Multe dintre lucrurile pe care o să le aştern pe hârtie s-au întâmplat înainte să te naști tu – un lanț de evenimente care au început pe vremea când eram mai tânără decât ești tu acum. Așadar, poate că ăsta ar trebui să fie locul cu care să încep: Napoli, orașul în care m-am născut...

Mi-o amintesc pe mamma*, care atârna hainele spălate pe o frânghie ce traversa strada, între apartament și clădirea opusă. Locuitorii din zona Piedigrotta păreau să fie într-o dispoziție de perpetuă sărbătoare atunci când pășeau pe ulițele înguste, iar hainele de diferite culori le atârnau deasupra capetelor. Și zgomotele – întotdeauna zgomotele – care îmi evocă acei ani timpurii... Nici măcar noaptea nu era liniște vreodată. Oameni*

care cântau, râdeau, copii mici care plângeau... După cum știi, italienii sunt oameni vorbăreți, emoționali, iar familiile din Piedigrotta își împărtășeau bucuria și tristețea în fiecare zi, oamenii stând așezați pe treptele caselor, cu pielea lor la fel de închisă la culoare precum fructele de pădure care se coc în soarele dogoritor. Căldura era de nesuportat, în special în toiul verii, când pavajul ne ardea tălpile și țânțarii profitau pe deplin de pielea noastră expusă, atacându-ne pe nesimțite. Pot încă să simt miriadele de mirosuri care urcau prin fereastra deschisă a dormitorului meu: canalizarea, care uneori era suficient de urât mirositoare ca să-ți întoarcă stomacul pe dos, însă cel mai adesea aroma ispititoare a pizzei proaspete, venită din bucătăria lui papa.

Pe când eram mică, noi eram săraci, însă până în momentul în care am trecut de prima comuniune, papa *și* mamma *reușiseră deja să transforme mica lor cafenea, Marco, într-o adevărată afacere de succes. Munceau zi și noapte, servind felii de pizza picantă, făcută după rețeta secretă a tatei, care cu timpul devenise faimoasă la Piedigrotta. În lunile de vară, odată cu afluența turiștilor, cafeneaua devenea și mai aglomerată, iar interiorul înghesuit era atât de ticsit cu mese de lemn, încât devenea imposibil să mai mergi printre ele.*

Familia noastră locuia într-un apartament mic, aflat deasupra cafenelei. Aveam baia noastră; aveam mâncare pe masă și pantofi în picioare. Papa *era mândru că se ridicase din nimic, reușind să asigure cele necesare familiei lui. Și eu eram fericită, iar visurile mele se întindeau doar un pic mai departe de următorul răsărit de soare.*

Apoi, într-o noapte fierbinte de august, pe când aveam unsprezece ani, s-a întâmplat ceva care mi-a schimbat viața. Pare imposibil de crezut ca o fată care nu era nici măcar adolescentă să se poată îndrăgosti, însă îmi amintesc atât de bine momentul în care privirea mea s-a oprit pentru întâia oară asupra lui...

CAPITOLUL 1

Napoli, Italia, august 1966

Rosanna Antonia Menici se prinse cu mâinile de chiuvetă și se ridică pe vârfuri ca să se privească în oglindă. Fu nevoită să se încline un pic spre stânga, pentru că oglinda avea în ea o crăpătură care-i distorsiona trăsăturile. Asta însemna că nu putea să-și vadă decât jumătate din ochiul drept și dintr-unul dintre pometi, și nici un pic din bărbie; era prea scundă ca să-și poată vedea bărbia, chiar dacă stătea pe degetele de la picioare.

– Rosanna! Ieși, te rog, din baie!

Rosanna suspină și se desprinse de chiuvetă, traversă dușumeaua acoperită cu linoleum negru și descuie ușa. Mânerul se răsuci imediat, ușa se deschise și Carlotta se năpusti pe lângă ea.

– De ce încui ușa, copil prostuț? Ce ai de ascuns?

Rosanna ridică din umeri, timidă, dorindu-și ca Dumnezeu s-o fi făcut la fel de minunată ca pe sora ei mai mare. Mama îi spusese că Dumnezeu îi dăruise fiecăreia harul său, iar cel al Carlottei era frumusețea. Privi, umilă, cum Carlotta își scotea halatul de baie, lăsând să se vadă un corp perfect, cu o piele proaspătă și catifelată, sâni plini și picioare lungi, în formă de fus. Toți cei care intrau în cafenea o lăudau pe fata cea frumoasă

a mamei și a tatei și spuneau că într-o bună zi ea avea să facă o partidă bună, măritându-se cu un bărbat bogat.

Aburul începu să se ridice în baia mică, iar Carlotta închise robinetele și intră în apă. Rosanna se cocoță pe marginea căzii.

– Vine Giulio în seara asta? o întrebă pe sora ei.

– Da, o să fie acolo.

– Crezi că te măriți cu el?

Carlotta începu să se săpunească.

– Nu, Rosanna, nu mă mărit cu el.

– Dar am crezut că-l placi.

– Da, îmi place de el, dar nu-mi... Ei, ești prea mică să înțelegi.

– *Papa* îl place.

– Da, știu că *papa* îl place. Vine dintr-o familie bogată, adăugă Carlotta ridicând din sprâncene și oftând dramatic. Dar mă plictisește. *Papa* m-ar mărita mâine cu el în biserică dacă ar putea, însă vreau să mă distrez puțin înainte, să mă bucur de viață.

– Dar am crezut că e distractiv să te căsătorești, insistă Rosanna. Te îmbraci cu o rochie de mireasă frumoasă, primești o sumedenie de cadouri, ai propriul apartament și...

– O droaie de copii care urlă și o talie îngroșată, încheie Carlotta, trecându-și leneș săpunul peste contururile corpului în timp ce vorbea, iar ochii ei închiși la culoare licăriră. La ce te uiți? Du-te, Rosanna, lasă-mă în pace zece minute. Mama are nevoie de tine la cafenea. Și închide ușa după ce pleci!

Rosanna ieși din baie fără să răspundă și se îndreptă spre scara abruptă, din lemn. Deschise ușa aflată la capătul treptelor și intră în cafenea. Pereții fuseseră văruiți de curând, și o icoană a Sfintei Fecioare era atârnată deasupra barului, în cealaltă parte a încăperii, lângă un poster cu Frank Sinatra. Mesele din lemn închis la culoare fuseseră bine lustruite, iar pe fiecare dintre ele era așezată câte o lumânare vârâtă într-o sticlă goală de vin.

– Aici erai! Unde ai fost? Te-am tot strigat. Haide, ajută-mă să atârn pancarta asta!

Antonia Menici stătea cocoțată pe un scaun, ținând în mâini unul dintre capetele unei bucăți de pânză viu colorate. Scaunul se clătina destul de tare sub considerabila ei greutate.

– Da, *mamma*.

Rosanna trase un alt scaun de sub una dintre mese și îl târî până sub bolta aflată în centrul cafenelei.

– Grăbește-te, copilă! Dumnezeu ți-a dat picioare ca să alergi, nu ca să te târăști ca melcul! o certă mama, drept care Rosanna apucă celălalt capăt al panoului și se sui pe scaun. Pune bucla aia în cui, o instrui Antonia, iar Rosanna făcu ce i se ceruse. Acum, ajut-o pe *mamma* să se dea jos, să vedem dacă l-am pus drept.

Rosanna coborî de pe scaunul ei și se grăbi s-o ajute pe Antonia să ajungă jos cu bine. Palmele mamei erau umede, iar Rosanna îi văzu broboanele de sudoare adunate pe frunte.

– *Bene, bene!* se bucură Antonia, privind în sus plină de satisfacție.

– „La mulți ani, Maria și Massimo!" citi Rosanna cu voce tare.

Antonia își luă fiica în brațe și-i oferi una dintre rarele ei îmbrățișări.

– Ei, o să fie o surpriză adevărată! Cei doi își imaginează că vin să cineze doar cu mine, cu tatăl tău și cu tine. Vreau să le văd fețele în clipa în care o să-și găsească aici toți prietenii și toate rudele, spuse Antonia, a cărei față rotundă străluci de bucurie, iar apoi o lăsă pe Rosanna din brațe, se așeză pe scaun, își șterse fruntea cu batista și se înclină în față, făcându-i semn fiică-sii să vină mai aproape de ea. Rosanna, îți spun un secret: i-am scris lui Roberto. Vine și el de la Milano ca să ia parte la petrecere. O să cânte pentru mama și tatăl lui chiar aici, la Marco! Toată lumea din Piedigrotta o să vorbească mâine despre noi!

– Da, *mamma*. E muzicant, nu?

– Muzicant?! Ce prostii spui tu? Roberto Rossini nu-i muzicant, e student la Scuola di musica de la Scala din Milano. Într-o zi o să fie un mare cântăreț de operă și o să urce chiar pe scena de la Scala, spuse Antonia împreunându-și mâinile la piept, iar Rosannei i se păru că arăta exact ca atunci când se ruga în biserică, la liturghie. Iar acum du-te și ajută-i pe *papa* și pe Luca la bucătărie. Sunt încă multe de făcut înainte de petrecere. Eu mă duc la *signora* Barezi, să mă coafez.

– Vine și Carlotta să mă ajute? întrebă Rosanna.

– Nu. Ea vine cu mine, la *signora* Barezi. Trebuie să arătăm amândouă perfect în seara asta.

– Cu ce să mă îmbrac, *mamma*?

– Ai rochia roz cu care mergi la biserică, Rosanna.

– Dar mi-e prea mică. O să fiu caraghioasă, spuse fata bosumflându-se.

– Nici poveste! Vanitatea e un păcat, Rosanna. Dacă îți aude gândurile astea înfumurate, Dumnezeu o să vină la noapte și-o să-ți smulgă tot părul! O să te trezești cheală de dimineață, exact așa cum a pățit *signora* Verni după ce l-a părăsit pe soțul ei pentru un bărbat mai tânăr! Haide, acum du-te la bucătărie!

Rosanna dădu din cap în semn că pricepuse, iar apoi se îndreptă spre bucătărie, întrebându-se de ce Carlotta încă nu-și pierduse părul. Căldura intensă o asaltă de îndată ce deschise ușa. Marco, tatăl ei, pregătea aluatul de pizza la o masă lungă, din lemn. Marco era subțire și musculos, la polul opus față de soția lui; în timp ce lucra, capul chel îi strălucea de sudoare. Luca, fratele ei, înalt și cu ochi închiși la culoare, amesteca într-o oală enormă și aburindă, deasupra plitei. Preț de o clipă, Rosanna privi, vrăjită, la dexteritatea cu care *papa* învârtea deasupra capului aluatul pe care-l ținea în vârful degetelor. După aceea, el îl trânti jos, pe masă. Aluatul închipuia acum un cerc perfect.

– *Mamma* a zis să vin și să vă ajut.

– Şterge farfuriile de pe scurgător şi aşază-le pe masă! îi ordonă Marco fără să se oprească din lucru.

Rosanna privi muntele de farfurii şi scoase un şervet dintr-un sertar, dând din cap, resemnată.

– Cum arăt?

Carlotta se opri în dreptul uşii, teatral, în timp ce restul familiei o privea cu admiraţie. Era îmbrăcată într-o rochie nouă, făcută dintr-un satin fin, de culoarea lămâii, etalând un corset cu decolteu adânc şi o fustă care se întindea strâns peste şolduri, oprindu-se exact deasupra genunchilor. Părul ei negru şi des fusese coafat în bucle elastice şi strălucitoare, care-i atârnau până la umeri.

– *Bella, bella!* exclamă Marco traversând încăperea şi întinzând mâna spre Carlotta, care i-o luă şi coborî treapta. Giulio, nu-i aşa că fiica mea arată frumos? întrebă el.

Tânărul se ridică de la masă şi zâmbi timid, trăsăturile lui copilăreşti părând nelalocul lor în combinaţie cu corpul musculos.

– Ba da, fu el de acord. E la fel de fermecătoare ca Sophia Loren în *Arabesque*.

Carlotta păşi spre prietenul ei şi-l sărută uşor pe obrazul bronzat.

– Mulţumesc, Giulio.

– Nu-i aşa că şi Rosanna e drăguţă? întrebă Luca, zâmbindu-i surorii lui.

– Bineînţeles că da, răspunse Antonia pe dată.

Rosanna ştia că *mamma* minţea. Rochia roz, care odinioară arătase atât de bine pe Carlotta, îi făcea faţa palidă, iar cozile împletite strâns îi scoteau urechile în evidenţă mai mult ca oricând.

– O să bem ceva înainte să sosească oaspeţii, spuse Marco scoţând la iveală o sticlă strălucitoare de lichior Aperol, pe

care o deschise cu îndemânare, turnând apoi băutura în şase păhărele.

– Chiar şi eu, *papa*? întrebă Rosanna.

– Chiar şi tu, răspunse Marco dând din cap şi oferindu-i fiecăruia câte un pahar. Fie ca Dumnezeu să ne ţină împreună pe toţi, să ne apere de deochi şi să facă ziua asta specială pentru prietenii noştri cei mai buni, Maria şi Massimo!

Marco îşi ridică paharul şi-l bău dintr-o singură sorbitură.

Rosanna luă o înghiţitură mică şi aproape că se înecă atunci când aprigul lichid amărui, de culoare portocalie, îi invadă gâtlejul.

– Eşti bine, *piccolina*[1]? întrebă Luca.

Ea îi zâmbi.

– Da, Luca.

Fratele ei îi luă mâna, se aplecă şi-i şopti la ureche:

– Într-o bună zi, o să fii mult mai frumoasă decât sora noastră.

Rosanna clătină din cap cu vehemenţă.

– Nu, Luca, n-o să fiu. Însă nu-mi pasă. *Mamma* zice că am alte calităţi.

– Bineînţeles că ai.

Luca îi îmbrăţişă corpul subţire şi o strânse la piept.

– *Mamma mia*, vin primii musafiri! Marco, adu *prosecco*! Luca, fugi şi verifică mâncarea, repede! exclamă Antonia îndreptându-şi rochia şi ducându-se la uşă.

Rosanna şedea la o masă aşezată în colţ şi privea cum cafeneaua începea să se umple de prietenii şi de rudele celor doi sărbătoriţi. Carlotta zâmbea şi-şi arunca buclele peste umăr, în mijlocul unui grup de bărbaţi tineri. Dintr-un colţ al sălii, Giulio o privea cu gelozie.

Apoi peste cafenea se lăsă liniştea şi toate capetele se întoarseră către bărbatul care se ivise în prag.

---

[1] Micuţo (în limba italiană în original)

Acesta o domina cu statura lui pe Antonia, pe care se aplecă s-o sărute pe ambii obraji. Rosanna se uită lung la el. Nu se gândise niciodată până atunci că ar fi putut să spună despre un bărbat că era frumos, însă pentru acesta nu reuşi să găsească nici un alt cuvânt. Era foarte înalt, lat în umeri, iar forța fizică îi era pusă în evidență de muşchii antebrațelor, lăsați la vedere de cămaşa cu mâneci scurte. Părul îi era neted, negru ca pana corbului, pieptănat pe spate ca să-i accentueze trăsăturile cizelate ale feței. Rosanna nu putea să-i vadă culoarea ochilor, însă aceştia erau mari şi limpezi. Avea buze pline, însă ferme şi masculine, contrastând cu pielea neobişnuit de deschisă la culoare pentru un napolitan.

Rosanna simți o ciudată senzație de gol în stomac, aceeaşi pe care o avea la şcoală înaintea unei lucrări de control. Se uită la Carlotta și văzu că aceasta, la rândul ei, rămăsese cu privirea pironită la tânărul aflat în prag.

– Bine ai venit, Roberto! exclamă Marco, făcându-i semn Carlottei să-l urmeze, croindu-și drum prin mulțime ca să ajungă cât mai repede la uşă şi apoi sărutându-l pe Roberto pe obraji. Sunt atât de bucuros că ne-ai onorat cu venirea ta în seara asta! Ea e Carlotta, fiica mea. Cred că a crescut de când ai văzut-o ultima oară.

Roberto o studie pe Carlotta din cap până-n picioare.

– Da, Carlotta, te-ai făcut mare, fu el de acord.

Vorbea cu o voce joasă și melodioasă, care-i provocă din nou emoții Rosannei.

– Și unde sunt Luca şi... ăăă...?

– Rosanna? întrebă *papa*.

– Desigur, Rosanna. Când am văzut-o ultima oară, n-avea decât câteva luni.

– Sunt bine amândoi și..., începu Marco să spună, dar se opri și privi în spatele lui Roberto, unde zări două siluete care urcau pe strada pavată cu piatră. Liniște, toată lumea, vin Maria și Massimo!

Pe dată, întreaga adunare amuți. Câteva secunde mai târziu, ușa se deschise. Maria și Massimo stăteau la intrarea în cafenea, surprinși la vederea fețelor cunoscute ale celor adunați acolo.

– *Mamma! Papa!* exclamă Roberto făcând un pas înainte și îmbrățișându-și părinții. La mulți ani!

Maria își strânse fiul în brațe, iar ochii i se umplură de lacrimi.

– Roberto! Nu pot să cred, nu pot să cred..., repeta ea întruna.

– *Prosecco* pentru toată lumea! spuse Marco zâmbind cu gura până la urechi, încântat de reușita surprizei pe care o puseseră la cale.

Rosanna îi ajută pe Luca și pe Carlotta să împartă vinul spumant, până când toată lumea primi un pahar.

– Puțină liniște, vă rog! ceru Marco, bătând din palme. Roberto vrea să spună ceva.

Roberto se urcă pe un scaun și le zâmbi oaspeților.

– Ocazia de azi e una specială. Iubiții mei *mamma* și *papa* sărbătoresc treizeci de ani de căsnicie. Așa cum știți cu toții, au trăit o viață întreagă la Piedigrotta, unde au adunat o mulțime de prieteni și unde țin o brutărie înfloritoare. Sunt la fel de bine-cunoscuți pentru bunătatea lor pe cât sunt și pentru minunata lor pâine. Oricine are o problemă știe că poate găsi un umăr pe care să plângă și un sfat bun în spatele tejghelei, la Massimo. Sunt cei mai iubitori părinți pe care mi i-aș fi putut dori, spuse Roberto, în ai cărui ochi licăriră lacrimi atunci când o privi pe mama lui, care-și ștergea și ea încă una. S-au sacrificat pentru mine și m-au trimis la cea mai bună școală din Milano, ca să pot să studiez și să devin cântăreț de operă. Ei bine, visul meu începe să prindă contur. Sper să nu treacă mult până când o să cânt la Scala. Și totul, datorită lor. Să închinăm, spuse Roberto ridicând paharul, pentru fericirea și sănătatea lor! Pentru *mamma* și *papa* – Maria și Massimo!

– Pentru Maria și Massimo! rostiră oaspeții în cor.

Roberto coborî de pe scaun și se aruncă în brațele mamei lui, în mijlocul ovațiilor.

– Vino, Rosanna! Trebuie să-l ajutăm pe *papa* să servească mâncarea, o chemă Antonia pe fată, îndemnând-o afară din încăpere, spre bucătărie.

Mai târziu, Rosanna privi cum Roberto vorbea cu Carlotta, iar apoi, după ce Marco puse la gramofon niște plăci pe care le adusese din apartamentul lor, văzu cum brațele lui Roberto înlănțuiră cu un gest dezinvolt talia îngustă a Carlottei și cei doi începură să danseze împreună.

– Fac o pereche frumoasă, șopti Luca, reflectând gândurile Rosannei. Giulio nu pare mulțumit, nu-i așa?

Rosanna urmări privirea fratelui ei și îl văzu pe Giulio așezat într-un colț, aruncându-i priviri încruntate prietenei lui, care râdea, fericită, în brațele lui Roberto.

– Nu, nu pare, fu ea de acord.

– Vrei să dansezi, *piccolina*? întrebă Luca.

Rosanna clătină din cap.

– Nu, mulțumesc. Nu știu să dansez.

– Ei, asta-i, bineînțeles că știi!

Luca o trase de pe scaun și o duse în mulțimea de oaspeți care dansau.

– Cântă-mi un cântec, Roberto, te rog! auzi Rosanna rugămintea Mariei către fiul ei, de îndată ce se sfârși ultimul cântec de pe una dintre plăcile de gramofon.

– Da, cântă-ne, cântă-ne! repetară oaspeții în cor.

Roberto își șterse fruntea și ridică din umeri.

– O să mă străduiesc, dar e dificil s-o fac fără acompaniament. O să cânt „Nessun dorma"[1].

[1] „Nimeni să nu doarmă" (în limba italiană în original) – arie din actul final al operei *Turandot* de Giacomo Puccini

Se lăsă tăcerea, iar el începu să cânte.

Ascultând sunetul magic al vocii lui Roberto, Rosanna rămase vrăjită. În momentul în care el ajunse în punctul culminant și-și întinse brațele înainte, i se păru că încerca să ajungă la ea.

Acela fu momentul în care își dădu seama că se îndrăgostise de el.

Urmară aplauze tumultuoase, însă Rosanna nu reuși să aplaude. Era prea ocupată să-și caute batista, ca să-și șteargă lacrimile involuntare care i se scurgeau pe obraji.

– Bis! Bis! strigară cu toții.

Roberto ridică din umeri și zâmbi.

– Iertați-mă, doamnelor și domnilor, dar trebuie să-mi menajez vocea.

În încăpere se auzi un murmur de dezamăgire, în timp ce Roberto se așeza din nou lângă Carlotta.

– Atunci, Rosanna o să cânte „Ave Maria", spuse Luca. Vino, *piccolina*!

Rosanna clătină cu putere din cap și rămase cu picioarele înfipte pe loc, cu o expresie de groază pe față.

– Da! exclamă Maria, bătând din palme. Rosanna are o voce nespus de melodioasă și mi-ar plăcea foarte mult s-o aud cântând imnul meu preferat!

– Nu, vă rog, eu...

Însă Rosanna fu purtată pe sus în brațele lui Luca și suită pe scaun.

– Cântă așa cum îmi cânți mie, îi șopti fratele ei pe un ton plin de blândețe.

Rosanna se uită la mulțimea de fețe care-i zâmbeau cu indulgență. Inspiră adânc și-și deschise gura în mod mecanic. La început, cântă cu o voce pierită, de-abia deasupra unei șoapte; însă pe măsură ce începea să-și uite nervozitatea și să se piardă în muzică, vocea îi deveni mai puternică.

La auzul ei, Roberto, ai cărui ochi fuseseră preocupați până atunci de decolteul adânc al Carlottei, privi în sus, neîncrezător. Cu siguranță că o voce atât de pură și de perfectă nu putea să izvorască din fătuca aceea slăbănoagă, îmbrăcată într-o rochie oribilă, roz. Însă, în timp ce o privea pe Rosanna, încetă să-i mai vadă pielea palidă sau trupul subțiratic, ce părea făcut doar din brațe și din picioare. În loc de asta, îi văzu ochii căprui, imenși și expresivi, și observă o umbră de culoare năpădindu-i obrajii în timp ce vocea superbă i se avânta în crescendo.

Roberto știu că nu asculta o școlăriță care-și interpreta rolul la serbare. Ușurința cu care lua cu asalt notele, controlul ei natural și evidenta ureche muzicală erau daruri înnăscute, nu noțiuni care puteau fi predate la școală.

– Scuză-mă, îi șopti el Carlottei în timp ce aplauzele răsunau în sală.

Traversă cafeneaua în direcția Rosannei, care tocmai se desprinsese din îmbrățișarea entuziastă a Mariei.

– Rosanna, vino și stai lângă mine! Vreau să-ți vorbesc, spuse el, iar apoi o conduse la un scaun, după care se așeză în fața ei și-i luă mâinile mici într-ale lui. *Bravissima*, micuțo! Ai cântat perfect imnul ăsta minunat. Iei lecții?

Prea copleșită ca să se uite la el, Rosanna privi țintă în podea și clătină din cap în semn de negare.

– Ei bine, ar trebui să iei. Niciodată nu-i prea devreme. Dacă eu aș fi început mai repede, atunci..., spuse Roberto ridicând din umeri. O să vorbesc cu tatăl tău. Aici, la Napoli, e un profesor dintre cei mai buni, care mi-a dat și mie lecții de canto. Trebuie să mergi la el imediat.

Brusc, Rosanna își ridică privirea și i-o întâlni pe a lui pentru prima dată. Văzu că ochii lui Roberto erau de un albastru-închis și adânc, și că erau plini de căldură.

– Crezi că am voce bună? șopti ea, neîncrezătoare.

– Da, micuțo, mai mult decât bună! Dacă iei lecții, darul tău o să fie impulsionat și educat. Iar apoi, într-o bună zi, o să pot spune cu mândrie că eu, Roberto Rossini, sunt cel care te-a descoperit.

El îi zâmbi și-i sărută mâna, iar Rosanna simți că mai avea puțin și leșina de plăcere.

– Are o voce nemaipomenit de melodioasă, nu-i așa, Roberto? spuse Maria făcându-și apariția în spatele Rosannei și așezându-i fetei o mână pe umăr.

– E mai mult decât atât, *mamma*, e..., murmură Roberto, făcând un gest elocvent cu mâna. E un dar de la Dumnezeu, ca și al meu.

– Mulțumesc, *signor* Rossini, reuși să îngaime Rosanna.

– Acum, zise Roberto, mă duc să-l găsesc pe tatăl tău.

Rosanna privi în sus și observă că vreo câțiva oaspeți o priveau cu admirația și căldura care îi erau de obicei rezervate Carlottei. O cuprinse o stare de bine. Pentru prima oară în viața ei, cineva îi spusese că era specială.

La ora zece și jumătate, petrecerea era încă în toi. Antonia apăru lângă Rosanna și-i spuse:

– E timpul să mergi la culcare. Du-te și ia-ți rămas-bun de la Maria și de la Massimo!

– Da, *mamma*, răspunse fata făcându-și loc cu băgare de seamă printre dansatori. Noapte bună, Maria, spuse ea sărutând-o pe mama lui Roberto pe ambii obraji.

– Îți mulțumesc că mi-ai cântat, Rosanna! Fiul meu încă vorbește despre vocea ta.

– Așa e, adeveri Roberto făcându-și apariția în spatele Rosannei. Le-am dat tatălui tău și lui Luca numele și adresa profesorului de canto. Luigi Vincenzi obișnuia să dea lecții la Scala și s-a pensionat aici, la Napoli, în urmă cu câțiva ani. E unul dintre cei mai buni profesori din Italia și încă mai ia elevi talentați. Când îl vezi, să-i spui că eu te-am trimis.

– Mulțumesc, Roberto! răspunse fata, îmbujorându-se sub privirea lui.

– Ai un dar cu totul deosebit, Rosanna. Trebuie să ai grijă de el și să-l prețuiești. *Ciao*, micuțo! adăugă Roberto ducându-i mâna la buze și sărutându-i-o. Sunt sigur că o să ne întâlnim din nou într-o bună zi.

Sus, în dormitorul pe care-l împărțea cu Carlotta, Rosanna își trase cămașa de noapte peste cap, după care își vârî mâna sub saltea și-și scoase de acolo jurnalul. Găsi creionul pe care îl ținea în sertarul cu lenjerie intimă, îl luă și se urcă în pat, apoi începu să scrie, cu fruntea încordată de concentrare:

16 august. Petrecerea lui Massimo și a Mariei...

Fata ronțăi capătul creionului, încercând să-și amintească exact cuvintele pe care i le spusese Roberto. După ce și le notă cu atenție, zâmbi de plăcere și închise jurnalul. Apoi puse capul pe pernă și ascultă sunetele muzicii și râsetele care se auzeau de la parter. Câteva minute mai târziu, neputând să doarmă, se ridică în capul oaselor. Redeschise jurnalul, luă creionul și adăugă încă un rând:

Într-o zi, o să mă căsătoresc cu Roberto Rossini.

CAPITOLUL 2

Rosanna se trezi cu o tresărire, deschise ochii și văzu că era aproape lumină. Auzi zgomotul camionului ce colecta gunoiul, care-și făcea tura de dimineață, iar apoi se întoarse și o văzu pe Carlotta. Tânăra stătea pe marginea patului ei, încă purtând rochia de culoarea lămâii, foarte mototolită, iar părul îi atârna, răvășit, în jurul umerilor.

– Cât e ceasul? o întrebă ea pe Carlotta.

– Șștt, Rosanna, culcă-te la loc! E încă devreme și o să-i trezești pe *mamma* și pe *papa*, murmură Carlotta în timp ce-și scotea pantofii și-și descheia fermoarul rochiei.

– Unde ai fost?

– Nicăieri, răspunse sora ei ridicând din umeri.

– Dar trebuie să fi fost *undeva*, fiindcă e aproape dimineață și tu te bagi în pat abia acum, insistă Rosanna.

– Taci odată! o certă Carlotta, care părea furioasă și înspăimântată, aruncându-și rochia pe un scaun și apoi trăgându-și cămașa de noapte peste cap. Dacă le spui lui *mamma* și lui *papa* că am venit atât de târziu, nu mai vorbesc niciodată cu tine! Trebuie să-mi promiți că n-o să faci așa ceva.

– O să-mi țin gura doar dacă îmi spui unde ai fost.

– Bine! se învoi Carlotta îndreptându-se în vârful picioarelor spre patul Rosannei și așezându-se. Am fost cu Roberto.

– Aha, spuse Rosanna, nedumerită. Ce ați făcut?

– Ne-am... plimbat. Doar ne-am plimbat.

– De ce ai ieșit la plimbare în toiul nopții?

– O să înțelegi după ce te faci mare, Rosanna, îi răspunse Carlotta cu bruschețe, îndreptându-se spre patul ei și intrând sub cearșaf. Acum, ți-am spus. Taci și culcă-te la loc!

Toată lumea dormi până târziu în casa Menici. Rosanna coborî la micul-dejun și văzu că Marco ședea la masa din bucătărie, mahmur, iar Antonia se chinuia să curețe cafeneaua.

– Vino și ajută-mă, Rosanna, altfel n-o să fim niciodată gata să deschidem, îi ceru Antonia fiică-sii, care se oprise să studieze resturile rămase în urma petrecerii.

– Pot să iau micul-dejun?

– După ce aranjăm cafeneaua. Haide, scoate cutia asta de gunoi în curtea din spate!

– Da, mamă.

Rosanna luă cutia și o cără prin bucătărie, unde tatăl ei întindea, mohorât, aluatul de pizza.

– Tată, ți-a vorbit Roberto despre lecțiile mele de canto? întrebă ea. A spus că o s-o facă.

– Da, mi-a zis, răspunse Marco dând din cap, obosit. Dar, Rosanna, el a fost doar amabil. Iar dacă într-adevăr crede că avem bani să te trimitem la un profesor de canto în cealaltă parte a orașului, atunci își face iluzii.

– Dar, tată, el crede că... Adică a spus că am talent.

– Rosanna, ești o fetiță care într-o bună zi o să crească și o să devină o soție bună pentru un bărbat. Trebuie să înveți cum să gătești și cum să-ți construiești un cămin, nu să-ți pierzi vremea umblând după o himeră.

– Dar..., murmură ea, iar buza de jos îi tremură. Vreau să fiu cântăreață, ca Roberto.

– Roberto e bărbat, Rosanna. Trebuie să muncească. Într-o bună zi, vocea ta cea melodioasă o să-ți adoarmă copiii cu un

cântec de leagăn. Gata cu asta! Du gunoiul afară, iar apoi vino înapoi și ajută-l pe Luca să spele paharele!

O lacrimă mică se rostogoli pe obrazul Rosannei pe când ducea cutia la coşurile de gunoi din spatele bucătăriei. Nu se schimbase nimic. Totul era la fel, ca și când ziua de ieri, cea mai frumoasă zi din viața ei, când simțise că era deosebită, nu se petrecuse niciodată.

– Rosanna! răsună din bucătărie vocea lui Marco. Grăbește-te!

Ea își șterse nasul cu dosul palmei și se întoarse înăuntru, lăsându-și visurile în curte, cu gunoiul.

Mai târziu în ziua aceea, pe când urca încet scările spre dormitor, epuizată de orele lungi de servit la mese, simți o mână pe umărul ei.

– De ce arăți atât de posomorâtă în seara asta, *piccolina*?

Rosanna se întoarse și-l privi pe Luca.

– Poate că sunt doar obosită, răspunse ea ridicând din umeri.

– Dar, Rosanna, ar trebui să fii foarte fericită! Nu i se întâmplă oricărei fete ca, atunci când cântă, să facă să lăcrimeze o sală plină de oameni!

– Dar, Luca, eu...

Rosanna se așeză dintr-odată în capătul scărilor înguste și fratele ei se înghesui lângă ea.

– Spune-mi ce se întâmplă, Rosanna!

– Azi-dimineață l-am întrebat pe tata despre lecțiile de canto, iar el mi-a spus că Roberto a fost doar amabil și că nu crede cu adevărat că pot fi cântăreață.

„Fir-ar!" înjură Luca în sinea lui.

– Nu-i adevărat! Roberto le-a spus tuturor că ai o voce frumoasă. Trebuie să mergi și să iei lecții de canto cu profesorul despre care ți-a vorbit.

– Nu pot, Luca. Tata spune că n-are bani pentru asta. Cred că lecțiile de canto sunt foarte scumpe.

– Of, *piccolina*, suspină Luca petrecându-și brațele în jurul umerilor ei. De ce e tata atât de orb atunci când vine vorba de tine? Dacă ar fi fost Carlotta, ei bine..., murmură el. Ascultă, Rosanna, te rog, nu-ți pierde speranța. Uite, continuă el, scotocind în buzunarul pantalonilor și scoțând o bucată de hârtie. Roberto mi-a dat și mie numele și adresa profesorului. Nu contează ce spune tata. O să mergem să-l vedem *împreună*, da?

– Dar n-avem bani să plătim, Luca, așa că n-are rost.

– Nu-ți face griji, nu încă. Lasă-l pe fratele tău mai mare să se ocupe de asta, răspunse Luca, sărutând-o pe frunte. Somn ușor, Rosanna!

– Noapte bună, Luca!

Coborând scările și traversând cafeneaua, Luca suspină la gândul unei alte nopți lungi pe care urma să și-o petreacă la bucătărie. Știa că trebuia să fie recunoscător fiindcă avea un viitor mai sigur decât alți tineri din Napoli, însă munca pe care o făcea îi dădea prea puțină satisfacție. Intră în bucătărie și se duse la masă, unde începu să taie o grămadă de ceapă, cu ochii înlăcrimați din pricina vaporilor înțepători. Amestecă atent ceapa în tigaie și se gândi la refuzul tatălui său de a-i plăti lecții de canto surorii lui mai mici. Rosanna avea un talent adevărat, iar el, Luca, nu putea s-o lase să și-l irosească.

În următoarea după-amiază liberă a lui Luca, el și Rosanna luară un autobuz până în cartierul exclusivist Posillipo, cocoțat pe un deal cu vedere la golful Napoli.

– O, Luca, ce frumos e aici! E atât de mult spațiu! Și un aer atât de răcoros! exclamă Rosanna după ce coborâră din autobuz și după ce luă o gură mare de aer, expirând încet.

– Da, e frumos, fu de acord Luca, iar apoi se opri și aruncă o privire peste întinderea golfului.

Apa azurie, strălucitoare era presărată cu bărci. Unele dintre ele se îndeletniceau cu tot felul de activități, în timp ce altele se odihneau, ancorate în apropierea țărmului. Dacă priveai

drept înainte, insula Capri se zărea ca un vis ce plutea la orizont. Urmărind curba golfului spre stânga, Luca văzu muntele Vezuviu, care se profila în depărtare, pe linia orizontului.

– Chiar aici locuiește *signor* Vincenzi? întrebă Rosanna întorcându-se și privind spre vilele albe și elegante, presărate pe dealul de deasupra lor. O, Doamne, trebuie să fie bogat! adăugă ea după ce începură să urce pe drumul plin de cotituri.

– Cred că locuința lui e una dintre astea, spuse Luca pe când treceau pe lângă mai multe intrări grandioase, după care se opriră în fața celei din urmă. Iată-ne aici, la *Villa* Torini. Vino, Rosanna!

Luca își luă sora de mână și o conduse pe alee, până la veranda acoperită cu buganvilea, care adăpostea ușa de la intrare. Ezitând câteva secunde din pricina nervozității, el apăsă în cele din urmă pe butonul soneriei.

Ușa se deschise. În prag apăru o servitoare de vârstă mijlocie, care le aruncă o privire cercetătoare.

– *Si? Cosa vuoi?* Ce doriți?

– *Signora*, am venit să-l vedem pe *signor* Vincenzi. Ea e Rosanna Menici, iar eu sunt fratele ei, Luca.

– Aveți programată o întâlnire?

– Nu, eu... dar Roberto Rossini...

– *Signor* Vincenzi nu primește pe nimeni fără programare. La revedere!

Ușa le fu închisă în față cu fermitate.

– Luca, haide să mergem acasă! îl rugă Rosanna pe fratele ei, trăgându-l de braț, nervoasă. Locul nostru nu-i aici!

De undeva, din interiorul vilei, pluti spre ei sunetul unui pian.

– Nu! Am făcut tot drumul ăsta și nu plecăm înainte ca *signor* Vincenzi să te audă cântând. Urmează-mă!

Luca o trase pe sora lui din fața ușii.

– Unde ne ducem, Luca? Vreau să merg acasă, îl rugă ea.

– Nu, Rosanna. Te rog, ai încredere în mine!

Luca o luă cu fermitate de mână și se lăsă ghidat de sunetul muzicii, care îi conduse în jurul casei. Astfel, ajunseră la colțul unei terase grațioase, decorate cu ghivece mari, de lut, pline cu mușcate de un roz prăfuit și cu saschiu purpuriu.

– Așteaptă aici, îi șopti Luca surorii lui.

El se lăsă pe vine și apoi se târî de-a lungul terasei, până când ajunse la o pereche de uși franțuzești, care fuseseră deschise ca să lase să intre briza ușoară a după-amiezii. Luca se uită pe furiș înăuntru, iar apoi se lăsă din nou pe vine și făcu repede cale întoarsă.

– E acolo, șopti el odată ajuns lângă sora lui. Cântă, Rosanna, cântă!

Ea îl privi, derutată.

– Ce vrei să spui, Luca?

– Cântă „Ave Maria" – repede!

– Păi...

– Cântă! stărui el.

Rosanna nu-l văzuse niciodată atât de pornit pe fratele ei cel blând. Așa că rămase locului, deschise gura și făcu ce i se ceruse.

Luigi Vincenzi tocmai își luase pipa și era pe cale să-și înceapă plimbarea de după-amiază în grădină, când auzi vocea. Închise ochii și ascultă timp de câteva secunde. Apoi, incapabil să-și stăpânească curiozitatea, se îndreptă încet spre celălalt capăt al încăperii și ieși pe terasă. În colț se afla o copilă în vârstă de vreo zece–unsprezece ani, îmbrăcată într-o rochie spălăcită, de bumbac.

Copilul se opri din cântat de îndată ce-l zări, iar pe față i se zugrăvi o expresie plină de teamă. Un bărbat tânăr, în mod evident rudă cu fetița, judecând după asemănarea dintre ei, stătea lângă ea.

Luigi Vincenzi începu să aplaude încetișor.

– Draga mea, îți mulțumesc pentru serenada asta fermecătoare! Însă pot să vă întreb ce faceți voi doi pe terasa mea?

Rosanna trecu pe nesimțite în spatele fratelui ei.

– Scuzați-mă, domnule, dar servitoarea dumneavoastră nu ne-a dat voie să intrăm, îi explică Luca. Am încercat să-i spun că Roberto Rossini i-a cerut surorii mele să treacă pe aici, dar ea ne-a închis ușa în nas.

– Aha! Aș putea ști cum vă cheamă?

– Ea e Rosanna Menici, iar eu sunt fratele ei, Luca.

– Bine. Veniți înăuntru! le spuse Luigi.

– Mulțumim, *signor.*

Luca și Rosanna intrară pe ușile franțuzești. Încăperea spațioasă era dominată de un pian alb, grandios, așezat în mijlocul unei podele strălucitoare, de marmură gri. Pereții erau acoperiți cu rafturi pline de partituri muzicale așezate în teancuri dezordonate. Pe polița șemineului erau așezate numeroase fotografii alb-negru, înrămate, care-l înfățișau pe Luigi îmbrăcat în haine de seară și ținând pe după umeri oameni ale căror fețe păreau cunoscute din paginile ziarelor și ale revistelor.

Luigi Vincenzi se așeză pe scaunul din fața pianului.

– Deci, de ce te-a trimis Roberto Rossini la mine, Rosanna Menici?

– Pentru că... pentru că...

– Pentru că a considerat că sora mea ar trebui să ia lecții de canto cu dumneavoastră, răspunse Luca în locul ei.

– Ce alte cântece mai știi, *signorina* Menici? întrebă Luigi.

– Păi... nu prea multe. Știu mai ales imnuri pe care le cânt la biserică, îngăimă Rosanna.

– Ce-ar fi să încerci din nou „Ave Maria"? Mi se pare că știi foarte bine imnul ăsta, spuse Luigi zâmbind, iar apoi se așeză la pian. Vino mai aproape, copilă. Nu mușc!

Rosanna se apropie de el și văzu că, în ciuda faptului că mustața și părul lui cărunt și creț îl făceau să pară foarte sever, ochii îi scânteiau, inimoși, de sub sprâncenele groase.

– Haide, cântă!

Luigi se așeză la pianul cel mare și începu să cânte acordurile de început ale imnului. Sunetul instrumentului era atât de diferit de cel al oricărui alt pian pe care-l mai auzise Rosanna, încât ea uită să înceapă la momentul potrivit.

– Ai vreo problemă, Rosanna Menici?

– Nu, domnule. Ascultam, doar, sunetul minunat al pianului.

– Înțeleg. Bine, acum concentrează-te!

Inspirată de grandiosul pian, Rosanna cântă așa cum n-o mai făcuse niciodată. Luca, stând în picioare aproape de sora lui, crezu că inima avea să-i explodeze de atâta mândrie. Știa că avusese dreptate s-o aducă pe Rosanna acolo.

– Bine, bine, *signorina* Menici! Iar acum, haide să încercăm niște game. Urmează-mă în timp ce cânt la pian!

Luigi o conduse pe Rosanna în susul și-n josul clapelor, testându-i ambitusul. Nu-i stătea în fire să folosească superlative, însă trebuia să recunoască faptul că fetița avea cel mai ridicat potențial pe care îl întâlnise în toți anii lui de profesorat. Vocea ei era remarcabilă.

– Gata. Am auzit destul.

– O să-i dați lecții, *signor* Vincenzi? întrebă Luca. Am bani să plătesc.

– Da, o să-i dau lecții. *Signorina* Menici, spuse Luigi întorcându-se spre Rosanna, o să vii aici o dată la două săptămâni, marțea, la patru după-amiaza. O să coste patru mii de lire pe oră.

Era jumătate din cât cerea de obicei, însă fratele fetei părea mândru și probabil că era sărac.

Fața Rosannei se lumină.

– Mulțumesc, *signor* Vincenzi, mulțumesc!

– În zilele în care nu ești cu mine, o să exersezi timp de cel puțin două ore, fără excepție – poți să te abați de la regula asta doar dacă moare cineva în familie. Înțelegi?

– Da, *signor* Vincenzi!

– Bun. Ne vedem marți, da? Iar acum o să ieșiți pe ușa din față, spuse Luigi, după care îi conduse pe Rosanna și pe Luca prin casă, până la ieșire. *Ciao*, Rosanna Menici!

Cei doi își luară rămas-bun, iar apoi pășiră ca niște somnambuli prin curte, până când ajunseră la poarta casei. Apoi Luca o ridică pe Rosanna în brațe și o învârti, plin de veselie.

– Am știut eu! Am știut! N-a trebuit decât să-ți audă vocea. Sunt atât de mândru de tine, *piccolina*! Știi că ăsta trebuie să rămână secretul nostru, da? S-ar putea ca *mamma* și *papa* să nu fie de acord. Nu trebuie să-i spui nici Carlottei.

– N-o să le spun, promit. Dar, Luca, ne putem permite lecțiile?

– Da, sigur că da, răspunse Luca, gândindu-se la banii pe care îi economisise în ultimii doi ani ca să-și cumpere un scuter, obiect care ar fi reprezentat primul pas către mult dorita libertate. Sigur că putem!

Zărind autobuzul care se apropia, Rosanna îl îmbrățișă instinctiv pe fratele ei.

– Mulțumesc, Luca! Îți promit că o să muncesc cât de tare pot eu. Iar într-o bună zi o să-ți întorc binefacerea.

– Știu că așa o să faci, *piccolina*, știu.

CAPITOLUL 3

– Ai grijă de tine, Rosanna! Șoferul de autobuz știe unde să te lase în caz că nu-ți amintești.

De pe treapta autobuzului, Rosanna îi zâmbi fratelui ei.

– Luca, deja mi-ai spus asta de o sută de ori! Nu sunt copil mic. Și e doar o călătorie scurtă.

– Știu, știu! răspunse Luca sărutându-și sora pe ambii obraji, în timp ce șoferul autobuzului porni motorul. Ai pus banii la loc sigur?

– Da, Luca! O să fie bine. Te rog să nu-ți faci griji.

Rosanna se îndreptă spre un scaun aflat în față și se așeză. Prin fereastra murdară, îi făcu fratelui ei cu mâna, în timp ce autobuzul pleca din stație. Călătoria fu plăcută, fiindcă o scoase din aglomerația orașului și o purtă sus, în aerul proaspăt al dealurilor. Inima Rosannei bătu un pic mai repede în momentul în care coborî din autobuz. Apoi se îndreptă spre vilă. Apăsă cu prudență pe butonul soneriei, amintindu-și de primirea glacială de ultima dată. Dar de data asta, după ce ușa se deschise, menajera o întâmpină pe Rosanna cu un zâmbet.

– Intrați, vă rog, *signorina* Menici! Numele meu e *signora* Rinaldi și sunt menajera domnului Vincenzi. Dumnealui vă așteaptă în sala de muzică.

Femeia o conduse pe Rosanna de-a lungul unui coridor, îndreptându-se spre partea din spate a vilei, iar apoi bătu la o ușă.

– Bine ai venit, Rosanna Menici! Te rog să iei loc, spuse Luigi arătându-i un scaun de lângă o masă pe care se afla o carafă de limonadă cu gheață. Cred că ți-e sete după călătorie. Vrei să bei ceva?

– Mulțumesc, *signor.*

– Te rog, dacă o să lucrăm împreună, trebuie să-mi spui Luigi.

Turnă pentru amândoi câte un pahar de limonadă, iar Rosanna bău cu poftă.

– Vremea asta e foarte neplăcută! exclamă Luigi în timp ce-și tampona fruntea cu o batistă mare, cu carouri.

– Dar e răcoare în camera asta, îndrăzni Rosanna să spună. Ieri, în bucătărie, *papa* a spus că erau peste patruzeci și opt de grade!

– Vorbești serios? Genul ăsta de temperatură e doar pentru beduini și pentru cămile. Cu ce se ocupă tatăl tău?

– El și *mamma* au o cafenea în Piedigrotta. Noi locuim deasupra localului, explică Rosanna.

– Piedigrotta e unul dintre cele mai vechi cartiere din Napoli, după cum sunt sigur că știi. Tatăl tău s-a născut acolo?

– Toată familia noastră s-a născut acolo.

– Înseamnă că sunteți adevărați napolitani. Eu sunt din Milano. Sunt doar un cetățean de împrumut al frumosului vostru oraș.

– Cred că e mult mai frumos aici, sus, decât acolo, jos, mai ales cu toți turiștii care vin aici.

– Lucrezi la cafenea?

– Da, atunci când nu sunt la școală, răspunse Rosanna, făcând o grimasă. Nu-mi place să lucrez acolo.

– Ei bine, Rosanna Menici, dacă situația asta nu-ți place, trebuie să înveți din ea. Sunt sigur că în timpul verii aveți mulți clienți englezi la cafenea.

– Da, răspunse Rosanna. Mulți.

– Foarte bine! Trebuie să-i asculți atunci când vorbesc și să încerci să înveți câte puțină engleză. O să ai nevoie de ea în viitor. Aveți și ore de franceză la școală?

– Sunt prima din clasa mea, răspunse ea cu mândrie.

– Unele dintre marile opere sunt scrise în franceză. Dacă începi să vorbești limbile astea acum, o să-ți fie mai ușor în viitor. Deci, ce părere au *mamma* și *papa* despre vocea fiicei lor?

– Nu știu. Eu... ei nu știu că iau lecții. Roberto Rossini i-a spus lui *papa* că ar trebui să vin să vă văd, dar *papa* a spus că n-avem bani.

– Deci fratele tău plătește?

– Da, răspunse Rosanna, scoțând câteva bancnote din buzunarul rochiei și punându-le pe masă. Suma asta e suficientă pentru următoarele trei lecții. Luca a vrut să plătească în avans.

Luigi luă banii cu un gest amabil de acceptare.

– Acum, Rosanna, aș vrea să știu dacă îți place să cânți.

Rosanna se gândi la cât de deosebită se simțise după ce cântase la petrecerea Mariei și a lui Massimo.

– Îmi place foarte mult. Sunt într-o altă lume atunci când cânt.

– Ei bine, cel puțin ăsta e un început bun. Însă trebuie să te avertizez că ești foarte tânără, prea tânără pentru ca eu să fiu sigur că vocea ta o să se dezvolte în mod corect. Nu trebuie să-ți forțăm corzile vocale, ci trebuie să le cultivăm cu grijă, să învățăm cum funcționează și care e cel mai bun mod de a le îngriji. Ca profesor, eu aparțin școlii numite Belcanto. Asta presupune o serie de exerciții vocale ce devin din ce în ce mai dificile, fiecare dintre ele fiind conceput pentru învățarea unui anumit aspect al artei interpretării. După ce o să le

stăpânești pe astea, vei fi studiat fiecare potențială problemă vocală înainte chiar ca ea să apară în muzică. Callas însăși a învățat în modul ăsta. Nici ea nu era cu mult mai mare decât tine atunci când a început lecțiile. Ești pregătită pentru o astfel de muncă grea?

– Da, Luigi.

– Trebuie să te avertizez că n-o să cânți marile arii decât după ce o să fii mult mai în vârstă. Mai întâi o să ne familiarizăm cu poveștile marilor opere și o să încercăm să înțelegem personajele. Cei mai buni interpreți sunt cei care nu numai că au voci minunate, dar sunt și actori magnifici. Și să nu crezi că două lecții pe lună cu mine sunt suficiente ca să-ți îmbunătățești vocea, o avertiză el. Trebuie să faci în fiecare zi, fără greș, exercițiile pe care ți le dau, continuă Luigi, dar apoi se întrerupse, se uită în ochii mari ai Rosannei și chicoti dintr-odată. Iar tu, Rosanna, trebuie să-mi reamintești că ești încă un copil. Te rog să mă ierți că te-am speriat. Frumusețea faptului că ești tânără înseamnă că avem atât de mult timp la dispoziție! Iar acum, să începem! Luigi se ridică în picioare și se duse la taburetul din fața pianului. Bătu cu palma scaunul de lângă el. Haide, o să învățăm să recunoaștem care sunt notele pe care le cântăm la pian.

O oră mai târziu, Rosanna părăsi *Villa* Torini. Era dezamăgită. Nu cântase nici măcar o singură notă pe tot parcursul lecției.

După ce ajunse acasă, epuizată de căldura din autobuz și de întreaga tensiune a după-amiezii, Rosanna se îndreptă direct spre camera ei. Luca o urmă la etaj, cu mâinile acoperite de făină.

– Așadar, ai găsit drumul de întoarcere?

– Sunt aici, nu-i așa, Luca? răspunse fata, zâmbind la vederea feței lui îngrijorate.

– Cum a fost, Rosanna?

– A fost minunat. Luigi e foarte amabil.

– Bine. Eu...

– Luca! tună Marco din bucătărie, de la parter.

– Trebuie să plec. Suntem foarte ocupați!

Luca o sărută pe obraz și se grăbi să coboare scările.

Rosanna se întinse pe patul ei, își luă jurnalul de sub saltea și începu să scrie. Câteva secunde mai târziu, Carlotta intră în cameră.

– Unde ai fost? Mama avea nevoie s-o ajuți, dar nu te-am găsit. A trebuit să servesc la mese toată după-amiaza!

– Am ieșit... cu un prieten. Mi-e foame. E ceva de mâncare?

– Nu știu. Du-te și întreab-o pe mama. Eu ies în oraș.

– Cu cine?

– O, doar cu Giulio, răspunse Carlotta cu un aer plictisit.

– Credeam că-ți place Giulio. Și că e prietenul tău.

– A fost... Adică, e... Of, nu mai pune întrebări, Rosanna! Mă duc să fac o baie.

După ce Carlotta părăsi dormitorul, Rosanna termină de scris în jurnal și îl așeză înapoi în ascunzătoarea lui obișnuită. După aceea, intră în bucătărioară și-și turnă un pahar cu apă din frigider. Știa că dacă se ducea la parter ca să-și ia ceva de mâncare, *mamma* și *papa* i-ar fi găsit de îndată o treabă de făcut. Iar ea era foarte obosită. Se strecură pe palier și deschise ușa de la scara de fier care ducea de la apartament până jos, în stradă. Mergea în acel loc ori de câte ori voia să petreacă un pic de timp de una singură, chiar dacă scara dădea înspre tomberoanele din spate. Așezată pe prima treaptă, își sorbi apa și retrăi fiecare moment al lecției cu Luigi. Deși își petrecuse ora învățând să citească notele cele negre de pe partitura muzicală, fără să le cânte, Rosannei îi plăcuse liniștea casei lui Luigi. Iar faptul că avea în cele din urmă un secret al ei o încânta foarte tare.

Se întoarse în dormitor și-și îmbrăcă repede cămașa de noapte. Carlotta își înfășură un șal în jurul umerilor, aproape gata de plecare.

– Să ai o seară plăcută! îi ură Rosanna.

– Mulțumesc.

Carlotta îi aruncă ceva ce aducea mai degrabă a grimasă decât a zâmbet și apoi părăsi camera, lăsând să plutească în urmă miros de parfum.

Rosanna se urcă în pat, gândindu-se că avea să evadeze în vila lui Luigi în fiecare a doua marți după-amiaza, fără să i se simtă lipsa. În cele din urmă, se hotărî să-și inventeze o prietenă imaginară. Urma s-o numească „Isabella" și să spună că părinții ei erau foarte bogați, pentru că asta l-ar fi impresionat pe *papa*. Ea ar fi putut, apoi, s-o viziteze pe Isabella în fiecare marți, fără să dea de bucluc. În privința exercițiilor vocale, trebuia să încerce să se trezească cu o oră mai devreme în fiecare dimineață și să se strecoare în biserică înainte de liturghie.

După ce găsi soluțiile, Rosanna căzu într-un somn adânc.

Era sfârșitul lui septembrie. Cafeneaua se liniștise, iar turiștii de peste vară plecaseră din oraș. Căldura sufocantă se domolise, devenind o căldură plăcută. Luca ieși în curte și-și aprinsese o țigară, bucurându-se de seara blândă. Carlotta apăru în spatele lui, la ușa bucătăriei.

– Luca, ai câteva minute în seara asta, înainte să se aglomereze cafeneaua? Trebuie să vorbesc cu tine.

Luca se uită la fața neobișnuit de palidă a Carlottei.

– Ce s-a întâmplat? Ești bolnavă?

Carlotta zăbovi în prag și deschise gura ca să răspundă, iar apoi auzi pașii grei ai Antoniei, care cobora pe scări.

– Nu aici, șopti ea. Vino la Renato, pe *Via* Caracciolo, la ora șapte. Te rog, Luca! Să fii acolo!

– O să fiu.

Carlotta îi aruncă un zâmbet pierit și apoi plecă.

Câteva zile mai târziu, Rosanna trecu prin cafenea și deschise ușa dinspre scara care ducea sus, la apartamentul lor.

În timp ce urca, îl auzi pe *papa* strigând în camera de zi. Îngrijorată că se putea ca el să-i fi descoperit secretul, Rosanna se opri în capul scării și ascultă.

– Cum ai putut să faci asta? Cum ai putut? repeta Marco întruna.

Rosanna auzi suspinele puternice al Carlottei.

– Nu vezi că înrăutățești lucrurile, Marco? spuse Antonia, care părea și ea foarte aproape să plângă. Țipetele și urletele tale n-o s-o ajute pe fiica noastră! *Mamma mia*, trebuie să încercăm să ne calmăm și să ne gândim la ce e mai bine de făcut. Mă duc să aduc ceva de băut pentru toți.

Ușa camerei de zi se deschise, iar Antonia apăru în prag. Obrajii ei erau lipsiți de roșeața lor obișnuită.

– Mamă, ce s-a întâmplat? Carlotta e bolnavă? întrebă Rosanna, care-și urmă mama pe coridor, până la bucătărie.

– Nu, nu e bolnavă. Du-te jos la fratele tău, Rosanna. O să-ți pregătească ceva de mâncare.

Antonia respira greu, iar vocea îi era încordată.

– Dar, mamă, te rog, spune-mi ce se întâmplă!

Antonia luă o sticlă de coniac din dulapul de la bucătărie, iar apoi se întoarse și-și sărută fiica pe creștet.

– Nimeni nu e bolnav, toată lumea e bine. O să-ți povestim totul puțin mai târziu. Du-te și spune-i fratelui tău că *papa* vine și el jos în câteva minute, spuse Antonia silindu-se să zâmbească, după care dispăru înapoi în camera de zi.

Rosanna traversă cafeneaua goală și ajunse în bucătăria principală, unde Luca stătea lângă ușa din spate și fuma o țigară.

– Luca, ce s-a întâmplat? *Papa* strigă, Carlotta plânge și *mamma* arată de parcă a văzut o stafie!

Luca trase vârtos din țigară și expiră încet pe nas. Apoi strivi mucul sub talpă și se întoarse în bucătărie.

– Vrei niște *lasagna*? Tocmai am făcut una.

El traversă bucătăria și deschise ușa cuptorului.

– Nu! Vreau să știu ce se întâmplă. *Papa* nu strigă niciodată la Carlotta. Cred că ea a făcut ceva foarte rău.

Luca servi *lasagna* în tăcere. Puse pe masă două farfurii pline și se așeză pe scaun, îndemnând-o din priviri pe Rosanna să facă la fel.

– *Piccolina*, există unele lucruri pe care ești prea tânără ca să le înțelegi. Carlotta a făcut o greșeală gravă și de asta e tata atât de supărat pe ea. Dar nu-ți face griji. Ei trei o să rezolve lucrurile și totul o să fie bine, crede-mă. Iar acum mănâncă-ți *lasagna* și povestește-mi despre lecția ta cu *signor* Vincenzi!

Știind că n-avea să obțină nici o altă informație, Rosanna suspină și luă o furculiță.

Rosanna fu trezită de sunetul unor suspine slabe. Se ridică în capul oaselor, clipind în lumina cenușie a zorilor care se apropiau.

– Carlotta! Carlotta, ce s-a întâmplat? șopti ea.

Nu primi nici un răspuns. Rosanna coborî din pat și se duse la sora ei. Carlotta avea o pernă trasă peste cap și încerca să-și înăbușe plânsetele. Rosanna așeză o mână nesigură pe umărul ei, iar de sub pernă apăru o față îndurerată.

– Te rog, nu plânge! Nu poate fi chiar atât de rău, încercă Rosanna s-o liniștească.

– Ba da, e foarte rău! răspunse Carlotta, ștergându-și lacrimile cu dosul palmei. Trebuie să mă căsătoresc... Trebuie să mă căsătoresc cu Giulio!

– Dar de ce?

– Din cauza a ceva ce am făcut. Dar... of, Rosanna... nu-l iubesc, nu-l iubesc!

– Atunci, de ce trebuie să te măriți cu el?

– Tata spune că trebuie și că asta e tot ce pot face. L-am mințit în legătură cu... Of...

Carlotta se puse din nou pe suspinat, iar Rosanna își petrecu brațele în jurul umerilor ei.

– Nu plânge, te rog! Giulio e un om de treabă. Îmi place de el. E bogat și o să ai un apartament mare. În plus, n-o să mai trebuiască să lucrezi la cafenea.

Carlotta se uită la sora ei și-i aruncă, printre lacrimi, un zâmbet pierit.

– Ai o inimă bună, Rosanna! Poate că, după ce mă căsătoresc, *mamma* și *papa* o să-ți dea mai multă atenție.

– Nu mă deranjează dacă nu-mi dau. Nu putem fi frumoși cu toții, înțeleg asta, răspunse Rosanna cu glas scăzut.

– Ei bine, uite unde m-a dus frumusețea mea! Poate că ție o să-ți fie mai bine fără ea. O, Rosanna, o să-mi lipsești după ce plec!

– Și tu o să-mi lipsești mie. Te căsătorești în curând?

– Da. Tata se duce mâine la tatăl lui Giulio. Cred că ne căsătorim într-o lună. Toată lumea o să ghicească, desigur.

– Ce să ghicească? întrebă Rosanna.

Carlotta își mângâie sora pe păr.

– Există, într-adevăr, unele lucruri pe care nu le poți înțelege decât după ce te faci mai mare. Rămâi copilă cât de mult poți, surioară! Să crești nu-i atât de amuzant precum pare. Iar acum întoarce-te în patul tău și dormi!

– Bine.

– Rosanna...

– Da?

– Mulțumesc. Ești o soră bună și sper că o să fim întotdeauna prietene.

Rosanna se urcă înapoi în pat și oftă, fără să înțeleagă nimic.

Patru săptămâni mai târziu, Rosanna stătea în spatele Carlottei, îmbrăcată într-o rochie de domnișoară de onoare croită din satin albastru, în timp ce sora ei își rostea jurămintele de căsătorie în fața lui Giulio.

Apoi avu loc o petrecere la cafenea. Deși Rosanna știa că aceea ar fi trebuit să fie cea mai fericită zi din viața Carlottei, sora ei era palidă și încordată, iar Antonia nu era nici ea cu mult mai fericită. Marco părea destul de vesel, deschizând sticlă după sticlă de vin spumant și povestindu-le invitaților lui despre minunatul apartament cu două dormitoare în care urma să locuiască tânărul cuplu.

La câteva săptămâni după nuntă, Rosanna o vizită pe Carlotta în noul apartament de lângă *Via* Roma al acesteia din urmă. Rosanna se uită cu uimire la televizorul așezat în colțul camerei de zi.

– Cred că, dacă a cumpărat așa ceva, Giulio are o grămadă de bani! exclamă Rosanna.

Carlotta aduse niște cafea și se așezară împreună pe canapea.

– Da, are bani, adeveri ea.

Rosanna sorbi din cafea, întrebându-se de ce părea sora ei atât de supărată.

– Ce mai face Giulio?

– Abia dacă-l văd. Pleacă la birou la ora opt dimineața și nu ajunge acasă decât după șapte și jumătate seara.

– Înseamnă că are o funcție importantă, spuse Rosanna pe un ton de încurajare.

Carlotta ignoră comentariul surorii ei.

– Seara, eu pregătesc cina și apoi mă duc la culcare. Mă simt atât de obosită zilele astea!

– De ce?

– Pentru că o să am un copil, răspunse Carlotta, istovită. O să fii în curând o *zia* – mătușica Rosanna.

– O, felicitări! exclamă Rosanna întinzându-se și sărutându-și sora pe obraz. Ești fericită?

– Da, bineînțeles că sunt fericită, răspunse Carlotta, morocănoasă.

– Cred că Giulio e foarte mulțumit că o să fie tătic.

– Da, bineînțeles că e. Deci, cum merg lucrurile acasă?

Rosanna ridică din umeri.

– Tata bea mult coniac și... e prost dispus; țipă mereu la mine și la Luca. Mama e obosită tot timpul și trebuie să se întindă mereu în pat.

– Deci lucrurile nu s-au prea schimbat, Rosanna, spuse Carlotta, reușind să zâmbească.

– Doar că mamei și tatei le e dor de tine, cred eu.

– Și mie mi-e dor de ei. Eu..., murmură Carlotta, cu ochii plini de lacrimi. Of, îmi pare rău, e din cauza sarcinii! Mă face să fiu emotivă. Luca tot n-are o iubită?

– Nu. Dar nici n-ar avea timp de una. E în bucătărie de la opt dimineața și nu termină treaba decât foarte târziu.

– Nu înțeleg de ce suportă lucrurile astea. Tata e atât de nepoliticos cu el și îl plătește atât de puțin! Dacă aș fi în locul lui Luca, aș pleca de acasă și aș începe o viață nouă altundeva.

Rosanna se îngrozi.

– Nu crezi că Luca o să plece, nu?

– Nu, Rosanna. Din fericire pentru tine și din nefericire pentru el, nu cred că o să plece, răspunse Carlotta în șoaptă. Fratele nostru e un om deosebit. Sper ca într-o zi să găsească fericirea pe care o merită.

La sfârşitul lui mai, Carlotta născu o fetiță. Rosanna se duse la spital, ca să-și vadă nepoțica.

– O, ce frumoasă e! Și cât de micuță! Pot s-o țin în brațe? întrebă Rosanna.

Carlotta dădu din cap în semn de aprobare.

– Sigur că da. Poftim!

Rosanna luă copilul de la sora ei și îl ținu în brațe. Se uită cu atenție la ochii închişi la culoare ai copilului.

– Nu seamănă cu tine, Carlotta!

– Mda... Cu cine crezi că seamănă? Cu Giulio? Cu *mamma*? Cu *papa*?

Rosanna cercetă copilul.

– Nu ştiu. Te-ai gândit la un nume?

– Da. O s-o cheme Ella Maria.

– E un nume frumos. Eşti atât de deşteaptă, Carlotta!

– Este, nu-i aşa?

Cele două surori se întoarseră, în timp ce Giulio intră în încăpere.

– Cum te simţi, *cara*[1]?

Giulio îşi sărută soţia.

– Sunt bine, Giulio.

– Mă bucur!

Giulio se aşeză pe marginea patului şi întinse mâna după cea a soţiei lui. Dar Carlotta şi-o îndepărtă cât putu de repede.

– De ce n-o iei în braţe pe fiica ta? îi sugeră ea.

– Desigur!

Giulio se ridică în picioare şi, în timp ce-i întindea copilul, Rosanna îi văzu durerea din ochii negri.

După ce vizitatorii plecară, Carlotta se întinse pe spate şi se uită ţintă în tavan. Făcuse ceea ce trebuia făcut, era sigură de asta. Avea un soţ de succes şi o fiică minunată. Reuşise să evite să se facă de ruşine şi să-i facă de ruşine şi pe ai ei.

Carlotta îşi întoarse capul şi privi în jos, către leagăn. Ochii întunecaţi ai Ellei erau larg deschişi, iar pielea ei albă şi perfectă contrasta cu smocul de păr negru din vârful capului. Ştia că trebuia să trăiască cu acea minciună pentru tot restul vieţii ei.

---

[1] Dragă (în limba italiană în original)

Opera Metropolitană, New York

Deci, Nico, ai aflat cum l-am cunoscut pe Roberto Rossini și cum au fost semănate semințele viitorului. Atunci când Carlotta s-a căsătorit cu Giulio, eram foarte tânără și naivă, neînțelegând multe dintre lucrurile care se întâmplau în jurul meu.

În următorii cinci ani am muncit din greu ca să mă pregătesc să cânt. M-am alăturat corului bisericii, lucru care mi-a oferit scuza de a exersa acasă cât de mult puteam. Mi-au plăcut lecțiile cu Luigi Vincenzi și, pe măsură ce m-am maturizat, pasiunea pentru operă a sporit și ea. În mintea mea, n-aveam nici o îndoială în legătură cu ceea ce voiam să fac după ce creșteam.

În toată acea perioadă, a fost ca și cum aș fi trăit o viață dublă. Știam că într-o bună zi trebuia să le spun mamei și tatei secretul meu, speram doar să vină momentul potrivit pentru asta. Nu voiam să risc ca ei să mă oprească din drum.

Foarte puține lucruri s-au schimbat în viața mea. Am mers la școală și am învățat din greu la franceză și la engleză. Mergeam la liturghie de două ori pe săptămână și serveam la mese, în cafenea, în fiecare zi. Celelalte fete din clasa mea visau la stele de cinema, se machiau și fumau, dar eu aveam un singur vis: să cânt într-o bună zi pe scena de la Scala, alături

de bărbatul care îmi deschisese drumul ăsta. M-am gândit adesea la Roberto și credeam – speram – că și el se gândea câteodată la mine.

În cele mai multe zile, Carlotta venea împreună cu minunata ei fetiță, Ella, să ne viziteze la cafenea. Privind înapoi, realizez că era foarte nefericită. Însuflețirea care o animase dintotdeauna o părăsise, iar strălucirea îi dispăruse din ochi. Desigur, la acea vreme n-aveam nici o idee de ce...

CAPITOLUL 4

Napoli, mai 1972

– Bine ai venit, Rosanna! Te rog, ia loc, spuse Luigi, arătând spre un scaun așezat în dreptul enormului șemineu de marmură din sala de muzică.

Rosanna făcu ceea ce i se ceruse, iar Luigi se așeză pe un scaun aflat în fața ei.

– În ultimii cinci ani, ai venit să mă vezi de două ori pe lună. Nu cred că ai lipsit vreodată de la lecții.

– Nu, n-am lipsit, adeveri Rosanna.

– Iar în acești cinci ani ai învățat să stăpânești elementele de bază ale stilului belcanto. Ai făcut exercițiile atât de des, încât ai putea să le cânți și în somn, nu?

– Da, Luigi.

– Am văzut împreună spectacole la *Teatro* San Carlo, am studiat marile opere, am învățat poveștile lor și am explorat personalitățile personajelor pe care o să le interpretezi într-o zi.

– Da.

– Așadar, acum vocea ta e o pânză perfect pregătită ca să fie colorată, modelată și transformată într-o capodoperă, Rosanna! adăugă Luigi, făcând o pauză înainte să continue: Te-am învățat tot ceea ce știu. Acum nu mai am ce să te învăț.

– Dar... dar, Luigi...

El se întinse și-i luă mâinile în palme.

– Rosanna, te rog! Îți amintești cum a fost atunci când ai venit prima dată să mă vezi, împreună cu fratele tău? Și cum ți-am spus că era prea devreme să prezic dacă darul tău avea să se dezvolte pe măsură ce creșteai și te maturizai?

Rosanna dădu din cap în semn de aprobare.

– Ei bine, darul tău *a crescut* și s-a transformat în ceva mult prea rar ca să-l păstrez doar pentru mine. Acum trebuie să mergi mai departe. Ai aproape șaptesprezece ani. Trebuie să urmezi o școală adecvată de muzică, care să-ți ofere ceea ce eu nu pot să-ți ofer.

– Dar...

– Știu, știu, suspină Luigi, *mamma* și *papa* nu sunt încă la curent cu vizitele tale aici. Sunt sigur că ei speră ca vara asta, după ce termini școala, să găsești un băiat drăguț cu care să te căsătorești, iar apoi să le faci mulți nepoți. Am dreptate?

– Da, Luigi, răspunse Rosanna, tresărind la auzul acelei evaluări precise.

– Ei bine, Rosanna, lasă-mă să-ți spun ceva: Dumnezeu ți-a dat un dar, însă odată cu el vin și greutăți; vin anumite decizii, care o să fie dificil de luat. Și numai tu ești cea care poate hotărî dacă ești suficient de curajoasă ca să le iei. Alegerea e a ta!

– Luigi, în ultimii cinci ani am trăit doar pentru lecțiile mele cu tine. N-a contat dacă *papa* țipa la mine sau dacă *mamma* mă punea să servesc la mese în fiecare seară, pentru că mă puteam gândi întotdeauna că aveam să vin aici, spuse Rosanna, iar ochii îi străluciră, plini de lacrimi. Nu-mi doresc nimic mai mult pe lume decât să cânt. Dar ce să fac? Părinții mei n-au bani de taxe ca să urmez o școală de muzică.

– Te rog să nu te mâhnești, Rosanna! N-am vrut să aud decât că-ți dorești cu pasiune să faci din muzică viitorul tău. Desigur, sunt conștient de situația financiară a părinților tăi și aș putea să te ajut în privința asta. Peste șase săptămâni

organizez aici o serată, o seară muzicală, îi explică Luigi. O să cânte toți elevii mei. Iar la serata asta l-am invitat pe bunul meu prieten, Paolo de Vito, care e director artistic la marele teatru de operă La Scala din Milano. Paolo e directorul școlii de muzică – Scuola di musica – de la Scala, care, după cum știi, e cea mai bună școală de muzică din Italia. I-am vorbit lui Paolo despre tine și e pregătit să vină de la Milano ca să te asculte cântând. Dacă el, ca și mine, crede că vocea ta e deosebită, te-ar putea ajuta să obții o bursă ca să studiezi la școala de muzică.

– Într-adevăr? întrebă Rosanna, iar ochii i se luminară, plini de speranță.

– Da, într-adevăr. Și cred că ar trebui să-ți inviți părinții la serata mea, ca să te audă și ei cântând. Dacă o să se afle laolaltă cu o mulțime de oameni care să le spună cât de talentată e fiica lor, atunci asta ne-ar putea ajuta să ne susținem cauza.

– Dar, Luigi, părinții mei o să fie atât de supărați fiindcă i-am mințit în toți acești ani! Și nu cred că o să vină, răspunse ea, clătinând din cap cu deznădejde.

– Tot ce poți face e să-i întrebi, Rosanna. Ține minte, ai aproape șaptesprezece ani! Ești aproape un adult. Înțeleg că nu vrei să-ți tulburi părinții, dar ai încredere în Luigi și cere-le să vină. Promiți?

– Promit, răspunse Rosanna, dând din cap ca să-și întărească spusele.

– Ei, am pierdut destul timp astăzi! O să învățăm una dintre ariile mele preferate. Poate că o s-o cânți la serata mea. Se numește „Mi chiamano Mimi“[1], din *La Bohème*. E o arie dificilă, dar cred că ești pregătită pentru ea. Astăzi studiem partea muzicală. Vino, o îndemnă Luigi, ridicându-se în picioare, avem de lucru!

---

[1] „Mi se spune Mimi“ (în limba italiană în original)

*

În autobuz, pe drumul spre casă, Rosanna rămase dusă pe gânduri. Odată ajunsă acasă, se duse direct la bucătărie, ca să-l caute pe Luca.

– *Ciao, piccolina!* Ce-i cu tine? Pari tulburată.

– Putem vorbi? îl întrebă ea pe Luca. Între patru ochi!

– E liniște în seara asta, răspunse Luca uitându-se la ceas. Ne vedem în locul nostru obișnuit, peste o jumătate de oră.

El îi făcu iute cu ochiul Rosannei, iar ea se grăbi să plece din bucătărie, înainte ca vreunul dintre părinți s-o vadă.

Luca se îndreptă către faleză mergând pe *Via* Caracciolo, care era plină de mașini și de turiști. O zări pe sora lui, sprijinită de balustradă și privind la valurile înspumate, cărora umbra toamnei le schimbase culoarea într-un bleumarin-închis. Luca privi, cu un amestec de mândrie frățească și de dorință de a o proteja, cum doi bărbați treceau pe lângă ea, iar apoi se întoarseră ca s-o observe din nou. Deși Rosanna n-ar fi crezut niciodată că era la fel de frumoasă ca sora lor, Luca știa că ea se transforma într-o frumusețe înaltă și subțire. Treptat, stângăcia din copilărie lăsase loc unei eleganțe naturale a unei tinere cu picioare lungi. Părul lung și negru îi curgea în valuri în jurul umerilor, încadrându-i fața în formă de inimioară, cu ochi căprui și gene dese. El nu i-ar fi putut refuza nimic atunci când îi zâmbea și singurul motiv pentru care încă mai lucra la cafenea, făcând cea mai mare parte a muncii în timp ce tatăl lor stătea la o masă din colț, bând împreună cu amicii lui, erau lecțiile ei de canto.

– *Ciao, bella!* îi spuse Luca atunci când ajunse lângă ea. Haide să mergem să bem un espresso și să-mi spui care e problema.

Luca o conduse pe Rosanna la o masă aflată pe pavaj, în fața unei cafenele. Comandă două cafele și studie expresia îngrijorată a surorii lui.

– Spune-mi, Rosanna, ce s-a întâmplat?

– Luigi nu vrea să mă mai învețe canto.

– Am crezut că e mulțumit de progresele tale, spuse Luca pe un ton îngrozit.

– Chiar e, Luca. Dar nu vrea să-mi mai predea pentru că zice că m-a învățat tot ce știe. Luigi are un prieten important la Scala. Prietenul ăsta o să vină peste șase săptămâni ca să mă asculte cum cânt, la o serată organizată la vila lui Luigi. S-ar putea să-mi ofere o bursă la o școală de muzică din Milano.

– Dar e o veste minunată, *piccolina*! De ce faci fața asta tristă?

– Of, Luca, ce să le spun părinților noștri? Luigi vrea ca ei să vină la serată și să mă asculte cum cânt. Chiar dacă ar veni, tot n-ar fi de acord să plec din Napoli și să locuiesc la Milano. *Știi* că n-o să fie de acord!

Ochii frumoși și căprui ai Rosannei se umplură de lacrimi.

– Nu contează ce spun ei, se împotrivi Luca, clătinând din cap.

– Cum adică?

– Ești destul de mare ca să iei propriile decizii, Rosanna! Dacă mamei și tatei nu le convine, dacă nu-ți pot aprecia și susține talentul, atunci asta e problema lor, nu a ta. Dacă *signor* Vincenzi crede că ești suficient de bună ca să câștigi o bursă la Milano și dacă el aduce un prieten important ca să te asculte cântând, atunci nimic n-ar trebui să te oprească. Asta e vestea la care am visat amândoi, nu-i așa? spuse Luca întinzându-i mâna.

– Da, răspunse Rosanna dând din cap și simțind cum, la auzul cuvintelor lui, se destindea încetul cu încetul. Iar tu ești cel căruia trebuie să-i mulțumesc. Pentru toți acești ani în care mi-ai plătit lecțiile! Cum aș putea să te răsplătesc vreodată?

– Devenind marea vedetă de operă care am știut întotdeauna că o să fii.

– Luca, chiar crezi că o să se întâmple asta?

– Da, Rosanna, așa cred.

– Și cum rămâne cu mama și cu tata? întrebă ea.

– Lasă-i în grija mea, îi ceru Luca, bătându-se ușurel cu degetul peste nas. O să mă asigur că ei doi o să vină ca să te audă cântând.

Rosanna se aplecă peste masă și, cu ochii strălucind de lacrimi, își sărută fratele pe obraz.

– Ce m-aș fi făcut fără tine, Luca? Îți mulțumesc! Dar acum trebuie să plec acasă, fiindcă astă-seară sunt de serviciu la cafenea.

Rosanna se ridică de pe scaun și plecă. Luca privi peste golf, spre Capri, simțindu-și inima mai ușoară ca niciodată. Dacă Rosanna pleca la Milano, ce-l mai ținea aici? Nimic. Absolut nimic.

CAPITOLUL 5

– Ticălosule! strigă Carlotta, izbucnind în lacrimi și prăbușindu-se pe canapea. Cum ai putut, Giulio?!

– Carlotta, te rog, îmi pare rău! răspunse Giulio aruncându-i o privire plină de disperare. Suntem căsătoriți de cinci ani şi în ultimii patru nu mi-ai mai permis să te ating! Un bărbat are nevoi – nevoi *fizice.*

– Pe care ți le-ai satisfăcut cu secretara! Sunt sigur că toți cei din compania ta știu despre asta. Sunt de râsul lumii!

– Nimeni nu știe, Carlotta! N-a durat decât câteva săptămâni şi acum s-a terminat, jur!

– Și cine a fost înaintea ei? Cu câte alte femei te-ai culcat pe la spatele meu?

Giulio se duse la Carlotta, se lăsă în genunchi și-i luă mâinile într-ale lui.

– *Cara*, te rog, nu poți înțelege? Doar pe tine, numai pe tine te vreau – te-am vrut întotdeauna. Și totuși, din ziua în care te-ai căsătorit cu mine, n-am simțit niciodată... că mă dorești. Ai fost, continuă Giulio tresărind, atât de rece! Eu cred, Carlotta, că te-ai căsătorit cu mine doar din cauza copilului. Am dreptate?

Carlotta îl privi, iar apoi își smulse mâinile din strânsoarea lui, simțind cum resentimentele și suferința celor cinci ani de căsnicie începeau să dea pe dinafară.

– Da, ai dreptate. Nu te-am iubit niciodată. Cu siguranță că n-am vrut să mă căsătoresc cu tine. Aș fi putut avea pe oricine! Când mă gândesc la viața pe care aș fi putut-o avea... Și iată-mă aici, irosindu-mi cei mai buni ani alături de un bărbat pe care nici măcar nu-l plac! Și știi care e cel mai amuzant lucru dintre toate? continuă ea, ridicându-se în picioare și tremurând de furie. Copilul nici măcar nu e al tău! Nici măcar nu e *al tău*!

Făcu o scurtă pauză înainte de a se lovi cu palma peste gură, regretând cuvintele pe care tocmai le rostise. Giulio se uită lung la ea. Fața lui căpătase o nuanță cadaverică.

– Îmi spui adevărul, Carlotta? Îmi spui că Ella nu e copilul meu?

– Eu..., murmură Carlotta, fără să-i poată întâlni privirea.

Își lăsă capul în mâini și începu să plângă.

Giulio se ridică și ieși din apartament, trântind ușa în urma lui. Carlotta se prăbuși din nou pe canapea.

– O, Doamne, o, Doamne, ce-am făcut?! strigă ea către pereții tăcuți.

Își dorise atât de mult să-l rănească pentru ceea ce îi făcuse, pentru că-i luase singurul lucru care îi mai rămăsese – mândria!

După două ore chinuitoare, Giulio se întoarse acasă. Atunci când el intră în camera de zi, ea alergă la el, plângând.

– Iartă-mă, iartă-mă, Giulio! Am fost rănită de aventura ta și am vrut să te rănesc, la rândul meu. A fost o minciună, îți jur! Bineînțeles că Ella e a ta!

Giulio o împinse de lângă el, dezgustat, cu ochii goliți de orice emoție.

– Nu, Carlotta, n-a fost o minciună! Dacă mă gândesc la cele întâmplate, totul se potrivește. Nu-mi vine să cred cât de

orb am fost! Copilul a venit cu cinci săptămâni mai devreme, și totuși era atât de sănătos! Știam că tu... n-ai fost virgină atunci când am făcut dragoste prima dată, deşi niciodată n-am suflat un cuvânt despre asta. Expresia ta plină de nefericire din ziua nunții noastre, felul în care te cutremurai de fiecare dată când te atingeam... spune-mi, l-ai iubit pe celălalt?

În cele din urmă, știind că nu mai era cale de întoarcere, ea clătină încet din cap, înfrântă.

– Nu. A fost o greșeală îngrozitoare, o noapte de prostie.

– Pentru care te-ai hotărât să mă faci pe *mine* să plătesc?! se revoltă Giulio, prăbușindu-se pe canapea. *Mamma mia*, Carlotta! Știam că ești egoistă, dar nu știam că ești complet lipsită de inimă! Cine altcineva mai știe de asta?

– Nimeni.

– Spune-mi adevărul, Carlotta, te rog! Îmi datorezi cel puțin asta.

– Luca știa, recunoscu ea.

– Ați complotat împreună, nu-i așa? întrebă el, plin de ură.

– Nu, Giulio. N-a fost așa. Am fost disperată. Și mi-am spus că, dacă tot aveam de gând să mă căsătoresc cu tine...

– Erai gata să te măriți, Carlotta? Credeam că ai zis mai devreme că nu mă iubești, că, de fapt, nici măcar nu mă placi? întrebă Giulio întinzând mâna și apucând-o de braț.

– Au! Te rog, Giulio, mă doare! Crede-mă, n-am vrut să spun lucrurile acelea, eu...

– Dar ai vorbit serios, Carlotta! răspunse el lăsându-i brațul dintr-odată și scoțând un suspin vlăguit. Nu sunt un om rău. Am vrut doar ce era mai bun pentru tine și pentru Ella. În toți acești ani, am muncit din greu ca să te fac să mă iubești așa cum te-am iubit eu. Iar acum descopăr că mariajul meu a fost o farsă chiar înainte de a începe!

– Te rog, Giulio, te rog! îl imploră ea. Dă-mi încă o șansă. O să mă revanșez față de tine, îți promit! Acum, că ți-am spus, putem s-o luăm de la capăt, fără minciuni. O *tabula rasa*...

– Nu, răspunse Giulio râzând cu amărăciune, din punctul ăsta nu există cale de întoarcere, Carlotta! Cât timp am fost afară, m-am plimbat și m-am gândit; am luat o decizie. Acum, că ai fost sinceră cu mine în sfârşit, vreau să-ți faci bagajele și să pleci. Poți să le spui tuturor că ți-ai părăsit soțul pentru că... te înșela. Nimeni nu trebuie să ştie adevărul. De dragul Ellei, sunt pregătit să-mi asum vina. Chiar dacă nu e sânge din sângele meu, am iubit-o ca și cum ar fi fost a mea. Și nu vreau s-o fac de rușine.

– Nu, Giulio, te rog! Unde să mă duc? Ce o să fac? gemu Carlotta, disperată.

– Asta nu mă mai privește. Compania mea are birouri la Roma și, de îndată ce se poate, o să cer un transfer acolo.

– Dar cum rămâne cu Ella? Ea te consideră tatăl ei. Te iubeşte, Giulio!

– Ar fi trebuit să te gândești la asta înainte să ne înşeli pe amândoi! spuse el și-și întoarse fața de la ea, încă tremurând de furie și de emoție. Acum mă duc la culcare. Sunt obosit. O să dormi aici, iar mâine-dimineață, după ce plec la birou, îți faci bagajele și pleci până să mă întorc acasă!

Antonia își îmbrățişă fiica, strângând-o la pieptul ei generos.

– Bineînțeles că amândouă puteți rămâne cu noi pentru o vreme. Ştii că nu e nevoie să întrebi! Of, Carlotta, biata mea copilă, ce e? Ce s-a întâmplat? își iscodi ea fiica, privind-o cu îngrijorare. Arăți ca o stafie! Vrei să te întinzi? Poți să dormi în vechea ta cameră, împreună cu Ella, iar Rosanna poate dormi pe canapea, în camera de zi.

Carlotta, foarte palidă, dădu din cap, obosită.

– Of, *mamma*, of... *mamma*, eu...

Antonia o zări pe Ella, în vârstă de patru ani, care îi arunca priviri pline de disperare mamei ei. Îl strigă pe Luca, care apăru la ușă.

– Du-o pe Ella la bucătărie și dă-i ceva de mâncare în timp ce eu vorbesc cu sora ta, murmură ea. Numai Dumnezeu știe ce s-a întâmplat.

Luca se uită la Carlotta. Fața ei tulburată îi spunea un singur lucru.

Antonia își scoase batista și-și șterse fruntea în timp ce-și conducea fiica în dormitor.

– O, Doamne, azi e prea cald pentru astfel de probleme!

– Îmi pare rău. N-am să stau mult, spuse Carlotta, care se întinse pe pat, în timp ce Antonia se așeză, greoaie, lângă ea. Te simți bine, mamă? Pari bolnavă.

– Da, sunt bine. E doar din cauza căldurii. Te rog, Carlotta, spune-mi ce s-a întâmplat! Tu și Giulio ați avut o ceartă urâtă, nu?

– Așa e.

– Nu trebuie să-ți faci griji, spuse Antonia îmbrățișându-și fiica. Toți soții se ceartă. Eu și tatăl tău obișnuiam să facem asta tot timpul. Acum nu mai avem energie pentru ceartă, mărturisi ea, însoțindu-și vorbele de un râs forțat. O să te liniștești după ce dormi puțin. Apoi te poți întoarce la Giulio, ca să vă împăcați.

– Nu, mamă. Nu mă mai pot întoarce acolo niciodată. Eu și Giulio ne-am despărțit. Pentru totdeauna.

– Dar de ce? Ce-ai făcut?

Carlotta își întoarse capul și începu să plângă, iar Antonia se ridică de pe pat, suspinând.

– Odihnește-te, Carlotta! Vorbim mai târziu.

În seara aceea, după ce se întoarse acasă de la repetiția corului, Rosanna fu surprinsă să descopere că avea o mică ridicătură în pat. Nepoata ei, Ella, dormea acolo. Rosanna se strecură în liniște afară din încăpere și merse de-a lungul coridorului îngust, până în camera de zi. Ușa era închisă, însă își putea auzi părinții vorbind.

– Nu știu ce s-a întâmplat, Marco! Fiica noastră nu vrea să-mi spună nimic. Acum e jos și vorbește cu Luca. Poate că el o să înțeleagă ceva. Am încercat să-l sun pe Giulio la apartament, dar nu răspunde.

– Trebuie să se întoarcă la soțul ei, bineînțeles! Acolo îi e locul! O să i-o spun negreșit, răspunse Marco pe un ton furios.

– Te rog, las-o în pace în seara asta. E tulburată, pledă Antonia.

Rosanna deschise ușa.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

– Sora ta și-a părăsit soțul. Ea și Ella o să stea la noi câteva zile. Rosanna, poți dormi aici, pe canapea.

Antonia încercă să tragă aer în piept, respirând scurt și greoi. Se ridică încet în picioare.

– Ești bine, *mamma*? întrebă Rosanna, îndreptându-se spre ea.

– Sunt... bine, răspunse Antonia, clătinându-se puțin până să-și recapete echilibrul. Trebuie să cobor și să ies din casă. Am nevoie de aer, adăugă ea și-și făcu vânt cu palma în timp ce ieșea, greoaie, din încăpere.

– Tată, de ce l-a părăsit Carlotta pe Giulio?

Dinspre scară se auzi dintr-odată o bufnitură surdă. Marco și Rosanna ieșiră în grabă din camera de zi, pe coridor. O văzură pe Antonia întinsă la capătul scării care ducea la cafenea.

– *Mamma mia!* Antonia! Antonia! strigă Marco, grăbindu-se să coboare scara până la trupul întins al soției lui.

Îngenunche lângă Antonia, cu Rosanna urmându-l îndeaproape.

– Du-te după doctor, repede! îi strigă tatăl ei. Cheamă-i pe Luca și pe Carlotta!

Rosanna alergă prin cafeneaua pustie și intră în bucătărie. Luca stătea în picioare, cu brațele în jurul Carlottei, consolând-o, în timp ce ea îi plângea pe umăr.

– Repede! Mama a căzut pe scări! Mă duc după doctor! strigă Rosanna înainte să deschidă ușa și s-o ia la fugă pe strada pietruită.

Carlotta și Luca o găsiră pe Antonia întinsă pe scară, cu capul căzut pe podeaua de gresie de la baza acesteia. Sângele i se prelingea dintr-o rană ascunsă sub părul des, pielea îi era cenușie, iar ochii îi erau întredeschiși. Carlotta îngenunche lângă ea și-i căută pulsul.

– Oare e...? murmură Marco, aplecat asupra soției lui, nemaiputând să termine de vorbit.

– Să încercăm s-o așezăm mai confortabil, măcar, propuse Luca, disperat.

Tatăl și fiul traseră de Antonia și reușiră s-o ducă până în cafenea, în timp ce Carlotta aducea o pernă pentru cap. După cincisprezece minute chinuitoare, Rosanna se întoarse împreună cu doctorul.

– Te rog, spune-mi că n-a murit! Nu Antonia mea, nu soția mea, gemu Marco. Te rog, salvează-o, doctore!

Luca, Rosanna și Carlotta priviră în tăcere cum doctorul ascultă prin stetoscop inima Antoniei și îi ia pulsul. Apoi își ridică privirea, iar cei trei citiră cu toții răspunsul din ochii lui.

– Îmi pare atât de rău, Marco! spuse doctorul, clătinând din cap. Cred că Antonia a suferit un atac de cord. Nu mai putem face nimic pentru ea. Trebuie să trimitem imediat după *don* Carlo.

– Preotul! strigă Marco și-l privi neîncrezător pe doctor, iar apoi îngenunche și-și îngropă fața în scobitura umărului lipsit de viață al Antoniei. Nu sunt nimic, nimic fără ea! O, *amore mio*, dragostea mea, dragostea mea...! începu el să plângă.

Cei trei copii ai lui priviră scena fără să scoată o vorbă, în stare de șoc, incapabili să se miște. Doctorul își așeză stetoscopul înapoi în geantă, apoi se ridică în picioare.

– Rosanna, du-te și adu-l pe *don* Carlo! Noi rămânem aici, ca s-o pregătim pe mama ta.

Rosanna scoase un scâncet. Apoi se ridică și ieși din cafenea strângându-și pumnii ca să nu se prăbușească de tot.

– Ce s-a întâmplat? De ce plânge *nonno*[1]? întrebă Ella, care apăru pe scară.

– Vino cu mama, Ella, și o să-ți spun tot ce s-a întâmplat!

Carlotta urcă până la Ella și o conduse cu blândețe pe fiica ei înapoi pe scară.

– Luca, eu cred că cel mai bine ar fi să încui ușa cafenelei până când sosește *don* Carlo. Sunt convins că nu ți-ai dori clienți acum, spuse doctorul.

– Bineînțeles, fu de acord Luca, apoi se îndreptă, tremurând, spre ușa din față, unde răsuci cheia în broască.

Marco ținea acum mâna soției în poala lui, mângâind-o în timp ce plângea incontrolabil. Luca se întoarse și îngenunche lângă el, petrecându-și un braț pe după umerii lui cocoșați. Pe obraji începură să-i curgă lacrimi. Întinse o mână și mângâie ușor fruntea mamei. Marco își ridică privirea spre Luca. În ea se citea o suferință cumplită.

– N-am nimic fără ea, nimic!

Două zile mai târziu, *don* Carlo ținu o slujbă de prohod restrânsă, doar pentru membrii familiei. Apoi, corpul Antoniei rămase peste noapte în biserica la care ea mersese o viață întreagă. În dimineața următoare, prietenii și rudele umplură biserica pentru slujba de înmormântare. Rosanna stătea în banca din față, între Luca și Ella, iar vălul ei de dantelă neagră o împiedica să vadă sicriul în care se afla trupul mamei sale. Marco o ținea de mână pe Carlotta. El plânse, neconsolat, pe toată durata slujbei și a înmormântării. Se întoarseră apoi la

[1] Bunicul (în limba italiană în original)

cafenea, unde Luca şi Rosanna munciseră din greu ca să pregătească o masă mare, pentru pomana de după înmormântare.

Câteva ore mai târziu, invitații plecară, iar familia Menici rămase în cafenea, încă amorțită de şoc. Marco rămase aşezat, privind în gol, tăcut, până când Carlotta îl ajută cu blândețe să se ridice de pe scaun.

– Voi doi faceți curățenie aici! ordonă ea. Îl duc pe tata la etaj.

– Deschidem cafeneaua mâine, tată? îl întrebă Luca pe Marco, în timp ce acesta din urmă se îndrepta spre scară cu pași înceți.

Marco se întoarse și se uită cu jale la fiul lui.

– Fă cum vrei tu.

Apoi o urmă pe Carlotta la etaj, ca un copil ascultător.

A doua zi, Luca redeschise cafeneaua. Marco nu coborî ca să-l ajute. Rămas în camera de zi de la etaj, privea în tăcere, alături de Carlotta, la fotografia soției lui.

– Încă două pizza margherita și o „specială"! ceru Rosanna în timp ce deschidea ușa de la bucătărie și înfigea biletelul cu comanda într-o țepușă.

– Mai durează cel puțin douăzeci de minute, Rosanna! Am opt comenzi înainte de asta, suspină Luca.

Rosanna înşfăcă două pizze și le aşeză pe o tavă, ca să le ducă în cafenea.

– Poate că *papa* o să se întoarcă la muncă în curând. Și Carlotta ar putea să ne ajute.

– Sper că da, chiar sper, gemu Luca.

Era trecut de miezul nopții atunci când Rosanna și Luca reușiră să se aşeze în bucătărie și să cineze.

– Poftim, bea niște vin! Amândoi merităm un pic.

Luca turnă niște *chianti* în două pahare și-i întinse unul Rosannei. Mâncară și băură în tăcere, prea obosiți ca să vorbească. După ce termină de mâncat, Luca își aprinse o țigară.

– Te rog, deschide ușa, Luca! Luigi zice că fumul de țigară îmi face rău la voce, îl rugă Rosanna.

– Scuzați-mă, *signorina diva*! exclamă Luca, mirat, iar apoi se duse să deschidă ușa din spate. Că tot vorbim de lucruri dintr-astea, când are loc serata lui *signor* Vincenzi?

– Peste două săptămâni, însă nu-l văd pe tata venind acum. Oricum, ce sens mai are? întrebă ea, cuprinsă de o disperare și mai mare. Cu *mamma* dusă și cu *papa* incapabil să muncească, o să ai nevoie de mine aici, la cafenea.

– Dacă nu vine mâine să lucreze, trebuie să-mi caut un ajutor. Mă îndoiesc că o s-o pot convinge pe Carlotta să servească la mese.

– Ai idee ce s-a întâmplat între ea și Giulio? întrebă Rosanna. Cu *mamma* moartă, m-aș fi gândit că Giulio ar fi putut să vină cel puțin la înmormântare, ca să-i aducă un ultim omagiu. Biata Carlotta – să-și piardă mai întâi soțul, iar apoi pe *mamma*! Arată ca o stafie, oftă ea.

– Da, a fost cu adevărat pedepsită pentru greșeala pe care a făcut-o, răspunse el.

– Ce greșeală, Luca?

– Nu-i nevoie să știi, răspunse Luca și-și stinse țigara sub talpă, după care închise ușa de la bucătărie.

– Aș vrea ca lumea să nu mă mai trateze ca pe un copil! Împlinesc șaptesprezece ani în curând. De ce nu-mi spui ce s-a întâmplat?

– Ei bine, dacă tot vrei să te comporți ca un adult, atunci trebuie să te gândești la viitorul tău, Rosanna! ripostă Luca. Moartea mamei nu schimbă nimic.

– Ba schimbă totul, Luca! Papa n-o să-mi dea voie *niciodată* să mă duc la Milano, acum, după ce s-a dus *mamma*.

– Rosanna, fă lucrurile pe rând! Haide să încercăm mai întâi să-l convingem să vină și să te asculte cântând. Cred că o să-i facă bine să iasă din casă și să se mândrească în fața celorlalți cu fiica lui cea talentată.

– Crezi că se cade să-mi fac planuri de viitor atât de repede după moartea mamei? întrebă Rosanna, simțindu-se vinovată. Parcă nu-mi vine să cânt.

– Sigur că nu-ți vine. Dar ești nevoită s-o faci, Rosanna, o îndemnă Luca. Ai muncit atâția ani mergând la Luigi, iar acum îți iese în cale marea ta șansă de a-ți împlini visul. Carlotta se poate descurca la cafenea vreme de o seară. O să-i rog pe Massimo și pe Maria Rossini să vină s-o ajute.

– Știi, Luca, mărturisi Rosanna cu glas scăzut, cred că ar trebui să fiu mai tristă pentru cele întâmplate cu *mamma*. Dar mă simt amorțită aici, spuse ea atingându-și pieptul cu degetul.

– Sigur că da, e din cauza șocului. Nici unul dintre noi nu poate să creadă că ea s-a dus. Dar cred că, dacă rămânem ocupați, asta ne ajută. Și adu-ți aminte întotdeauna, Rosanna, că *mamma* și-ar fi dorit ce e mai bine pentru tine. Iar acum, cred că e timpul să mergem la culcare. Ne așteaptă încă o zi lungă. Haide, *piccolina*!

Obosită, Rosanna îl urmă pe Luca afară din bucătărie.

CAPITOLUL 6

– Deci, o să interpretezi aria de parcă ai cânta în fața unui public.

Rosanna dădu din cap în semn de încuviințare și înaintă spre mijlocul sălii de muzică. Notele blânde ale pianului plutiră spre ea. Rosanna începu să cânte. După ce termină, observă că Luigi o privea dus pe gânduri.

– Rosanna, ai vreo problemă?

– Nu... eu... de ce?

– Corzile tale vocale sună de parcă ar fi gâtuite de un piton. Vino, stai jos! o îndemnă Luigi, iar ea traversă încăperea și i se așeză alături, pe scăunelul din fața pianului. E din pricina mamei tale? întrebă el cu glas blând.

– Da, răspunse Rosanna, dând din cap. Și pentru că... pentru că...

– Pentru că...?

– Luigi, n-are rost să cânt la serată în fața prietenului tău și a celorlalți invitați. Acum nu mai pot să merg la Milano ca să studiez, răspunse Rosanna, suspinând.

– Și de ce nu?

– *Mamma* nu mai e, iar *papa* o să aibă nevoie de mine ca să-i țin locul la cafenea. Acum, că am plecat de la școală, *papa*

o să vrea să muncesc şi să am grijă de el. Nu pot să-l las singur. Nu pot. Sunt fiica lui.

– Înţeleg, spuse Luigi, dând din cap. Ei bine, marți seara, când o să cânţi aici, n-o să ai nimic de pierdut, nu-i aşa?

– Nu, bănuiesc că nu, răspunse ea luându-şi batista și suflându-şi nasul.

– Vine şi tatăl tău ca să te audă cum cânți?

– Nu, nu cred că vine. Acum de-abia dacă mai coboară în cafenea.

Ochii lui Luigi o cercetară pe Rosanna.

– Știi, unele lucruri care ni se întâmplă de-a lungul vieții sunt dincolo de puterile noastre. Câteodată trebuie să le lăsăm în seama sorții. Dar tot ce pot să-ți spun e că, dacă o să cânţi așa cum o faci atunci când ești doar cu mine, ai putea fi surprinsă de rezultat, spuse el, iar apoi o sărută cu drag pe creștet. Așa că lasă soarta să decidă. Iar acum, haide s-o luăm de la capăt!

Marțea următoare, Rosanna luă autobuzul până la vila lui Luigi. Ironia sorții făcea ca, în ciuda greutății pe care fata o simțea în suflet, seara să fie blândă, perfectă, iar soarele să asfințească aruncând o strălucire rozie peste Napoli, în timp ce ea privea apatic pe fereastra autobuzului. Carlotta fusese de acord să aibă grijă de cafenea în seara aceea, iar Maria şi Massimo veniseră s-o ajute. În timp ce Rosanna urca spre *Villa* Torini, ea se gândi cu tristeţe că era îmbrăcată cu aceeaşi rochie neagră pe care o purtase la înmormântarea mamei. Se îndoia că avea să-și vadă tatăl printre spectatori. Atunci când Luca îi spusese lui *papa* că voia să-l ducă într-un loc în care s-o asculte pe Rosanna cântând, Marco își ignorase fiul, părând să nu audă nici un cuvânt rostit de acesta.

– Intră, Rosanna! spuse Luigi în chip de salut, întâmpinând-o la uşa principală.

Părea diferit și foarte distins în sacoul lui de seară și cu papion la gât.

– Arăți minunat, adăugă el pe un ton aprobator, iar apoi o conduse în sala de muzică.

Ferestrele franțuzești erau deschise larg și proptite cu ajutorul a două mari jerbe de flori; pe terasa care se întindea dincolo de ele, se aflau câteva rânduri de scaune.

– Vezi, spuse Luigi în timp ce o conducea pe Rosanna spre mijlocul încăperii, aici o să stai în picioare și o să cânți. Iar acum, vino să-i întâlnești pe ceilalți interpreți!

În salon, alți șase tineri discutau între ei, agitați și emoționați. Ei tăcură în momentul în care își făcură apariția Luigi și Rosanna.

– Ea e Rosanna Menici! Recitalul ei o să fie ultimul din program. Rosanna, servește-te cu ceva de mâncare, o îndemnă Luigi pe fată, arătând spre o masă pe care se aflau niște carafe mari cu limonadă și niște platouri cu antreuri. Trebuie să merg să-mi întâmpin musafirii!

Rosanna se așeză pe un scaun tapițat cu piele, aflat în colț. Ceilalți interpreți își reluaseră discuția, însă ea era prea emoționată ca să li se alăture. Auzi soneria de la intrare sunând în repetate rânduri, precum și zgomotul estompat al vocilor oaspeților care treceau pe lângă salon, în drum spre terasă.

Luigi își vârî capul pe ușă.

– Cinci minute, doamnelor și domnilor! anunță el. *Signora* Rinaldi o să vină și o să vă ia pe rând. Odată ce v-ați încheiat recitalul, vă puteți așeza în public. Poate că o să învățați unii de la alții. Mult noroc!

Peste câteva minute, *signora* Rinaldi își făcu apariția ca să-l ducă pe scenă pe primul interpret. În curând, rumoarea de pe terasă încetă, iar Rosanna auzi cum pianul cel mare începea să cânte. Unul după altul, tovarășii ei dispărură. În cele din urmă, rămase singură în încăpere.

Câteva minute mai târziu, *signora* Rinaldi apăru în prag.

– Vino, Rosanna, e rândul tău!

Fata dădu din cap şi se ridică în picioare, cu palmele umede şi cu inima zvâcnindu-i în piept. O urmă pe menajeră de-a lungul coridorului, până la intrarea în sala de muzică, de unde putea să-l audă cântând pe ultimul interpret.

– *Signor* Vincenzi mi-a dat în grijă să-ţi spun că tatăl şi fratele tău se află aici, spuse menajera, zâmbindu-i cu drag Rosannei. O să fii minunată, crede-mă!

Un ropot de aplauze semnală finalul recitalului precedent. *Signora* Rinaldi deschise uşa sălii de muzică şi, cu un gest plin de blândeţe, o ghidă pe Rosanna înăuntru.

– Iar acum, ultima noastră interpretă, eleva pe care o consider cu totul deosebită, *signorina* Rosanna Menici! Rosanna a luat lecţii cu mine în ultimii cinci ani şi asta e prima ei interpretare cu public. Sper ca, de îndată ce o s-o auziţi cântând, să vă daţi seama că sunteţi părtaşi la debutul unui talent remarcabil. *Signorina* Menici o să interpreteze „Mi chiamano Mimi", din *La Bohème.*

În timp ce Luigi se aşeza din nou pe taburetul din faţa pianului, se auziră aplauze politicoase. În timp ce-l asculta pe Luigi cântând primele măsuri, Rosanna fu asaltată de un amestec de gânduri care se băteau cap în cap. Nu putea să cânte, n-avea voce, asta n-avea să ducă la nimic... Apoi se întâmplă cel mai ciudat lucru cu putinţă. În amestecul de feţe care se contopeau în faţa ochilor ei, fata îşi zări mama. Aceasta îi zâmbi, încurajând-o, îndemnând-o să cânte.

„Poţi s-o faci, Rosanna, poţi..."

Rosanna inspiră adânc, deschise gura şi începu să cânte.

Din pricină că ochii i se umpluseră de lacrimi, lui Luigi îi era din ce în ce mai greu să citească partitura. După cinci ani de muncă grea, în seara aceea Rosanna şi vocea ei minunată ajunseseră la maturitate, exact aşa cum el ştiuse dintotdeauna că avea să se întâmple.

*

Paolo de Vito era așezat în al doilea rând, cu ochii închiși. Vincenzi avusese dreptate în legătură cu fata asta. Vocea ei era una dintre cele mai curate voci de soprană pe care el, Paolo, le auzise vreodată. Avea culoare, tonalitate, forță, adâncime; fiecare notă din acea arie dificilă era clară și perfect gândită. Pe lângă asta, fata părea să înțeleagă despre ce cânta. Îi percepea emoția spontană, sinceră, plutind nevăzută prin aer, paralizând publicul. Paolo simțea furnicături în sus și-n jos pe șira spinării. Rosanna Menici era senzațională, iar el voia să fie cel care să dăruiască lumii talentul ei.

Fără să-i vină să-și creadă ochilor, Marco Menici se uita la silueta subțirică ce se afla în fața lui. Oare era cu adevărat Rosanna, copilul timid care fusese întotdeauna atât de ușor de ignorat? El știuse că fata avea o voce melodioasă, dar în seara asta... Cum de era posibil ca ea să cânte în fața acelor oameni ca și când s-ar fi născut s-o facă? Dacă Antonia ar fi putut să fie acolo, să-și vadă fiica! Marco își șterse lacrimile din ochi.

Luca Menici privea pe furiș expresia de pe fața lui Marco și-i mulțumea Domnului că-l ajutase să-și convingă tatăl să vină. Clipi și el ca să-și ascundă o lacrimă. Zarurile fuseseră aruncate. Știa că acum nimic n-o mai putea opri pe Rosanna.

Ultimele note muzicale se stinseră, iar publicul păstră tăcerea pentru o clipă. Rosanna rămase în transă, în timp ce figura mamei, pentru care cântase în ultimele câteva minute, dispăru. O furtună de aplauze entuziaste îi izbucni în urechi. Apoi Luigi apăru lângă ea și, împreună, făcură plecăciune după plecăciune. Ceilalți interpreți li se alăturară, în timp ce toți spectatorii se ridicară în picioare.

Luigi își ridică brațele și rugă publicul să facă liniște.

– Vă mulțumesc că ați fost alături de noi astă-seară! Sper că modestul nostru spectacol v-a făcut plăcere. Acum o să ni se servească ceva de băut, timp în care o să aveți ocazia să stați de vorbă cu artiștii noștri.

Scurta cuvântare fu urmată de o nouă revărsare de aplauze, după care Luigi fu înconjurat de oameni care îl băteau prietenește pe spate și-i strângeau mâna. Rosanna stătea singură, neștiind ce să facă. O chelneriță îi oferi un pahar de *prosecco*. Fata luă o gură și se înecă, neajutorată, în timp ce bulele îi gâdilau gâtlejul.

– *Piccolina!* O, Rosanna, ai fost... minunată! rosti Luca lângă ea. Într-o bună zi o să fii o mare cântăreață! Am știut asta dintotdeauna.

– Unde e *papa*? I-a plăcut? S-a supărat că nu i-am spus de lecțiile de canto? întrebă Rosanna, agitată.

– În momentul în care *signor* Vincenzi le-a povestit tuturor că vii la el de cinci ani de zile, *papa* arăta de parcă ar fi scos flăcări pe nări. Dar acum, după ce te-a auzit cântând, ei bine..., se laudă la toată lumea că ești fiica lui! spuse Luca, amuzat.

Ea privi pe terasă şi îl văzu pe Marco stând de vorbă cu câțiva oameni. Realiză că *papa* zâmbea pentru prima oară de când murise *mamma*.

– Rosanna, vreau să-ți prezint pe cineva, spuse Luigi, care apăru lângă ea însoțit de un bărbat de vârstă mijlocie, îmbrăcat elegant. Dă-mi voie să ți-l prezint pe *signor* Paolo de Vito, directorul Scalei din Milano!

– *Signorina* Menici, mă bucur să te cunosc! Luigi mi-a povestit multe despre tine. Și, auzindu-te cântând în seara asta, trebuie să spun că n-a exagerat. Interpretarea ta a fost de-a dreptul uluitoare! Ca întotdeauna, Luigi a făcut o treabă minunată. Are o intuiție deosebită atunci când vine vorba să descopere adevăratele talente.

Luigi ridică din umeri cu modestie.

– Nu pot lucra decât cu uneltele pe care le am.

– Iar eu cred, prietene, că ai un geniu al tău. Nu eşti de acord, *signorina* Menici? o întrebă Paolo pe Rosanna, zâmbindu-i.

– Luigi s-a purtat minunat cu mine, răspunse ea cu timiditate.

– Am înțeles că tatăl tău e aici? continuă Paolo.

– Da, răspunse Rosanna.

– Ei bine, dacă mă scuzați, aş vrea să vorbesc cu el. Vrei să ne faci cunoştință, Luigi?

De pe cealaltă parte a terasei, Luca și Rosanna priviră, cuprinși de nervozitate, cum Luigi i-l prezenta lui Marco pe Paolo de Vito. Cei trei bărbați se așezară, iar Luigi îi făcu semn unei chelnerițe să mai aducă niște *prosecco.*

Rosanna se întoarse cu spatele.

– Nu pot să mă uit, spuse ea. Despre ce crezi că vorbesc?

– Știi ce anume o să se discute. După spectacolul din seara asta, nu mai e nevoie de falsă modestie.

Luca își îndreptă atenția spre o doamnă foarte dichisită și spre soțul acesteia, care veniră s-o felicite pe Rosanna pentru prestația ei. În cele din urmă, Luigi se ridică în picioare și le făcu semn Rosannei și lui Luca să li se alăture.

– Rosanna, *bravissima*! exclamă Marco, iar apoi se ridică în picioare și-și sărută fiica pe ambii obraji. De ce nu mi-ai spus că iei lecții de canto? Dacă aş fi știut, bineînțeles că te-aş fi ajutat. Ești o fată rea, nu-i așa? adăugă el, zâmbind. Ei, ce-a fost a fost! *Signor* de Vito crede că într-o zi o să fii o mare vedetă. Vrea să te duci la o şcoală de muzică de la Milano. E sigur că o să ți se ofere o bursă.

Paolo ridică din umeri.

– Ca director al şcolii și al Scalei, pot lua ceea ce s-ar putea numi o decizie executivă.

– Și tu ce spui, tată? întrebă Luca, neliniştit.

– Toate bune și frumoase cu un asemenea talent, dar nu mi-aş putea lăsa fiica să meargă singură într-un oraş atât de mare. Cine știe ce s-ar putea întâmpla cu ea? suspină Marco.

Rosanna simți cum o părăsea toată adrenalina acumulată în acea seară. Avusese dreptate. În cele din urmă, totul fusese în zadar. *Papa* urma să spună nu.

– Deci, continuă Marco, *signor* Vincenzi a sugerat că ar trebui să fii însoțită de cineva. Și, bineînțeles, m-am gândit în sinea mea, de către cine? În cine aș putea avea încredere să aibă grijă de fiica mea și s-o țină în siguranță? Apoi mi-am dat seama: cine altul decât Luca, fiul meu, cel care a plătit în toți aceşti ani pentru lecțiile de canto?

– Vrei să spui că mă lași să plec la Milano dacă Luca vine cu mine? întrebă Rosanna, privindu-și tatăl cu uimire.

– Da. Pare soluția perfectă, răspunse Marco, dând din cap.

– Dar cum rămâne cu tine, tată? Nu te-am putea lăsa singur, spuse Luca, zgâindu-se la tatăl lui de parcă acesta îşi pierduse mințile.

– Dar n-o să fiu singur, Luca! Ella și Carlotta sunt acasă acum. Iar fiica mea cea mare insistă să spună că nu se mai întoarce la soțul ei. Astfel, ea poate avea grijă de bătrânul ei tată și poate să ajute la cafenea. O să găsesc un înlocuitor pentru tine, Luca. Oricum erai un bucătar prost, glumi Marco. Așa cum au spus aceşti doi domni, continuă el, făcând un semn din cap în direcția lui Luigi și a lui Paolo, trebuie să facem tot ce putem ca să dăm lumii darul tău prețios, Rosanna. Deci, cam asta ar fi. Te bucuri?

– O, tată! Sigur că da! Mulțumesc, mulțumesc! exclamă ea, îmbrățișându-l strâns și încă nevenindu-i să creadă că i se așternea înainte chiar viitorul după care tânjise.

– Dar cum rămâne cu tine, Luca? Îți convine s-o însoțești pe Rosanna la Milano? întrebă Luigi.

– Nu mă pot gândi la ceva care să mă mulțumească mai mult, răspunse Luca, iar ochii îi străluciră.

– Bine, bine, deci rămâne stabilit, spuse Paolo. Iertați-mă, dar acum trebuie să plec. Directorul Teatrului San Carlo m-a invitat în oraș, la cină, explică el, iar apoi se ridică și se întoarse

spre Rosanna. După ce mă întorc la Milano, o să vorbesc despre tine cu colegii mei. Dacă totul merge bine, în următoarele câteva zile o să primești o scrisoare prin care o să fii înștiințată în mod oficial că ți-a fost acordată o bursă. Semestrul începe în septembrie. De-abia aștept să te întâmpin la școală, iar după aceea, poate chiar la Scala! Noapte bună, Rosanna! încheie el luându-i mâna și sărutându-i-o.

– Niciodată n-o să vă pot mulțumi îndeajuns, *signor* de Vito, spuse ea pe un ton încărcat de emoție.

Paolo îi zâmbi. Apoi intră în casă împreună cu Luigi și amândoi se îndreptară spre ușa din față.

– Te-ai descurcat foarte bine, Paolo. O să-ți rămân veșnic recunoscător! spuse Luigi.

– Am avut deseori de-a face cu părinți dificili, mărturisi Paolo, care zâmbi dintr-odată. Știi, Marco mi-a spus chiar că Rosanna i-a moștenit vocea! Trebuie să-ți mulțumesc, Luigi, că mi-ai încredințat-o pe Rosanna. O să fac tot ce o să-mi stea în puteri ca să mă asigur că talentul ei e cultivat așa cum se cuvine!

– Știu că așa o să faci, Paolo. Nu-ți cer decât un bilet la debutul ei de la Scala.

– Desigur. *Ciao*, Luigi!

Acesta din urmă închise ușa și fu imediat acaparat de mama unuia dintre elevii lui. În cele din urmă, își croi drum înapoi pe terasă și-l căută cu privirea pe Luca.

– Tinere, am ceva pentru tine, spuse Luigi, punând un plic gros, maro, în mâinile lui Luca. Asta e pentru tine și pentru Rosanna, ca să vă ajute cu cheltuielile pe care o să le aveți la Milano. Ai fost un frate excepțional pentru Rosanna. Și cred că, datorită bunătății de care ai dat dovadă, și tu ți-ai câștigat libertatea, nu-i așa?

Luca îi aruncă lui Luigi o privire surprinsă, iar acesta din urmă îl bătu pe umăr și apoi se duse să li se alăture celorlalți oaspeți.

*

După ce familia Menici ajunse acasă cu taxiul pe care Luigi insistase să-l plătească, Luca urcă în dormitor și închise ușa în urma lui. Deschise plicul și scoase din el un teanc de bancnote de sute de lire. În plic se afla și o scrisoare, pe care o desfăcu și o citi.

Ți-am păstrat banii din prima zi în care mi i-a dat Rosanna. Am vrut să-i dau lecții gratuit, însă știu ce înseamnă să ai mândrie. De asemenea, m-am gândit că suma asta ți-ar putea fi de ajutor în viitor. Sunt sigur că o să folosești banii cu înțelepciune.

Cu stimă, Luigi Vincenzi

Luca se întinse pe pat, cu inima plină de recunoștință în fața unei asemenea bunătăți neașteptate.

CAPITOLUL 7

Carlotta stătea nemișcată pe un scaun din camera de zi, iar *papa* îi povestea că Rosanna câștigase o bursă de studii la o școală de muzică din Milano și că Luca urma s-o însoțească.

– Totul s-a rezolvat cum nu se poate mai bine, spuse Marco zâmbind. Antonia a plecat, dar tu, fiica mea preferată, te-ai întors ca să-i iei locul. Fiindcă mi-ai spus deja de atâtea ori că nu te mai întorci la Giulio, poți să locuiești aici împreună cu Ella și să mă ajuți la cafenea, așa cum și-ar fi dorit mama ta.

Marco așteptă reacția fiicei lui. Carlotta privea în gol, ca și cum n-ar fi auzit nimic.

– E un plan bun, nu? Pentru noi toți, o încurajă Marco.

În cele din urmă, Carlotta dădu din cap în semn de aprobare. Slăbise considerabil, iar ochii ei căprui păreau uriași pe fața trasă.

– Da, tată. O să stau aici și o să am grijă de tine. Așa cum spui tu, e de datoria mea. Scuză-mă, cred că o să ies la plimbare.

Marco privi cum Carlotta se ridică și ieși din cameră. În curând, spera el, copila lui avea să-și revină și să-și reia vechiul ei fel de a fi. Aveau să râdă din nou împreună, iar el avea să fie pentru Ella tatăl pe care fetița îl pierduse. Turnându-și un pahar de coniac, Marco se gândi că, în cele din urmă, lucrurile se rezolvaseră mai bine decât se așteptase.

*

Rosanna tocmai căuta o bluză albă în dulap, când sora ei intră în dormitor.

– Felicitări!

Rosanna îi aruncă o privire îngrijorată Carlottei. Știa că *papa* îi spusese despre plecarea ei la Milano și nu era sigură de felul în care urma să reacționeze sora ei.

– Mulțumesc.

– De ce nu ne-ai mărturisit niciodată secretul tău, Rosanna? întrebă Carlotta.

– Pentru că... m-am gândit că voi nu ați fi fost de acord.

Carlotta se așeză pe pat și-i făcu semn Rosannei să șadă lângă ea. Cu mișcări ezitante, Rosanna răspunse invitației.

– Crezi că sunt geloasă, nu-i așa? Pentru că tu și Luca plecați să începeți o viață nouă la Milano, în timp ce eu rămân aici și o înlocuiesc pe *mamma*?

– Carlotta, eu și Luca o să venim acasă în fiecare vacanță și o să te ajutăm, îți promit, o asigură Rosanna.

– Frumos din partea ta să spui asta, dar cred că, odată ce pleci, o să uiți de viața ta de aici.

– Nu, Carlotta! N-o să vă uit niciodată pe tine, pe *papa*, pe toți cei de aici, din Piedigrotta! răspunse Rosanna pe un ton defensiv.

– N-am vrut să sune așa, spuse Carlotta cu blândețe, luând-o pe Rosanna de mână. Nu pot să neg că am simțit o ușoară invidie în clipa în care am aflat de la *papa*, dar mă bucur pentru tine cu adevărat. Ți s-a oferit o șansă și sper, oftă ea, că o să fii mai înțeleaptă decât sora ta mai mare și că n-o s-o irosești.

– Te rog, Carlotta, nu vorbi așa! Ești încă tânără. Și poate că o să te împaci cu Giulio.

– Nu, Rosanna, asta n-o să se întâmple, zise Carlotta cu fermitate. Și nici nu mă mai pot mărita, pentru că el n-o să

divorțeze niciodată de mine. Știi cum asemenea lucruri pot crea un adevărat scandal aici. Ceea ce încerc eu să-ți spun e că nu-i nevoie decât de un moment de prostie ca să-ți distrugi viața pentru totdeauna. Și n-aș vrea să te văd suferind așa cum sufăr eu acum.

– Sunt sigură că n-o s-o fac, răspunse Rosanna, încă neavând habar ce greșeală făcuse sora ei. O să fiu atentă, îți promit!

– Ești o fată cu capul pe umeri, Rosanna, dar atunci când vine vorba de bărbați, spuse Carlotta zâmbind ironic și clătinând din cap, toate femeile pot fi proaste!

– Nu mă interesează bărbații, mă interesează doar să cânt. Te rog, spune-mi, ce s-a întâmplat între tine și Giulio?

– Nu-ți pot spune acum, dar poate că într-o bună zi... Știu doar că am plătit prețul pentru prostia mea și că o să continui s-o fac pentru tot restul vieții, răspunse cu tristețe Carlotta.

– Iar acum trebuie să stai aici. Și, pe deasupra, să mai ai și grijă de *papa*, spuse Rosanna, copleșită dintr-odată de vinovăție. Dacă nu plecam la Milano, atunci...

Carlotta îi puse un deget pe buze.

– Nu trebuie să gândești așa! Deocamdată, eu și Ella avem nevoie de *papa* tot atât de mult pe cât are și el nevoie de noi. Lucrurile s-au așezat bine, pe cuvânt!

– Chiar nu te deranjează că noi plecăm la Milano și te lăsăm aici?

– Nu. Cu adevărat, sunt foarte fericită pentru tine. Promite-mi că o să ai grijă de Luca!

– Sigur că da, o asigură Rosanna pe sora ei.

– Suntem atât de norocoase că avem un frate ca el! Și e bine că vine cu tine. I-ai dăruit și lui libertatea, iar ăsta e un lucru minunat. O merită, adăugă Carlotta.

Apoi ea se ridică în picioare, își sărută sora pe creștet, afectuos, după care ieși din dormitor.

Rosanna se dezbrăcă de tricou și-și puse bluza albă, de cor. Era dezorientată de reacția Carlottei. Se așteptase la lacrimi, la toane și la gelozie din partea înflăcăratei ei surori, în nici un caz la acea resemnare de sfântă în fața sorții implacabile. Se simțea de-a dreptul neliniștită de o astfel de reacție, care nu-i era defel caracteristică temperamentalei Carlotta. Rosanna nu putea să nu se simtă groaznic din pricina faptului că ea și Luca păreau s-o fi condamnat pe frumoasa lor soră la o viață de nefericire.

Roberto Rossini așteptă să se trezească de-a binelea înainte să deschidă ochii în lumina orbitoare a unei dimineți fierbinți de august. Se întoarse și văzu chipul frumos al Tamarei, care încă dormea, liniștită. Tamara era înțelegătoare din fire și se bucuraseră împreună de trei săptămâni plăcute. Dar aventura trebuia să se termine acum, fiindcă Tamara devenise mult prea posesivă și începuse să vorbească despre relația lor. În momentul în care femeile făceau asta, el știa că era timpul să plece mai departe.

Își puse mâinile la ceafă și rămase întins, privind la cerul albastru și limpede de dincolo de fereastră și gândindu-se la ziua care tocmai începea. Avea o lecție de canto în acea după-amiază, apoi seara făcea parte dintre artiștii care cântau într-un spectacol de binefacere la Scala, pentru o organizație de caritate care se ocupa de copii – nu-și mai amintea exact care, dar toată lumea importantă din Milano avea să fie în sală.

Roberto suspină. Cânta la nivel profesionist de mai bine de cinci ani și, cu toate că acum era solist pe scena de la Scala, era distribuit întotdeauna în roluri minore. Mai apăruse pe scenă și alături de cântăreții altor companii de operă din Europa, companii care-i oferiseră roluri mai importante în sezoanele care urmau, însă el își dorea mai mult ca orice să reușească la Scala. Caruso, eroul lui, provenit tot din Napoli, își făcuse un nume acolo. Iar în aceeași magnifică operă din Milano, Callas

și di Stephano avuseseră parte de unele dintre cele mai bune spectacole ale lor.

Roberto devenise nerăbdător să atingă gloria pe care știa că vocea și carisma lui o meritau. Deși un interpret de operă nu era câtuși de puțin bătrân la vârsta de treizeci și patru de ani, Roberto știa că mai avea doar câțiva ani până când trăsăturile lui tinere și frumoase și corpul lui bine îngrijit aveau să ajungă la vârsta mijlocie, iar momentul pentru adevărata măreție va fi trecut deja.

Dar cum ar fi putut să-și atingă scopul la timp? Știa că avea calitățile care, odată ce i s-ar fi acordat oportunitatea, l-ar fi separat de turmă. Vocea îi era puternică, distinctă, mai bogată în inflexiuni pe măsură ce se maturizase. I se spusese adesea că avea o prezență scenică foarte bună și că știa cum să însuflețească personajele pe care le interpreta. Și atunci de ce nu i se oferise șansa de a străluci într-un rol principal la Scala?

În urmă cu cinci ani, pe vremea când se alăturase companiei, presupusese că n-avea să fie nevoie decât de puțin timp până să fie promovat și până să primească toate acele roluri minunate de tenor, după care tânjise atât de mult. Însă de atunci și până în prezent, toate rolurile pentru care ar fi fost potrivit le fuseseră distribuite altora. Astfel, deasupra lui Roberto se ridicaseră interpreți pe care el îi considerase lipsiți de importanță.

Își întoarse fața de la soare și gemu, frustrat. Trebuia să accepte realitatea: în ciuda talentului, avea probleme de relaționare cu cei care-l angajaseră. Pe vremea când era la școala de muzică, își făcuse un deserviciu prin faptul că mânase un șir nesfârșit de studente disperate în direcția profesorilor, cărora ele li se plânseseră din cauza lui. Reputația de Casanova nu-l făcuse simpatic nimănui, iar Paolo de Vito, care nu era doar directorul școlii, ci și directorul artistic al Scalei, auzise și el despre isprăvile tânărului Rossini.

Cu un an în urmă, avusese o aventură cu o soprană invitată, care alergase la Paolo după ce Roberto o părăsise fără menajamente. Acesta din urmă fusese dojenit cu vârf și îndesat de către Paolo, care îi spusese că nu era deloc bine pentru reputația Scalei ca una dintre sopranele tinere, aflate în plin val de popularitate, să jure că n-avea să se mai întoarcă niciodată acolo.

După marele dezastru pricinuit de incidentul cu soprana, Roberto fusese nevoit să-și ceară scuze față de Paolo și să promită să nu mai facă niciodată așa ceva. Încercase cu disperare să se disciplineze pentru restul sezonului și reușise să-și țină în frâu tendințele hedoniste, grație ambiției lui de a reuși la Scala și de a-l împăca pe Paolo.

Roberto se întrebase adesea dacă la mijloc era pur și simplu un conflict al personalităților, sau ceva mai profund de atât. Paolo era un homosexual bine-cunoscut, iar Roberto nutrea convingerea că trăsăturile lui arătoase și succesul pe care-l avea la femei nu puteau fi calități care să-l facă pe *maestro* să-l placă în mod natural, indiferent de cât de bine s-ar fi purtat. Și se purtase bine... cel puțin până când își făcuse apariția Tamara, proaspăt sosită din Rusia. Îi fusese imposibil s-o refuze.

Se rostogoli din pat și intră în baie, ca să facă un duș. La Scala, sezonul se încheia în septembrie. După aceea, el urma să plece la Paris, unde avea să cânte vreme de două luni. Apoi se întorcea la Milano în noiembrie, pentru ultimul an din contract. Dacă în noul sezon n-avea să primească rolurile pe care și le dorea, jurase să renunțe și să plece în străinătate pentru totdeauna. Până atunci însă, trebuia să aștepte.

În seara aceea, Roberto cântă în fața unui public care valora câteva miliarde de lire.

După concert, toată lumea fu invitată la o recepție în foaierul Scalei. Pe când sorbea dintr-un pahar de șampanie, Roberto se hotărî să plece cât putea de repede. Genul acela

de evenimente îl plictisea: erau prea multe neveste de bărbați bogați, exagerat de machiate și strălucind de roadele bogăției bărbaților lor îmbătrâniți.

Îi aruncă o privire încruntată tânărului tenor spaniol, care, în opinia lui, fusese un Otello extrem de mediocru, și care acum era băgat în seamă de prim-ministrul italian, precum și de alți demnitari.

– Bună seara, mi-a plăcut prestația ta din seara asta! auzi Roberto o voce feminină din spatele lui.

Se întoarse fără pic de entuziasm, înarmându-se pentru cinci minute de politețuri.

– Sunt Donatella Bianchi. Mă bucur să te cunosc, spuse, plină de îndrăzneală, acea femeie.

Roberto îi luă mâna întinsă. Donatella Bianchi avea o coamă de minunate bucle negre ca abanosul, ochi verzi, care sclipeau mai puternic decât prețioasele smaralde pe care le purta în jurul gâtului, precum și un decolteu de-a dreptul senzațional. Deși era trecută în mod clar de patruzeci de ani, avea un sex-appeal de necontestat. Degetele ei lungi, cu manichiură perfectă, zăboviră în palma lui Roberto puțin mai mult decât era necesar.

– Și eu mă bucur să te cunosc, răspunse Roberto, aruncându-i un zâmbet sincer.

– Te-am mai văzut pe scenă de multe ori. Soțul meu e unul dintre patronii cei mai generoşi ai companiei. Iar eu cred că eşti un interpret foarte talentat.

– Ești foarte mărinimoasă!

Conversația era de departe una foarte formală, însă schimbul de priviri dintre ei fu de-a dreptul electrizant. Donatella îşi strecură mâna în poşeta ei Gucci și scoase o carte de vizită.

– Dă-mi un telefon mâine-dimineață, Roberto Rossini! Trebuie să discutăm despre viitorul tău. *Ciao!*

Roberto strecură cartea de vizită în buzunar și o privi cum îşi croia drum prin mulțime și-și strecura brațul în jurul taliei

groase a unui italian scund și chelbos. Câteva minute mai târziu, plecă și el.

În timp ce traversa Piazza della Scala, se întrebă dacă s-o sune sau nu pe *signora* Bianchi. Nu-l prea tentau iubitele mai în vârstă, dar se vedea limpede că Donatella nu era o femeie obișnuită. Iar în seara aceea, în timp ce se urca în pat, se trezi că o dezbrăca în gând. Atunci știu că, în ciuda dubiilor, a doua zi avea să pună mâna pe telefon și s-o sune.

CAPITOLUL 8

– Cum arăt?

– Rosanna, arăți ca de obicei – ești minunată!

– O, Luca, zici și tu doar așa...

– Ascultă, *piccolina*, e doar prima ta zi la școala de muzică, nu participi la vreun concurs de frumusețe. Haide, altfel întârziem! o îndemnă Luca, întinzând mâinile spre ea.

Rosanna i le luă.

– Sunt atât de emoționată, Luca!

– Știu că ești, dar o să fie bine, crede-mă! Trebuie să plecăm.

Luca încuie ușa apartamentului lor minuscul de la etajul cinci, iar apoi începură să coboare scările.

– Îmi place noua noastră casă, dar sper că liftul o să fie reparat cât de curând. Am numărat șaptezeci și cinci de trepte, chicoti Rosanna.

– Scările astea o să ne țină în formă. Și, în plus, merită efortul, datorită priveliștii pe care o avem asupra orașului, răspunse Luca.

El știa că fuseseră norocoși să primească un apartament atât de aproape de centru și bănuia că Paolo trăsese câteva sfori ca să li-l pună la dispoziție.

Cei doi ajunseră în holul de la parter și Luca deschise ușa de la intrare. Pășiră pe pavajul lat care acoperea Corso di Porta

Romana, evitând cu greu coliziunea cu fluxul constant de pietoni care se îndreptau în ambele direcții. Luca citi de pe o foaie de hârtie, pe care mâzgălise indicațiile de la Paolo.

– Am putea lua tramvaiul, dar e foarte aglomerat la ora asta, spuse el privind cum unul dintre tramvaie trecea, zăngănind, pe lângă ei, cu pasagerii revărsându-se prin ferestrele deschise, în timp ce doi bărbați tineri alergară după vagon și făcură un salt plin de îndrăzneală pe platforma din spatele acestuia. *Signor* de Vito zice că nu sunt decât cincisprezece minute de mers pe jos de aici! O să încercăm varianta asta, să vedem dacă are dreptate! strigă Luca peste zgomotul străzii.

– Îmi tot vine să mă ciupesc de mână, ca să verific că nu visez și că ziua de azi e adevărată, spuse Rosanna, scufundându-se în atmosfera orașului în timp ce pășeau pe strada plină de zgomot, pe lângă cafenele care gemeau de oameni și magazine care-și deschideau obloanele. Ce-o să faci cât timp sunt eu la școală?

– Cred că o să fiu turist, răspunse Luca. Sunt atât de multe biserici vechi în oraș! Am să încep cu ele. Domul din Milano e la doar câteva străzi de aici. Și trebuie să găsesc o biserică în apropiere de locuința noastră. I-am promis tatei să te duc la liturghie în fiecare duminică.

După cincisprezece minute și ceva, așa cum prezisese Paolo, cei doi o luară la stânga, pe *Via* Santa Marta.

– Uite școala, spuse Rosanna oprindu-se la colțul străzii și întorcându-se către fratele ei. Nu-i nevoie să vii cu mine în fiecare dimineață. Vreau să ai și tu viața ta la Milano, Luca!

– Știu. Și așa o să și fac. Dar prioritatea numărul unu ești tu.

Cei doi traversară drumul și rămaseră să se uite la intrarea școlii. Alți tineri și tinere treceau încontinuu pe lângă ei, revărsându-se spre ușa care ducea către faimoasele coridoare ale celei mai ilustre academii de muzică din Italia.

– Ei bine, am ajuns! spuse Luca zâmbind. O să-mi iau rămas-bun acum și ne vedem tot aici, la ora cinci.

– Mi-e frică, Luca, murmură Rosanna, strângându-l de mână.

– O să fie bine. Amintește-ți că ăsta a fost visul nostru, adăugă el, sărutând-o pe ambii obraji. Mult noroc, *piccolina*!

– Mulțumesc.

Trei ore mai târziu, Luca ședea într-o cafenea mică, scriind o vedere pentru tatăl lui, mâncând *crostini*[1] și bând un pahar de bere. Petrecuse o oră în Domul din Milano, iar apoi se plimbase prin galeria Vittorio Emanuele, minunându-se de magazinele exotice și de costurile mărfurilor expuse. Apoi ieșise din galerie în Piazza della Scala, rămânând să privească o vreme fațada legendarei opere, unde spera ca într-o bună zi s-o audă cântând pe sora lui.

Voia ca în seara aceea să organizeze o cină festivă pentru ei doi. Privindu-și ceasul, își dădu seama că mai avea încă multe de făcut până să meargă s-o ia pe Rosanna. Termină de mâncat, plăti nota și se îndreptă în direcția apartamentului. La un moment dat, observă un mic supermarket ale cărui vitrine de la stradă erau înțesate cu cârnați uscați, care atârnau pe sfoară, și cu legume proaspete, așezate în lădițe de lemn. Intră în magazin și cumpără toate ingredientele de care avea nevoie, precum și o sticlă de *chianti*. Ieși pe strada aglomerată și o luă la dreapta, neștiind bine în ce loc se afla, după care se trezi pe *Via* Agnello. Dându-și seama că greșise drumul, era cât pe ce să facă iute cale întoarsă, când îi atrase atenția turla unei biserici aflate în spatele clădirilor aliniate la strada principală.

Luca se hotărî să arunce o privire mai atentă. Merse în direcția turlei, de-a lungul unei alei înguste, până când ajunse într-o piațetă. O traversă și se îndreptă spre biserică, iar apoi rămase locului în fața ușii de lemn, a cărei parte de sus era rotunjită. În dreapta se afla o plăcuță pe care se strădui s-o citească, însă literele erau șterse de trecerea timpului.

---

[1] Pâine prăjită (în limba italiană în original)

– La Chiesa Della Beata Vergine Maria – Biserica Sfintei Fecioare Maria, citi el cu voce tare.

Se uită din nou la ceas. Mai avea încă două ore înainte să se ducă s-o ia pe Rosanna de la școală. Avea suficient timp ca să-și satisfacă dorința copleșitoare de a arunca o privire înăuntrul bisericii. Păși în tindă. Deasupra ușii care ducea în interior se găsea o frescă ștearsă, care o înfățișa pe Fecioara Maria ținându-l în brațe pe copilul Iisus. Luca se uită la frescă preț de câteva secunde, iar apoi intră. În timp ce ochii i se adaptau la întunericul dinăuntru după lumina orbitoare de afară, văzu că biserica era pustie. Privi la tavanul înalt și arcuit, crăpat. În stânga, un heruvim care susținea unul dintre stâlpi avea nasul ciobit și o jumătate de aripă, iar stranele din fața lui erau atât de mâncate de vreme, încât lustrul le dispăruse cu totul. Totuși, chiar dacă biserica părea uitată și neîngrijită, Luca fu izbit de frumusețea și de căldura ei.

Ecoul pașilor lui răsună pe sub bolți în timp ce pășea către altar. Deși locul era gol, i se păru că nu era singur. Dintr-odată, se simți amețit și slăbit. Se așeză într-una dintre strane și-și puse plasa de cumpărături la picioare. Se uită îndelung la statuia Fecioarei, aflată în mijlocul altarului. Vopseaua albastră a veșmântului ei se scorojise, iar buzele își pierduseră din culoarea roșie inițială. Luca închise ochii, își făcu cruce și începu să se roage.

După ce deschise ochii din nou, văzu că o rază de soare se strecura prin vitraliile aflate în față, căzând asupra statuii. Lumina deveni mai puternică. Apoi, în miezul acelei lumini, Luca văzu o siluetă neclară.

Brațele siluetei erau întinse larg, iar aceasta îi vorbi.

El clipi și ea dispăru, lăsând în urmă doar o lumină strălucitoare.

Luca rămase nemișcat vreme îndelungată. Atunci când, în cele din urmă, se urni din loc, își simți corpul ușor, ca și când și-ar fi pierdut din greutate. Se ridică încet și se îndreptă spre

altar. Odată ajuns, căzu în genunchi și lacrimi de bucurie i se prelinseră pe obraji. Acolo unde fusese doar incertitudine, acum exista un țel; acolo unde fusese doar gol, acum era iubire.

Nu știa câtă vreme trecuse până când simți o mână pe umăr. Tresări și se întoarse, văzând că era privit de o pereche de ochi căprui, înțelepți. Un preot bătrân îi zâmbea. Instinctiv, Luca știu că acesta fusese martor la ceea ce i se întâmplase și că-l înțelegea.

– Eu sunt *don* Edoardo, preotul paroh al bisericii. Dacă dorești să vorbești cu mine, sunt aici în fiecare dimineață, de la nouă și jumătate și până la prânz.

– *Grazie, don* Edoardo! Aș vrea... aș vrea să mă spovedesc.

Preotul dădu din cap în semn de încuviințare, iar Luca se ridică în picioare, păstrând încă acea senzație că trupul îi era mai ușor decât înainte; apoi îl urmă pe *don* Edoardo în confesional. După cincisprezece minute, Luca părăsea biserica știind că viața lui n-avea să mai fie niciodată la fel.

Rosanna i se aruncă în brațe, plină de entuziasm.

– Cum a fost? o întrebă fratele ei.

– Minunat! Înspăimântător, dar minunat! Sunt atât de multe voci frumoase, Luca! Oare cum o să pot să fiu în competiție cu ele? Iar unele dintre fete sunt atât de mature, chiar dacă sunt de-o seamă cu mine! Și hainele cu care se îmbracă! Cred că unele dintre ele sunt foarte bogate..., iar îndrumătorul meu, profesorul Poli, e atât de sever și... Luca, murmură Rosanna după ce se opri puțin din vorbit, te simți bine?

Uimită, ea îi aruncă fratelui ei o privire lungă.

– Da, nu m-am simțit niciodată mai bine. De ce?

– Pentru că... pari diferit. Un pic mai palid, poate?

Luca încercă să descrie felul în care se simțea:

– *Piccolina*, crede-mă că sunt... radios!

Râse și o conduse peste drumul aglomerat, îndreptându-se, braț la braț, spre casă. Ajunseră la apartament cu răsuflarea

tăiată din pricina scărilor. Luca descuie ușa, observând că vopseaua se desprindea de pe ea.

– Tu du-te și fă un duș înainte să se termine apa caldă, îi propuse el surorii lui. Fac ceva special la cină în seara asta!

Rosanna privi, fermecată, la minuscula cameră de zi. De dimineață, de când plecase, ultimele bagaje despachetate fuseseră puse la locul lor. Canapeaua tocită din colț era acum acoperită cu o pătură colorată, care o făcea să arate comodă și atrăgătoare. Masa instabilă, aflată lângă fereastră, era ascunsă sub o față de masă roz, cu franjuri, pe care se afla o vază cu dungi albe și albastre, încărcată cu flori, alături de două lumânări așezate pe farfurioare.

– Ai muncit atât de mult! Mulțumesc! exclamă ea.

În ciuda pereților scorojiți și a ferestrelor murdare, pe care Luca nu avusese încă timp să le spele, impresia generală era aceea de cămin vesel și primitor.

– E o seară specială pentru amândoi! îi răspunse Luca din bucătăria minusculă, de unde venea miros de usturoi și de ierburi aromatice proaspete.

– Așa e, Luca, spuse Rosanna, ai cărei ochi parcă dansau de bucurie. În scurt timp, vin să te ajut!

Își luă din dormitor prosopul și geanta cu cele necesare și, după ce descuie ușa apartamentului, se îndreptă, pe coridor, spre baia comună.

Mai târziu, după o cină cu rizoto de ciuperci și salată, pe care Rosanna o găsi excelentă, își luară paharele de vin și se așezară să contemple amurgul care se lăsa peste acoperișurile din Milano.

Rosanna căscă și-i zâmbi fratelui ei.

– Sunt atât de obosită!

– Atunci, trebuie să te duci la culcare. E din pricina emoțiilor, bănuiesc.

– Da. Știi, nu m-am gândit că aș putea să mai fiu atât de fericită după ce a murit *mamma*, cugetă ea cu voce tare.

Luca o studie pe sora lui peste masă și apoi spuse, clătinând din cap:

– Nici eu, Rosanna, nici eu.

Porțile de fier forjat se deschiseră fără zgomot și Roberto își conduse Fiatul încet, pe aleea mărginită de copaci. După ce ocoli fântâna arteziană care se revărsa într-un iaz ornamental, Roberto opri mașina.

Deși trecuse adesea prin Como și se dusese de două ori la picnic lângă lac, nu văzuse niciodată altceva decât hornurile caselor pitite în spatele zidurilor verzi de vegetație. În fața lui se afla un adevărat palat. Fațada albă, grațioasă, se ridica din pământ, iar soarele se reflecta în șirurile ordonate de ferestre prevăzute cu câte un balcon meșterit delicat, din fier forjat. În mijloc, deasupra ușii de la intrare, se afla o fereastră făcută din vitralii, încadrată de o cupolă elegantă.

Roberto ieși din mașină și închise portiera. Se îndreptă spre *palazzo* și urcă încet scara care ducea la ușa enormă, așezată între stâlpi cioplíți din piatră de Angera. Nu văzu nici o sonerie și nici nu i se păru că ar fi fost potrivit să bată la ușă. În timp ce se întreba dacă nu cumva exista și o altă intrare, ușa se deschise. În prag se ivi Donatella, care purta un halat alb, foarte subțire. Avea părul ud și fața total nemachiată. Arăta incredibil.

– *Caro*, mă bucur că ai venit! Făceam un duș fiindcă am înotat în piscină. Ai ajuns puțin mai repede, spuse ea.

– Îmi cer scuze.

Roberto înghiți în sec, străduindu-se să-și țină privirea departe de sânii ei voluptuoși, cărora halatul abia dacă le putea acoperi rotunjimile.

– Vino cu mine! îi ceru Donatella.

Roberto păși înăuntru și-și urmă gazda prin vestibulul mare, placat cu marmură, iar apoi în sus, pe scară. Donatella

deschise o ușă și-și invită musafirul să intre într-un dormitor imens, cu tavan înalt.

– Fă-te comod până mă îmbrac, îl îndemnă ea arătându-i o canapea așezată în dreptul ferestrei, după care dispăru într-o altă încăpere.

Roberto se duse la fereastră și privi imensele grădini perfect îngrijite, al căror capăt ducea către lacul Como. După câteva minute, se așeză pe canapeaua moale și lăsă să-i scape un suspin. În mod clar, Donatella Bianchi și soțul ei erau colosal de bogați.

– Deci, *caro*, te simți bine? întrebă Donatella, care-și făcu apariția îmbrăcată cu o pereche de blugi albi și cu o bluză neagră ce-i accentua sânii, adică acea parte a corpului care o avantaja cel mai mult.

– Ăăă... da, mulțumesc.

Donatella se așeză lângă el, strângându-și sub ea picioarele lungi.

– Bine. Mă bucur că ai venit azi. Șampanie? întrebă ea, întinzând mâna după sticla aflată în frapiera de pe masa joasă.

Fără să mai aștepte răspuns, turnă lichidul spumos în două pahare, iar apoi îi întinse unul lui Roberto.

– Mulțumesc, spuse el.

– În onoarea ta și a viitorului tău! toastă ea.

Pentru prima oară în viață, Roberto rămase fără cuvinte. Sorbi din șampanie și încercă să-și recapete stăpânirea de sine.

– Ai o casă frumoasă, reuși el să spună, după care se înroși, simțindu-se ca un prost.

– Mă bucur că-ți place. Familia soțului meu o are în proprietate de mai bine de o sută cincizeci de ani. Dar, oftă Donatella, câteodată mă simt de parcă aș trăi într-un muzeu. Avem nevoie de un personal de douăzeci de oameni, care să aibă grijă de *palazzo* și de împrejurimi.

Unul dintre picioarele Donatellei se desprinse de sub ea și se apropie de coapsa lui Roberto.

– Copii n-aveți? întrebă el, încercând să mențină conversația.

– Nu. N-am fost niciodată genul matern, mărturisi ea ridicând din umeri. Pe lângă asta, se pare că eu și soțul meu n-am reușit să concepem un copil.

– Și soțul tău, ăăă... unde e? întrebă Roberto, agitat, în timp ce degetul ei mare de la picior i se îndrepta spre vintre.

Donatella suspină, cu o expresie de falsă dezamăgire pe față.

– E în America și m-a lăsat din nou singură.

– Călătorește des?

– Tot timpul. E negustor de artă. Își petrece majoritatea timpului la New York sau la Londra. Sunt aici de una singură săptămâni de-a rândul, explică ea.

Își lăsă bărbia în jos și-i aruncă o privire sugestivă pe sub gene.

– Și nu poți merge cu el? întrebă Roberto.

– Ba da. Dar am călătorit peste tot în lume și am văzut foarte multe locuri, iar acum prefer să rămân acasă. E plictisitor să fiu singură într-un oraș străin, în timp ce soțul meu își vede de treburi. Și până și *eu* ajung să mă satur de atâtea cumpărături! Deci, povestește-mi despre tine, Roberto Rossini!

– Nu e mare lucru de spus, răspunse Roberto ridicând din umeri.

– Nu cred asta. Ai o prietenă? tatonă Donatella terenul.

– Nu, nu în momentul de față.

– Cred că ești prea modest. Cred că ai un șir nesfârșit de femei care sunt nebune după tine, spuse Donatella, iar apoi, cu o mișcare bine exersată, se ridică de pe sofa și se sui călare pe genunchii lui. Sincer vorbind, era de așteptat să fie așa, cu vocea ta frumoasă și puternică și cu celelalte... atracții ale tale, continuă ea, în timp ce cu una dintre mâini îi deschidea nasturii cămășii. Ai avut multe iubite, nu?

Prins pe nepregătite de îndrăzneala ei, lui Roberto îi fu greu să articuleze un răspuns.

– Eu... câteva, icni el, devenind tot mai excitat cu fiecare secundă care trecea.

– Ai avut și femei mai mari de vârstă decât tine? întrebă Donatella, iar gura îi alunecă spre gâtul lui, sărutându-l.

Între timp, mâna ei își găsise ținta.

– Nu...

– Atunci, eu o să fiu prima, murmură ea, triumfătoare.

Pierzându-și ultima fărâmă de control, Roberto își înfipse degetele în părul des al Donatellei, în timp ce ea îi acapara buzele.

După trei ore, cei doi se întorceau la ușa de la intrare. Donatella îi zâmbi și deschise ușa.

– Dimineața asta a fost extrem de... plăcută! Sună-mă mâine-seară la ora șapte, bine?

– De acord.

– Data viitoare o să vorbim despre viitorul tău. *Ciao*, Roberto!

Nesigur pe picioare, el se îndreptă spre mașină și clătină din cap în fața ironiei situației. Roberto Rossini, amant experimentat și bărbat de lume, fusese sedus, la rândul lui.

CAPITOLUL 9

Milano, ianuarie 1973

Rosanna deschise ușa de la intrare.

– Luca, Luca, am ajuns acasă!

– Sunt în bucătărie, *piccolina*! strigă el.

– Luca, sper că nu te superi, am adus la cină o prietenă de la școală, spuse Rosanna, care apăru în bucătărie cu ochii ei căprui strălucind de veselie și cu obrajii îmbujorați din pricina plimbării prin aerul rece de iarnă. Am zis că gătești întotdeauna cât pentru șase, glumi ea.

– Sigur că nu mă supăr, răspunse Luca zâmbind.

– Mulțumesc. Abi, el e fratele meu, Luca Menici!

– Bună, Luca, îl salută fata, zâmbind cu timiditate. Eu sunt Abigail Holmes. Încântată să te cunosc! Te rog, spune-mi Abi!

Vorbea bine italienește, cu o ușoară urmă de accent englezesc.

– Ăăă... bună, Abi! răspunse Luca, roșind.

Se uită lung la ea, simțind cum inima începea să-i bată mai repede. Fata era o blondă foarte drăguță, cu ochi mari, albaștri, cu trăsături fine și cu tenul delicat, de culoarea piersicii, tipic englezesc.

– Te putem ajuta? întrebă Rosanna.

Luca își luă cu greu privirea de la fața lui Abi.

– Nu. Sosul e gata și pastele mai au nevoie de două-trei minute. Mergeți în camera de zi și simțiți-vă confortabil.

Abi o urmă pe Rosanna afară din bucătărie. Se așeză pe canapea și lăsă să-i scape un fluierat.

– Fratele tău e foarte arătos, Rosanna. Are niște ochi extraordinari!

– Crezi?

– Absolut. Nu fi atât de surprinsă, chicoti Abi. Are o iubită?

– A, nu! N-a avut niciodată.

– De ce?

– Nu știu, Abi. N-a fost niciodată interesat.

Luca își făcu apariția în camera de zi cu un bol mare, plin cu paste.

– *Signorine*, vă rog să luați loc!

– *Grazzie, signor!* răspunse Abi, iar ochii îi străluciră în timp ce se așeza la masă, lângă Rosanna.

Luca servi pastele și Rosanna turnă vinul. Apoi cei trei începură să mănânce.

– Rosanna, știi, ești foarte norocoasă, suspină Abi, gânditoare.

– Da?

– Să știi că da! Ai un apartament minunat și confortabil, un frate care gătește ca-n povești și, lucrul cel mai important, libertatea de a pleca și de a veni oricând vrei tu.

– În timpul școlii, Abi locuiește împreună cu mătușa ei, îi explică Rosanna lui Luca. Mătușa ta e foarte strictă, nu-i așa, Abi?

– Da, se poartă cu mine de parcă aș avea zece ani. Este englezoaică și crede că toți italienii încearcă să mă seducă, în ciuda faptului că soțul ei e italian, explică Abi, dându-și ochii peste cap, exasperată. Bănuiesc că se simte responsabilă pentru mine. Atunci când am câștigat un loc aici, la școală,

părinții mei au fost de acord cu o singură condiție: să locuiesc împreună cu mătușa.

– Îți place la Milano? întrebă Luca.

– O, iubesc orașul! răspunse Abi. E atât de colorat și de plin de viață, mai ales după bătrâna și mohorâta Anglie! Dar destul despre mine! Deci, Luca, ce faci în timp ce Rosanna e la școală? Mergi la serviciu?

– Nu, eu...

– Luca își petrece tot timpul într-o biserică aproape ruinată, chiar după colț, îl întrerupse Rosanna. E a doua lui casă.

– Aha! se miră Abi.

– Ei, asta-i, Rosanna! Nu știi să explici, o mustră Luca. Beata Vergine Maria e o biserică frumoasă, din secolul al cincisprezecelea, care se află într-o stare de teribilă degradare. Îl ajut pe *don* Edoardo, preotul de acolo, să strângă bani ca s-o restaureze și ca s-o readucă la înfățișarea ei magnifică, dar, adăugă el ridicând din umeri, ne luptăm și înotăm contra curentului.

– Ești cumva... vreau să spun că tu crezi în Dumnezeu și toate astea, nu? întrebă Abi.

– Da, sigur că da. Iar Beata Vergine Maria e un loc special. *Don* Edoardo mi-a spus că acolo au avut loc miracole, viziuni în care s-a arătat însăși Madonna. Am un pic de timp și încerc să ajut, adăugă Luca ridicând din umeri. Trebuie să facem ceva cât mai repede, altminteri toate lucrările în piatră și toate frescele vechi din tinda bisericii n-o să se mai poată restaura.

– Te-ai gândit că ați putea organiza un recital? întrebă Abi dintr-odată.

– La ce anume te gândești? vru Luca să știe.

– Mătușa Sonia e șefa unui comitet care se numește Prietenii Operei din Milano. Mă întreb dacă n-ar fi bine să-i scrii și să-i prezinți situația. Poate că ea l-ar ruga pe Paolo de Vito să-i lase pe câțiva interpreți de la Scala și pe câțiva studenți de la școală să dea un recital în biserică pentru strângerea de fonduri.

– Abi, asta e o idee minunată! exclamă Luca, iar fața i se destinse într-un zâmbet. Nu-i aşa, Rosanna?

– Desigur. Mai ales că biserica e atât de aproape de Scala! Dacă nu le place, n-au decât să refuze, n-avem nimic de pierdut, răspunse ea.

– Atunci, poți să-i scrii mătușii, iar eu o să-ți dau adresa. Data viitoare când se întâlneşte comitetul, ea poate să propună organizarea recitalului.

– De acord. Îți mulțumesc, Abi! spuse Luca, recunoscător.

– Bun, așa rămâne! stabili Abi, întorcându-se apoi către Rosanna. Și poate că eu şi cu tine putem interpreta „Duetul florilor" din *Lakmé*[1]. L-am exersat în clasă, îi spuse ea lui Luca, zâmbind. Desigur, vocea mea nu se compară cu cea a surorii tale, însă adevărul e că nici una dintre vocile de la şcoală nu se compară cu a ei.

– Te rog, Abi, exagerezi! exclamă Rosanna, îmbujorându-se la auzul laudelor prietenei ei.

– Nu, deloc. Știi la fel de bine ca şi mine că Paolo cade în transă de fiecare dată când te aude. Vine la lecții tot timpul, doar ca să te asculte pe tine. Mă gândesc că o să ajungi artistă solo de îndată ce o să te alături companiei de operă, lăsându-ne pe noi, restul, să ne croim drumul prin cor. Să-ți amintești de mine după ce ajungi o divă, bine? o tachină ea.

– Abi, sigur că o să-mi amintesc de tine! promise Rosanna râzând.

– Vezi, adăugă Abi făcându-i cu ochiul lui Luca, știe cât de faimoasă o să fie!

– La naiba, am rămas fără țigări! spuse Luca. Scuzați-mă, eu mă duc la magazinul din colț ca să-mi cumpăr câteva, adăugă el și se ridică în picioare. Vă las pe voi două să stați de vorbă. Nu lipsesc mult.

---

[1] Operă în trei acte, compusă de Léo Delibes, pe baza romanului *Rarahu sau căsătoria lui Loti* de Pierre Loti

După ce închise ușa, Abi se întoarse spre Rosanna.

– Să știi că aș putea să mă îndrăgostesc de fratele tău. E atât de bun și de sensibil! Și unde mai pui că arată atât de bine! Dar să știi că, din experiența mea, bărbații ca el se dovedesc a fi gay. El nu e, așa-i? Ai spus mai devreme că n-a avut niciodată o iubită.

– Nu, Abi! exclamă Rosanna, pusă în încurcătură de maniera directă în care se exprima prietena ei.

Era un gând pe care îl avusese și ea, dar pe care nu-l exprimase niciodată.

– Nu fi atât de îngrozită, Rosanna! spuse Abi pe un ton plin de regret. M-am gândit doar să întreb, pentru că mi se pare lipsit de sens să-mi pierd timpul dacă tu ai ști cu certitudine că e gay.

Rosanna se înroși și schimbă subiectul, iar Abi nu mai insistă. Cele două stătură de vorbă despre programul lor de a doua zi, până când Luca se întoarse cu țigările. Cu toate astea, Rosanna privi cu interes felul în care Abi și Luca tăifăsuiră, relaxați, la o cafea, observându-le limbajul corporal și felul în care se priveau.

La ora zece și jumătate, Abi se ridică să plece, fără chef.

– Mulțumesc pentru masă! Trebuie să plec acum, altfel mătușa Sonia o să se îngrijoreze. Când pot să vin să-ți văd biserica, Luca? Mi-ar plăcea s-o vizitez, dacă tot am auzit atâtea despre ea.

– Duminică dimineață? Eu și Rosanna mergem săptămânal la liturghia de la ora nouă.

– Bine. Dacă merg la biserică, nici mătușa mea n-are ce comentarii să facă. Ne vedem aici la opt și jumătate și putem merge împreună. *Ciao*, Rosanna! *Ciao*, Luca!

Luca se ridică și o sărută pe Abi pe ambii obraji.

– La revedere, Abi! Mulțumesc pentru o idee minunată! Ne vedem duminică, la liturghie.

Rosanna își conduse prietena afară, iar apoi se întoarse și se aşeză la masă.

– Ți-a plăcut de Abi? îl întrebă ea pe Luca.

– Foarte mult. Cred că o să-ți fie prietenă bună, Rosanna. E o persoană cu suflet mare.

– E foarte frumoasă, nu-i așa, Luca? Aș face orice ca să am părul ei blond. Toți băieții de la școală sunt îndrăgostiți de ea, spuse Rosanna încercând să-l provoace, fiindcă își amintise de conversația avută mai devreme cu Abi.

– Da, sunt sigur că așa-i. Iar acum, eu o să spăl vasele și tu trebuie să mergi la culcare, *piccolina*.

– Nu, nu sunt obosită. Te ajut să speli vasele.

– Bine, fu de acord Luca.

Aşeză cu îndemânare farfuriile una peste alta și le duse în bucătărie. Rosanna îl urmă, ducând paharele de vin.

– Tu speli și eu șterg, zise ea.

Fratele și sora rămaseră în picioare, în fața chiuvetei, într-o tăcere plăcută. În cele din urmă, Rosanna spuse:

– Luca, ai fost îndrăgostit vreodată?

– Nu, nu cred. De ce mă întrebi?

– Doar așa. Abi a zis că eşti foarte frumos.

– A spus ea asta?

– Da. Dar *eşti* frumos, Luca. Vreau să spun că sunt sigură că fetele te plac.

– Ce încerci să-mi spui, Rosanna? întrebă Luca încruntându-se.

– Doar că... ei bine, știu că *papa* ți-a cerut să ai grijă de mine, dar sunt mare acum. Nu mi-e teamă să rămân singură în apartament. Dacă vrei vreodată să ieşi serile, atunci trebuie să ieși, neapărat.

– Dacă o să vreau, o să ies, răspunse Luca, dând din cap. Dar sunt fericit aici, cu tine, *piccolina*.

– Chiar ești fericit? întrebă Rosanna.

– Da, răspunse el. Foarte fericit.

– Nu vreau să-ți irosești viața din pricina mea.

– Rosanna, astea cinci luni pe care le-am petrecut noi la Milano au fost cele mai fericite din viața mea. Iar în timpul ăsta am găsit ceva care e foarte important pentru mine.

– Ce anume?

– Întotdeauna pui atâtea întrebări! exclamă Luca, râzând de insistența ei încăpățânată. Nu pot să-ți spun decât că știu încotro mă îndrept. Atunci când o să vină timpul, o să-ți spun și ție. Trebuie să am și eu secretele *mele*, Rosanna!

– Sigur că da. Vreau doar să fii fericit.

– Crede-mă că sunt. Iar acum e timpul să mergi la culcare. E târziu.

Rosanna își petrecu brațele în jurul lui.

– Amintește-ți că te iubesc foarte mult!

– Și eu pe tine, răspunse el și o sărută pe frunte. Acum du-te la culcare!

De îndată ce Rosanna închise ușa dormitorului, Luca se duse și el în camera lui și aprinse două lumânărele în fața unei mici statuete a Fecioarei, așezată pe un altar improvizat. Îngenunche, făcu o mătanie și începu să se roage. Pentru prima oară de când luase decizia, simțea că hotărârea lui era zdruncinată. Îl implora pe Dumnezeu să-i călăuzească pașii, să-i explice de ce reușise o tânără englezoaică să stârnească în el asemenea trăiri puternice.

Poate că, se gândi el ridicându-se în picioare zece minute mai târziu, era doar un test. Un test la care n-avea de gând să pice.

CAPITOLUL 10

– Iar acum, doamnelor, să trecem la treburi serioase! exclamă Paolo de Vito, zâmbind glacial și privind în jurul mesei, la cele opt doamne îmbrăcate impecabil.

Cu toții beau aperitive la Il Savini, iar Paolo bănuia că nota de plată pentru cele nouă persoane ar fi acoperit cheltuielile unui întreg semestru la școală. Nu-i făceau plăcere întâlnirile lui lunare cu Prietenii Operei din Milano, însă acele doamne îi reprezentau pe unii dintre cei mai bogați bărbați din Milano, fără ale căror binefaceri continue nu s-ar fi descurcat nici Scala, nici școala de muzică.

– Paolo, am primit o scrisoare foarte plăcută de la un tânăr domn care ne întreabă dacă am fi pregătiți să strângem fonduri pentru La Chiesa Della Beata Vergine Maria, spuse Sonia Moretti.

– Chiar așa? Am crezut că treaba noastră e să strângem fonduri pentru noi înșine, nu pentru o biserică!

– Desigur, însă cazul de față e diferit. Se pare că în biserică există o frescă deosebită, care o să devină de nerestaurat dacă nu se face ceva cât de curând. Biserica e foarte aproape de Scala, ceea ce înseamnă că, teoretic, e chiar lăcașul de rugăciune al operei. Pe lângă asta, studenții ar avea prilejul să dea

un spectacol în fața unui public, în sprijinul unei cauze nobile. Scrisoarea a fost trimisă de Luca Menici. Cred că sora lui este eleva școlii noastre.

– Rosanna? E una dintre studentele noastre cele mai talentate! Alături de nepoata dumneavoastră, Abigail, desigur, adăugă Paolo în grabă.

– Mă gândeam că am putea planifica evenimentul de Paște, sub forma unui recital la lumina lumânărilor, în care să-i implicăm și pe doi dintre membrii companiei de operă, care să cânte alături de câțiva dintre studenți, continuă Sonia. Am fost să văd biserica și, într-adevăr, ar putea fi un loc minunat pentru un spectacol. Noi, doamnele, am putea întocmi o listă impresionantă de invitați, iar prețul biletului ar putea să acopere câteva gustări ușoare.

– Câți oameni ar cuprinde spațiul din biserică? întrebă Paolo.

– *Signor* Menici spune că în jur de două sute. Deci, doamnelor, ce credeți despre ideea asta?

Doamnele perfect coafate aprobară înclinând din cap.

Donatella Bianchi se aplecă în față dintr-odată.

– Mă gândeam că Anna Dupré și Roberto Rossini ar putea fi potriviți în calitate de reprezentanți ai companiei. Știu că *signor* Rossini e foarte credincios și sunt sigură că ar fi fericit să ajute.

Auzind afirmația Donatellei, Paolo ridică din sprâncene, mirat.

– Bine. O să mă gândesc la un program potrivit, iar apoi o să decid pe cine invităm să cânte. Sunt de acord cu ideea că e întotdeauna potrivit să le dai studenților ocazia să interpreteze și să învețe alături de profesioniști.

– Iar acum, pentru că am pus lucrurile la punct, ar trebui să comandăm prânzul. Am un alt angajament la ora trei; trebuie să plec pe la ora două și jumătate, spuse Donatella, ridicând

brațul, iar un chelner apăru imediat lângă ea. Eu vreau *carpaccio di tonno*[1], te rog!

– Deci o să cânți la micul nostru recital? întrebă Donatella în timp ce-și plimba degetele peste spatele gol al lui Roberto.

Acesta se întorsese de la Paris cu două zile în urmă și cei doi petrecuseră în pat două după-amiezi la rând, în apartamentul lui.

– Un recital într-o biserică pe cale să se dărâme? Nu-mi prea vine să cred că un astfel de eveniment o să-mi propulseze cariera, răspunse Roberto întorcându-și capul ca s-o privească pe Donatella.

– Poate că ai face-o pentru mine?

Mâna ei alunecă sub cearşafuri şi-i mângâie partea interioară a unei coapse.

– Eu...

– Te rog, îl imploră ea, în timp ce mâna i se mişca în sus.

– Mă predau, gemu Roberto, întorcându-se ca să-i acopere buzele cu sărutări.

După aceea, Donatella părăsi patul ca să facă un duş, iar Roberto rămase întins și sătul, cu ochii închiși, gândindu-se că nu cunoscuse niciodată o femeie ca ea. Relația lor se baza doar pe sex. Iar acela era cel mai bun sex pe care-l făcuse el vreodată. Donatella nu-i cerea nimic altceva decât corpul. Nu-i șoptea vorbe de dragoste la ureche și nici nu-l suna la ora două noaptea. Nu făcea nici o criză de nervi dacă nu-i spunea ce voia ea să audă. În ultima vreme, Roberto începuse să se întrebe dacă nu cumva găsise relația perfectă.

Donatella ieşi de la duş, învelită într-un prosop. Părul ei negru era prins în creștetul capului. De la distanță, i-ai fi dat

[1] Fel de mâncare din carne de ton, feliat sau bătut subțire și servit crud, de obicei ca aperitiv

doar vreo treizeci și ceva de ani, deși Roberto știa că avea patruzeci și cinci.

– Deci o să cânți pentru noi la biserică? Știu că Paolo ar aprecia asta.

– Da! Am zis că o fac, suspină el.

– Ce cânți în sezonul care urmează? îl întrebă ea scoțându-și prosopul, după care începu să se îmbrace.

– Nu vreau să discut despre asta, răspunse Roberto crispându-se. Ca de obicei, Paolo mi-a promis mai mult decât îmi oferă, ceea ce înseamnă că ăsta o să fie ultimul meu sezon la Scala. Nu-mi mai reînnoiesc contractul toamna viitoare, după ce se încheie. Am hotărât să accept una dintre multele oferte internaționale pe care le-am primit, explică el, oftând adânc. Paolo nu mă place. Asta e tot. N-o să obțin niciodată recunoașterea la Scala atâta vreme cât el o conduce.

– Dragule, încercă Donatella să-l liniștească, înțeleg ce spui, dar nu se știe niciodată. Ai un talent atât de mare! Sunt convinsă că Paolo se asigură doar că ești pregătit înainte să-ți dea rolurile pe care le meriți, spuse ea în timp ce se privea în oglindă și-și aranja părul. Vii să mă vezi joi, la *palazzo*, da? Giovanni e din nou plecat la Londra.

– Da, răspunse Roberto.

Câteva minute mai târziu, Donatella deschise ușa de la intrarea blocului de apartamente și se uită rapid, verificând strada întunecată. Apoi începu să meargă pe trotuar cu pași grăbiți, ajunse la Mercedesul ei, deschise portiera și se lăsă să alunece pe scaunul moale, tapițat cu piele.

Închise ochii și lăsă să-i scape un oftat de mulțumire. Avusese mulți iubiți, bineînțeles, iar majoritatea fuseseră mai tineri decât ea. Însă Roberto era diferit. De fapt, în ultimele două luni chiar îi fusese dor de el și numărase zilele până la întoarcerea lui de la Paris. Sentimentul acela o răscolea, fiindcă îi văzuse întotdeauna pe amanții ei ca pe niște piese care puteau fi înlocuite. Îi aduceau un serviciu, la fel ca oricare

dintre membrii personalului din gospodăria ei. Dar se simțise tulburător de mulțumită să-l poată vedea pe Roberto în ultimele două zile. Iar acum el o anunța că se gândea să plece în străinătate pentru totdeauna!

După ce porni motorul și începu să șofeze în traficul aglomerat care se îndrepta spre Como, Donatella decise că trebuia să-și folosească toate armele pe care le avea la dispoziție ca să se asigure că iubitul ei rămânea la Milano. Roberto Rossini merita să fie o stea. Iar ea avea să-l ajute nu doar pentru că, în mod evident, avea talent, dar și pentru că – iar gândul acela era de necrezut pentru ea – începuse să se îndrăgostească de el.

Însă un lucru era sigur: trebuia să-l facă pe Roberto să rămână la Milano.

– Ce vești minunate, Rosanna! exclamă Luca, întinzându-i o scrisoare surorii lui. E din partea *signorei* Moretti, mătușa lui Abi. Îmi scrie că acel comitet din care face parte a fost de acord să susțină ideea unui recital la Beata Vergine Maria.

Rosanna citi repede scrisoarea.

– Luca, mă bucur atât de tare pentru tine!

– Trebuie să merg la *don* Edoardo și să-i dau vestea. O să fie foarte fericit!

– Desigur. Dar aici scrie că recitalul o să aibă loc de Paște, Luca, spuse ea încruntându-se. Am făcut planuri să mergem acasă, fiindcă trebuie să-i vedem pe *papa* și pe Carlotta.

– Putem s-o facem după recital, Rosanna. Sunt sigur că *papa* o să înțeleagă. Ar însemna atât de mult pentru mine! *Signora* Moretti a spus că doi dintre membrii companiei de operă La Scala au fost de acord să cânte la spectacol, continuă el, privindu-și sora cu ochi strălucitori. A sugerat că putem încasa cincizeci de mii de lire pe un bilet. Cu două sute și ceva de spectatori, înseamnă că o să putem strânge aproape suficient cât să restaurăm fresca. Dar, Rosanna, o să fie atât de mult de

lucru! Trebuie să găsim scaune suplimentare, să împodobim cu flori biserica, să aducem gustări...

Rosanna îl studie pe fratele ei în timp ce acesta vorbea, plin de entuziasm, despre munca pe care o implica organizarea evenimentului.

– Luca, de ce înseamnă Beata Vergine Maria atât de mult pentru tine? Nu te-am văzut niciodată mai fericit ca acum!

Luca o privi pe sora lui, încercând să-și găsească cuvintele, ca să descopere doar că-i era imposibil s-o facă.

– E greu de explicat, Rosanna. Și nu pot să spun decât că așa stau lucrurile. Dacă ți-ai terminat micul-dejun, te conduc la școală. Vreau să-i dau imediat de știre lui *don* Edoardo.

Luca îi făcu Rosannei cu mâna pe când aceasta intra în școală, iar apoi se îndreptă cu pași iuți spre Beata Vergine Maria. *Don* Edoardo spovedea pe cineva, așa că Luca se așeză în strană și așteptă până când preotul ieși din confesional, iar enoriașul plecă.

– Am vești excepționale! spuse Luca în timp ce-i înmâna lui *don* Edoardo scrisoarea din partea Soniei Moretti. În mod sigur, o să strângem mulți bani!

– Da, răspunse bătrânul preot, dând din cap și bucurându-se de fericirea zugrăvită pe fața tânărului bărbat, care-i devenise foarte drag. Cred că Madonna ta o să fie foarte fericită!

– Așa sper! spuse Luca, privind spre altar, însă în următorul moment îi căzură umerii și zâmbetul i se stinse de pe față, după care clătină din cap și continuă: Chiar dacă ajut un pic prin organizarea acestui recital, câteodată sunt atât de frustrat!

– Știu, Luca, înțeleg, spuse *don* Edoardo, punându-i tânărului o mână caldă pe umăr.

– Dar trebuie să am răbdare și să aștept. Sunt convins că toate astea sunt parte din planul Lui de a mă pune la încercare.

– Să ne rugăm împreună ca biserica asta să fie binecuvântată și să cerem ajutor divin pentru ceea ce trebuie făcut ca s-o restaurăm!

Cele două capete, unul cu păr cărunt, iar celălalt, cu păr negru, se înclinară împreună în rugăciune. După aceea, *don* Edoardo făcu niște cafea și cei doi începură să facă planuri pentru recital.

– O să avem nevoie de mult mai multe scaune, *don* Edoardo! E loc pentru încă vreo douăzeci de persoane acolo, în spate, lângă cristelniță, spuse Luca.

– Avem niște scaune în criptă, dar sunt vechi și murdare. Aruncă o privire, Luca, iar dacă nu sunt bune, am putea să rugăm școala să ne împrumute câteva pentru eveniment, spuse *don* Edoardo și-i întinse lui Luca o cheie mare. Acolo, jos, nu e curent electric. Folosește lampa cu ulei care e atârnată în cârligul de lângă ușă. Găsești chibrituri pe raft, lângă lampă, îl dăscăli preotul, iar apoi se uită la ceas. Acum trebuie să plec. Am de vizitat o mamă îndoliată.

După ce *don* Edoardo plecă, Luca rămase așezat și se uită la statuia Madonnei, aflată în altar. Ea nu-i mai vorbise din acea primă zi minunată, dar Luca îi simțea influența liniștitoare. În cele din urmă, el se ridică, merse la ușa criptei și o descuie. Așa cum îl instruise *don* Edoardo, luă lampa cu ulei din cârlig și o aprinse, iar apoi coborî cu cea mai mare atenție pe treptele care scârțâiau. Lampa împrăștia în jur o lumină plăpândă. Se opri la baza scării și lumină interiorul. Cripta nu era mare și fusese ticsită cu tot felul de resturi. Un strat de praf acoperea totul, iar păianjenii fuseseră lăsați să-și construiască, nestingheriți de nimeni, pânze elaborate. În timp ce-și făcea loc cu grijă printre obiecte, Luca hotărî ca următoarea lui sarcină să fie curățarea criptei. Găsi scaunele de lemn despre care-i vorbise *don* Edoardo și începu să le scoată din stivele în care fuseseră aranjate, dar observă că le lipseau fie un picior, fie spătarul. Se întoarse și îngenunche ca să ridice de jos o carte

de rugăciuni ce putrezea deasupra unei grămezi de pe podea. După ce o deschise, paginile acesteia începură să i se dezintegreze între degete.

Dintr-odată, lampa cu ulei se stinse și cripta se cufundă în beznă. Luca scotoci în buzunar după brichetă și reaprinse feștila, însă lampa se stinse aproape imediat. Hotărând că o lanternă ar fi fost mai potrivită, Luca încercă să se întoarcă la intrare, dar își prinse piciorul în ceva. Scoase un strigăt de durere și căzu cu un zgomot înfundat, sucindu-și glezna în cădere. Rămase în întuneric, fără să se poată mișca, până în momentul în care durerea începu să slăbească. Ceva i se târî peste mână și și-o trase repede. Încercând să-și păstreze calmul, scoase bricheta din buzunarul pantalonilor și reuși să aprindă din nou lampa cu ulei. Privind în jos, văzu că se împiedicase de colțul unui cufăr îmbrăcat în piele, care fusese ascuns parțial de o grămadă de veșminte preoțești mâncate de molii. Puse lampa jos și mută hainele într-o parte. Un nor de praf se ridică în aerul umed și rece, făcându-l să tușească. Ridică încet capacul greu al cufărului.

Interiorul acestuia era căptușit cu catifea violetă. Luca își vârî cu grijă mâinile înăuntru și apucă un obiect mare și greu. Se chinui să-l ridice și să-l scoată de acolo. Luminându-l cu lampa, văzu un potir pătat de vechime. Își scoase batista din buzunar, scuipă pe ea ca s-o umezească și apoi frecă un mic punct pe suprafața metalului, ca să-l curețe, scoțând la iveală strălucirea a ceea ce era sigur că trebuia să fie argint. Cu un sentiment de emoție crescândă, așeză cu grijă potirul pe podea, lângă el, iar apoi începu să scoată din cufăr restul obiectelor.

Următorul fu o carte de rugăciuni cu paginile îngălbenite și fragile, dar pe care pielea groasă a cufărului o protejase de umezeală. Apoi veni rândul unui alt set de veșminte preoțești. Pe când le scotea din cufăr, Luca simți că ele înveleau ceva solid. În acel moment, lampa cu ulei pâlpâi amenințător și, fiindcă nu-și dorea să se afunde din nou în beznă, Luca înșfăcă

potirul și cartea de rugăciuni de pe podea, iar apoi învălătuci veșmintele, luându-le sub braț. Prinzând cu degetul mânerul de sârmă al lămpii, își căută drumul, pe bâjbâite, spre scară.

Odată ajuns în sacristie, puse veșmintele pe podea și le desfăcu încet. Găsi, învelit într-unul dintre veșminte, un săculeț de piele, puțin mai mare decât mâna lui. Extrase cu grijă conținutul săculețului și văzu că ținea în mână un mic desen pe pânză, montat pe un cadru de lemn nefinisat. Privi în jos, la fața care i se păru imediat cunoscută.

Era ca și cum artistul ar fi reușit să capteze grația și seninătatea ei, esența sufletului ei. Exact așa și-o imagina și el pe Madonna ori de câte ori închidea ochii și se ruga. Desenul, executat cu linii fine și delicate, de culoare brună-roșiatică, era simplu, dar atât de perfect, încât Luca nu-și putea dezlipi ochii de la el.

Îl privit îndelung. În mod miraculos, după ce fusese atât de bine protejat de lumină și de umezeală, desenul însuși abia dacă prezenta semnele trecerii vremii. Luca întoarse ușor marginile pânzei, având grijă s-o atingă cât mai puțin posibil, și căută ceva care să-i dea un indiciu în legătură cu artistul. Poate că descoperirea lui era lipsită de valoare, însă simți un fior neașteptat pe șira spinării. *Don* Edoardo se întorcea peste puțin timp și avea să vadă desenul și potirul. Cu acel prilej, Luca urma să afle dacă bătrânul preot știa de existența lor. Până atunci, tânărul așeză, plin de respect, desenul în săculeț. Apoi puse potirul, cartea de rugăciuni și desenul în dulapul în care se țineau obiectele de cult, răsuci cheia și îl încuie.

CAPITOLUL 11

– Deci, interpreții o să stea în picioare, în jurul altarului?

– Da.

– Și pianul cel mare o să fie așezat aici?

– Da, răspunse Luca, privind-o pe femeie cum dădea târcoale prin biserică.

– Și să servim vinul acolo, lângă cristelniță? Ce spui de asta?

– E o idee bună, *signora* Bianchi, răspunse *don* Edoardo, ridicând din sprâncene, exasperat, către Luca.

– Bun! Deci totul pare să fie sub control. Am avut multe cereri pentru bilete la micul nostru recital și cred că o să le vindem pe toate, spuse Donatella și înaintă spre altar, unde se uită, plină de dezgust, la pânza zdrențuită, care văzuse și zile mai bune. N-aveți o altă bucată de material pe care s-o folosim în seara recitalului? Asta arată cam ponosită!

– Nu, n-avem altceva. Asta e și ideea recitalului, nu-i așa, *signora*? Să strângem fonduri destinate acoperămintelor noi pentru altar și altor reparații, îi reaminti *don* Edoardo cu răbdare.

– Desigur. Ei bine, putem așeza lumânări peste tot și aranjamente florale de ambele părți ale statuii Madonnei.

– Da, fu încă o dată de acord *don* Edoardo, privind-o pe Donatella cum ridica în aer potirul de argint, care, de când îl descoperise Luca, fusese curățat cu grijă și așezat pe altar.

– Asta e o piesă foarte frumos executată! Și foarte veche, îmi imaginez, spuse Donatella ținând potirul între palme și studiindu-l.

– Luca l-a găsit în criptă, cu câteva săptămâni în urmă. Am avut de gând să pun pe cineva să-l evalueze, ca să poată fi asigurat, înțelegeți, dar mintea mi-a stat în altă parte.

– Înțeleg, răspunse Donatella punând potirul la loc și aruncându-i o privire lui *don* Edoardo. Soțul meu e negustor de artă, are prieteni care s-ar pricepe să-l evalueze. Să-l rog să găsească pe cineva care s-o facă pentru dumneavoastră?

– Ați fi foarte amabilă, fu de acord *don* Edoardo. Spuneți că soțul dumneavoastră e negustor de artă?

– Da.

– Atunci, Luca, cred că ar trebui să aduci și desenul pe care l-ai găsit.

Luca se duse în sacristie.

– Domnul Menici a găsit și un desen în creion, explică *don* Edoardo. E posibil să n-aibă nici o valoare, dar poate că soțul dumneavoastră ar vrea să-l vadă și pe acesta?

– Desigur, răspunse Donatella, dând din cap.

Luca se întoarse curând, aducând desenul.

– Poftim, spuse el și i-l înmână cu grijă.

Donatella se uită cu intensitate la pânză.

– E o schiță atât de rafinată! exclamă ea cu admirație. Spuneți că ați găsit-o în cripta bisericii ăsteia?

– Da, într-un cufăr vechi. Am verificat arhivele și, din inscripția aflată în cartea de rugăciuni a lui *don* Dino Cinquetti, suntem siguri că i-a aparținut acestuia. A fost parohul bisericii în secolul al șaisprezecelea.

– Deci desenul ăsta poate avea câteva sute de ani? Totuși, arată aproape neatins de vreme, suspină Donatella.

– Cred că s-a păstrat atât de bine pentru că a fost protejat. E foarte posibil să nu fi văzut lumina zilei în ultimele trei sute de ani.

– Promit să am mare grijă de el. Vreți, vă rog, să împachetați potirul?

Don Edoardo păru neliniștit.

– N-ar putea să vină soțul dumneavoastră la biserică, să se uite la ambele obiecte?

– E un om foarte ocupat, *don* Edoardo, și o să fie acasă doar pentru câteva zile înainte să plece din nou în Statele Unite. Aveți cuvântul meu că celor două obiecte n-o să li se întâmple nimic rău. În felul ăsta, aş putea avea cât de curând un răspuns pentru dumneavoastră. O să le duc direct acasă, unde, vă asigur, totul e foarte bine păzit. Aveți încredere în mine, nu-i aşa? întrebă Donatella.

– Desigur, *signora*, murmură bătrânul preot, stânjenit.

Giovanni Bianchi se uită lung la cele două obiecte aflate în fața lui, pe masă.

– Unde ai zis că au fost găsite astea?

– La Chiesa Della Beata Vergine Maria. Erau împachetate în criptă, într-un cufăr vechi, împreună cu alte obiecte care i-au aparținut unui preot mort de multă vreme. Se pare că preotul a trăit în secolul al șaisprezecelea. M-am gândit că potirul ar putea să valoreze niște bani, explică Donatella.

– Da, da, sunt sigur că așa e, dar ăsta, spuse Giovanni ridicând desenul, ăsta e de-a dreptul uluitor. Ai zis secolul al șaisprezecelea?

– Așa mi-a spus preotul.

Giovanni scoase o lupă din buzunarul jachetei și studie desenul cu grijă. Atunci când o privi din nou pe soția lui, Donatella observă că avea o sclipire de entuziasm în ochi.

– Când te uiți la desen, nu ți se pare că fața îți e cunoscută?

– Bineînțeles. E Madonna, răspunse ea pe un ton ironic.

– Deci, continuă Giovanni cu răbdare, cum ai defini imaginea pe care o ai în mintea ta în legătură cu Madonna?

– Prin picturile și desenele pe care le-am văzut, bănuiesc.

– Exact. Și cine ne-a dat una dintre cele mai faimoase imagini ale Madonnei?

– Păi, răspunse Donatella ridicând din umeri, Leonardo da Vinci, desigur.

– Așa e. Așteaptă puțin, spuse Giovanni.

Apoi Giovanni ieși din încăpere, după care, câteva minute mai târziu, se întoarse cu un catalog editat de National Gallery de la Londra. Întoarse paginile până când găsi ceea ce căuta.

– Privește, spuse el, așezând catalogul pe masă, lângă desen. Cercetează fața cu atenție! Vezi că există asemănări puternice, nu?

Donatella privi cu atenție.

– Da, Giovanni, totuși, nu poate fi...

– O să trebuiască să întreb cu mare băgare de seamă, însă instinctul îmi spune că fie avem în fața ochilor unul dintre cele mai reușite falsuri, fie e posibil să fi descoperit unul dintre desenele pierdute ale lui Leonardo!

– Vrei să spui că preotul bătrân și tânărul l-au descoperit, îl corectă Donatella.

– Desigur, se grăbi să spună Giovanni. Trebuie să iau desenul cu mine la New York. Vreau să i-l arăt unui prieten. Este expert în verificarea lucrărilor marilor maeștri. E și foarte discret – evident, pentru un procent din câștig, adăugă el pe un ton plin de viclenie.

– Ei bine, trebuie să-i cer permisiunea lui *don* Edoardo înainte să fac asta, ripostă soția lui.

– Dar nu-i așa că preotul nu trebuie să știe încă, nu? Poți să-i spui că atât potirul, cât și desenul sunt evaluate acum și că o să-i dau răspunsul într-o săptămână. Donatella, încă ceva...

– Da, *caro*?

– Nu vreau să spui nimănui despre asta decât după ce o să ştim adevărul.

– Desigur, răspunse Donatella, observând strălucirea avară din ochii soțului ei. Am să fac aşa cum spui.

Zece zile mai târziu, Donatella veni în vizită la *don* Edoardo, la Beata Vergine Maria.

– Am veşti bune, spuse ea zâmbind. Excelente, de fapt, adăugă, aşezându-se pe o bancă.

– Soțul dumneavoastră crede că potirul ar putea valora ceva?

– Da, se pare că e foarte valoros. Soțul meu spune că s-ar putea vinde la licitație cu cincizeci de mii de dolari. Asta înseamnă în jur de trei milioane de lire.

– Trei milioane de lire! exclamă *don* Edoardo, uluit. Nici măcar n-am visat că ar putea valora atât de mult!

– Soțul meu vrea să ştie ce vreți să facă, dacă doriți să vindeți potirul. Dacă da, atunci poate aranja să intre la licitație.

– Nu... nu m-am gândit la posibilitatea vânzării. O să trebuiască să discut cu episcopul. Nu ştiu ce decizie o să ia, suspină *don* Edoardo. E posibil ca Biserica să dorească să păstreze potirul în posesia ei. Decizia nu-mi aparține.

– *Don* Edoardo, vă rog, veniți şi luați loc, îl invită Donatella bătând cu palma pe bancă, lângă ea, iar preotul se conformă, aruncându-i însă o privire prudentă. Vă rog să-mi iertați impertinența, dar ce anume îi trebuie frumoasei dumneavoastră biserici în momentul de față?

– Bani, desigur, ca să poată fi restaurată şi ca să i se redea gloria de odinioară, recunoscu preotul, simțindu-se depăşit de situație într-o astfel de conversație.

– Exact. Acum, pot să vă întreb dacă ați spus cuiva despre descoperirea făcută?

– Nu. N-am considerat că era necesar s-o fac decât după ce ştiam dacă am găsit ceva de valoare sau nu.

– Înțeleg, spuse Donatella, dând din cap. Personal, mă îndoiesc că, dacă îi spuneți episcopului despre potir, biserica Beata Vergine Maria sau dumneavoastră o să vedeți prea mult din încasările obținute. Iar asta, presupunând că episcopul ar dori să vândă potirul!

– Cred, doamnă Bianchi, că presupunerea dumneavoastră e corectă, fu de acord *don* Edoardo, neliniștit.

– Ei bine, eu și soțul meu s-ar putea să fi găsit o soluție. El e dispus să vă plătească suma de bani pe care crede că o s-o obțină potirul la licitație. Cifra pe care am pomenit-o era de treizeci de milioane de lire. Apoi el o să vândă potirul unui colecționar privat. O să obțineți o mulțime de bani, care o să vă ajute să vă restaurați biserica și nimeni n-o să trebuiască să știe adevărul.

Don Edoardo se uită lung la ea.

– Dar, doamnă Bianchi, cu siguranță că episcopul meu o să se întrebe de unde a apărut o sumă atât de mare de bani!

– Bineînțeles că da. Și o să-i spuneți și lui, și oricui altcuiva care întreabă, că domnul Bianchi a fost atât de șocat de starea clădirii atunci când el și soția lui au vizitat-o pentru recitalul la a cărui organizare a ajutat ea, încât a decis să facă pe loc o donație mare.

– Înțeleg.

– *Don* Edoardo, știu că nu vreți să faceți lucruri lipsite de onestitate. Eu și soțul meu o să acționăm în orice fel doriți dumneavoastră. Însă eu personal consider că, având în vedere de câtă muncă e nevoie pentru restaurarea frumoasei dumneavoastră biserici și luând în considerare faptul că potirul a fost găsit aici, s-ar putea să fie voia lui Dumnezeu ca banii să fie folosiți exclusiv în beneficiul bisericii, nu-i așa?

– S-ar putea să aveți dreptate, *signora* Bianchi. Dar cum puteți fi sigură că nimeni n-o să afle niciodată? întrebă *don* Edoardo, pe a cărui frunte se iviră broboane de sudoare.

Donatella le observă și știu că își avea prada în vizor. Se năpusti asupra ei.

– Aveți cuvântul meu. Potirul poate fi vândut în mod privat, în străinătate. Soțul meu are o listă lungă de colecționari particulari, bogați, care doresc să rămână în anonimat. Și gândiți-vă doar la cât de multe o să se poată face în numele Domnului cu suma obținută!

– Eu... trebuie să mă gândesc, oftă *don* Edoardo. Trebuie să-i cer Domnului să-mi îndrume pașii.

– Desigur, fu de acord Donatella, iar apoi scoase din poșetă o carte de vizită. Ce-ar fi să mă sunați după ce luați o decizie?

– Așa o să fac. Mulțumesc pentru ajutor, *signora* Bianchi!

– Pentru puțin, răspunse Donatella, ridicându-se să plece. O, aproape că am uitat de desen! adăugă ea cu nonșalanță. Soțul meu nu crede că ar avea vreo valoare. Desigur, e foarte frumos, însă Madonna a fost pictată de nenumărate ori de către cei mai iluștri artiști ai lumii! Soțul meu se îndoiește că schița asta mică ar putea genera prea mult interes în comparație cu lucrările marilor maeștri.

– Desigur, am presupus că așa e, aprobă preotul pe un ton respectuos.

– Cu toate astea, continuă Donatella în timp ce-și încheia taiorul impecabil croit, m-am atașat destul de mult de desen și de aceea aș vrea să vă fac o ofertă privată, ca să-l cumpăr eu însămi. Cum vi se pare că sună trei milioane de lire?

– Ca o ofertă extrem de generoasă, răspunse *don* Edoardo, privind-o fără să-i vină să creadă. Sunteți foarte bună, dar trebuie să mă gândesc la asta. O să vă caut de îndată ce iau o decizie.

– Atunci, aștept cu nerăbdare să primesc vești de la dumneavoastră. La revedere!

Donatella înclină din cap cu amabilitate și ieși din biserică.

– La revedere, *signora* Bianchi, murmură *don* Edoardo în timp ce aceasta se îndepărta de el.

*

Două zile mai târziu, Donatella îi înmână soțului ei un pahar de șampanie atunci când acesta intră în salon.

– A fost de acord?

– Da. Mi-a telefonat în după-amiaza asta.

– *Cara*, ai fost minunată! se bucură Giovanni. Iar acum trebuie să sun la New York și să-i dau clientului meu vestea cea bună. Desigur, trebuie să primești ceva pentru tine din încasări. Tot ce vrei tu!

– O să mă gândesc la ceva, Giovanni, îți promit! spuse Donatella privindu-și soțul și aruncându-i un surâs care-i arcuia colțurile buzelor roșii.

CAPITOLUL 12

Biserica începea să se umple de lume, iar Luca îi ajuta pe oaspeții bine îmbrăcați să se îndrepte spre locurile lor. În suporturile lor, lumânările străluceau de-a lungul culoarului și în jurul altarului, creând o atmosferă plăcută, iar parfumul jerbelor de crini umplea aerul.

După oferta domnului Bianchi, Luca se rugase împreună cu *don* Edoardo pentru îndrumare și amândoi ajunseseră la concluzii asemănătoare. Hotărâseră că acea ofertă era un dar de la Dumnezeu. Cum ar fi putut să fie altceva? Dacă o acceptau, lucrările de restaurare ar fi putut începe imediat.

Don Edoardo se îndreptă, grăbit, spre Luca.

– Cred că cei mai mulți dintre invitați au sosit, iar artiștii noștri sunt gata. Luca, îți mulțumesc din toată inima! Se pare că, din ziua în care ai intrat în biserica mea, n-ai adus nimic altceva decât binecuvântări asupra ei.

– Dumnezeu e cel care m-a adus aici, *don* Edoardo, răspunse Luca pe un ton plin de blândețe.

– Știu, fie ca El să te binecuvânteze și pe tine, răspunse preotul, mângâindu-l pe umăr, după care se îndreptă spre culoar.

Luca îl urmă și intră în raza vizuală a surorii lui, care ședea într-unul dintre șirurile de bănci din față, împreună cu restul artiștilor. Ea îi făcu un mic semn cu mâna, iar el îi răspunse

făcându-i cu ochiul. Apoi Luca remarcă o figură familiară, înaltă, cu părul închis la culoare, îmbrăcată într-o jachetă de seară, care se grăbea pe culoar. Se întoarse cu spatele, înfrânându-și repulsia automată. Nimic n-avea să-i strice seara asta. Nimic.

Don Edoardo și Paolo de Vito urcară treptele și se opriră în fața altarului.

– Doamnelor și domnilor, spuse *don* Edoardo, vă mulțumesc că sunteți alături de noi în această seară specială! Ne aflăm în momentul din an în care ne pregătim de sărbătoare: a Învierii, a renașterii, ceea ce sperăm să obținem și pentru biserica noastră. Permiteți-mi să mulțumesc în special Prietenilor Operei din Milano pentru că au făcut posibil evenimentul din seara asta. Iar acum, *signor* Paolo de Vito, directorul artistic al operei La Scala, o să vă prezinte programul.

– Bună seara, doamnelor și domnilor!

Publicul aplaudă, apoi Paolo continuă:

– Ca să începem programul nostru, permiteți-mi să vi-i prezint pe elevii de la Scuola di musica, care interpretează sextetul din *Lucia di Lammermoor*!

Paolo coborî treptele, iar șase elevi se îndreptară spre partea din față a bisericii. Se înșirară în fața altarului frumos împodobit și recitalul începu.

Roberto însă nu acordă atenție decorului și abia dacă ascultă muzica. Se uita fascinat la Donatella, care stătea în cealaltă parte a bisericii, alături de soțul ei. Se întrebă dacă cei doi mai făceau dragoste; presupunea că o făceau din când în când. Era uimitor ce puteau cumpăra banii, se gândea el, în timp ce o rundă de aplauze politicoase veni din partea publicului și primii studenți își făcură plecăciunile.

Roberto realiză că nu se putea abține și începu s-o dezbrace în minte pe Donatella. Dar în timp ce făcea asta, deveni conștient de sunetul unei voci nespus de melodioase și de pure, care părea să aparțină în mod natural unui lăcaș de cult. Și era

o voce pe care o mai auzise înainte. Cânta una dintre ariile lui preferate, „Sempre libera“[1], din *La Traviata*. Abandonând orice gânduri legate de Donatella, Roberto privi în fața lui, ca s-o studieze pe interpretă.

Crescuse cu câțiva centimetri în înălțime, dar era la fel de subțire ca o trestie. Părul ei des și negru cădea în valuri moi și strălucitoare, mai jos de umeri. Pielea îi era palidă și aproape strălucitoare la lumina lumânărilor, cu doar o urmă de culoare pe pomeții înalți. Ochii ei căprui, hipnotizanți exprimau fiecare emoție a ariei pe care o cânta. Vocea îi era mult mai matură acum, după ce fusese antrenată și dezvoltată, însă era aceeași voce care îl făcuse să plângă atunci când interpretase „Ave Maria“ la Napoli, cu mulți ani în urmă. Vocea unei fetițe care devenise acum o femeie frumoasă.

Rosanna se așeză, scoțând un oftat de ușurare. Abi o strânse de mână.

– Ai fost minunată, șopti ea.

Paolo se ridică în picioare.

– Iar acum vă rog să le urați bun-venit celor doi invitați speciali de la Scala, Anna Dupré și Roberto Rossini, care o să cânte „O soave fanciulla“[2] din *La Bohème*!

Rosanna îl privi lung pe Roberto Rossini în timp ce acesta începea să cânte. Trecuseră șase ani de când îl văzuse ultima oară. Simți cum inima începe să-i bată mai repede, iar palmele i se umezesc.

În toți acei ani, respinsese ca pe o pasiune prostească, de școlăriță, ceea ce simțise pentru el cu mult timp în urmă, la Napoli. Dar acum, văzându-l, știu că sentimentul era real și încă viu în inima ei. În timp ce vocea lui Roberto se alătură

---

[1] „Mereu liberă“ (în limba italiană în original) – aria Violettei din *La Traviata* de Giuseppe Verdi

[2] „O, fecioară suavă!“ (în limba italiană în original) – duet romantic din opera lui Giacomo Puccini

vocii Annei Dupré într-un crescendo glorios, Rosanna își aminti de ambiția ei de a cânta împreună cu el într-o bună zi... Era un vis pe care dorea cu ardoare să și-l împlinească.

Recitalul se încheie, iar publicul aplaudă îndelung, în timp ce artiștii își făcură plecăciunile. *Don* Edoardo se ridică în picioare și se adresă publicului:

– Doamnelor și domnilor, vă mulțumesc pentru prezența dumneavoastră aici, astă-seară, ca să ascultați recitalul acesta magnific! Iar acum, doamna Sonia Moretti, președinta comitetului, ar dori să vă adreseze câteva cuvinte.

– Doamnelor și domnilor, rosti Sonia alăturându-i-se lui *don* Edoardo în partea din față a bisericii. Mulțumită generozității dumneavoastră, a artiștilor de la Scala și a studenților de la Scuola di musica, astă-seară s-au strâns aproape zece milioane de lire. Sonia așteptă până când aplauzele se mai domoliră. Dar mai trebuie menționat ceva. Am aici un cec pentru *don* Edoardo, din partea lui Giovanni și a Donatellei Bianchi. Au fost atât de emoționați la vederea acestei frumoase biserici, încât au decis să-și aducă propria contribuție. Modestia lor nu-mi permite să vă dezvălui cât de mult au donat, dar e o sumă importantă, care o să contribuie la restaurarea bisericii și a readucerii ei la gloria de odinioară. *Don* Edoardo, vă rog să acceptați cecul!

Don Edoardo făcu asta cu o plecăciune umilă, iar apoi se întoarse către adunare.

– N-am cuvinte să exprim recunoștința față de *signor* și *signora* Bianchi! Sunt copleșit de generozitatea lor. Dumnezeu să-i binecuvânteze! De asemenea, vă mulțumesc fiecăruia dintre dumneavoastră pentru susținerea recitalului nostru. Sper să vă întoarceți cu toții după ce sunt finalizate lucrările de restaurare, ca să vedeți diferența datorată sumelor pe care le-ați donat. Acum o să se servească vin în partea din spate a bisericii, pentru oricine dorește.

– Seara asta a fost un succes răsunător, Rosanna! Cred că fratele tău e în al nouălea cer, spuse Abi zâmbind.

În timp ce publicul se ridica din bănci, cele două fete străbătură împreună culoarul flancat de șirurile de bănci.

– Da, spuse Rosanna, ai cărei ochi străluceau de fericire, e minunat! Luca o să fie încântat!

– Te superi dacă mă duc să vorbesc cu fratele tău şi cu *don* Edoardo? Am o idee pe care vreau s-o discut cu ei.

– Bineînțeles că nu mă supăr. Ne vedem mai târziu.

Dintr-odată, pe la spate, o mână o atinse ușor pe umăr.

– Scuză-mă că te deranjez!

Rosanna se întoarse şi privi în sus, într-o pereche de ochi albaştri, adânci, dureros de familiari. Inima începu să-i bată cu putere.

– Rosanna Menici?

– Da.

– Îți amintești de mine?

– Bineînțeles că da, Roberto, spuse ea cu timiditate.

– Au trecut mulți ani de când ne-am întâlnit ultima dată, deşi mama mi-a scris şi mi-a povestit despre moartea mamei tale și despre mutarea ta la Milano. Mi-a părut foarte rău atunci când am auzit trista veste. Cum se simte tatăl tău?

– Cât se poate de bine într-o asemenea situație. Îi e foarte dor de mama. Eu și Luca plecăm mâine acasă, la Napoli, pentru o săptămână.

– Atunci, transmite-i tatălui tău condoleanțe și urările mele de bine.

– Așa o să fac, mulțumesc.

Ochii lor se întâlniră pentru o clipă. În timp ce se priveau unul pe celălalt, Rosanna începu să prindă culoare în obrajii ei palizi.

– Deci, așa cum știam că avea să facă, Luigi Vincenzi te-a ajutat? întrebă Roberto, rupând tăcerea.

– Da. Luigi a fost minunat. Vara trecută a aranjat ca Paolo de Vito să vină și să mă asculte la un recital organizat în vila lui. Paolo mi-a oferit o bursă, așa că iată-mă aici. Și totul s-a petrecut datorită ție, Roberto, adăugă ea cu glas șoptit.

– Eu n-am făcut nimic, Rosanna. Luigi Vincenzi e cel care ar trebui să-și asume meritele. Și, după cum te-am auzit în seara asta, cred că a făcut o treabă excelentă. Sunt sigur că n-o să treacă mult timp până să ajungi pe scena de la Scala, spuse Roberto zâmbind, cu ochii plini de căldură.

– Și tu ai cântat frumos!

– Mă bucur că tu crezi asta, răspunse Roberto, iar vorbele lui fură urmate de o pauză stânjenitoare. Ei bine, spuse el în cele din urmă, ar trebui să-mi fac datoria și să mă amestec printre invitați. Mi-a făcut plăcere să te revăd, Rosanna! Dacă ai vreodată nevoie de ajutor sau de sfaturi, mă poți găsi oricând la Scala.

– Mulțumesc, Roberto!

– La revedere, micuțo. Să muncești susținut!

Roberto o salută cu o fluturare de mână și se îndreptă spre mulțimea adunată în partea din spate a bisericii. Ochii Rosannei îl urmăriră cu aviditate, până când unul dintre invitați, dornic s-o felicite, îi acapară atenția. Câteva minute mai târziu, Abi se întoarse lângă ea.

– Nu știam că-l cunoști pe băiatul rău de la Scala!

– Ce vrei să spui? întrebă Rosanna încruntându-se.

– O, mătușa Sonia mi-a spus că Roberto Rossini are o reputație teribilă atunci când vine vorba de femei! A ajuns în patul majorității fetelor de la cor și a solistelor. Dar asta nu mă surprinde, adăugă Abi ridicând din umeri. E absolut divin, nu?

– Presupun că da, fu de acord Rosanna, cu ochii încă la Roberto.

– Și, după felul în care se uita la tine, cred că ai putea fi următoarea lui victimă, o tachină Abi.

– A, nu, nu e câtuşi de puţin aşa, Abi! Suntem amândoi din Napoli și părinții noștri erau prieteni buni. Oricum, e mult prea faimos ca să fie interesat de mine. Și mult mai în vârstă decât mine, se apără ea.

– O, Rosanna, eu doar te tachinam! Câteodată iei lucrurile prea în serios.

Fața lui Abi se destinse într-un zâmbet larg, în timp ce Luca li se alătură.

– E într-adevăr o seară minunată, nu-i așa, Rosanna?

– Da. Cred că ești foarte fericit!

– Chiar sunt! După ce domnul Bianchi a făcut donația, alți invitați i-au urmat exemplul. *Don* Edoardo încă primește cecuri.

Ochii lui Luca străluceau de bucurie.

– Cred că ar trebui să mergem la bar și să sărbătorim, propuse Abi.

– Mi-ar plăcea foarte mult, dar, din păcate, trebuie să rămân aici și să-l ajut pe *don* Edoardo să pregătească biserica pentru slujba de mâine-dimineață.

– Nu-i nimic. Eu și Rosanna mergem să bem ceva împreună, răspunse Abi.

– Bine, dar să nu întârzii prea mult, Rosanna!

– Nu, Luca. *Ciao!*

Rosanna își sărută fratele pe obraz, apoi cele două fete își luară rămas-bun și ieșiră din biserică.

– Știu un loc după colț unde putem lua o sticlă de vin și ceva de mâncare. Sunt lihnită! spuse Abi.

Barul era aglomerat, dar găsiră o masă și comandară niște vin și două farfurii de paste.

– *Cheers!*[1] cum spunem noi în Anglia, zise Abi, ridicând paharul. Pentru vin, bărbați și cântece! toastă ea, râzând.

---

[1] Noroc!

– *Cheers!* repetă Rosanna. Apropo, ce ai vrut să vorbești cu Luca și cu *don* Eduardo?

– O, mă gândeam că acum, că biserica o să fie restaurată, ar fi minunat să reînființăm corul. *Don* Edoardo spune că n-au mai avut unul de ani întregi. M-am gândit că aș putea ajuta, având în vedere contactele mele de la școală. Și, desigur, o să fie nevoie de cineva care să facă repetiții cu corul.

Rosanna își privi prietena cu surprindere.

– Dar avem un program atât de încărcat la școală! Cum o să găsești timp? Pe lângă asta, ai spus de multe ori că nu te interesează religia.

– Nu, dar cu siguranță că sunt interesată de cineva care are un spirit religios, replică fata cu abilitate.

Rosanna îi aruncă o privire uimită.

– Doar nu te referi la Luca!

– Ba da. Părea atât de fericit astă-seară! Chiar iubește biserica aceea, nu-i așa? Dar mă întreb ce o să facă fratele tău cu restul vieții lui. Vreau să spun că nu se poate rezuma doar la a supraviețui.

– Tu nu știi cum era Luca înainte! răspunse Rosanna. Lucra pentru tata la cafenea și n-avea timp pentru viața lui. Și a trăit astfel ca să-mi plătească lecțiile de canto. Dacă restaurarea bisericii îl face fericit, atunci mă bucur pentru el!

– Îmi pare rău, Rosanna, nu vreau să-l critic. Dimpotrivă, de fapt. După cum probabil că ți-ai dat seama, Luca mă fascinează, mărturisi Abi. E atât de diferit de ceilalți bărbați! Majoritatea tinerilor de vârsta lui au cariere, prietene. Luca nu pare să aibă nevoie de astfel de lucruri.

Rosanna luă o înghițitură de vin și o studie cu atenție pe Abi.

– Chiar îți place de el? În... sensul ăsta?

– O, da, mă tem că da. Luca e atât de... misterios. Cred că înlăuntrul lui există adâncimi ascunse, care așteaptă doar să fie explorate de femeia potrivită. Iar acum, dacă aș organiza corul, se cheamă că am găsit o modalitate de a mă vedea mai

mult cu el. Am o șansă mai mare să-l cunosc. Nu te deranjează, nu?

– Abi, tu nu te gândești la nimic altceva decât la dragoste!

– La ce altceva să mă gândesc?

– De exemplu, la viitorul tău de cântăreață de operă.

– O, da, e și asta, dar sunt o fată cu capul pe umeri, Rosanna. Știu că am o voce destul de bună, însă nu se compară cu a ta. Dacă sunt norocoasă, aș putea ajunge în cor, dar sunt destul de realistă ca să știu că n-o să fiu niciodată o Callas. Deci, spre deosebire de tine, care ești atașată de arta ta, trebuie să mă gândesc la bărbați care să mă împiedice să fiu deprimată atunci când te aud pe tine cântând, spuse Abi, luându-se în derâdere.

– Eu cred că ai o voce minunată. Dacă n-ai avea, n-ai învăța la școala asta. Nu te mai înjosi de una singură!

– Fii serioasă, Rosanna, răspunse Abi clătinând din cap. Mătușa mea e o persoană influentă în comitetul de strângere de fonduri. E căsătorită cu un bărbat care s-a dovedit extrem de generos atât față de operă, cât și față de școală. Nu crezi că asta ar putea avea ceva de-a face cu găsirea unui loc disponibil pentru mine, nu-i așa? Peste trei ani, în timp ce tu o să-ți ocupi locul de drept în companie, mătușii mele o să i se permită să tragă sforile ca să-mi asigure un viitor la coada corului. Ca să fiu sinceră, nu știu dacă îmi doresc asta. Mă refer la a primi ceva din milă, explică Abi, a cărei față se umbri dintr-odată. O, faptul că sunt aici, la Milano, mă ajută să învăț italiana. Toate englezoaicele drăguțe ar trebui să petreacă un pic de timp în străinătate înainte să se așeze la casa lor, alături de un soț potrivit.

– Atunci... poate că eu sunt cea ciudată, murmură Rosanna, luând încă o înghițitură de vin.

– În ce sens?

– Nu mă gândesc la bărbați. Niciodată.

– Vorbești serios? se miră Abi, ridicând, sceptică, din sprâncene. Te-am văzut vorbind cu Roberto Rossini în seara asta și nu păreai complet imună la farmecul lui!

– Cu Roberto e altceva.

– Ce anume? întrebă Abi, privind-o cu atenție.

– Pentru că... pentru că e altceva și gata, suspină Rosanna. Oricum, nu doresc să vorbesc despre asta. O, iată și spaghetele noastre! spuse ea, dorind să-i abată atenția lui Abi de la subiect.

– Ei bine, replică Abi cu năduf, ridicând furculița ca să atace castronul aburind din fața ei, cum vrei tu, dar să știi că nu mă păcălești câtuși de puțin, Rosanna Menici!

Don Edoardo și Luca treceau în revistă resturile care încă mai trebuiau curățate.

– Luca, îți amintești de mine?

O mână îl bătu pe umăr, făcându-l să tresară. Se întoarse și înghiți în sec în clipa în care văzu cine era.

– Bineînțeles că da. Ce mai faci, Roberto?

– Sunt bine, foarte bine! E o lume mică, nu-i așa? Și tu locuiești la Milano?

– Am grijă de sora mea, răspunse Luca pe un ton încordat.

– Da, am vorbit cu ea mai devreme. A crescut de când am văzut-o ultima oară, spuse Roberto. Și ce mai face cealaltă soră a ta, frumoasa... ăăă..., spuse Roberto, scărpinându-se în cap.

– Carlotta. E bine. Iar acum, dacă mă scuzi, trebuie să-l ajut pe *don* Edoardo. Noapte bună, răspunse Luca sec și plecă repede.

Înregistrând afrontul și deja tulburat de agitația pe care o simțise în clipa în care o văzuse din nou pe Rosanna Menici, Roberto era într-o dispoziție de-a dreptul drăcească. Traversă biserica, merse la Donatella și-și puse pe furiș o mână pe fundul ei cu carnea tare.

– Ai grijă, s-ar putea să te vadă cineva, șopti ea, furioasă, îndepărtându-se de el de parcă ar fost contaminat cu ciumă.

– Soțul tău a plecat, nu-i așa? L-am văzut ieșind din biserică mai devreme. Și, în plus, murmură Roberto aplecându-se spre ea și zâmbind diabolic, te doresc. Acum.

Cincisprezece minute mai târziu, Luca îl găsi pe *don* Edoardo în sacristie, prăbușit pe un scaun.

– Mergeți acasă! îl imploră el pe bătrânul preot. N-a mai rămas mare lucru de făcut aici și sunteți epuizat. O să închid eu.

– Mulțumesc, Luca. Așa o să fac. Ai putea să pui astea în dulăpiorul cu obiectele de cult? întrebă *don* Edoardo, înmânându-i lui Luca un plic ticsit de cecuri. O să fie mai în siguranță aici decât în apartamentul meu. Mâine, la prima oră, depun banii la bancă. A fost o seară extraordinară, nu-i așa?

– Da, așa e, adeveri Luca.

– Și totul ți se datorează ție, dragul meu prieten! Atunci când o să vină timpul, să știi că o să te recomand cu cea mai mare căldură, spuse el zâmbind. Noapte bună, Luca!

După ce *don* Edoardo ieși din sacristie pe ușa din spate, Luca descuie dulapul cu obiecte sfinte și puse cecurile într-o cutie de tablă în care ținea câteva lire pentru ceai și cafea. Închizând din nou dulapul, ascunse cheia, apoi făcu o mătanie și îngenunche în fața micului altar pe care *don* Edoardo îl folosea ca să mediteze. Îi mulțumi Domnului pentru seara aceea și pentru că-l ajutase să descopere valorosul potir de argint. Fusese dezamăgit atunci când *don* Edoardo îi explicase ce spusese soțul Donatellei, și anume că desenul valora foarte puțin. Dacă lucrurile stăteau așa, era păcat că nu-l puteau păstra acolo, în biserică. Dar *don* Edoardo fusese atât de recunoscător pentru banii primiți în schimbul potirului, încât nu putuse să-i refuze Donatellei Bianchi cererea de a cumpăra desenul pentru ea, personal.

Luca rămase așezat încă vreo câteva minute, cufundat în rugăciune tăcută. În cele din urmă, se ridică în picioare, închise lumina și trase ușa după el. Pășind de-a lungul uneia dintre

laturile bisericii şi înaintând spre uşa din faţă, auzi un zgomot din direcţia altarului. Se întoarse ca să vadă. Oare erau hoţi? Cu inima bătându-i să-i sară din piept, se strecură înainte, ca să investigheze.

Pe una dintre laturile altarului, încolăciţi pe podea, erau un bărbat şi o femeie. Ambii rămăseseră cu hainele pe ei, dar se vedea limpede ce anume făceau. Bărbatul se afla peste femeie, care gemea de plăcere, cu picioarele petrecute în jurul lui. Gemetele atinseră un punct culminant, iar bărbatul strigă, după care se prăbuşi peste femeie, epuizat.

Prea şocat şi uluit ca să-i înfrunte, Luca se ascunse în spatele unei coloane. Privi cum cei doi se ridicară, aranjându-şi hainele, şi cum plecară, braţ la braţ, spre ieşire. Ştia foarte bine cine erau.

– *Caro*, asta a fost de-a dreptul păcătos! Te sun eu joi, da?

– Desigur.

Bărbatul sărută creştetul femeii brunete şi amândoi porniră mai departe, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Cele două siluete dispărură în beznă, lăsându-l în urmă pe Luca. El era îngrozit, iar biserica lui, profanată.

Ajunse acasă mult mai târziu, cu sufletul răvăşit. Să comiţi un asemenea act acolo... Ceea ce văzuse îi ştersese din minte bucuria acelei seri.

Deschise încet uşa de la dormitorul Rosannei, ca să verifice dacă ea era în pat. Încă era lumină în încăpere, iar sora lui ţinea în mâini cartea din care citise, deşi ochii îi erau închişi. Luca traversă camera, ca să stingă lumina.

– Luca! zise Rosanna, deschizând ochii.

– Da, *piccolina*?

– Nu-i aşa că a fost o seară incredibilă? murmură ea, somnoroasă.

– Da... da, a fost.

– Ce s-a întâmplat? se miră ea încruntându-se și ridicându-se în coate. Nu pari deloc fericit!

– Nu-i nimic. Sunt doar obosit, asta-i tot. Iar acum, culcă-te!

– Așa-i că Roberto a fost minunat? Are o voce atât de frumoasă și e atât de arătos! exclamă ea întinzându-se și căscând.

– Rosanna, nu cred că Roberto e un om bun.

– Asta a spus și Abi. Mi-a povestit că el...

– Ce anume?

– O, nimic! Noapte bună, Luca!

– Noapte bună!

Luca stinse lumina și se îndreptă spre camera lui. În noaptea aceea, somnul nu veni ușor. Nu putea să-și șteargă din minte expresia visătoare pe care o avusese Rosanna atunci când vorbise despre Roberto – bărbatul care-i distrusese viața Carlottei și care acum nu-și putea aminti nici măcar cum o chema. Roberto, care înfăptuise un act de sacrilegiu în biserica lui iubită. Stomacul lui Luca se strângea de fiecare dată când se gândea la asta.

Deși încerca să se convingă că replica Rosannei fusese doar o coincidență prost sincronizată, instinctul îi spunea că Roberto Rossini încă nu terminase cu familia lui.

CAPITOLUL 13

– Îți mulțumesc că ai fost de acord să ne vedem azi, Paolo, spuse Donatella, aruncându-i un zâmbet seducător de îndată ce acesta se așeză în fața ei, în restaurantul la modă, care deja era înțesat de clienți înstăriți. *Aperitivo?* Eu vreau un Bellini, spuse ea pocnind imperios din degete, ca să-l cheme pe chelner.

– O să iau și eu aceeași băutură, anunță Paolo. Sunteți bine, *signora* Bianchi?

– Foarte bine. Și spune-mi Donatella, te rog!

– Deci, zise Paolo, care n-avea chef de flecăreală, ce dorești să discuți cu mine?

– Vreau să-ți fac o sugestie.

– Înțeleg, răspunse Paolo pe un ton suspicios. Te rog, spune-mi!

– De curând am intrat în posesia unei mici sume – un cadou generos de la soțul meu. Și știi ce părere am despre Scuola di musica. O văd ca pe o parte vitală a scenei artistice de aici, de la Milano.

– E, într-adevăr, o pepinieră pentru noi talente, iar compania de operă ar fi pierdută fără ea, aprobă Paolo dând din cap și întrebându-se în sinea lui încotro se îndrepta conversația.

– Exact. Așadar, mă gândesc să fac o donație generoasă și să ofer trei burse pentru elevi talentați, ai căror părinți nu-și pot permite să plătească taxele şcolare. Ştiu că în prezent şcoala pune la dispoziție fonduri pentru câte un elev foarte talentat, dar că resursele sunt limitate.

– E adevărat. La cât anume te-ai gândit?

Donatella pomeni o sumă.

– Eu..., murmură Paolo, luat prin surprindere. E o sumă extrem de mare!

– Ei, uite, au sosit și aperitivele noastre! observă Donatella, ridicând paharul. Deci, îmi accepți oferta?

– E un gest extrem de generos. Și ce ai...?

– Ce aș dori în schimb? întrebă ea. Aș vrea, evident, ca bursa să se numească „Bianchi" și aș mai vrea, continuă, iar apoi făcu o pauză scurtă, timp în care își trecu degetul peste buza paharului, ca Roberto Rossini să deschidă noul sezon de la Scala într-un rol principal.

– Înțeleg.

Paolo gemu în sinea lui. Știa că toate astea aveau un preț. Așa era întotdeauna cu o femeie ca Donatella.

– Îi urmăresc cariera de vreo câțiva ani și chiar cred că abilitățile lui nu sunt folosite la maximum. Are stofă de vedetă. Toate prietenele mele sunt de acord cu mine, sublinie Donatella, ca și cum asta ar fi rezolvat problema.

– Și eu cred că Roberto Rossini e un interpret foarte talentat. Dar uneori, Donatella, răspunse Paolo alegându-și cuvintele cu atenție, există... alte lucruri care îi pot împiedica pe anumiți cântăreți să obțină rolurile pe care le merită talentul lor. Ai dreptate. Are, într-adevăr, capacitatea vocală și fizică de a-și lăsa amprenta în lumea operei, însă personalitatea lui..., suspină Paolo, ei bine, să spunem doar că Roberto nu-și face lui însuși nici un serviciu.

– Vrei să spui că nu-ți place de el? îl întrebă Donatella fără menajamente.

– Nu, te asigur că nu e asta. Vreau să spun că am probleme cu Roberto ca membru al companiei. Nu mă pot baza pe el, e oarecum imatur și, trebuie să spun, egoist pe scenă. Multora dintre colegii lui artiști le e greu să lucreze cu el.

– Cu siguranță că toți artiștii pot fi temperamentali! Eu știu, Paolo, că Roberto Rossini e sortit unei cariere de succes. Dacă nu la Scala, atunci la o altă companie. Iar noi n-am vrea asta, nu-i așa? întrebă Donatella aruncându-i lui Paolo o privire plină de subînțeles.

– Eu..., murmură el, luptându-se cu propria conștiință.

Înțelegea prea bine târgul propus. În numele acelei singure concesii, ar fi putut să le dea o șansă altor trei tineri interpreți care ar fi putut să fie școliți datorită bursei. În cele din urmă, respiră adânc și spuse:

– Iată, am hotărât să deschid stagiunea următoare cu *Ernani* și, în ciuda sentimentelor mele personale, trebuie să recunosc că omul în cauză e perfect pentru rolul principal.

– Poftim! Vezi, Paolo, e vorba de soartă în toată povestea asta! îl încurajă Donatella.

– În regulă, Donatella, suspină el. Roberto Rossini o să deschidă noua stagiune.

– Minunat! Sunt sigură că n-o să regreți, se bucură Donatella bătând din palme, încântată. Încă ceva: trebuie să-mi promiți că Roberto n-o să știe niciodată că noi doi am avut conversația asta.

– Bineînțeles.

– Bine. Acum, comandăm?

Paolo părăsi restaurantul o oră mai târziu. Îndreptându-se spre La Scala, se întrebă de câtă vreme avea Roberto Rossini o aventură cu Donatella Bianchi.

*

Donatella plecă acasă cu un zâmbet de satisfacție jucându-i pe buze. Așadar, întreaga afacere o costase o sumă mare de bani, însă era un preț mic ca să-l păstreze pe Roberto la Milano.

Roberto primi un mesaj prin care era anunțat că, după repetițiile de dimineață, trebuia să se întâlnească cu Paolo de Vito în biroul acestuia. Întrebându-se cu ce mai greșise de data asta, dar hotărând că nu-i mai păsa, se îndreptă spre biroul directorului artistic și bătu la ușă.

– Intră!

Roberto deschise ușa.

– Ai dorit să mă vezi?

Paolo stătea în spatele biroului său, cu brațele încrucișate, și-i zâmbea.

– Ia loc, te rog.

Roberto se așeză pe un scaun.

– Mă gândesc să te distribui în rolul principal din *Ernani*, continuă Paolo. Asta o să fie producția de deschidere a stagiunii viitoare. Crezi că ești pregătit pentru rol?

Roberto îi aruncă lui Paolo o privire plină de uimire. Era atât de șocat, încât nu putu răspunde.

– Ei bine? îl chestionă Paolo, căruia i se citea nerăbdarea în ochi.

– Eu... da, desigur! Încă de când eram student, am avut ambiția de a deschide stagiunea aici, într-un rol principal.

– Sunt sigur. Și am hotărât că e timpul să ți se ofere o șansă. Cred că ai ceea ce-ți trebuie ca să devii un tenor de primă mărime.

– Mulțumesc, Paolo!

Roberto făcea tot posibilul să pară umil, însă abia reușea să-și stăpânească euforia crescândă.

– Ți-am destăinuit planul meu încă de pe acum, fiindcă mai avem încă patru luni din vechiul sezon, iar după aceea urmează perioada de odihnă de peste vară. Intervalul ăsta îți

dă timp să studiezi rolul. Cu alte cuvinte, ai la dispoziție șapte luni ca să-mi dovedești că am luat decizia corectă.

– Îți jur, Paolo, îl liniști Roberto, vorbind pe un ton plin de seriozitate, că o să muncesc ca un posedat!

– Dar, Roberto, trebuie să te avertizez că, dacă mă dezamăgești, viitorul tău alături de noi o să fie sumbru. De acum încolo, fără întârzieri, fără bufonerii pe scenă! A prelua un rol principal necesită un angajament la un nivel pe care nu l-ai mai experimentat până acum. Vreau să-mi arăți că ai maturitatea care-ți trebuie ca să faci un asemenea pas. Mă înțelegi?

– Paolo, dacă îmi dai șansa asta, îți promit să nu te dezamăgesc. Cine o să fie Elvira? întrebă Roberto.

– Anna Dupré.

– *Magnifico!* Cred că lucrăm bine împreună.

– Sper că doar pe scenă, spuse Paolo, ridicând dintr-o sprânceană în semn de avertisment.

– Bineînțeles, răspunse Roberto, având eleganța să roșească. De fapt, în prezent sunt angajat într-o relație.

– Chiar așa? mimă Paolo surprinderea. Să sperăm că n-o să tulburi echilibrul de care te bucuri acum, atât pe plan personal, cât și profesional. Nu uita, deschiderea stagiunii de la Scala e unul dintre cele mai mari onoruri acordate oricărui tenor! Dacă o să primești atenția care vine odată cu debutul într-un rol principal, nu pot decât să sper că asta n-o să ți se urce la cap.

– Bineînțeles că nu!

– Atunci, asta e tot, conchise Paolo, dând din cap.

Roberto se ridică în picioare, întinse mâna peste masă și o strânse viguros pe a lui Paolo.

– Mulțumesc! Îți mulțumesc. Promit să-ți răsplătesc încrederea.

– Bine.

În timp ce Roberto ieşea pe uşă, Paolo scoase un suspin adânc. Apoi se forță să-și aducă aminte că toate cele trei părți implicate obținuseră exact ceea ce-și doriseră.

Șapte luni mai târziu, Paolo privea de la fereastra biroului său aparent nesfârșitul convoi de limuzine care traversa Piazza della Scala spre impunătoarele arcade triple ce încadrau marea intrare a clădirii operei. Valeți îmbrăcați în uniformă se grăbiră să deschidă uşile mașinilor. O puzderie de blițuri explodară de îndată ce pasagerii ieșiră din maşini: femei îmbrăcate în blănuri magnifice, care ascundeau bijuterii masive cu diamante, safire şi smaralde, și însoțitorii lor, care purtau jachete de seară impecabile, cu centuri de mătase viu colorată. Camerele de televiziune erau prezente ca să înregistreze cel mai strălucitor eveniment din calendarul operei, care anunța, de asemenea, și deschiderea sezonului social la Milano. Poliția înconjurase piața, oprind să înainteze cele câteva sute de milanezi care priveau cu nerăbdare spre teatru. Chiar dacă noaptea de decembrie era rece și cădea o ploaie de-ți înghețau oasele, cel puțin faimoasa ceață care s-ar fi putut abate într-o clipă asupra orașului, acoperindu-l și paralizându-l, rămăsese la distanță.

Politicieni, vedete de cinema, fotomodele și aristocrați – toți cei care erau cineva în Italia – se aflau acolo în seara aceea. Cele două mii de locuri ale Scalei aveau să fie ocupate de cei bogați și puternici și, bineînțeles, de *claque*, publicul din galeriile aflate la înălțime.

Chiar dacă lui Paolo nu-i făcea plăcere, trebuia să recunoască existența acestui *claque*. Era un sistem prin care un întreprinzător putea cumpăra în bloc locuri dintre cele mai ieftine și apoi putea să-i dirijeze pe spectatori să strige şi să-i aplaude pe artiștii care plătiseră generos pentru asta, sau să-i huiduie pe cei care nu cotizaseră. Paolo era sigur că Roberto Rossini

plătise. Se ruga doar ca şi restul spectatorilor să dorească să-l aplaude de bunăvoie.

De când anunţase că Roberto avea să joace rolul lui Ernani, Paolo urmărise cu îngrijorare delirul din presă. Se întâmpla rareori să ai un tânăr talentat, format acasă, care să şi *arate* ca un erou chipeş, iar Roberto, fără urmă de îndoială, le adăugase pe majoritatea jurnalistelor în fan clubul lui. Paolo trebuia să admită că Roberto fusese un model de dedicare şi de bună-cuviință de când i se oferise acea mare şansă. Chiar și Riccardo Beroli, faimosul dirijor temperamental de la Scala, începuse să-l privească cu îngăduință.

Paolo își îndreptă papionul și-și verifică ceasul. Nu mai avea timp decât să-l vadă pe Roberto în cabina lui şi să-i ureze noroc înainte de ridicarea cortinei.

– Intră!

Roberto făcu o pauză în mijlocul unui arpegiu, iar uşa se deschise și Paolo intră în cabină.

– Ce mai faci?

– Mi se cam strânge stomacul, dar sunt bine, răspunse Roberto zâmbind.

Privirea lui Paolo se opri asupra unui buchet de crini albi, aranjat cu gust.

– Ce frumos! De la cine sunt? întrebă el.

– De la Riccardo. A spus că pot să-mi pun crinii pe mormânt după ce o să fiu răstignit de critici mâine-dimineață, răspunse Roberto zâmbind ironic.

– Și trandafirii? continuă Paolo, arătând spre un alt buchet, mult mai luxos, care ocupa cea mai mare parte din canapeaua mică.

– De la un prieten, răspunse Roberto cu dezinvoltură.

– Aşadar, mă duc să-i primesc pe oaspeții noştri de onoare din public. Dacă nu reuşeşti în seara asta, o să eşuezi în fața celor mai importanți oameni din Italia.

– Mulțumesc de încurajare! răspunse Roberto pe un ton ironic.

– Fii nemaipomenit, îl imploră Paolo, dovedește-mi că n-am fost nebun să-ți dau șansa asta!

– O să fac tot posibilul să nu te dezamăgesc.

– Bine. Mă întorc în pauză. *In bocca al lupo*[1], Roberto! îi ură Paolo, rostind tradiționala formulă de bun augur.

– *Crepi il lupo!*[2] i-o întoarse Roberto, îndreptându-și ochii către cer.

Paolo dădu din cap și părăsi cabina.

Roberto își lăsă capul în mâini, închise ochii și spuse o rugăciune: „Fă-mă să fiu cel mai bun în seara asta, Doamne, fă-mă să fiu cel mai bun!"

Atmosfera din sala operei nu era niciodată atât de palpitantă ca în seara deschiderii stagiunii, reflectă Paolo, așezat în loja personalului, admirând grațioasele etaje de balcoane aurite ce se înălțau de la podea până la magnificul tavan boltit, din care cobora unicul candelabru, o piesă de o eleganță aparte. Paolo ascultă sunetele discordante ce pluteau dinspre loja orchestrei, scoase de instrumentele care se acordau. Îi văzu pe ultimii spectatori din publicul înțesat de vedete, care se grăbeau spre locurile lor și care apoi și le ocupau precum niște fluturi exotici veniți să se odihnească într-o grădină cu flori. Se uită în dreapta și o văzu, instalată în lojă, lângă soțul ei, pe Donatella Bianchi, splendidă în rochia ei decoltată, de catifea neagră, și purtând diamante strălucitoare. Se auzi o explozie de aplauze în momentul în care Riccardo Beroli își ocupă locul la pupitrul dirijorului, se înclină în fața publicului și-și luă bagheta.

---

[1] În gura lupului (în limba italiană în original)

[2] Să crape lupul (în limba italiană în original)

Luminile se stinseră, în sală se făcu linişte; începu obsedanta şi lenta uvertură a operei *Ernani*. Paolo închise ochii şi respiră adânc. Acum nimic nu se mai afla în puterea lui.

Până la pauză, Paolo știu că se confirmase ceea ce el bănuise în ultimele câteva săptămâni. Barul înțesat de oameni zumzăia de discuții despre Roberto, care oferea un spectacol uimitor de performanță vocală. Paolo însuşi se relaxase în timp ce-l privise cum domina scena și-i eclipsa pe ceilalți interpreți cu magnetismul lui.

– Ce ți-am spus?

Donatella apăru lângă el. Aproape că torcea de satisfacție.

– Da, în mod clar, Roberto dă un spectacol foarte bun!

– O, dar e mai mult de atât, nu-i așa? Are o prezență magnifică pe scenă. Paolo, cred că ești un om fericit în seara asta. Noi și La Scala am creat o nouă stea!

La finalul spectacolului, Paolo îl privi pe Roberto ieșind la rampă de nenumărate ori. Buchete de flori plutiră în aer în direcția lui, aplauze asurzitoare reverberară în sală, iar Paolo se întrebă ce soi de forță dezlănțuiseră asupra lumii.

Opera Metropolitană din New York

Așa cum îți poți închipui, Nico, noaptea în care Roberto Rossini a cântat Ernani *a fost punctul de cotitură al carierei lui. Încă îmi mai doresc să-l fi văzut; cei care au fost martori încă își mai amintesc. Bineînțeles, acel spectacol l-a propulsat pe Roberto de la statutul de solist puțin cunoscut la acela de stea de prim rang. În următorii câțiva ani, de fiecare dată când deschideam un ziar sau o revistă, găseam câte o fotografie sau câte un interviu cu el. După fiecare spectacol, intrarea artiștilor era asaltată de admiratoare. Viața lui privată era la fel de bine cunoscută ca și performanțele lui profesionale, însă abilitatea lui de a cuceri femei frumoase fără nici un efort părea doar să-i sporească prestigiul și farmecul.*

I-am urmărit cariera cu un interes enorm. După acea noapte de triumf, i-am trimis un bilet de felicitare, dar nu mi-a răspuns niciodată. Am înțeles, desigur. Eram o tânără studentă, iar el era pe cale să devină unul dintre cei mai mari tenori ai generației lui. Totuși, asta nu m-a împiedicat să visez că într-o zi aveam să cântăm împreună marile duete de dragoste. Eu și Abi cumpăram adesea locuri la galerie, ca să-l urmărim. Acele

nopți de spectacole m-au stimulat să muncesc mai mult la orele de canto de la școală.

Îmi amintesc cu adâncă afecțiune de cei patru ani în care am studiat la Milano. Mă dedicasem trup și suflet visului meu, dorindu-mi ca încrederea pe care o avuseseră în mine Luca, Luigi Vincenzi și Paolo de Vito să-și găsească justificarea. Luca era încă implicat în munca legată de biserica lui, urmărind cum era restaurată încet și cu grijă ca să fie readusă la splendoarea ei de odinioară. După cum sugerase Abi, el a reformat corul bisericii, iar ea, credincioasă cuvântului dat, l-a ajutat să recruteze și să formeze noi coriști. Cei doi au petrecut multe ore împreună, discutând despre proiectul lor preferat sau lucrând la el. Am urmărit cu interes cum sporea prietenia lor. Luca își luase și o slujbă cu jumătate de normă ca ospătar într-o cafenea de după colț, lângă apartamentul nostru, iar eu și Abi îl însoțeam acolo ca să mâncăm, să bem vin și să stăm la taclale.

Dacă mă întrebam uneori ce voia Luca de la viața lui, sau dacă îi simțeam neliniștea, nu mi-am exprimat niciodată gândurile cu voce tare. Poate că știam în sinea mea că planurile lui de viitor l-ar fi putut îndepărta de mine într-o bună zi și nu-mi plăcea să mă gândesc la asta.

În timpul vacanțelor de vară, eu și Luca ne întorceam la Napoli. Trebuie să recunosc că îmi era din ce în ce mai greu să mă întorc acasă. Timp de câteva săptămâni, în fiecare iulie și august, eu și Luca făceam o călătorie în timp. El gătea în bucătărie, iar eu eram chelneriță la mesele din cafenea, alături de Carlotta. Ea mă întreba rareori despre viața mea la Milano, iar eu, la rândul meu, nedorind s-o supăr, o întrebam puține despre ea. Îmi dădeam seama că era nefericită, neîmplinită, că viața ei alături de tata și de Ella nu era cea la care visase cândva, pe vremea când era mai tânără. Și poate că n-am vrut ca nefericirea ei să-mi influențeze propria deschidere spre viitor. Dacă eu și Luca am fi fost sinceri cu noi înșine, am fi recunoscut că amândoi ne bucuram atunci când se terminau verile

și puteam evada înapoi la Milano, la viața căreia amândoi simțeam că-i aparțineam.

Aveam douăzeci și unu de ani la vremea la care am absolvit Scuola di musica. Am câștigat medalia de aur pentru anul meu, cea mai înaltă distincție pe care școala o avea de oferit. Vocea mea devenise viața mea și, în timp ce alte fete de aceeași vârstă cu mine se îndrăgosteau și se despărțeau în mod regulat, interludiile romantice nu jucau nici un rol în viața mea de zi cu zi. Poate că dacă ar fi făcut-o... ei bine, cine știe? Eram atât de inocentă și total nepregătită pentru ceea ce avea să mi se întâmple, după cum o să afli...

CAPITOLUL 14

Milano, iunie 1976

– Îți mulțumesc că ai venit să mă vezi, Rosanna, spuse Paolo, zâmbindu-i cu căldură în timp ce ea intra în biroul lui. Stai jos, te rog, o invită el, iar Rosanna se așeză. Acum, sunt sigur că nu te surprinde faptul că aș dori să te alături companiei de operă.

– Ce veste minunată! Îți mulțumesc, Paolo! răspunse ea, cu ochii strălucind de bucurie.

– Având în vedere că ai câștigat medalia de aur de anul ăsta, fără îndoială că ești conștientă de faptul că noi, la Scala, sperăm să faci lucruri mărețe. Întrebarea e unde să te plasăm în cadrul companiei. Vocea ta merită mai mult decât o poziție în cor, dar, adăugă Paolo în timp ce muta niște hârtii pe birou, urăsc ideea de a te forța. Ai doar douăzeci și unu de ani și o carieră înaintea ta, una care s-ar putea întinde pe patruzeci de ani. Ai nevoie să câștigi experiență și maturitate înainte să apari pe scenă în rolurile pe care le merită vocea ta. Înțelegi ce vreau să spun, Rosanna?

– Da, cred că da, aprobă ea, dând din cap.

– Știu că ai fost abordată de alte companii de operă. Și ți s-a oferit deja de lucru, presupun?

Rosanna se îmbujoră, întrebându-se cum de aflase Paolo.

– Da, la Covent Garden și la Opera Metropolitană din New York. Ambele companii și-au exprimat interesul.

– Desigur, decizia e a ta. Dar, Rosanna, dacă rămâi aici, cu noi, eu și Riccardo îți promitem să-ți construim un viitor care să ți se potrivească cel mai bine. Sugestia noastră e următoarea: să închei un contract cu noi ca artistă solo pentru sezonul care vine. Există un număr de roluri mici la care m-am gândit. Însă n-o să ți se ceară să participi la spectacole mai mult de două-trei ori pe săptămână. Astfel, o să poți să-ți continui lecțiile de canto fără să-ți forțezi prea mult vocea. Riccardo a fost de acord ca, în toată perioada asta, să lucreze cu tine o dată pe săptămână, ca să-ți îmbunătățești repertoriul, explică Paolo. Cred că ar fi o idee bună să fii și dublură pentru unele dintre rolurile principale din stagiune. Asta o să-ți dea șansa să joci rolurile respective la repetițiile cu dubluri și o să-ți permită să testezi cum te simți pe scenă. Totuși, adăugă Paolo, e puțin probabil să existe posibilitatea să joci rolurile cu adevărat, fiindcă, după cum știi, regula companiei e să schimbe sopranele principale între ele, în cazul în care una devine indisponibilă. Dar cred că experiența asta o să-ți fie de mare folos atunci când, așa cum sper că o să se întâmple în curând, o să devii solistă principală. Așadar... cum ți se pare oferta mea? întrebă el.

Rosanna nu putu să nu simtă un fior de dezamăgire ascultând planurile lui Paolo. Recent, Opera Metropolitană îi trimisese o scrisoare în care îi oferea un sezon ce includea și debutul în rolul Julietei, în *Roméo et Juliette*, iar Covent Garden îi oferise roluri la fel de tentante. Dar ea știa că ceea ce spunea Paolo avea sens. În plus, el era omul care o sprijinise încă de pe vremea când era o copilă în vârstă de doar șaptesprezece ani.

– Sună bine, Paolo, răspunse ea forțându-se să afișeze un zâmbet plin de recunoștință.

Paolo îi studie expresia feței și-i citi imediat gândurile.

– Rosanna, te rog să n-ai impresia că încercăm să te ținem pe loc, însă am văzut prea multe tinere soprane promițătoare împinse în lumina reflectoarelor înainte să fi fost cu adevărat pregătite. Ele s-au epuizat până să împlinească treizeci de ani. Vocea ta e un lucru prețios, Rosanna! Nici Riccardo și nici eu nu vrem să te forțăm prea departe și prea repede. Planul meu s-ar putea să nu fie la fel de atractiv ca alte oferte pe care le-ai avut, dar trebuie să câștigi experiență și să ți se permită să faci greșeli fără să fii văzută.

– Desigur, spuse Rosanna, dând din cap. Înțeleg, Paolo, chiar înțeleg.

– Și sper că, peste un an, o să-ți faci debutul aici. Mă gândesc să deschid stagiunea viitoare cu *La Bohème*. Tu ai juca, bineînțeles, rolul lui Mimi și am putea încerca să-l atragem pe Roberto Rossini ca să-l interpreteze pe Rodolfo.

Ochii Rosannei se luminară.

– Mimi în *La Bohème* a fost întotdeauna visul meu!

– Bine. Așadar, totul e stabilit, în afară de salariu, continuă Paolo. Din nou, n-o să primești atât de mult pe cât ți s-ar oferi dacă ai juca rolul principal la Met, la New York, dar, crede-mă, Rosanna, că n-o să duci lipsă de bani în viitor. Cred că suma de patru sute de mii de lire pentru un sezon ar trebui să-ți acopere nevoile în mod corespunzător. În plus, o să ai plata pentru orele suplimentare și plățile pentru performanță. Ți se pare acceptabil?

– Da, e mai mult decât generos. Îți mulțumesc!

– Și, Rosanna, dacă la un moment dat te simți nemulțumită, te rog să nu eziți să vii și să stai de vorbă cu mine. Nu uita că facem asta pentru tine, dar și pentru noi. Deci, accepți oferta noastră?

Paolo nu știa că tocmai îi fluturase pe la nas momeala perfectă. Rosanna era încă pierdută în gândurile pe care i le

provocase perspectiva de a cânta în *La Bohème* peste un an, alături de Roberto Rossini.

– Da. Paolo, îți mulțumesc pentru tot!

– Atunci, sunt foarte fericit. Și cred că ar trebui să găsești niște prieteni cu care să sărbătorești.

– Așa o să fac! Poți să fii sigur de asta! Paolo, pot să te întreb ceva înainte să plec?

– Bineînțeles.

– O să se alăture și Abi Holmes companiei? Promit să nu suflu o vorbă, adăugă ea.

– E prietena ta apropiată, nu-i așa?

– Da.

– Ei bine, pot să-ți confirm că da. Așa că încă n-o să te desparți de ea.

– Mă bucur atât de mult pentru ea și pentru mine! exclamă Rosanna împreunându-și mâinile, fericită că imaginea viitorului ei apropiat era deja întreagă. Îți mulțumesc încă o dată, Paolo!

El răsuflă ușurat după ce Rosanna părăsi biroul. Nu fusese sigur că ea avea să fie de acord cu propunerea lui. Iar dacă aducerea lui Abi Holmes în companie o făcea fericită pe protejata lui, el urma să găsească un loc pentru Abi în rândul din spate al corului. În următorii câțiva ani, Rosanna avea nevoie de tot sprijinul pe care îl putea primi. În prezent, nu era conștientă de curentul subteran de gelozie și de competiția care existau în culise între cântăreții rivali. Dacă voia să-și ocupe locul care i se cuvenea la vârful profesiei sale, Rosanna avea să fie nevoită să-și dezvolte o carapace exterioară dură. Avea multe de învățat, iar momentul intrării în companie urma să fie o trezire bruscă.

– În cinstea noastră! toastă Abi.

– În cinstea amândurora! adăugă Luca.

Cei trei ciocniră pentru a mia oară în seara aceea. Masa mică din apartamentul Rosannei și al lui Luca era acum încărcată cu resturile sărbătoririi lor improvizate, fiindcă cele două fete hotărâseră să bea un pahar în cinstea veștilor bune.

– Nu-mi vine să cred că Paolo m-a luat în companie! exclamă Abi. Aproape că am leșinat atunci când m-a sunat să-mi spună. Eram pe punctul să-mi fac bagajele și știu că părinții mei mă așteptau acasă, în Anglia, în orice moment.

– Deci, până la urmă, ești mulțumită? Am crezut că nu-ți pasă dacă ai sau nu o carieră de cântăreață de operă, spuse Rosanna.

Abi își aruncă brațele în sus, într-un gest de disperare falsă și se întoarse spre Luca.

– O, Doamne, sora ta poate fi atât de naivă câteodată! *Desigur* că mi-am dorit un loc în companie, însă m-am protejat de respingere, pretinzând că n-are importanță. O astfel de atitudine ține de felul de a fi al englezilor. Ei nu-și arată adevăratele sentimente, își țin reacțiile în frâu și alte chestii de genul ăsta. Caracterul nostru e diferit de al vostru, al italienilor. Voi sunteți sentimentali și lăsați să se vadă tot ce simțiți. Ei bine, cel puțin cei mai mulți dintre voi fac așa, concluzionă ea, aruncându-i o privire poznașă lui Luca.

– Și ce anume vrei să spui cu asta, tânără domniță? întrebă el chicotind ușor și lăsându-se atras, de data asta, în schimbul glumeț de replici.

– Fratele meu e un cal ascuns, intonă Rosanna în engleza ei cea mai bună.

– Un cal negru[1], de fapt, o corectă Abi, râzând. Da, ai dreptate! Nu-i așa, Luca?

El ridică din umeri, plin de bunăvoință.

---

[1] *A dark horse* – expresie referitoare la un concurent de obicei puțin cunoscut (cum ar fi un cal de curse), care face o figură neașteptat de bună într-o competiție

– Dacă zici tu, Abi...

– Așa zic, confirmă ea, iar apoi sorbi ultima gură de vin din pahar. Ce păcat că sticla e goală! Aș putea bea și mai mult în seara asta.

– Am băut deja două. Amintește-ți ce spune Paolo de efectul alcoolului asupra vocii, îi reaminti Rosanna, înțepată.

– Știu, știu, oftă Abi. Și bănuiesc că acum, când sunt o membră cu drepturi depline a companiei și aș putea avea un viitor ca interpretă, trebuie să încep să iau lucrurile astea în serios. Ce plictiseală!

Rosanna își înăbuși un căscat.

– O, uite, mica solistă e obosită! o tachină Abi. Ascultă, de ce nu te duci la culcare? Noi o să facem curat aici, nu-i așa, Luca?

– Dacă ești sigură că nu te deranjează. Trebuie să recunosc că sunt puțin cam obosită, răspunse Rosanna, peste a cărei față trecu un nor de îngrijorare. Sper să nu răcesc. Luni am prima mea lecție cu Riccardo.

– O, ascultați ce spune diva! Vezi, Luca, de aici încolo totul o să se ducă la vale, comentă Abi cu sarcasm prefăcut. Iar ăsta e doar începutul toanelor ei de primadonă: o să aibă nevroze legate de starea ei de sănătate, o să se plângă de mirosul de fum de țigară care îi ajunge în nările delicate de la o sută de metri distanță, de...

O pernă de pe canapea ateriză direct pe pieptul lui Abi.

– Diva o să-și facă acum somnul de frumusețe. Noapte bună!

Rosanna îi făcu cu ochiul lui Abi și părăsi salonul.

Luca se ridică în picioare și începu să ducă vasele și paharele în bucătăria mică, în timp ce Abi scotocea în geanta în care își pusese lucrurile de care avea nevoie peste noapte.

– Uite ce am găsit! spuse ea de îndată ce Luca reveni în cameră, arătându-i o sticlă de coniac. Uitasem că am adus-o, minți, cu un aer perfect dezinvolt. Vrei un pic?

– Nu, mulțumesc, Abi! Am băut destul, răspunse Luca.

– Nu fi atât de închistat, Luca! Asta e o seară deosebită și o să mă simt extrem de ofensată dacă nu bei un brandy cu mine, ca să sărbătorim. Doar unul mic, te rog!

– Bine, fu el de acord, fără nici un chef.

Luca o privi cum umple un pahar și i-l întinse. Se încruntă ușor la vederea cantității turnate.

– Beau eu ce nu-ți mai trebuie ție! Noroc! spuse ea, luând o înghițitură serioasă și așezându-se pe canapea.

– În cinstea ta, Abi! *Bravissima!* Sunt foarte bucuros pentru tine, spuse Luca zâmbind.

– Chiar ești? Câteodată mă întreb dacă îți pasă vreun pic de mine, răspunse ea dintr-odată.

Luca fu luat pe nepregătite.

– Ai spus un lucru total neadevărat. Abi, ar trebui să știi că te consider drept una dintre prietenele mele cele mai apropiate.

– Da, desigur, iartă-mă! se grăbi Abi să spună, iar apoi, dându-și seama că deja era amețită de băutură, schimbă subiectul. Deci, ce o să faci acum, după ce Rosanna s-a maturizat, ca să spunem așa? Ești cumva în plus, nu?

– Ei bine, cred ca asta e o exagerare. Rosanna o să aibă în continuare nevoie de susținere și de cineva din familie acum, când se alătură companiei.

– Da, dar ea e deja femeie în toată firea, Luca. Sunt sigură că ai idee despre ce vrei să faci în viitor. O să stai la Milano și o să continui să lucrezi într-o cafenea?

– Nu. Am recurs la ocupația asta doar ca să adun niște bani. Știu exact ce o să fac în viitor.

Luca se așeză pe canapea și luă o gură de coniac.

– Atunci, spune-mi și mie ce planuri ai. Sunt moartă de curiozitate! Vrei cumva să-ți deschizi un restaurant?

– Nu, răspunse Luca zâmbind cu tristețe, categoric că nu!

– Bine, dar o să vrei să te căsătorești într-o bună zi? Să ai o familie?

– Poate.

– Îmi dai voie să te întreb ceva personal?

Alcoolul îi dăduse lui Abi curajul să continue cu întrebările.

– Poți să întrebi, dar dacă o să primești răspuns sau nu, asta e cu totul altă poveste, răspunse Luca pe un ton cu totul neutru.

– Bine. De ce n-ai avut nici o prietenă în toți anii ăștia, de când ne cunoaștem? Adică... ești... preferi bărbații?

Surprins, Luca izbucni într-un hohot râs.

– Ce întrebări poți pune, pe cuvânt! Nu, Abi, doar pentru că un bărbat n-are o femeie, asta nu înseamnă că e gay.

– Atunci, pe mine mă găsești atrăgătoare? se trezi Abi că-i scăpară cuvintele din gură.

Luca o studie pe fata așezată lângă el. Părul ei blond, minunat, cădea atrăgător în jurul feței ovale, iar ochii ei albaștri străluceau, plini de viață. Privi involuntar spre picioarele lungi, ghemuite sub ea.

– Cred că ești foarte frumoasă. Ar trebui să fiu orb ca să nu văd asta.

– Atunci, spuse ea cu voce tărăgănată, dacă îți place să te afli în prezența mea și crezi că sunt frumoasă, de ce n-ai încercat niciodată să...

– Te rog, n-ar trebui să mă întrebi asta!

Luca se ridică în picioare și se uită pe fereastră, la strada care încă gemea de oameni. Cuplurile se plimbau mână în mână, rătăcind așa cum fac de obicei oamenii atunci când n-au o destinație precisă și când se au unul pe celălalt. Simți în inimă o împunsătură de regret, recunoscând în gând că destinul lui nu era să fie la fel ca ei. Și că, dacă ar fi fost să aleagă pe oricine, ar fi ales-o pe fata așezată pe canapea, în spatele lui, la care ținea atât de mult... pe care o iubea, de fapt. Mai luă o gură de coniac și-și așeză paharul pe pervazul ferestrei. Știa că trebuia să fie cinstit atât cu Abi, cât și cu el însuși, de dragul amândurora.

– Luca, sunt sigură că știi ce simt pentru tine, de ce m-am implicat în corul bisericii și de ce trăiesc, practic, în apartamentul ăsta, insistă ea.

– Am crezut că o faci pentru că ești prietena cea mai bună a surorii mele și că ai vrut să ajuți, răspunse Luca, întorcându-se s-o privească.

– Sigur că da, se grăbi ea să-l asigure. O ador pe Rosanna, știi bine! Și mi-a plăcut să pun bazele corului și să-l instruiesc. Însă nu vezi că e vorba de mai mult de-atât?

– Abi, te rog! Nu știu ce să spun...

Urmă o tăcere scurtă, cât timp Abi își goli paharul. Era acum ori niciodată.

– Luca, pot să-ți spun ceva? Ceva foarte personal? Cred... cred că sunt îndrăgostită de tine.

Luca o privi cu intensitate, iar pe față i se zugrăvi nefericirea.

– O, Doamne, e chiar atât de groaznic? îl pledă ea.

– Nu, da... eu...

Luca se întoarse din nou cu spatele și-și plecă fruntea.

Abi se ridică în picioare și păși încet spre el.

– Te rog, Luca, fii cinstit cu mine! Poți să spui cu onestitate că nu simți nimic?

Abi se apropie și mai tare, până când se opri în spatele lui. În cele din urmă, el spuse:

– Nu, nu pot.

Ea își trecu un deget peste spinarea lui.

– Atunci, sărută-mă!

– Nu... Eu...

Luca se întoarse brusc și se trezi imposibil de aproape de ea.

Abi îl trase în față și-și apropie buzele de ale lui. Simți cum încordarea lui se topea și-i desfăcu încet buzele. Își petrecu brațele în jurul lui și, în cele din urmă, el îi răspunse.

Ea își imaginase momentul de atâtea ori! Totuși, realitatea era cu mult mai bună decât ar fi putut visa vreodată. Apoi, cu un geamăt, el se îndepărtă.

– Te rog! Oprește-te!

– Ce? De ce? Am știut eu ce simți pentru mine. N-a fost doar imaginația mea, nu-i așa? În toți acești patru ani am avut iubiți, e adevărat, dar ei n-au însemnat nimic pentru mine. N-a fost nimeni altcineva în inima mea. Tu o să fii acolo întotdeauna.

Abi păși înainte, dar Luca se feri de ea, ca un animal încolțit. Se afundă în canapea și-și îngropă fața în palme.

– Eu... of, Luca, ce e cu tine? Te rog, spune-mi ce se întâmplă!

Luca își ridică privirea, iar Abi văzu că avea ochii în lacrimi. Clătinând încet din cap, el spuse:

– N-o să înțelegi.

– Ba da, promit! Dacă simțim la fel, atunci putem să rezolvăm problema, oricare ar fi ea, adăugă fata, așezându-se lângă el.

– Nu, Abi, nu putem. Noi n-avem un viitor împreună. Îmi pare atât de rău că te-am lăsat să crezi, fie și pentru o clipă, că s-ar fi putut întâmpla ceva între noi!

Ea inspiră adânc și-și dădu deoparte șuvițele care-i alunecaseră peste față, ca și când ar fi încercat să-și recapete echilibrul.

– Atunci, ar fi bine să-mi explici de ce.

– De acord, o să-ți spun. Draga mea Abi, o să mă străduiesc să-ți explic, spuse Luca, iar apoi inspiră adânc, pregătindu-se să vorbească. Vezi, pe vremea când eram mai tânăr m-am întrebat de ce mă simțeam nefericit. Era ca și când căutam ceva, un lucru pe care nu mi-l puteau oferi nici femeile, nici cariera. Apoi am venit la Milano împreună cu Rosanna și, ca o ironie a sorții, în prima zi petrecută aici am descoperit ce era acel ceva.

– Cum? Unde?

– M-am trezit că ajunsesem într-o biserică închinată Sfintei Fecioare Maria. Și, în timp ce mă aflam acolo, am văzut-o pe ea.

– Pe cine? întrebă Abi, căreia îi tremurau buzele.

– Pe Maria, pe Fecioară, rosti Luca în șoaptă. Sună ciudat și ridicol, știu, dar ea mi-a vorbit. Și, din acel moment, toate s-au așezat la locul lor, iar eu am înțeles ce trebuia să fac cu viața mea. Astfel încât, adăugă el întinzându-se ca să ia mâna lui Abi, nu pot să fiu cu tine. Nu pot fi cu nici o femeie și nici n-o pot iubi. Mi-am pus viața în mâinile Domnului.

Abi îl privi uimită, în tăcere. În cele din urmă, își regăsi vocea.

– Dar și eu cred în Dumnezeu. Cu siguranță că asta nu înseamnă că trebuie să te oprești din a iubi pe cineva, nu-i așa? Am crezut că Dumnezeu *e* iubire!

– Da, Abi, dar eu trebuie să-mi iau angajamentul cel mare. Am tot amânat s-o fac până acum, când Rosanna a terminat școala de muzică. Ea a fost prioritatea mea numărul unu. Însă o să mă duc la seminarul din Bergamo cât de curând. O să studiez acolo vreme de șapte ani. O să mă pregătesc să devin preot, Abi. Și de aceea nu pot fi cu tine. Poftim, adăugă el răsuflând adânc, nevenindu-i să creadă că rostise toate acele cuvinte, am zis-o. Nu mă aștept ca tu sau Rosanna să înțelegeți, dar îmi doresc asta mai mult decât orice.

Abi se simți atât de șocată, încât aproape că cedă impulsului de a râde isteric. Dar apoi se uită în ochii lui și-i studie expresia plină de blândețe, dându-și seama că toate astea nu erau un joc și nici o scuză, ci explicau tot ceea ce era Luca.

El o studia cu o privire intensă.

– Crezi că sunt nebun, nu?

– Nu... sigur că nu cred așa ceva! Chiar nu cred, repetă ea. Dar, Luca, dacă devii preot, asta înseamnă că o să sacrifici toate plăcerile lumești. Ești pregătit cu adevărat pentru asta?

– Absolut.

– Și totuși, nu poți să spui că nu simți nimic pentru mine?

– Nu, adeveri el. Nu pot. Din primul moment în care te-am văzut, Abi, am simțit pentru tine ceva greu de descris. Și de atunci ai avut un loc în inima mea. Ne-am apropiat atât de mult în ultimii patru ani!

– Da, ne-am apropiat. Și probabil că acel ceva pe care nu-l poți descrie se numește iubire, Luca.

– Da, răspunse el în cele din urmă. Cred că ai dreptate. Dar, nu vezi? Ești doar una dintre tentațiile pe care Dumnezeu mi le scoate în cale. Un test la care tocmai am căzut.

Luca își lăsă, nefericit, capul în jos.

– Nu știu dacă să mă simt flatată sau insultată, spuse Abi cu o voce slabă și înfundată.

– Îmi pare rău că-ți par insensibil, se grăbi Luca să adauge, însă am vorbit cu cele mai bune intenții. Ești prima și singura femeie pe care am iubit-o.

– Deci recunoști că mă iubești?

– Da, cred că da, Abi. Am petrecut atâtea nopți gândindu-mă la tine, dorindu-te și rugându-l pe Domnul să mă călăuzească! Faptul că ești aici atât de des a făcut ca lucrurile să fie și mai dificile. De aceea poate că ți s-a părut că sunt... distant uneori, recunoscu Luca.

Cu inima grea, Abi realiză că n-avea puterea de a schimba situația.

– Deci... Când ai de gând să intri la seminar?

– Am trecut deja de toate examinările preliminare. Dacă totul merge bine, plec la Bergamo în șase săptămâni, atunci când eu și Rosanna ne întoarcem de la Napoli.

– Înțeleg. Rosanna știe?

– Nu. Am plănuit să-i spun, însă n-am vrut să stric veștile bune legate de angajarea ei la compania de operă.

– O să fie foarte afectată. Voi doi sunteți atât de apropiați!

– Nu, nu cred că o să fie. Dacă mă iubește așa cum cred eu, atunci o să se bucure pentru mine.

– Poate că ai dreptate, suspină Abi. Dar iartă-mă dacă nu mă pot bucura pentru tine, cel puțin nu încă. Nu pot face nimic ca să-ți schimbi hotărârea?

Ardoarea din vocea ei făcu să i se strângă inima lui Luca, însă el știa că trebuia să rămână ferm.

– Nu, nimic.

Ea nu-și mai putu ține lacrimile în frâu.

– Atunci, ia-mă în brațe, Luca, te rog!

Luca își deschise brațele și ea i se aruncă la piept. O mângâie pe păr, iar corpul îi reacționă pe dată la acea atingere.

– Să știi că n-o să se schimbe, murmură ea.

– Ce anume?

– Ceea ce simt pentru tine. Tot ce am împărtășit.

– Abi, crede-mă că o să se schimbe. Ești o fată frumoasă și încă foarte tânără. Într-o zi, o să găsești pe cineva care să te iubească așa cum eu nu pot s-o fac. O să mă uiți.

Abi își șterse ochii cu dosul palmei.

– Niciodată, spuse ea. Niciodată.

A doua zi, Rosanna șezu la masă și ascultă confidențele lui Luca. În mod surprinzător, în ciuda tristeții și a gândului că n-avea să mai fie cu el, se simți ușurată că misterul vieții solitare a fratelui ei se rezolvase.

– Când pleci?

– La toamnă, după ce ne întoarcem de la Napoli.

– O, Luca, o să pot să te vizitez la Bergamo?

– O vreme, nu.

– Aha.

– Rosanna, nu-i așa că înțelegi motivul pentru care trebuie să plec? întrebă Luca.

– Da, dacă asta e într-adevăr ceea ce vrei să faci.

– Mi-am dorit-o vreme îndelungată, fără ca măcar să realizez.

– Atunci, mă bucur din toată inima! Dar o să-mi fie foarte dor de tine, Luca!

– Şi mie de tine. Dar n-o să fii singură. Cred că Abi e nerăbdătoare să se mute aici. Ţi-ar plăcea, nu?

– Sigur că da, însă n-o să fie la fel.

– O să fii atât de prinsă cu noua ta viaţă la Scala, încât de-abia o să observi că nu mai suntem împreună, *piccolina.*

– Înţeleg că trebuie să pleci şi să-ţi găseşti propria cale, dar asta nu înseamnă că n-o să am nevoie de tine. Hotărâtă să nu plângă, Rosanna reluă, pe un ton vesel: Mă întreb ce-o să spună *papa*!

– O, cred că o să-i placă să se laude cu fiul lui, preotul, şi cu fiica lui, cântăreaţa de operă! Deci, o să se bucure suficient de tare, concluzionă Luca, iar apoi îi atinse mâinile surorii lui. Rosanna, ştii că te iubesc? Că eşti cea mai însemnată persoană din viaţa mea?

– Da, Luca.

– Însă cred că acum e momentul potrivit să plec. Şi tu ai nevoie să-ţi câştigi independenţa.

– Da, poate că ai dreptate, murmură Rosanna cu tristeţe. E timpul să mă fac mare.

Cele două luni la Napoli trecură cu repeziciune. Cafeneaua fiind zilnic înţesată de clienţi, Rosanna n-avu timp de petrecut cu Luca pe cât şi-ar fi dorit ea. Aşa cum prezisese fratele ei, Marco se lăudă la toată lumea cu fiul lui, care avea să ajungă preot. Acea veste fu adevăratul motiv de sărbătoare, mai degrabă decât intrarea Rosannei în compania La Scala. Rosanna acceptă aparenta lui lipsă de interes în legătură cu cariera ei, fiindcă asta nu făcea decât să demonstreze cât de departe ajunsese faţă de lumea sigură, dar mică, a Piedigrottei. Şi nu se aştepta ca *papa* să înţeleagă asta.

Înainte să se întoarcă la Milano şi ştiind că urma să treacă ceva timp până să mai vină din nou la Napoli, Rosanna se duse să-l vadă pe Luigi Vincenzi. Stătură afară, pe minunata lui terasă, feriţi de soarele fierbinte de august, delectându-se

cu pahare de vin alb, rece. Rosanna se simți vinovată fiindcă acum se simțea mai acasă acolo, împreună cu Luigi, decât în cafeneaua tatălui ei.

– Crezi că fac bine că urmez planurile lui Paolo? întrebă ea în timp ce Luigi umplea paharele.

– O, da! Plecarea în străinătate și interpretarea unor roluri mari sună încântător, însă Paolo e înțelept că-ți dă timpul de care ai nevoie.

– Câteodată mă simt de parcă nu fac decât să exersez. De o eternitate, oftă Rosanna. Sunt aproape zece ani de când am început lecțiile cu tine.

– Și o să continui să exersezi, Rosanna, până în ziua morții, îi reaminti Luigi. Face parte din munca ta și din faptul că o să trebuiască să continui să-ți îmbunătățești performanța. Gândește-te așa: pentru Paolo ar fi mult mai profitabil să te pună imediat într-un rol principal la Scala. Știe că o să devii o mare stea și că o să atragi foarte multă atenție. Însă în loc de asta, el și Riccardo Beroli doresc să aibă grijă de tine, să-ți dea suficient timp ca să-ți construiești încrederea în tine și repertoriul. Crezi că alte soprane primesc genul ăsta de tratament special din partea directorului artistic al unuia dintre cele mai mari teatre de operă din lume?

Rosanna zări strălucirea de amuzament din ochii lui.

– Nu. Îmi pare rău! Sunt nerăbdătoare și egoistă.

– Face parte din temperamentul artistic care o să înflorească odată cu vocea ta, spuse Luigi râzând ușor. Ești exact așa cum ar trebui să fii, Rosanna! Ai încredere în mine și ai încredere în Paolo și în Riccardo. Suntem cu toții de partea ta.

Peste o jumătate de oră, Luigi o conduse la ușa din față.

– Transmite-i fratelui tău toate cele bune din partea mea! Sper ca totul să-i meargă bine pe drumul pe care și l-a ales.

– O să-i transmit, promise Rosanna, întinzându-se și sărutându-l pe Luigi pe ambii obraji, cu afecțiune. Mulțumesc, Luigi! Poate că ne vedem la Milano în seara debutului meu?

– N-aş putea s-o ratez pentru nimic în lume, răspunse el întorcându-i sărutul. *Ciao*, Rosanna! Continuă să exersezi!

– Așa o să fac.

Ea îi zâmbi și flutură din mână în timp ce se îndepărta pe alee.

La câteva zile după ce se întorseseră la Milano, Rosanna îl însoți pe Luca la Gara Centrală, unde acesta urma să-și înceapă călătoria spre Bergamo. Își îmbrățișă fratele o ultimă dată înainte ca acesta să se urce în tren.

– Sunt atât de mândră de tine, Luca!

– Și eu de tine, *piccolina*. Încă ceva înainte să plec – ai un mare dar, Rosanna, și, odată cu toate binecuvântările lui, o să-ți aducă și un preț mare de plătit. Să n-ai încredere decât în tine însăți! o rugă el.

– Promit să-ți ascult sfatul.

– Abi o să aibă grijă de tine. Și tu trebuie să ai grijă de ea.

– Sigur că da. Cred că ea suferă cel mai tare din pricina plecării tale.

– Da, ne-am apropiat mult.

Răspunsul lui Luca fusese discret în mod deliberat, ca să-i mascheze adevăratele sentimente.

– O să ne scrii amândurora, nu-i așa?

– O să încerc. Dar să mă iertați dacă n-o să auziți de mine o vreme. Au reguli stricte pentru novici. *Ciao, bella!* exclamă el, sărutând-o pe ambii obraji. Și Dumnezeu să te binecuvânteze și să te protejeze cât timp sunt plecat!

– *Ciao*, Luca!

Rosanna așteptă până când trenul dispăru din raza ei vizuală și apoi încetă să mai fluture din mână. Păși încet de-a lungul peronului și ieși din gară, pe străzile aglomerate ale orașului, simțindu-se nefericită. Luca fusese întotdeauna cu ea. Acum plecase și era nevoită să înfrunte viitorul de una singură.

CAPITOLUL 15

Soneria telefonului îl trezi pe Roberto. Înjură și ridică receptorul.

– *Pronto!*

– *Caro*, sunt Donatella!

– De ce mă suni la ora asta? Știi că m-am întors azi-noapte, răspunse el, iritat.

– Scuzele mele, dar ai fost plecat șase săptămâni! Am vrut să-ți aud vocea și să fiu sigură că ai ajuns cu bine acasă. Nu fi supărat pe mine, *caro*! îl rugă ea.

– Sigur că nu sunt supărat, cedă Roberto. Sunt obosit, doar atât.

– Cum a fost la Londra?

– A plouat tot timpul. În august! M-am ales cu o răceală cumplită.

– Bietul de tine, îl căină ea. Nu-i nimic. Am citit cronicile la *Turandot*. Au fost extraordinare.

– Au fost chiar bune, ai dreptate, acceptă el, modest.

– Să vin la tine în după-amiaza asta? Nu ne-am văzut de mult!

– Nu, azi nu e posibil. Am întâlnire cu Paolo de Vito în legătură cu sezonul care se deschide.

– Mâine, atunci?

– Bine. Mâine.

– De-abia aștept. Ajung la tine la ora trei. *Ciao!*

În ultimii trei ani, Donatella se schimbase. La început, relația lor se bazase pe o puternică atracție reciprocă, iar umbra amenințătoare a soțului ei oprise lucrurile să devină mai serioase. Însă pe măsură ce faima lui Roberto începuse să crească, același lucru se întâmplase și cu posesivitatea Donatellei. Lucrurile se petrecuseră treptat, astfel încât Roberto de-abia observase. Însă în ultimul an cuvintele de iubire începuseră să se strecoare în vocabularul ei. Se enerva dacă vedea știri în ziare sau fotografii în reviste cu Roberto alături de alte femei. Îl acuza constant de infidelitate și din când în când chiar avea dreptate. Însă chiar dacă era bogată și influentă, Donatella nu întruchipa genul de femeie alături de care el ar fi intenționat să rămână. Poate că fusese un nimeni atunci când o întâlnise, însă acum era o vedetă internațională și nimeni, *nimeni* nu putea să-i spună ce să facă.

Însă, pe de altă parte, nici o altă femeie nu-l excita sexual ca ea. Între ei continua să existe scânteia care le aprinsese relația la început. Lui Roberto îi era nespus de greu să-i reziste Donatellei.

Pe când se dădea jos din pat și se îndrepta spre baie, el se gândi la dilema care îl chinuia. Porni dușul și păși sub jetul de apă. Se întreba dacă Donatella văzuse fotografiile din ziare, în care el apărea împreună cu Rosalind Shannon, o tânără soprană de la Covent Garden. Vremea mohorâtă a Londrei fusese considerabil compensată de prezența ei în patul lui. Desigur, cu o zi în urmă, Rosalind se supărase fiindcă Roberto pleca de la Londra, însă el îi făcuse obișnuitele promisiuni, iar asta păruse s-o liniștească. Se îndoia că avea să se obosească s-o caute din nou. Fusese amuzant atât timp cât durase, dar...

Se uscă cu prosopul și îmbrăcă o pereche de pantaloni Armani și o cămașă de mătase. Apoi se duse în bucătărie ca să-și prepare băutura lui specială, cu miere, care îi îngrijea și-i

proteja corzile vocale. În timp ce aştepta să fiarbă ceainicul, nu putu să nu zâmbească la vederea lucrurilor pe care i le adusese succesul. Unii ar fi putut să spună că posesiunile materiale erau lipsite de importanţă, o simplă consecinţă a notorietăţii. Însă Roberto nu era de acord. Lui îi plăcea să fie bogat.

Noul lui apartament era situat la o aruncătură de băţ de La Scala, imediat cum coteai de pe *Via* Manzoni, şi-i satisfăcea foarte bine nevoile. Era suficient de mic ca să poată fi întreţinut cu uşurinţă. Lui Roberto nu-i plăcea gândul unei armate de femei venite la curăţenie, care să-l găsească *in flagrante*. Iar locuinţa era suficient de elegantă ca să-i consolideze statutul de tenor de talie mondială.

Străbătuse un drum lung ca să ajungă la toate astea şi-i plăcea să creadă că o făcuse prin propriile puteri. Dacă Donatella îşi dorea o parte din el, atunci trebuia să înveţe să se conformeze regulilor lui. Altfel, aveau să-şi ia rămas-bun.

În după-amiaza următoare, Donatella se urcă în noul ei Ferrari. Îşi verifică machiajul în oglindă, iar apoi porni motorul şi se năpusti cu zgomot pe aleea care ieşea din *palazzo*, nerăbdătoare să fie din nou în braţele lui Roberto. Nu-i venea să creadă cât de dor îi fusese de el.

Se săturase să aibă o relaţie cu ţârâita şi să-şi ţină secretă legătura amoroasă, când nu-şi dorea altceva decât să spună întregii lumi că *ea* era femeia din viaţa marelui Roberto Rossini.

Îşi petrecuse cea mai mare parte a verii împreună cu soţul ei, într-o vilă de la Cap Ferrat. Pe când stătea lungită lângă piscină, la plajă, îşi studiase soţul: scund, chelbos, cu trăsături grosolane şi cu un burdihan care crescuse direct proporţional cu trecerea timpului. De-abia dacă mai putea suporta ca el s-o atingă. Înainte, sacrificiul meritase. Averea lui, puterea şi poziţia socială îi oferiseră toate lucrurile după care tânjea.

Dar de atunci, un alt bărbat intrase în viaţa ei, unul care o făcea să se simtă din nou tânără, care avea la fel de mult succes

ca soțul ei și care, mai important decât orice, era bărbatul pe care îl iubea și îl dorea. Pe când înota în sus și-n jos în spectaculoasa piscină cu vedere la Mediterana, Donatella se convinsese singură că unicul motiv pentru care Roberto nu-i spusese niciodată că o iubea era fiindcă el știa că n-avea nici o șansă. Era o femeie măritată, care n-avea nici o intenție de a-și părăsi soțul și care lăsase să se înțeleagă asta cât se poate de clar încă de la început.

Dar... dacă ar fi fost nemăritată?

În momentul în care se întorsese din Franța, Donatella se hotărâse. Urma să divorțeze de Giovanni și, după o perioadă convenabilă de timp, avea să se mărite cu Roberto. După ce-și anunța despărțirea de Giovanni, era liberă să călătorească în lumea întreagă împreună cu tânărul ei iubit. Nu mai putea tolera să citească în ziare despre aventurile lui. Îl dorea doar pentru ea.

La urma urmei, succesul lui i se datora ei.

– *Caro*, ce dor mi-a fost de tine!

Roberto gemu în clipa în care limba Donatellei își croi drum, precum un șarpe, spre abdomenul lui. Ea își plimbă limba înainte și înapoi pe una dintre zonele cele mai sensibile ale corpului lui.

– Spune-mi că mă iubești, îi ceru ea în timp ce senzația se opri dintr-odată.

– Te ador, șopti el, pierdut în farmecul momentului și în propria dorință.

Gura Donatellei îl cuprinse, iar ea zâmbi în sinea ei. N-avea nevoie să audă altceva.

Rosanna și Abi își luară locurile printre colegi, pe scena Scalei. După trei săptămâni petrecute în sala de repetiții, acum exersau pentru prima dată întregul spectacol în sala operei.

– E imens, șopti Rosanna cu nervozitate, privind în sus și cuprinzând cu ochii vastul spațiu destinat publicului.

– Mă simt ca un fir de praf, răspunse Abi, la fel de emoționată.

Rosanna contemplă marele candelabru care atârna la aproape două sute de metri deasupra lor, visând cu ochii deschiși că într-o zi avea să debuteze dedesubtul lui. Riccardo Beroli bătu din palme și o trezi din reverie.

– Urmează să trecem prin Actul Întâi!

Înconjurat de decorurile complicate, corul se așeză în formația de deschidere a spectacolului. Rosanna o văzu pe Anna Dupré intrând din culise, adâncită în conversație cu Paolo de Vito. O interpreta pe Adina în *L'Elisir d'Amore* de Donizetti, opera care urma să deschidă stagiunea. Rosanna primise rolul Giannettei și avea de interpretat o arie scurtă, împreună cu corul feminin. Îl așteptase zi după zi pe Roberto Rossini, care era Nemorino. Chiar dacă toți artiștii repetaseră pe parcursul ultimei luni, el încă nu-și făcuse apariția.

– Bine, cântăm! hotărî Riccardo, făcându-i semn pianistului să înceapă.

După șase ore istovitoare, Abi și Rosanna părăsiră teatrul.

– O, Doamne! Eu, una, am nevoie de o băutură, decretă Abi.

Cele două fete se luară de braț și plecară în direcția unei cafenele, lângă Piazza della Scala. Se așezară la o masă de lângă fereastră. Abi comandă un pahar de vin, iar Rosanna, o apă minerală.

– A fost obositor, oftă Rosanna. Au pierdut atât de mult timp ocupându-se de lumini!

– Da, și nu le-ai văzut pe vedete să îndure o corvoadă ca asta, nu? Anna Dupré a fost aici doar o oră, azi-dimineață, și bineînțeles că marele *signor* Rossini nu s-a deranjat să apară deloc! pufni Abi.

– L-am auzit pe Paolo spunându-i Annei că Roberto a fost aseară la Barcelona, pentru un concert.

– Cineva mi-a spus că a repetat în câteva rânduri de unul singur și că n-o să apară decât la repetițiile cu costume. Evident, nu dorește să se asocieze cu noi, muritorii de rând!

– Nu fi atât de critică, Abi, nici măcar nu-l cunoști! sări Rosanna imediat în apărarea lui Roberto.

– Nu, nu-l cunosc, dar chiar și tu știi că poveștile despre comportamentul lui sunt o legendă la Scala. Se pare că în timpul stagiunii trecute, la spectacolul cu *Carmen*, s-a culcat cu o fată din cor în intervalul dintre „Aria Toreadorului" și „Corul Contrabandiștilor". Și încă a mai avut destul suflu ca să cânte finalul!

– Ești groaznică, Abi! chicoti Rosanna, neputându-se stăpâni. Sunt sigură că totul e o exagerare!

– Poate, însă merită să petreci o noapte cu Roberto Rossini, oricât de Lothario ar fi el. Am auzit că e nemaipomenit în pat, spuse Abi sorbindu-și vinul și bucurându-se de expresia șocată a Rosannei. În plus, chiar am de gând să renunț la orice speranță în ceea ce-l privește pe Luca, fiindcă e la seminar, așa că merit și eu, cu siguranță, un pic de consolare pentru inima mea frântă!

– Îmi pare rău, chiar nu mi-am dat seama că erai atât de implicată.

– O, am fost, mărturisi Abi, devenind serioasă pentru o clipă. Eu am pierdut, iar Dumnezeu a câștigat, murmură ea. În fine, acum n-are rost să dezgropăm morții, după cum spunem noi în Anglia. Apropo, l-ai văzut pe tenorul care stătea lângă mine pe trepte?

– Vrei să spui, cel care semăna puțin cu Luca?

– Presupun că da, recunoscu Abi înroșindu-se. Cred că el o să fie prima mea țintă. Noroc! îi ură ea Rosannei, ridicând paharul și golind ce-i mai rămăsese din vin.

O săptămână mai târziu, Rosanna și Abi se îndreptau spre culise pentru repetiția generală, îmbrăcate în costumele lor

grele. Rosanna auzi sunetele discordante venite dinspre orchestra care-și acorda instrumentele și văzu doi tâmplari care încă mai ciocăneau într-o platformă de pe scena cea mare.

Paolo adună pe scenă corul și distribuția.

– Doamnelor și domnilor, sper să mergem de la început până la sfârșit, fără nici o pauză. O să facem cât de mult putem. Bine, pozițiile de deschidere, toată lumea!

Paolo îi făcu semn cu capul lui Riccardo, care își luă locul în fosa orchestrei.

Corul nu apucă să cânte mai mult de câteva cuvinte, când se auzi „Stop!" dinspre tribună. Urmă o așteptare de douăzeci de minute, până când ceva nevăzut fu ajustat după placul lui Paolo. În cele din urmă, începură din nou.

Patru ore mai târziu, Rosanna și Abi stăteau în primele rânduri din sală și-și beau cafeaua din pahare de plastic, așteptând ca Paolo să continue cu restul actului întâi.

– Măi, măi, măi, uite cine s-a hotărât să ne onoreze cu prezența! spuse Abi dându-i un ghiont Rosannei.

Aceasta își ridică privirea și-și ținu răsuflarea, fiindcă tocmai îl văzuse pe Roberto Rossini, care se afla pe scenă și stătea de vorbă cu Paolo.

– O, Doamne, chiar e atrăgător, nu-i așa? Hopa, trebuie să plec! A început din nou corul.

Rosanna o privi pe Abi în timp ce se îndrepta spre scenă. Corul cântă ultimele două măsuri înainte de a se retrage în culise. Apoi luminile se stinseră, iar Roberto își făcu intrarea. Stătea în picioare, scăldat în strălucirea albă a reflectoarelor. Începu să cânte „Una furtiva lagrima"[1]. Rosanna rămase pe loc, fascinată.

Două zile mai târziu, Rosanna se afla în culise, pregătită să intre pe scenă și să-și cânte soloul în fața publicului venit

[1] „O lacrimă furișă" – arie din opera *Elixirul dragostei* de Gaetano Donizetti

la premieră. Cu toate că îl știa ca pe apă și că nu era foarte solicitant din punct de vedere vocal, prin corp îi trecu un val de adrenalină. Înghiți în sec și se concentră asupra respirației, ca să-și calmeze nervii. Un val uriaș de aplauze se auzi din public atunci când Roberto termină de cântat și ieși de pe scenă, îndreptându-se spre ea. Rosanna crezu că n-avea să-i dea atenție, dar el se opri în fața ei. Respira cu greutate, iar ea îi văzu broboanele de sudoare de pe frunte.

– *In bocca al lupo*, domnișoară Menici, șopti el.

– *Crepi il lupo*, răspunse Rosanna cu timiditate.

Roberto se aplecă spre ea și o sărută ușor pe frunte.

– Debutul tău o să fie perfect. Iar acum, du-te!

Auzind semnalul de intrare, Rosanna păși pe scenă, fără să mai aibă timp să se gândească la nimic.

Zece minute după aceea, se întorcea în cabina pe care o împărțea cu o altă solistă. Nu mai avusese emoții din momentul în care începuse să cânte; anii grei de muncă o ajutaseră să se bucure de atmosfera primei ei seri de deschidere a stagiunii. Fusese răsplătită cu aplauze călduroase și știa că fusese bună. Mai mult decât atât, Roberto o remarcase. Își puse degetul pe frunte, trasând locul în care o sărutase.

O oră mai târziu, întreaga companie era din nou pe scenă, bucurându-se de aplauzele răsunătoare ale publicului. Roberto și Anna fură chemați de cinci ori la rampă. În cele din urmă, artiștii se întoarseră în cabinele lor. Rosanna îi zâmbi imaginii ei reflectate în oglindă și-și fixă în memorie acel moment special. Se schimbă într-o rochie, iar apoi porni pe coridor și o văzu pe Abi în cabina de schimb pe care o împărțea cu alți membri ai corului.

– *Bravissima*, Rosanna! o felicită Abi, sărutând-o pe ambii obraji. Ai cântat frumos! Toți cei din cor au zis asta. Iată, ți-ai făcut prima apariție pe scenă la Scala! Poate că o să se scrie despre tine mâine în ziare.

– Crezi?

– Cine știe? Dar pe cuvânt, dragă, tot nu pot să cred că nu ți-ai cumpărat nimic nou de purtat la petrecere! exclamă Abi. Rochia aia veche, neagră e de aruncat, spuse ea, luându-și de pe umeraș rochia ei roșie, de cocktail.

Rosanna ignoră comentariul lui Abi. N-o interesau hainele. Își îndreptă rochia în timp ce Abi și-o îmbrăcă pe a ei, iar apoi își pieptănă părul și-și refăcu machiajul cu îndemânare.

– Arăți minunat, Abi! spuse ea cu admirație.

– Mulțumesc, draga mea! Haide, Cenușăreaso, să mergem înainte să se termine toată distracția!

Își croiră drum până în foaierul operei, care era deja plin de cei care fuseseră în distribuție și de invitați din rândurile publicului.

– Șampanie, Rosanna?

Abi luă două pahare de la o chelneriță care tocmai trecea pe acolo.

– Mulțumesc!

– În cinstea primei seri dintr-un șir de multe altele! îi ură Abi, zâmbind. Uite-l pe marele bărbat, înconjurat de adoratori!

Rosanna se întoarse și zări părul lui Roberto, care era ușor de reperat de deasupra mulțimii.

– Vorbește cu mătușa mea. Oportunitatea perfectă! Haide să mergem și să ne prezentăm, spuse Abi, luând-o pe Rosanna de mână.

– Nu, nu în seara asta! Sunt atât de mulți oameni, e prea ocupat! protestă Rosanna, copleșită dintr-odată de sfială.

– Da, dar noi facem parte din aceeași companie, chiar dacă *signor* Rossini se poartă de parcă s-ar afla pe propria planetă.

Abi își făcu loc cu hotărâre prin marea de oameni, iar Rosanna o urmă, supusă. Chiar înainte să ajungă la grupul care-l înconjura pe Roberto, o figură cunoscută apăru în dreptul ei.

– *Ciao*, Paolo! salută ea, aruncându-i directorului artistic un zâmbet plin de ușurare.

– Ciao, Rosanna! Speram să ni te alături.

Spre enervarea lui Abi, Paolo o luă pe Rosanna de braț și o conduse în altă direcție. Abi ridică din umeri și continuă să se apropie de mătușa ei și de Roberto.

– Spune-mi, cum a fost prima ta seară ca solistă a companiei? întrebă Paolo în timp ce traversau foaierul.

– A fost minunat, oftă ea.

– Mă bucur. Ai cântat splendid, Rosanna! A fost un debut perfect. Iar acum, spune-mi sincer, ți-ai dorit să fii în pielea Annei Dupré în seara asta?

– Bineînțeles, recunoscu Rosanna cu reticență.

– Ei bine, judecând după prestația ta din seara asta, sunt sigur că n-o să mai dureze mult până să ajungi și tu într-un rol principal. Și Riccardo spune că faci progrese mari în munca voastră împreună. Repetițiile pentru dubluri încep joi. Să muncește din greu, Rosanna! Asta-i o șansă excelentă de a perfecționa rolurile pe care o să le interpretezi într-o zi.

– Așa o să fac, Paolo, promise ea.

– Iar acum, Rosanna, spuse el cu glas scăzut, trebuie să ți-l prezint pe un domn care dorește cu disperare să te cunoască. E un mare binefăcător al școlii, iar tu fiind, la urma urmei... eleva-vedetă a anului trecut, cred că ar fi necesar să-ți fac cunoștință cu el. Vrei să mă urmezi, te rog?

Rosanna dădu din cap în semn de aprobare și îl lăsă pe Paolo s-o conducă la acel domn.

Abi o bătu pe mătușa Sonia pe umăr. Aceasta se întoarse și, văzându-și nepoata, o sărută cu căldură pe obraji.

– Draga mea, felicitări! Arătai minunat în costumul tău, spuse ea zâmbind. Desigur că l-ai cunoscut pe Roberto Rossini?

– Nu, răspunse Abi, înfruntând cu îndrăzneală privirea lui Roberto. Deși facem parte din aceeași companie, nu ne-am cunoscut în mod oficial.

– Ei bine, Roberto, spuse Sonia, ea e Abigail Holmes, nepoata mea. Știu că într-o bună zi o să fie o mare vedetă.

– E o plăcere să te cunosc, *signorina*, deși te-am mai văzut înainte, răspunse el. N-ai cântat, oare, la acțiunea de binefacere pentru La Chiesa Della Beata Vergine Maria?

– Ce memorie bună ai, Roberto! observă Sonia cu simpatie.

– Nu uit niciodată o față frumoasă, răspunse el rânjind ca un lup. Stăteai lângă Rosanna Menici.

– Da, așa e.

– Ea și-a interpretat splendid aria în seara asta. E aici, la petrecere?

– Da, e acolo, pe undeva, împreună cu Paolo.

Abi se simți oarecum deranjată de interesul lui pentru Rosanna.

Observându-i expresia, Roberto continuă:

– Vezi tu, o cunosc încă de când era mică. De fapt, se poate spune că eu am descoperit-o. Are o voce foarte frumoasă, dar... sunt sigur că și dumneata ai, *signorina* Holmes!

Felul în care Roberto îi pronunță numele de familie o făcu pe Abi să simtă furnicături pe șira spinării. Dar, înainte să poată răspunde, simți o mână pe braț.

– Scuză-mă, draga mea, trebuie să plec, o întrerupse Sonia. Ai grijă de ea, Roberto!

– Bineînțeles, răspunse acesta înclinându-se galant în semn de rămas-bun, după care o privi pe Abi. Un pahar de șampanie, *signorina* Holmes?

– Da, mi-ar plăcea. Și te rog să-mi spui Abi!

Roberto luă un pahar de la un chelner din apropiere și i-l întinse.

– Iar acum, Abi, trebuie să-mi spui totul despre tine!

După o oră, Rosanna reuși să scape dintr-o situație care începea să fie dificilă. Patronul artelor, un om mai în vârstă, cu o sclipire libidinoasă în ochi, începuse să-și plimbe mâna

pe spatele ei în timp ce vorbeau. La un moment dat, el avusese chiar neobrăzarea să-i pună mâna pe fund. Reușind să scape, în cele din urmă, sub pretext că mergea la toaletă (singurul loc la care se putuse gândi ca la unul în care el n-ar fi putut cu nici un chip s-o urmeze), începu s-o caute pe Abi prin mulțimea care începea să se rărească. O zări pe Sonia și se îndreptă spre ea.

– Bună seara, *signora* Moretti! Ați văzut-o cumva pe Abi?

– N-am văzut-o. Nu în ultima jumătate de oră. Vorbea cu Roberto, dar, adăugă Sonia aruncând o privire de jur împrejur, pare să fi dispărut. Poate că s-a întors deja la micul vostru apartament, draga mea.

– A, nu, mi-ar fi spus dacă ar fi plecat!

– Poate că era obosită. Du-te acasă. Sunt convinsă că o s-o găsești pe Abi acolo.

Sonia îi zâmbi și se întoarse să-și continue conversația.

Rosanna ajunse acasă și găsi apartamentul cufundat în beznă. Se vârî în pat aproape imediat, gândindu-se că era ciudat ca Abi să nu-i spună că avea de gând să plece.

Abi era întinsă în pat, privind silueta bărbatului de alături. După ce făcuse dragoste cu ea, cu o blândețe surprinzătoare, Roberto adormise imediat. Acum Abi nu știa dacă ar fi trebuit să rămână sau să plece acasă.

Nu opusese nici o rezistență atunci când Roberto îi ceruse să-l însoțească la locuința lui de pe *Via* Manzoni. Începuseră să se sărute în limuzină și, după ce ajunseseră în apartamentul lui, de-abia reușiseră să ajungă în pat. Abi suspină în întuneric. Durerea trecătoare a pierderii virginității fusese înlocuită rapid de plăcere și, se gândi ea, de uluirea că el o alesese în seara aceea pe *ea*. Gândurile îi poposiră pentru scurt timp asupra Rosannei. Își mușcă buza, imaginându-și dezamăgirea prietenei ei din pricina a ceea ce făcuse, însă, în cele din urmă, căzu într-un somn profund, fără vise.

CAPITOLUL 16

– Poftim, ce-ai spus?

– Tocmai ți-am zis. Te părăsesc.

Așezată la celălalt capăt al mesei, Donatella continuă să-și mănânce prăjitura *tiramisù*.

– Ai înnebunit?! explodă Giovanni. Stăm la masă ca de obicei, aștepți să vină desertul, iar apoi îmi dai o astfel de veste de parcă mi-ai cere o rochie nouă!

– N-am vrut să-ți stric apetitul, *caro*, răspunse ea.

Giovanni izbi cu lingura în masă.

– Nu mă trata ca pe un copil! strigă el. Cine e?

– Nu înțeleg ce vrei să spui.

– Bănuiesc că singurul motiv pentru care vrei să mă părăsești e că ți-o tragi cu alt bărbat.

– Te rog, Giovanni, nu folosi un asemenea limbaj la masă!

Tonul Donatellei era batjocoritor, lucru care îl întărâtă și mai mult pe soțul ei.

– Vorbesc cum vreau! E masa mea și pot să înjur, dacă așa vreau eu. Tot așa cum pot să-ți interzic să mă părăsești, dacă asta vreau.

Fața lui Giovanni devenise roșie ca focul și o venă care pulsa i se umflase la tâmplă.

– Te rog, *caro*, încearcă să rămâi calm, îl conjură ea. Îmi cer scuze dacă anunțul meu te ia prin surprindere. M-am gândit că s-ar putea să știi deja.

– Donatella, știu de mulți ani că ai amanți! M-am făcut că nu văd, așa cum ai făcut și tu cu mine. De aceea a mers bine căsnicia noastră. Așa că nu pot decât să presupun că vrei să te separi de mine pentru totdeauna fiindcă vrei să fii cu un alt bărbat.

– Cât de perspicace ești, Giovanni! rosti Donatella cu o voce înecată de sarcasm. Iar, după o perioadă acceptabilă de timp, putem divorța.

– *Ce?!* zbieră Giovanni, holbându-se la ea. N-am să divorțez de tine nici în ruptul capului! Ești soția mea. Divorțul nu intră în discuție. Poziția noastră socială, reputația mea...

– Nu fi atât de demodat, *caro*! Da, accept ideea că în urmă cu câțiva ani divorțul nu putea fi luat în calcul, însă acum, spuse ea în timp ce-și întorcea palmele în sus și ridica din umeri cu nonșalanță, avem mulți prieteni care au trecut prin asta. Nu mai e o chestiune atât de scandaloasă.

– Este, pentru mine! replică Giovanni, înțelegând în cele din urmă că ea vorbea serios. Dar de ce, Donatella? De ce să ne faci pe amândoi să trecem prin așa ceva? Știi cât de supărătoare pot fi lucrurile astea, cum o să devoreze presa un asemenea subiect. Suntem figuri bine-cunoscute aici, la Milano. Nu putem continua ca și înainte? Poți avea oricâtă libertate vrei!

– Chiar așa? Am, oare, libertatea de a trăi pe față cu un alt bărbat? întrebă ea în șoaptă, examinându-și unghiile lungi și roșii.

Giovanni se lăsă înapoi pe scaun și-și studie soția în liniște. În cele din urmă, oftă din rărunchi.

– Deci, în cele din urmă am înțeles. Te-ai îndrăgostit de tipul ăsta nou.

– Da.

– Cine e?

– N-are nici o importanță.

Hotărât să-și impună autoritatea, Giovanni se ridică în picioare, își șterse gura cu un șervet de in și se uită amenințător la soția lui.

– Te previn, Donatella, că n-o să-ți dau voie să mă umilești în fața întregului oraș! Subiectul e închis. O să stai aici și o să uiți de ideea asta ridicolă!

– O, dar eu cred că o să-mi îndeplinești dorința! spuse Donatella, știind că avea atuul în mânecă și că venise momentul să se folosească de el. La urma urmei, sunt convinsă că nu vrei ca autoritățile italiene să afle despre un desen minunat, care acum este expus la New York, în apartamentul luxos al unui texan bogat. Sau despre cele câteva milioane de dolari aflați în contul tău bancar din Elveția, bani pe care i-ai câștigat în urma respectivei tranzacții.

Giovanni miji din ochi.

– Vrei să-ți reamintesc cine mi-a adus desenul? Cine l-a mințit pe preotul acela naiv că desenul n-avea nici o valoare? Și cine a primit un cadou de un milion de dolari, ca rezultat al vânzării? enumeră Giovanni râzând cu amărăciune și clătinând din cap. O, nu, Donatella, n-o să te duci la autorități, asta te-ar implica și pe tine!

– O, da, *caro*, însă nu uita că nu sunt doar o foarte bună actriță, ci că sunt și cu mult mai chipeșă decât tine. Cred că aș arăta minunat în ziare ca soție păcălită a unui delincvent atât de îngrozitor, a unui trădător național!

Își puse mâna pe frunte și-și ridică ochii spre cer, parodiind o victimă leșinată. Giovanni rămase tăcut, cu gura căscată, fără să-i vină să creadă.

Donatella se ridică în picioare cu vioiciune.

– *Caro*, nu e nici o grabă! Mâine pleci pentru o lună. Trebuie să te gândești bine. După ce te întorci, vorbim din nou. N-o să fiu lacomă. Bineînțeles, vreau casa asta și o alocație substanțială, dar sunt dispusă ca lumea să știe că divorțez de

tine pe motiv de adulter. Înțeleg mândria masculină. Noapte bună, *caro*! Să ai o ședere încununată de succes la New York!

Donatella ieși din încăpere, lăsând în urma ei doar o dâră de parfum Joy, cu care se dădea întotdeauna. Lui Giovanni nu-i plăcuse niciodată, chiar dacă parfumul acela costa o avere. Acum, mirosul îl făcea să-i vină să vomite.

Ea îl avea la mână și era conștientă de asta. Dacă se ducea la poliție, reputația lui, afacerea lui, *viața* lui ar fi fost ruinate.

Donatella mizase corect pe ideea că el n-avea să-și asume riscul. Și, în plus, dacă ea era pregătită să-și spele rufele în public, fapt care le-ar fi pătat amândurora reputația, însemna că fie își pierduse mințile, fie că, așa cum recunoscuse, se îndrăgostise.

Giovanni se duse în biroul lui. Stând în picioare în spatele biroului enorm de mahon și simțindu-se prea agitat ca să se așeze, citi un număr de telefon din agendă și apoi ridică receptorul. Primul pas era să afle cine era iubitul ei. Donatella se credea deșteaptă, dar el avea să-i demonstreze că îl subestimase. Era un om puternic și avea prieteni puternici. Iar acum avea să-i folosească.

Rosanna se obișnuise surprinzător de repede cu noua ei viață ca membră a companiei La Scala. Îi plăceau spectacolele și era încântată de oportunitatea de a studia și de a învăța de la artiștii principali, alături de care lucra. Atunci când nu cânta sau nu repeta, lua lecții de canto sau lucra singură ca să învețe un rol nou. Ședințele ei săptămânale cu Riccardo Beroli se dovediră de neprețuit. Dirijorul zvelt, cu părul cărunt, putea fi irascibil și capricios câteodată, însă era un geniu muzical, capabil s-o învețe mici artificii, ca, de pildă, frazarea unui cuvânt dintr-o secțiune de coloratură dificilă, într-o manieră care făcea ca notele să pară mai lungi și mai pline decât erau de fapt.

În fiecare joi după-amiază, Rosanna participa la repetițiile pentru dubluri, care-i ofereau șansa de a cânta rolurile principale pe scenă, exersându-le, în același timp, mișcările. Pe

măsură ce sezonul înainta și repertoriul ei se îmbogățea cu noi opere, Rosanna realiza că Paolo avusese dreptate în privința planurilor pe care le făcuse pentru ea. Să stai în picioare pe scena cea mare, îmbrăcată într-o pereche de blugi și într-o bluză, acompaniată de pian, probabil că era mai puțin strălucitor decât să cânți îmbrăcată în costum, acompaniată de o orchestră completă, în fața a două mii de oameni, dar o astfel de repetiție îi permitea să facă greșeli. Să cânți o arie timp de două sau de trei minute era un lucru, dar să înveți să susții un rol solicitant vreme de aproape trei ore era altceva.

Avea uneori impresia că încerca să facă două lucruri complet diferite în același timp. Nu numai că trebuia să-și amintească cuvintele, notele și mișcările de scenă, dar trebuia să învețe și cum să dea viață unui personaj. După cum Riccardo nu înceta niciodată să-i reamintească, marile soprane nu numai că posedau voci minunate, dar erau și actrițe desăvârșite, care aveau abilitatea de a emoționa publicul.

Uneori, Rosanna reușea să facă totul absolut corect, atunci când toate ingredientele fuzionau și, așa cum îi plăcea lui Paolo să spună, „magia" se petrecea. Rosanna trăia pentru acele momente, dar știa că mai avea mult de lucru până să poată să le obțină tot timpul.

Era la mijlocul lunii mai și Rosanna se afla pe scenă, cântând dificilul duet „Vogliatemi bene"[1] de la sfârșitul primului act al *Madamei Butterfly*. Pe nevăzute, Paolo i se alăturase lui Riccardo în lojă. Cei doi bărbați ședeau în tăcere în timp ce vocea Rosannei ajungea la un do de sus pur.

– Tehnica i se îmbunătățește, nu-i așa? întrebă Riccardo.

– Câștigă experiență, tehnică de scenă și, lucrul cel mai important dintre toate, maturitate. După cum progresează,

[1] „Iubește-mă!" (în limba italiană în original)

planurile mele pentru *La Bohème* din decembrie anul viitor se conturează foarte bine, răspunse Paolo.

– Ea e vocea cea mare, nu-i așa? medită Riccardo cu voce tare. Descoperirea noastră!

– Da, deși nu trebuie să-l uităm pe Roberto Rossini.

– A rostit cineva numele meu?

Paolo se ridică în picioare.

– *Ciao*, Roberto!

Tenorul părea iritat.

– Trebuia să ne întâlnim în biroul tău la ora trei. Secretara mi-a spus că ești în sală, așa că am venit să te găsesc. Trebuie să plec la Copenhaga în două ore.

– Îmi cer scuze, Roberto! Am uitat cât e ceasul.

Însă Roberto se uita acum la scenă.

– Iat-o pe Rosanna Menici! spuse el.

– Da. Ea e dublura pentru rolurile principale feminine din sezonul ăsta.

– Am auzit și eu. Și ce voce are! Dar tenorul care cântă în rolul lui Pinkerton e îngrozitor. Lasă-mă să cânt împreună cu ea, ca să-i arăt cum ar trebui să sune.

Înainte ca Riccardo sau Paolo să protesteze, Roberto se îndrepta deja pe culoar, spre scenă.

– Oprește-te! îi ordonă el pianistului.

Rosanna și Fabrizio Barsetti, tânărul care îl interpreta pe Pinkerton, se opriră, surprinși, și priviră prin lumina reflectoarelor la Roberto, care urca treptele spre scenă.

– Iartă-mă, dar eu și *signorina* Menici suntem prieteni vechi! Te deranjează dacă îți iau locul pentru duetul de dragoste?

Tânărul tenor acceptă, neputincios, și plecă de lângă ei, îndreptându-se spre culise.

– Domnule pianist, începem cu ultimele două măsuri din „Viene la sera"[1], spuse el, iar apoi se întoarse spre Rosanna și-i

---

[1] „Se lasă seara" (în limba italiană în original)

zâmbi, luându-i mâinile într-ale lui. Nu-ți fie teamă! Cântă așa cum ai cântat întotdeauna și eu o să mă pliez după tine, îi șopti el. Bine! îi ordonă pianistului. Începem!

Roberto începu să cânte și, atunci când sosi momentul, Rosanna i se alătură.

Riccardo și Paolo se scufundară în scaunele lor, fermecați de ceea ce auzeau. Cele două voci, una, atât de experimentată și de puternică, iar cealaltă, proaspătă și tânără, se îmbinau în modul cel mai rafinat. De asemenea, arătau perfect împreună, ea, atât de delicată, iar el, atât de masculin, stând unul lângă altul pe scena goală.

– E magic, șopti Paolo, mulțumit.

Fusese întotdeauna încredințat că vocea Rosannei era descoperirea vieții lui, însă acum, ascultând felul în care îi răspundea lui Roberto, netulburată de faima lui, știa că ea acumula încrederea de care avea nevoie ca să se înalțe spre stele.

În timp ce ultimele note ale duetului de dragoste pluteau în jurul locurilor goale din sală, Rosanna și Roberto stăteau în picioare și se priveau unul pe celălalt, părând să nu vadă nimic din ceea ce-i înconjura.

Riccardo îl apucă de braț pe Paolo.

– Trebuie s-o distribuim alături de el. Sunt minunați împreună!

– În mod ciudat, intenționam să vorbesc cu Roberto în după-amiaza asta despre *La Bohème*, mărturisi Paolo.

– Înveți, micuța mea, îi spuse Roberto Rosannei, care era îmbujorată și exaltată. Poate că aveai nevoie de un pic mai mult *vibrato* la ultima notă, însă în afară de asta, ei bine... ești o profesionistă adevărată! Scuză-mă, dar trebuie să plec. Paolo mă așteaptă.

Zâmbi și-i sărută mâna, apoi părăsi scena și se întoarse în sală.

– Bine, deci să vorbim, spuse el făcându-i semn lui Paolo. *Ciao*, Riccardo!

Roberto și Paolo se îndreptară spre ieșirea din sală.

– Presupun că o pregătești pe *signorina* Menici pentru celebritate? întrebă Roberto în timp ce începeau să urce scara către biroul lui Paolo.

– Să spunem că eu cred că are un potențial enorm.

Roberto se opri pe o treaptă.

– Promite-mi că, atunci când o să debuteze în primul ei rol principal, o să cânt alături de ea.

De bucurie, Paolo ar fi vrut să-l sărute.

– De fapt, am vorbit deja despre asta cu agentul tău, Roberto. Vreau ca tu și Rosanna să deschideți următorul sezon ca Rodolfo și Mimi.

– Perfect! Cred că o să scoatem la iveală ce e mai bun unul din celălalt, nu?

Văzând scânteia de entuziasm din ochii lui Roberto, Paolo se încruntă ușor.

– Bineînțeles! răspunse el în timp ce începură să urce scările din nou.

După spectacolul din acea seară, Rosanna și Abi se îndreptară spre casă. Rosanna încă vibra de adrenalină din tot corpul, din pricina momentului în care cântase împreună cu Roberto, dar Abi părea neobișnuit de tăcută.

– Cafea? o întrebă Rosanna după ce intrară în apartament.

– Nu, mulțumesc. Cred că o să mă culc devreme, răspunse Abi.

– Te rog, Abi, spune-mi de ce pari atât de nefericită! Din pricina lui Roberto?

– Nu... Of, da, da, din pricina lui! mărturisi ea izbucnind în lacrimi și trântindu-se pe canapea.

Rosanna se așeză lângă ea și, cu un gest ezitant, o cuprinse pe după umeri. După ce Abi își mărturisise în cele din urmă

aventura, Rosanna fusese devastată. Însă, de dragul prieteniei cu Abi, reușise cumva să-și înăbușe sentimentele profunde pe care le avea față de Roberto, convingându-se pe sine că interesul ei față de el era doar unul profesional. Și că felul ușuratic în care Roberto trata femeile însemna că nu merita să-și irosească sentimentele pe unul ca el. Cu toate astea, oricât de tare se străduia, i se părea în continuare dificil și traumatizant să stea de vorbă cu Abi despre aventura acesteia din urmă.

– Am crezut că asta te-a făcut fericită, reuși ea să spună. Mi-ai spus chiar tu că nu ți-ar păsa dacă se termină, că, atâta vreme cât durează, te-ai bucura de ceea ce ai.

– Da, da, știu. Dar sunt proastă, tare proastă! Mi-am jurat că n-o să fiu ca toate celelalte și că n-o să mă îndrăgostesc, dar am făcut-o. Of, Rosanna, crezi că are pe altcineva?

– Nu știu, Abi, răspunse Rosanna cu sinceritate, vrând să-și consoleze prietena, însă gândindu-se că supoziția acesteia era, probabil, adevărată. Te rog, încearcă să nu te îngrijorezi! Oricum, o să uiți de el în curând. O să-ți găsești pe altcineva.

– Scuză-mă că-ți spun asta, Rosanna, dar tu nu te-ai îndrăgostit niciodată, nu-i așa? Nu știi cum e!

– Ai dreptate. Dar nu pot să-ți spun decât că, deși pe scenă Roberto e un adevărat miracol, într-ale inimii cred că e un... ticălos nenorocit!

Umbra unui zâmbet pluti pe buzele lui Abi.

– Ai înjurat, Rosanna!

– Ei bine, da! Și cred că de data asta Dumnezeu o să mă ierte. Abi, știu că nu sunt o expertă atunci când vine vorba de relații, dar o să treci peste episodul cu Roberto. Până la urmă, acum câteva luni mi-ai spus că erai îndrăgostită de fratele meu, Luca. Mi se pare că te-ai vindecat de el, îi reaminti Rosanna cu blândețe.

– Oare? murmură Abi, căreia, preț de o clipă, îi apăru în minte chipul lui Luca, însă ea clătină din cap, dorindu-și să alunge acea imagine. Oricum, ăsta e norocul meu, să dau de altcineva

care e intangibil! se îmbufnă fata, dar apoi, observând expresia de îngrijorare de pe fața Rosannei, adăugă: O, probabil că ai dreptate! Sunt sigură că o să-mi treacă destul de repede. Și orice ai crede, nu simt pentru Roberto ceea ce am simțit pentru fratele tău. Mă simt folosită, am mândria rănită, dar asta e tot. Cu Roberto, nimic nu e permanent, nu-i așa? O, Doamne, omul ăsta e un nimic, dar, cu toate astea, atunci când ești cu el, te simți unica femeie de pe pământ. Te face să te simți atât de... deosebită.

– *Ești* deosebită oricum, n-ai nevoie de Roberto pentru asta! O să fac niște cafea și mai stăm puțin de vorbă, da?

– Bine. Mulțumesc, Rosanna!

– Nu-mi mulțumi. Ești prietena mea, răspunse ea.

Mai târziu, în loc să stea întinsă în pat și să viseze la Roberto și la felul în care se simțise ea atunci când cântaseră împreună în acea după-amiază, Rosanna se forță să se gândească la arpegii.

Joia următoare, Rosanna ajunse la repetițiile pentru dubluri și-l găsi pe Roberto pe scenă.

– *Signor* Rossini consideră că o să te ajute dacă unul dintre interpreții principali lucrează cu tine la *Butterfly*, explică Riccardo, care observă imediat nesiguranța Rosannei. E vreo problemă?

– A, nu, sigur că nu! E foarte frumos din partea lui *signor* Rossini să mă ajute, răspunse ea cu aplomb.

– Bine, atunci începem!

După două ore, Rosanna își vâra partitura în geantă.

– Ieși în oraș? întrebă Roberto.

– Da. Vreau să mănânc ceva înainte de spectacolul din seara asta.

– Pot să te însoțesc?

– Nu. Mă întâlnesc cu cineva. Te rog să mă scuzi.

Roberto o privi pe Rosanna în timp ce aceasta se grăbea să plece de pe scenă. Trecuse mult timp de când îl refuzase o femeie. Se încruntă, nedumerit, încercând să-şi dea seama de ce îl fascina Rosanna Menici atât de mult. Avea o mare stăpânire de sine şi nu părea deloc intimidată de el. De fapt, fusese de-a dreptul nepoliticoasă.

– Plecaţi, *signor* Rossini? îl întrebă administratorul teatrului. Personalul de serviciu vrea să intre în sală!

– Da, plec.

Roberto porni spre culise şi apoi ajunse la cabina lui. Deschise uşa şi inima i se strânse, fiindcă o găsi acolo pe Donatella, care şedea pe canapea.

– *Caro!* exclamă ea ridicându-se şi înlănţuindu-i gâtul cu braţele, pentru ca apoi să-l sărute cu pasiune.

– Ce cauţi aici? întrebă Roberto, iritat.

– Am nevoie de o scuză? se miră ea, iar mâna i se furişă spre nasturii pantalonilor lui.

Roberto încercă s-o îndepărteze.

– Am lucruri de făcut, Donatella! Astă-seară am spectacol şi...

Mâna ei îi desfăcu fermoarul şi-şi croi drum înăuntru.

– Toate astea pot aştepta, şopti ea.

El gemu şi cedă, urându-şi slăbiciunea.

Donatella ieşi din teatru pe la intrarea artiştilor. Aparatul de fotografiat făcu clic de cinci ori. Două minute mai târziu, Roberto Rossini ieşea, la rândul lui, pe aceeaşi uşă. Aparatul de fotografiat făcu clic din nou. Fotograful zâmbi. Asta era dovada finală. Avea şi fotografii de săptămâna trecută, cu ea ieşind din apartamentul lui Rossini. Deschise portiera maşinii, porni motorul şi plecă să developeze fotografiile.

După câteva zile, plicul ateriză pe covoraşul de la intrarea apartamentului din New York.

După cinci minute, Giovanni Bianchi îi studia cu interes conținutul. Așadar, soția lui se îndrăgostise de Roberto Rossini.

Asta chiar că-l luase prin surprindere. Toate femeile din Italia erau îndrăgostite de Rossini, iar Giovanni nu-și putea imagina că celebrul cântăreț de operă ar fi fost interesat de o relație amoroasă exclusivă și stabilă.

Poate că Donatella era pur și simplu îndrăgostită, sau poate că menopauza îi întuneca judecata. Roberto Rossini era mult mai tânăr decât ea. Evident, Donatella se amăgea singură.

Oricum ar fi stat lucrurile, era timpul ca Rossini să fie scos din ecuație.

CAPITOLUL 17

Într-o dimineață însorită de iulie, Paolo îl aștepta pe Roberto ca să discute cu el despre sezonul următor. Un ciocănit scurt se auzi la ușă.

– Intră! spuse el.

– Îmi pare rău că am întârziat. Am dormit prea mult, spuse Roberto făcându-i semn din cap lui Paolo în timp ce intra în birou și lua loc. Am vreo șansă să beau o cafea?

– Sigur că da, răspunse Paolo ascunzându-și iritarea și sunându-și secretara ca să comande una. Avem de discutat programul pentru următoarele șase luni, Roberto. Știu că te duci la Londra în august pentru *La Traviata* și că-ți iei concediu în septembrie, ca de obicei. Apoi ai alte trei săptămâni la Covent Garden, precum și înregistrarea lui *Ernani* pentru EMI[1].

Roberto dădu din cap în semn de aprobare.

– Deci te întorci aici până la jumătatea lui noiembrie, ca să repeți pentru *La Bohème*? continuă Paolo.

Roberto dădu iarăși din cap.

– Da. Iar apoi în februarie, după ce vin de la Paris, mă întorc aici ca să-l joc pe Duce în *Rigoletto*, nu-i așa?

[1] Casă multinațională de discuri din Londra, activă între anii 1931 și 2012

– Da. O să avem nevoie să fii aici pentru câteva repetiții preliminare. Se construiește un decor complet nou și trebuie să te familiarizezi cu el.

– Cu multe trepte? întrebă Roberto, dându-și ochii peste cap.

– Da, cu multe trepte, confirmă Paolo.

– După asta, cred că o să plec la New York și la Met pentru *Tosca*, iar apoi am un concert în Central Park, dar o să trebuiască să confirmi datele împreună cu agentul meu.

– Bineînțeles. Am programat o convorbire telefonică pentru mâine-dimineață.

Telefonul de pe biroul lui Paolo sună.

– Scuză-mă, spuse el, ridicând receptorul. Ce-i? Ți-am spus că nu vreau să fiu deranjat... Înțeleg. Atunci, presupun că trebuie să-mi faci legătura cu ea... Anna, bună dimineața! exclamă el, zâmbindu-i lui Roberto ca să-i dea de înțeles că-și cerea scuze, însă, în secunda următoare, zâmbetul îi dispăru de pe față. *Ce* ai făcut? Ești absolut sigură? Nu, bineînțeles că nu trebuie! O să fie nevoie să reorganizez lucrurile. Ai grijă de tine. Te sun mâine-dimineață. Da, sigur că înțeleg. *Ciao, cara!*

Paolo puse jos receptorul și făcu o grimasă.

– Care e problema? întrebă Roberto.

– Problema e că Madama noastră Butterfly are scarlatină.

– Scarlatină?

– Da, scarlatină. Fetița ei a luat-o acum două săptămâni. Bineînțeles, asta înseamnă că Anna n-o să fie aici nici astă-seară, nici în restul săptămânii, dacă nu vrem ca întreaga companie să fie infectată. Scuză-mă, Roberto, dar trebuie să-l sun pe Riccardo, care e jos, cu orchestra. N-o să fie deloc încântat!

Paolo sună în culise și, zece minute mai târziu, sosi și Riccardo, gâfâind din pricină că urcase iute pe scări. După ce se așeză, Riccardo îl privi pe Roberto, așteptând în mod clar ca acesta să părăsească încăperea.

– Vreau să aud pe cine alegeți. Cânt alături de ea în seara asta, nu uitați, spuse Roberto, rămânând pe loc.

– Desigur, cum dorești. Cred că Cecilia Dutton trebuie să-i ia locul Annei, spuse Riccardo.

– Astă-seară are un recital la Paris, îi reaminti Paolo.

– Atunci, Ivana Cassall sau Maria Forenzi? propuse Riccardo.

– Forenzi e o posibilitate, dar...

– Nu, nu se potrivește. E prea bătrână. Nu-și aduce aminte cuvintele. Refuz să cânt alături de ea! declară Roberto pe un ton categoric.

Timp de cinci minute, Paolo și Riccardo propuseră diverse alte nume, pe care Roberto le refuză. În cele din urmă, după ce rămaseră fără idei, se instală o tăcere deznădăjduită, care fu întreruptă de Roberto.

– Domnilor, am răspunsul pentru voi!

Cei doi îl priviră lung, lipsiți de orice expresie.

– Chiar așa? întrebară ei în cor.

– Absolut. Oare nu e evident? Trebuie s-o lăsați pe Rosanna Menici să cânte *Butterfly* în seara asta! Ea e soprana de rezervă. Și pentru asta se pregătesc dublurile, nu? Repetă de săptămâni întregi împreună cu mine și cunoaște rolul foarte bine. Iar eu o s-o ajut.

– Nici nu se pune problema, răspunse Paolo scurt, ridicându-și palmele în semn de împotrivire. N-am menajat-o în tot acest timp ca s-o văd împinsă spre un asemenea rol înainte să fie pregătită! *Butterfly* e pentru o interpretă matură, cu experiență. Ar putea fi un dezastru!

– Personajul Butterfly e o fată de cincisprezece ani, le reaminti Roberto. Dacă reușește să cânte în rolul ăsta, și știu că o s-o facă, într-un fel e mai bine decât dacă debutează în *La Bohème*. Gândiți-vă la publicitatea pe care ea o s-o atragă!

– Gândește-te la critici, gemu Paolo. Riccardo, ce părere ai?

– Cred că n-avem alternativă, răspunse Riccardo, scoțând apoi un oftat adânc. E prea târziu ca să aducem pe cineva din afară. Avem de ales între Rosanna Menici și anularea spectacolului.

Instinctul îmi spune că ea n-o să ne dezamăgească. Poate că e mâna sorții, adăugă el, ridicând din umeri.

– Nu cumva asist la o conspirație? întrebă Paolo, ai cărui ochi se plimbară, vicleni, de la Roberto la Ricardo și înapoi, evaluând situația, iar apoi el își frecă bărbia, gânditor. Lăsați-mă să dau un telefon, să încerc s-o găsesc pe Cecilia. Poate că încă n-a plecat spre Paris. Dacă a făcut-o, îi spun Rosannei că o să fie pe scenă astă-seară.

– Minunat! N-o să regreți! exclamă Roberto sărind în sus, plin de înfocare. Spune-i Rosannei că-i stau la dispoziție în după-amiaza asta, ca să trecem împreună prin orice fragment de care nu e sigură.

Apoi el dădu din cap în chip de salut și ieși din birou.

– Crezi că are dreptate? întrebă Paolo, studiind cu atenție fața lui Riccardo.

– Așa cred.

Paolo bătu cu creionul în masă.

– Tot interesul ăsta al lui Roberto pentru Rosanna... crezi că e pur profesional?

– Așa pare. E un gentleman perfect atunci când lucrează cu ea.

– Întotdeauna e, până când sare pe ele înfigându-și ghearele, murmură Paolo.

– Lucrul cel mai important e că Rosanna nu pare deloc interesată de el, adăugă Riccardo.

– Ei bine, sper că așa și rămâne, fiindcă dacă Roberto Rossini se atinge fie și de un fir de păr din capul ei, o să...

– Paolo, înțeleg cât de importantă e Rosanna pentru tine, însă nu e treaba noastră ce fac interpreții în viețile lor personale!

– Sunt conștient de asta, Riccardo, răspunse Paolo scurt. Iar acum, să dăm niște telefoane!

La prânz, Abi răspunse la telefon.

– Alo, Abi sunt!

– Abigail, la telefon Paolo. Rosanna e acasă?

– Da, dar face duş. Pot să-i transmit un mesaj?

– Nu. Cred că ar fi mai bine să-i spui să vină la telefon.

– În regulă.

Două minute mai târziu, Rosanna apăru, picurând, şi luă receptorul.

– Ce-i, Paolo?

Abi o văzu devenind lividă în timp ce asculta ceea ce-i spunea Paolo.

– Bine, atunci ne vedem la două, la teatru, da? *Ciao!* zise Rosanna și puse receptorul în furcă, lăsându-se pe scaun.

– Ce naiba se întâmplă? A murit cineva? întrebă Abi.

– Nu.

– Atunci, ce e? Arăți îngrozitor!

Rosanna inspiră adânc, iar apoi o privi lung pe prietena ei.

– În seara asta trebuie să cânt *Madama Butterfly* la Scala.

Rosanna ședea în fața oglinzii, iar machieuza o transforma în tânăra japoneză Cio-Cio-San. Era năucită, cu gândurile împrăştiate. Nu era agitată și nici entuziasmată. De fapt, nu simțea aproape nimic. Privi la buchetul mare de trandafiri roșii aflat pe masa din fața ei.

Rosanna,

O să fiu cu tine,

Roberto

P.S. Am plătit eu claque *pentru tine.*

Rosanna nu putu să nu zâmbească. Roberto se purtase minunat la repetițiile de după-amiază: calm, interesat și dornic să ajute. Dacă n-ar fi știut cum o tratase el pe Abi, ar fi cedat cu totul sentimentelor pe care i le nutrea. Dar, indiferent de ceea ce urma să se întâmple pe scenă în acea seară, ea își jură că Roberto Rossini n-avea să-i cucerească inima.

– Cum vi se pare peruca? E confortabilă?

– Poftim?

– V-am întrebat dacă peruca vi se pare confortabilă.

– E bine, răspunse Rosanna, revenind cu picioarele pe pământ.

– E puțin cam mare, însă am fixat-o cu atâtea agrafe, încât n-ar mișca-o nici măcar o tornadă, spuse coafeza râzând. Bine, vă las să vă pregătiți. Mult noroc, *signorina* Menici!

– Mulțumesc.

La un minut după aceea, se auzi o bătaie în ușă.

– Sunt Paolo!

– Intră, te rog!

– Cum ești? întrebă el, trecând pragul.

– Bine, cred.

– Bun. Pari destul de calmă. Am venit să te duc sus, în culise. Riccardo vrea să te vadă înainte de începerea spectacolului.

Rosanna se ridică în picioare, aruncă o ultimă privire în oglindă și îl urmă pe Paolo pe coridor, iar apoi în culise, unde o aștepta Riccardo. Acesta o sărută pe ambii obraji.

– Rosanna, o să te urmăresc tot timpul din fosa orchestrei. Dacă ai nevoie de îndrumare, uită-te la mine! Ești emoționată?

– Nu. E ciudat, dar nu mă simt deloc emoționată.

– E minunat că ești calmă. Cunoști foarte bine rolul. O să fii mândria Scalei, *cara*!

– O să fac tot ce pot, Riccardo, îți promit!

– Mă duc să-l salut pe unul dintre prietenii tăi de suflet, spuse Paolo.

– Pe cine?

– Așteaptă și o să vezi, răspunse el, fără să divulge secretul.

Zece minute mai târziu, începu uvertura. Personalul se agita în jurul Rosannei, făcând ajustări de ultim moment la costum și la machiaj sau verificând recuzita, însă ea abia dacă reacționa. Visase la seara aceea și totuși se simțea departe, ca și cum lucrurile nu i s-ar fi întâmplat ei cu adevărat.

Începu muzica bine cunoscută, care îi semnala intrarea în scenă. Spuse o rugăciune, își făcu cruce și ieși pe scenă.

Luigi Vincenzi stătea în loja lui Paolo și privea în jos, la silueta subțire, atât de mică și de modestă. Interpretarea lipsită de efort, alături de tinerețea și de vulnerabilitatea ei, o făcea cea mai desăvârșită *Butterfly* din câte văzuse el vreodată. Și avea o asemenea prezență, un asemenea magnetism! Se întâmpla foarte rar ca publicul de la Scala să fie atât de tăcut, dar acum, în timp ce privea în jur, Luigi văzu că toți ochii erau ațintiți asupra Rosannei, iar liniștea era palpabilă, ca și cum două mii de oameni își țineau împreună respirația. Da, existaseră câteva imperfecțiuni tehnice, dar ele puteau fi rezolvate destul de ușor. Luigi simți cum îi curgeau lacrimile pe obraji. Rosanna lui, pe care o descoperise și o crescuse, își făcea cel mai desăvârșit debut! Luigi știa că era martor la un moment istoric.

Paolo lăsă să-i scape un oftat de ușurare în clipa în care buchetele de flori începură să cadă la picioarele Rosannei. Strigăte de „Bravo!" răsunară în sală. Spectatorii erau în picioare, aplaudând nașterea unei stele. Nu așa prevăzuse el debutul Rosannei, însă știa că n-ar fi putut cere mai mult. Fusese magnifică. Se întoarse spre Luigi, care scotocea după o batistă ca să-și șteargă ochii. Fără să spună nici un cuvânt, cei doi se îmbrățișară.

Rosanna stătea în fața cortinei, privind potopul de flori care cădeau pe scenă și absorbind ovațiile entuziaste ale publicului. Nu-și amintea dacă reușise să cânte vreo notă, cu atât mai puțin dacă avusese tonalitatea potrivită. Precum un robot, îl lăsase pe Roberto s-o conducă la rampă de nenumărate ori, în timp ce amândoi făceau plecăciune după plecăciune.

Apoi totul se încheie. Ceilalţi artişti o felicitară, înghesuindu-se în jurul ei din toate părţile și spunându-i că fusese incredibilă. Rosanna se întoarse în cabina ei, ameţită, deschise uşa şi tresări văzând cine o aștepta.

– Luigi! exclamă ea aruncându-se în brațele lui și începând să plângă.

– O, Rosanna, chiar atât de rău îți pare că mă vezi? întrebă Luigi râzând și bătând-o pe umerii cutremurați de plâns.

– Nu... bineînțeles că nu! Mă bucur foarte mult că ai venit! Nu... nu ştiu de ce plâng, crede-mă!

– Te eliberezi de tensiune, spuse Paolo, care îl urmase pe Luigi în cabină. Luigi, află că era atât de calmă înainte de a intra în scenă, încât m-am temut că asta nu era spre binele ei. Dar n-ar fi trebuit să-mi fac griji.

Rosanna își ridică atunci capul de pe pieptul lui Luigi și văzu în oglindă că machiajul strident începuse să-i curgă pe față. Luă un șervețel și încercă să-l repare cât putu de bine. În ușă se auzi o altă bătaie şi Roberto își făcu, la rândul lui, apariția în cabină. Văzându-i fața scăldată în lacrimi, se îndreptă spre ea, ignorându-i pe ceilalți doi bărbați.

– Dar ce s-a întâmplat, Rosanna?

– Nu-i nimic, sunt bine!

Și dintr-odată chiar era. Lucrurile își recăpătară contururile clare în clipa în care se întoarse ca să-i zâmbească lui Roberto.

– Cred că e doar o reacție normală. Rosanna e acum o adevărată artistă emoțională, Roberto, spuse Luigi, zâmbindu-le amândurora.

– Iar tu ai ajutat-o să devină astfel, Luigi! Mă bucur să te revăd, spuse Roberto îmbrățișându-și fostul profesor.

– Ai cântat magnific în seara asta, dragul meu! Cred cu adevărat că devii mai bun pe măsură ce trece timpul.

– O să consider că mi-ai făcut un compliment, Luigi, răspunse Roberto pe un ton ironic.

– Cât de rău a fost? întrebă Rosanna, cercetând cu o privire neliniştită chipurile celor trei bărbați adunați în jurul ei. Nu-mi amintesc nimic din ceea ce am făcut!

– Rosanna, răspunse Luigi, punându-și palmele peste mâinile ei, n-a fost câtuși de puțin rău! Dimpotrivă. Ar trebui să fii fericită! Ai fost desăvârşită în seara asta.

– Chiar așa?

– Da, întări Luigi, dând din cap. Sunt foarte mândru de tine! La fel sunt și Paolo și Riccardo.

– Și eu sunt mândru, mica mea Butterfly! Rareori am văzut un public atât de captivat.

Roberto o luă de mâini și o trase spre el. Se priviră unul pe altul cu o intensitate generată, parcă, de o reacție chimică.

– Am venit să te felicit, continuă el pe un ton blând, iar apoi, devenind conștient dintr-odată de celelalte două perechi de ochi care-i priveau, adăugă: Și să vă spun că am rezervat o masă la Il Savini. După ce semnez autografele, vă invit pe toți la cină, ca să sărbătorim!

– E o idee excelentă, fu de acord Luigi.

Rosanna îl privi pe Roberto și, deși fiecare fibră din corpul ei vibra în prezența lui, un instinct de autoconservare o făcu să fie reținută.

– E foarte generos din partea ta, dar... cred că ar trebui să mă duc acasă. Sunt foarte obosită.

– Cum dorești, răspunse Roberto, surprins, iar apoi îi aruncă o privire la Paolo și comentă: Butterfly a noastră a cucerit La Scala și acum vrea să meargă acasă, ca să se culce!

– Rosanna a avut o zi lungă. Haide, Roberto, să-i lăsăm pe Rosanna și pe Luigi să vorbească în liniște!

Roberto îi sărută mâna Rosannei și buzele îi zăboviră pe pielea ei o secundă mai mult decât trebuia.

– Noapte bună, micuțo! Vise plăcute! îi ură el în timp ce se îndrepta spre ușă, urmat de Paolo. Ne vedem în vestiarul meu, Luigi! Noi trei o să închinăm în cinstea vedetei absente.

Luigi dădu din cap în semn de aprobare în timp ce ușa se închidea, lăsându-i singuri pe cei doi. Rosanna se așeză pe un scaun și căscă.

– Sper că Roberto n-a crezut că sunt nepoliticoasă! Sunt prea epuizată ca să mă mai mișc, spuse ea.

– Desigur. E absolut de înțeles, spuse Luigi, care credea că era foarte bine ca Rosanna să plece acasă mai devreme.

La fel ca și lui Paolo, nu-i scăpase chimia extraordinară dintre Roberto și protagonista rolului feminin principal, iar asta îl făcea să se simtă tulburat.

Vocea neliniștită a Rosannei îi întrerupse reveria.

– Luigi, spune-mi sincer, am fost bine în seara asta?

– Încep să cred că ești în căutare de complimente, răspunse el zâmbind. Da, ai fost foarte bine! Desigur, au existat mici scăpări, dar unele pe care o să le poți corecta cu ușurință datorită unor trucuri ce necesită timp și experiență ca să le înveți. Însă dacă ți-aș spune că l-ai surclasat pe marele *signor* Rossini, atunci o să înțelegi cât de bună ai fost.

– Chiar așa?

– Da. Și, cu toate astea, tot vrea să te scoată la cină.

– A fost foarte bun cu mine.

– E o calitate neobișnuită la el. Mă gândesc că poate are vreo slăbiciune pentru tine, ce zici?

– Nu știu, răspunse Rosanna, căscând din nou.

– Te las acum. Stau la Milano până mâine. Poate luăm prânzul împreună, ca să-ți împărtășesc cum se cuvine câteva considerații despre spectacolul din seara asta, ce zici? o întrebă Luigi, privind-o cu ochi strălucitori.

– Desigur.

– Bun. Atunci, ne vedem mâine la ora douăsprezece, la Biffi Scala.

El ieși din încăpere, iar Rosanna rămase singură în cele din urmă. Se sprijini de spătarul scaunului și privi în gol, încercând să-și amintească spectacolul.

Nu reuși decât să evoce ochii lui Roberto, care o priveau în timp ce el îi cânta despre iubire.

CAPITOLUL 18

Paolo puse receptorul în furcă și privi pe fereastră, morocănos. Toată grija pe care o avusese, orele de discuții cu Riccardo, iar acum, din pricina scarlatinei, planurile lui pentru viitorul Rosannei se duseseră pe apa sâmbetei!

Unii ar fi spus că ceea ce se întâmplase era spre binele Rosannei: debutul ei neașteptat într-un rol atât de dificil atrăsese un potop de cronici superbe. Criticii avuseseră o părere unanimă în privința vocii ei: era uluitoare și-i prevedeau lucruri mărețe în viitor.

Toate astea erau bune, Paolo o știa și el, însă sperase ca Rosanna să cânte roluri solo pentru restul sezonului, după care să deschide noul sezon cu *La Bohème*, așa cum plănuiseră. Cu toate astea, lucrul se dovedise imposibil. Rosanna era tânăra soprană pe care întregul oraș voia s-o vadă. Vestea despre debutul ei senzațional se răspândise ca un foc mistuitor. Casa de bilete a operei fusese asaltată de oameni care doreau bilete la următorul ei spectacol. Situația era îngreunată și de faptul că Anna Dupré rămăsese foarte slăbită după scarlatină, iar medicul specialist îi recomandase să se odihnească în următoarele luni. Asta îi lăsa loc liber unei alte soprane în rol principal, așa că Paolo fusese convins de către cei din jur că Rosanna era

alegerea cea mai bună. Strânsese din dinți și-i oferise publicului ceea ce-și dorise: pe Rosanna Menici, o nouă tânără stea.

Trebuia să recunoască cinstit că ea își interpretase rolurile cu brio. Și că devenise acum adorata tuturor, fără să-și fi dorit neapărat acest lucru.

Alte companii de operă începuseră să dea târcoale. Fără tragere de inimă, Paolo o sfătuise pe Rosanna să-și ia un agent. Chris Hughes, agentul american care îl reprezenta pe Roberto, fusese mai mult decât încântat s-o ajute. Paolo știa că protejata lui își întinsese aripile în cele din urmă și că începuse să zboare.

Rosanna și Chris Hughes ședeau împreună la o masă de la Il Savini. Chris comandase o sticlă de șampanie și insistase ca Rosanna să bea un pahar.

– În cinstea ta, cea mai recentă clientă a mea! Cred că o să facem echipă bună, Rosanna.

Ea dădu din cap în semn de aprobare, contemplându-l pe bărbatul frumos și blond așezat în fața ei. Chris îi amintea de toți actorii americani tunși scurt pe care îi văzuse în filmele hollywoodiene.

– Așa sper și eu, Chris!

– Acum, înainte de a trece în revistă rezervările pe care ți le-am făcut, cred că ar trebui să-ți explic exact cum funcționează lucrurile, ce zici?

– Bine.

– Eu o să am grijă de programul tău și, pentru început, o să mă ocup și de partea de relații publice. S-ar putea ca, la un moment dat, având atât de mult succes, să ai nevoie de cineva care să se ocupe de relațiile publice cu normă întreagă, ca în cazul lui Roberto.

Rosanna dădu din cap în semn că era de acord.

– Am agenții la Londra și la New York, cu câte o secretară în fiecare dintre ele. Secretarele se ocupă de aranjamentele de

deplasare, rezervări la avion și hotel și așa mai departe. Dacă e vreo problemă, poți suna la biroul de la Londra pe timpul zilei și la cel de la New York până la miezul nopții. O să-ți dau și numerele mele de acasă. Am discutat deja despre comisionul meu și cred că ești mulțumită, nu? întrebă el.

– Da, Chris.

– Bine. Nu mai trebuie să știu decât unde să-ți transfer banii. Toate onorariile tale o să-mi fie plătite mie și e mult mai ușor dacă îmi dai un număr de cont bancar, astfel încât să pun cecurile încasate direct în el, fără să te deranjez.

– N-am cont bancar, răspunse Rosanna, năucită de informațiile pe care i le dăduse Chris.

– Chiar așa? Atunci, cred că ar trebui să-ți deschizi unul, draga mea, spuse el zâmbind. Există toate șansele ca, în anii care vin, să devii o tânără doamnă cu avere. Eu sunt întotdeauna plătit în dolari de către companiile de operă. Ceea ce face ca lucrurile să fie simple pentru toată lumea, dar pot schimba dolarii în orice monedă vrei tu. Acum, gata cu aranjamentele financiare! Haide să comandăm de mâncare și să ne mutăm la partea interesantă, care privește programul tău.

Chris studie meniul câteva minute și apoi chemă chelnerul.

– Ce dorești, Rosanna?

– *Vitello tonnato*[1] și salată, vă rog.

– E o alegere bună. Același lucru și pentru mine.

– Mulțumesc, domnule!

Chelnerul își notă comanda și apoi dispăru.

– Bun. Să ne întoarcem la program. Am doar vești bune, Rosanna. Lumea e la picioarele tale în clipa de față. Covent Garden ți-a oferit rolul Violetei, pe care o să-l interpretezi alături de Roberto, care-l joacă pe Alfredo. Cei de la Covent Garden sunt disperați să te aducă, fiindcă soprana lor principală

---

[1] Carne rece de vițel, feliată, acoperită cu un sos cremos, aromatizat cu ton

i-a anunțat că e însărcinată și că își ia liber. O să repeți vreme de patru zile, iar apoi, în august, o să susții opt reprezentații.

Rosanna păli.

– Patru zile de repetiții? Dar e un rol pe care nu l-am mai interpretat niciodată!

– Sunt sigur că Paolo și Roberto o să te ajute înainte de plecare. După Covent Garden ai o lună liberă, apoi te întorci la Londra pentru un concert de caritate la Albert Hall. Există posibilitatea să încheiem un contract cu Deutsche Grammophon[1]. Sunt interesați să înregistreze *Butterfly* cu Roberto, care are deja contract cu ei, dar detaliile nu sunt încă definitivate. Vor să te cunoască, evident, și am să-ți comunic data. Oricum, dacă înțelegerea nu se concretizează, există posibilitatea să înregistrezi la Londra, în octombrie. De asemenea, Palais Garnier din Paris vrea să te angajeze pentru un concert de gală la sfârșitul aceleiași luni, iar apoi zbori înapoi la Milano, unde o să repeți pentru *La Bohème*.

Rosanna sorbi din șampanie, agitată.

– Cât timp am la dispoziție pentru asta? O oră?

– O săptămână, de fapt.

– Nu, Chris, îl contrazise Rosanna, clătinând din cap. Am nevoie de mai mult timp. A fost visul meu să joc Mimi la Scala. Vreau să fiu sigură că am destul timp să mă pregătesc și să-i dau vocii mele șansa de a se reface.

– Atunci, probabil că putem să găsim zece zile, mormăi Chris fără să-și ridice privirea din agendă, iar apoi continuă: după aceea, zbori la Viena, unde o să stai două săptămâni, ca să cânți *Butterfly* în martie, lucru care a fost consimțit de Paolo. Apoi te întorci la Milano ca să cânți în rolul Gildei, alături de Roberto, care o să fie Ducele. După aceea ai două luni la New York, ca să te pregătești pentru debutul în *Roméo et Juliette*, la Met.

---

[1] Casă de discuri de muzică clasică din Germania, înființată în 1898

Chelnerul sosi cu mâncarea.

– Arată foarte bine! Haide să mâncăm, o invită Chris, luând cuțitul și furculița.

Rosanna se strădui, însă apetitul îi dispăruse.

– Bun, avem cincisprezece minute pentru cafea, anunță Chris în timp ce-și verifica ceasul. Ai un interviu cu *Le Figaro* în patruzeci și cinci de minute. Vrei să mă întrebi ceva?

– Da, dar mă simt deja extenuată, Chris, răspunse ea cu sinceritate.

– Îmi cer scuze, Rosanna! Paolo m-a avertizat să nu te forțez și o să mă străduiesc să-l ascult. Îți promit că o să încerc să-ți dau un respiro, dar, draga mea, trebuie să batem fierul cât e cald.

Chris ridică din umeri ca și când ar fi întrebat-o: „La ce te așteptai?"

– S-a întâmplat atât de repede, asta e tot, spuse Rosanna mușcându-și buza și ferindu-și privirea, fiindu-i teamă că mai avea puțin și izbucnea în lacrimi.

Realizând cât de copleșită era, Chris se întinse și o strânse de mână, ca s-o liniștească.

– Înțeleg. Uite, Rosanna, dacă simți că te forțezi, trebuie doar să-mi spui. Sunt de partea ta, îți amintești?

– Atunci, poți să-mi dai mai mult timp ca să mă pregătesc pentru *La Bohème?* pledă ea.

– Asta înseamnă că trebuie să anulăm Paris Garnier..., murmură el în timp ce-și plimba degetul peste lista de angajamente. Dar o să tai evenimentul de pe listă, dacă ești sigură că asta vrei să faci.

– Da, vreau.

– Bine, oftă el. Consideră treaba ca și făcută.

După interviul cu *Le Figaro*, care avusese loc în foaierul de la Scala, Rosanna urcă scara și se duse în biroul lui Paolo. Lucrurile se mișcau atât de repede, încât lumea se învârtea cu

ea. Planurile lui Chris păreau foarte interesante, dar nu cumva se înhăma la prea mult? Avea nevoie să vorbească cu Paolo, să vadă ce credea și el.

Rosanna bătu la ușă.

– Intră, Rosanna, răspunse Paolo. Ce faci? Arăți obosită!

– Cam așa mă și simt, răspunse ea, așezându-se pe un scaun. Am luat prânzul cu Chris, care m-a făcut praf! A pus deja la cale un program pentru următorul an și jumătate. A trecut prin el atât de repede, încât n-am putut ține pasul.

– Chris e foarte dinamic, fu de acord Paolo, dar presupun că asta îl face un agent de succes.

– Mai am atât de multe de învățat, Paolo! Sunt îngrijorată că pun căruța înaintea cailor.

– Atunci *trebuie* să-i spui lui Chris cum te simți.

– I-am spus.

– Asta e bine. Amintește-ți că el lucrează pentru tine și nu invers. E un om bun, cu mult mai bun decât mulți alții pe care ți i-aș putea da de exemplu. Unii ca ei te-ar plimba de la un capăt la celălalt al lumii pentru un singur concert dacă banii ar fi suficient de mulți.

– Știu. Și înțeleg și cât de norocoasă sunt fiindcă atâția oameni vor ca eu să cânt. Dar i-am spus lui Chris că prioritatea mea e La Scala. Și celelalte companii sunt importante, însă pentru mine aici e tot ceea ce contează, spuse Rosanna, iar apoi făcu o pauză și privi afară, pe fereastră. Nu mi-am imaginat că o să fie așa!

– Ești abia la început, e firesc să ți se pară ciudat. Sunt convins că, odată ce te obișnuiești, o să faci față, o asigură Paolo cu o încredere pe care, de fapt, n-o avea în întregime. Spune-mi, cum ți se pare ideea de a merge la Londra cu Roberto?

– Cântăm bine împreună, răspunse Rosanna, precaută.

– Așa e. Toată lumea e de părere că vă potriviți bine pe scenă. Apoi Paolo nu se putu abține și, împotriva a ceea ce cumpănise

deja, adăugă: Ştiu că nu mă priveşte, însă Roberto poate fi... foarte fermecător atunci când doreşte şi...

– E-n regulă, i-o tăie Rosanna. Înțeleg ce încerci să-mi spui și-ți garantez că pot să am grijă de mine.

– Mă bucur să aud asta.

Paolo o însoți până în foaier, iar apoi o sărută pe obraji.

– Ține minte, de fiecare dată când ai nevoie de un sfat sau dorești doar să vorbești despre ceva, știi unde mă găsești. Sunt mândru de tine, Rosanna! *Ciao!*

– *Ciao*, Paolo! Nu pot să-ți mulțumesc îndeajuns!

El o privi cum pleca, după care urcă scările, intră în birou, ridică receptorul și formă numărul lui Roberto. Nu răspunse nimeni. Puse receptorul în furcă și încercă să se concentreze asupra unor chestiuni administrative.

CAPITOLUL 19

Roberto auzi telefonul sunând, însă îl ignoră. Atinse orgasmul cu un strigăt și apoi se prăbuși deasupra Donatellei.

– *Caro*, a fost minunat! spuse ea cu respirația tăiată.

Roberto se rostogoli pe o parte și se întinse lângă ea, cu ochii închiși, cuprinzându-și fața cu palmele.

– Dragule, am vești foarte bune, continuă ea, mângâindu-l ușor pe umăr.

– A, da?

– Pot să vin cu tine la Londra în august. De fapt, de acum înainte pot veni oriunde mergi.

Fără să aibă idee dacă își exprimase vreodată dorința ca ea să-l urmeze în străinătate, Roberto își luă încet mâinile de pe față și se întoarse ca s-o privească.

– Ce vrei să spui?

– Mă despart de Giovanni. I-am spus, iar lucrurile sunt deja aranjate. Mă pot muta la tine oricând dorești. De acum înainte, putem fi mereu împreună.

Roberto o privi fără să-i vină să creadă.

– Nu fi atât de îngrijorat, *caro*! Nu mi-a fost greu să iau hotărârea. Sunt foarte fericită! E ceea ce mi-am dorit.

– Dă-mi voie să înțeleg, spuse Roberto, reușind să-și găsească vocea, i-ai spus lui Giovanni că-l părăsești?

– Da.

– Dar de ce ai face așa ceva?

– Chiar trebuie să mă întrebi? Pentru că pe tine te iubesc, pentru că relația pe care am avut-o cu soțul meu s-a terminat de mult, pentru că...

– Și el a fost de acord cu toate astea, pur și simplu? o întrerupse Roberto.

– Nu mă poate opri. N-are de ales.

– Știe, întrebă Roberto, dregându-și glasul, știe cine sunt?

– Nu, încă nu, dar o să afle, desigur.

Donatella zări o umbră de îngrijorare pe fața lui. Îi trase bărbia spre ea.

– *Caro*, nu te îngrijora! M-am asigurat că nu ne poate atinge pe nici unul dintre noi. Am banii mei, o grămadă. N-o să ne mai trebuiască nimic pentru tot restul vieții.

În cele din urmă, Roberto începu să înțeleagă ce se întâmpla. Sări ca ars din pat și-și înșfăcă halatul de pe spătarul scaunului.

– Unde te duci?

– Să fac un duș. Mi-am amintit că trebuie să fiu la teatru mai devreme în seara asta.

– Dar trebuie să vorbim! Vin să te văd mai târziu, după spectacol. Te duc acasă cu mașina.

– Nu! Am alte planuri.

Roberto se opri în dreptul ușii de la baie și se întoarse ca s-o privească. Era întinsă pe pat, pozând în chip seducător, dar în acel moment îi provoca silă.

– Donatella, nu-mi poți organiza viața fără ca eu să am ceva de spus! Nu-mi vine să cred că ai făcut așa ceva înainte să mă întrebi!

– Dar dorințele tale sunt întotdeauna pe primul loc! Îl părăsesc pe Giovanni ca să fim împreună și într-o bună zi să ne căsătorim. Și...

– Te rog, Donatella, destul! Vreau să pleci!

Roberto văzu cum fața Donatellei se descompuse brusc. Ea se întoarse și-și îngropă capul în pernă. Copleșit de remușcări, se așeză pe scaun cu mișcări greoaie, trecându-și degetele prin păr și inspirând adânc.

– Îmi pare rău că am strigat. Povestea asta e..., ei, bine, e un șoc! Gândește-te la scandal, Donatella! Soțul tău e un om cu influență la Milano. Nu pot să cred că n-o să lupte, ci o să-și lase soția să plece de lângă el, pur și simplu.

– Ba da. E nevoit. Îmi pare rău, Roberto! Trebuia să-ți fi spus din timp de planurile mele. O să plec, așa cum mi-ai cerut.

Coborî din pat cu un efort vizibil și începu să se îmbrace.

– *Cara*, am doar nevoie de puțin timp ca să mă gândesc, asta e tot, se scuză Roberto.

O urmă până la ușa de la intrare. Încercă s-o sărute, dar ea se feri.

– Te sun în seara asta, bine? insistă el.

Donatella nu privi înapoi, ci se îndreptă spre lift.

Roberto închise ușa și mintea începu să-i fiarbă. De săptămâni întregi se pregătea să-i spună Donatellei că relația lor se terminase. Și iată, ea tocmai îl informase că soțul ei știa că voia să divorțeze ca să fie alături de cel pe care-l iubea. Era atât de ridicol, încât lui Roberto îi venea să râdă. Donatella chiar crezuse că putea să-l ia de bărbat! Avea aproape cincizeci de ani, pentru numele Domnului! Cu greu puteai spune că mai era la o vârstă la care să fi fost în stare să aibă copii.

Telefonul sună din nou. Roberto răspunse fără să se gândească.

– Alo?

– Sunt Paolo.

– Ce vrei? îl întrebă Roberto fără pic de politețe, cu mintea încă plină de veștile pe care i le dăduse Donatella.

– Doar să-ți spun că cei de la Covent Garden au invitat-o pe Rosanna Menici să te însoțească la Londra, îi răspunse Paolo pe un ton rece.

– Da, mi-a zis ieri Chris, răspunse Roberto, făcând un efort ca să-și recâștige stăpânirea de sine, fiindcă trebuia să se gândească la cariera lui. Mă bucur, desigur! Lucrăm bine împreună, nu?

– Da, Roberto, știi că da. Dar te rog să-mi promiți un lucru.

– Ce anume?

– Rosanna n-a mai fost plecată în străinătate până acum. O să meargă într-o țară străină și are emoții. Aș vrea să ai grijă de ea.

– Nici nu-i nevoie să-mi ceri asta, Paolo. Știi cât de dragă mi-e Rosanna. Îți promit că o s-o apăr de toate primejdiile.

– Bun. Ești dispus să repeți *La Traviata* împreună cu ea înainte să plece? Are nevoie de cât mai mult exercițiu.

– Desigur.

– Mulțumesc. Și încă ceva, Roberto!

– Da?

– Doar atât: să ții minte că am iscoadele mele la Londra. *Ciao!*

Roberto trânti receptorul în furcă. De ce îl trata toată lumea ca pe un băiat obraznic, căruia trebuia să i se spună cum să se poarte? Era sătul de Paolo, de Donatella și de Milano. Îi părea bine că pleca pentru câteva luni. După ce cânta la Londra, urma să se ducă la vila pe care o cumpărase în urmă cu câțiva ani în Corsica. Era epuizat și avea nevoie să se odihnească.

Singurul lucru pozitiv era faptul că Rosanna avea să fie cu el la Londra. Lui Roberto nu-i venea să creadă cât de dragă îi devenise. Se gândi că ea ar fi putut să fie unul dintre motivele pentru care în ultima vreme i se părea că farmecele Donatellei păliseră atât de mult. Rosanna nu-i cerea nimic și nici nu lua nimic de la el, așa cum făceau toți ceilalți. Era senină, echilibrată și-i aducea bucurie atunci când cânta împreună cu ea. La asta se adăugau, desigur, un chip divin și un corp pe măsură. Se trezea gândindu-se neîncetat la ea și o visase de câteva ori.

Un gând ciudat i se ivi în minte și se întrebă dacă nu cumva era ușor îndrăgostit de ea. Dădu la o parte acel gând, la fel de repede pe cât apăruse. Era aproape sigur că-l ațâțase faptul că se arătase imună la farmecele lui, lucru care-l făcuse s-o dorească și mai tare.

Cât despre Donatella, trebuia să-i spună că înțelesese greșit lucrurile. Roberto se ridică în picioare și se duse la duș, încercând cu înverșunare să se convingă că ea avea să înțeleagă.

În seara aceea, mai târziu, Roberto ajunse acasă secătuit de un *Don Giovanni* extrem de dificil. Publicul fusese gălăgios, distrăgându-i pe interpreți. La petrecerea de după spectacol, sponsorii fuseseră mai stupizi și mai pretențioși decât de obicei. Plecase spre casă cu prima ocazie, tânjind după liniște și somn.

Răsuci cheia în broască și descoperi că ușa era deja descuiată. Certându-se pentru neatenție, Roberto deschise ușa camerei de zi.

– *Signor* Rossini! exclamă un bărbat care se ridică de pe canapea, zâmbindu-i cu răceală.

– Cum... cum ai intrat aici? se bâlbâi Roberto.

– A fost foarte simplu. Am făcut o copie după cheia soției mele. Sunt Giovanni Bianchi. Cred că ne-am văzut de vreo câteva ori la Scala. Sper că nu te deranjează, dar mi-am turnat niște coniac cât timp am așteptat. Să-ți aduc și ție unul?

Roberto aprobă din cap, prea șocat ca să obiecteze. Se așeză și îl privi pe Giovanni turnând coniacul în pahar. Își scormoni mintea ca să găsească un obiect cu care să se apere și se întrebă dacă vecinii ar fi venit să vadă ce se întâmpla în caz că ar fi strigat. Cu inima grea, realiză că aceștia erau obișnuiți să-l audă exersându-și corzile vocale la ore nepotrivite.

Acum era acum! Giovanni Bianchi venise să-l ucidă pentru că se culcase cu nevastă-sa. Probabil că avea un pistol în buzunarul interior al hainei, pe care urma să-l scoată în orice

moment. Roberto luă coniacul cu o mână tremurândă și-l ridică la buze.

Giovanni se așeză pe scaunul de vizavi.

– Deci, soția mea, Donatella, vrea să mă părăsească și să vină să trăiască aici, cu tine. Ei bine, continuă Giovanni aruncând o privire în jur, cu siguranță că apartamentul ăsta e un pic mai mic decât spațiul cu care e ea obișnuită.

Giovanni își așeză paharul de coniac pe masa din fața lui și se aplecă în față.

– *Signor* Rossini... sau pot să-ți spun Roberto? întrebă el, iar Roberto făcu, fără nici o tragere de inimă, un semn de încuviințare cu capul. Roberto, dă-mi voie să fiu cinstit cu tine! Mă găsesc într-o situație dificilă și bizară. După atâția ani de căsnicie, soția mea mă anunță că vrea să mă părăsească. Asta nu e deloc un lucru bun. Iar apoi descopăr că obiectul iubirii ei e unul dintre cei mai faimoși tenori din lume, cu siguranță că unul dintre cei mai buni din Italia. Apoi mă gândesc la presă, la felul în care o să se bucure nespus de mult să ne târască pe toți trei, și reputațiile noastre, în noroi, spuse Giovanni, făcând apoi o scurtă pauză ca să ia o gură de coniac. Roberto, sunt un bărbat cu o anume poziție în Milano. Ai putea înțelege că mândria n-o să mă lase să fiu umilit în public de soția mea. Pe lângă asta, trebuie să-ți spun că în familia Bianchi n-a existat niciodată vreun divorț. Mama s-ar răsuci în mormânt dacă ar afla despre așa ceva! Nu, m-am gândit eu, situația e absolut inacceptabilă. Deci, ce-ar trebui să fac? Să mă descotorosesc de Roberto? întrebă Giovanni, dar, uitându-se la fața palidă a lui Roberto, zâmbi și clătină din cap. Nu, chiar dacă a comis adulter cu nevasta mea, eu sunt un om pașnic. Am hotărât că cel mai bun plan ar fi fost să discut problema cu Roberto, într-o manieră civilizată. Nu-i așa că ești de acord?

– Da.

– Și iată-mă aici! Spune-mi, i-ai cerut neveste-mii să se mute cu tine?

– Nu, niciodată, răspunse Roberto, surprins de vehemența din vocea lui. Iar apoi, în după-amiaza asta, mi-a spus că te părăsește. Am fost îngrozit, crede-mă, signor Bianchi!

– Roberto, te rog să-mi spui Giovanni. O iubești pe nevasta mea?

– Eu... e foarte frumoasă și mi-e foarte dragă, dar...

– Ați avut o aventură plăcută, iar Donatella încearcă s-o transforme acum în ceva permanent, încheie Giovanni fraza în locul lui. Să înțeleg că nu e ceva ce-ți dorești?

Roberto dădu din cap în semn de negare, agitat, nedorind să-i insulte soția lui Giovanni, dar voind să-și clarifice poziția.

– Mi-am imaginat că așa stau lucrurile, murmură Giovanni, gânditor. Donatella e la o... vârstă dificilă. Își pierde tinerețea, hormonii îi joacă feste și crede că te iubește. Deci, Roberto, ce putem face ca s-o oprim să ia o decizie proastă?

– O să-i spun mâine că totul s-a terminat. Într-un fel, dacă punem capăt poveștii ăsteia, o să fie o eliberare, răspunse Roberto cu sinceritate.

– Și crezi că asta o s-o oprească să vină după tine?

– Sigur că da. N-o să-i mai răspund la telefon și o s-o evit cu desăvârșire.

– Nu-i ușor să eviți o femeie hotărâtă, spuse Giovanni, clătinând din cap. Mai ales una ca nevasta mea! În viitor o să existe nenumărate ocazii în care o să vă întâlniți. Vezi tu, Roberto, eu și soția mea am avut o înțelegere încă de la început. Fiecare a închis ochii la ceea ce făcea celălalt și am fost discreți. Sunt un om tolerant, însă aș fi foarte nefericit dacă ar ieși la iveală chiar și o șoaptă despre aventura voastră.

– Dar așa ceva n-o să se întâmple! Întotdeauna am fost foarte atenți.

– Posibil. Însă asta a fost înainte ca Donatella să se îndrăgostească de tine. Atâta vreme cât ea e instabilă, s-ar putea să nu mai dorească să fie prevăzătoare. Mă gândesc că o să vrea ca toată lumea să afle despre relația voastră. Nu, continuă

Giovanni, clătinând din cap, nu-i o soluție să te rezumi la a-i spune că aventura voastră s-a încheiat!

– Atunci... ce sugerezi?

– Cred că m-am gândit la cel mai bun plan, Roberto. Distanța e cheia. Dacă nu ești aici, nu te poate vedea.

– Plec la Londra peste câteva săptămâni și stau departe de țară vreme de trei luni. Ar trebui să fie suficient ca lucrurile să se așeze.

– Cu siguranță că e un început bun, Roberto, dar eu cred că Donatellei o să-i ia mai mult de-atât ca să scape de obsesie. Ți-aș sugera să stai departe de Milano... nu, să spunem departe de Italia, vreo cinci ani. Poate pentru totdeauna, dacă o să fie nevoie.

– Dar am angajamente profesionale, spectacole la Scala programate pentru anul viitor! exclamă Roberto, privindu-l pe Giovanni de parcă acesta înnebunise.

– Atunci, îți sugerez să le anulezi, spuse Giovanni, continuând să zâmbească, însă păstrându-și privirea pătrunzătoare și rece. După cum am zis, sunt un om rezonabil. Dacă ești de acord, putem rezolva foarte simplu încurcătura asta. Dacă nu, atunci lucrurile devin... un pic mai complicate.

– Mă amenințí, Giovanni!

– Nu, vin cu o soluție.

– Și dacă refuz?

Giovanni ridică paharul și îl goli.

– Din nefericire, viața e plină de pericole nevăzute și de accidente ciudate, Roberto. Mi-ar părea rău să te văd căzându-le pradă, spuse Giovanni în timp ce se ridica în picioare. Eu cred că ne înțelegem unul pe celălalt. Ești un om cu capul pe umeri. O să iei o decizie bună. Și, ca să te ajut, ți-am pus la dispoziție doi domni care o să-ți urmărească fiecare mișcare. Ei o să fie cu tine până când pleci din Italia. Și adu-ți aminte că n-o să ai parte de o primire călduroasă dacă te hotărăști vreodată să te întorci!

– Dar Donatella o să mă sune! Dacă nu vorbesc cu ea, ar putea chiar să vină aici neanunțată!

– Nu. Eu și Donatella plecăm mâine la New York. Ea a fost de acord să vină fiindcă am stabilit că o să discutăm un aranjament de separare. Lipsim trei săptămâni. Până când revenim noi la Milano, tu o să fii deja plecat. Și să nu crezi că o să te poți întoarce în vreun loc din țară fără să fii remarcat. Am... prieteni care o să mă informeze în legătură cu venirea ta. Ne-am înțeles, Roberto?

– Da, murmură el cu jale, știind că n-avea de ales.

– Bun, atunci așa facem. Mă bucur. Urăsc violența de orice fel. La revedere, Roberto! O să-mi lipsească să te văd pe scena de la Scala.

Roberto îl urmări cu privirea și auzi ușa de la intrare închizându-se. După câteva secunde, se ridică în picioare și se îndreptă spre fereastră. Dedesubt, pe partea cealaltă a străzii, el văzu parcată o mașină de care se sprijineau doi bărbați ce priveau spre fereastra lui. Roberto plecă de lângă fereastră.

O oră mai târziu, după ce băuse trei pahare mari de coniac, verifică din nou. Mașina și bărbații încă erau acolo. Oare ar fi trebuit să cheme poliția, să spună ce s-a întâmplat? Nu, n-ar fi folosit la nimic. Giovanni era prea puternic, avea, mai mult ca sigur, legături cu Mafia, și chiar dacă ar fi reușit să-i aducă învinuiri în legătură cu un comportament amenințător, el s-ar fi simțit în continuare amenințat de fiecare dată când ar fi călcat pe pământ italian.

Încercă să se gândească la felul în care acea poveste urma să-i afecteze viitorul. În afară de *La Bohème* și de *Rigoletto* la Scala, n-avea programat nici un alt aranjament în Italia. Paolo avea să se înfurie auzind veștile, dar, date fiind circumstanțele, el, Roberto, n-avea de ales. Atunci când se duse la culcare, deja era un pic mai liniștit. Ar fi putut să fie mai rău. Ar fi putut să moară.

Și, cel puțin, Donatella nu mai era problema lui.

CAPITOLUL 20

De îndată ce avionul începu să ruleze pe pistă, Roberto oftă ușurat și se adânci în scaunul de piele moale, de la clasa întâi. Cele mai lungi trei săptămâni din viața lui tocmai se încheiaseră. De când îl vizitase Giovanni, de-abia mai reușise să doarmă. Văzuse cum mașina cu cele două umbre ale lui îi urmăreau limuzina peste tot. Se ținuseră după el chiar până la punctul de îmbarcare a călătorilor de pe aeroportul Linate.

După ce chibzuise adânc, decisese să locuiască la Londra în următorii ani. Apartamentul din Milano urma să fie vândut gata mobilat, iar banii obținuți, împreună cu tot ce se afla în banca din Milano, aveau să fie transferați la Londra. Roberto se gândise ca în timpul șederii lui la Covent Garden să-și caute o casă potrivită. Chris Hughes, agentul lui, n-avea nici cea mai mică idee că celebrul lui client pleca din Milano pentru totdeauna. Roberto urma să-i spună despre planurile lui la timpul potrivit.

Se întoarse și privi chipul palid al însoțitoarei lui, în timp ce aceasta fixa fereastra cu privirea. Observă că-și frângea mâinile în poală. Se întinse și i le atinse cu mâna.

– Nu-ți fie frică, *principessa*! În curând o să fim sus, deasupra norilor.

Motoarele își înteţiră zgomotul în momentul în care avionul luă viteză pe pistă. Roberto își luă în gând rămas-bun de la Italia, iar apoi o privi pe Rosanna, care închisese ochii și-și făcea cruce în timp ce botul avionului se ridica, iar roţile se desprindeau de la sol. Roberto chicoti ușor.

– Dacă devii o vedetă internaţională a muzicii de operă, o să trebuiască să te obişnuiești cu zborul, micuţo!

– Ne-am ridicat? întrebă Rosanna, cu ochii încă închiși.

– Da, suntem în aer. Acum te poţi uita.

Rosanna deschise ochii, se uită pe fereastră și trase aer în piept cu teamă și exaltare.

– Privește! Norii sunt sub noi! şopti ea, uimită.

– Da. Deși, dacă ar fi fost o zi senină, ai fi putut vedea turla Domului din Milano.

– Șampanie, domnule? întrebă o stewardesă atrăgătoare, care le oferi două pahare și o sticlă.

– Mulţumesc! răspunse Roberto, întorcându-se spre Rosanna. Ia unul. Puţină șampanie te-ar putea calma. De obicei nu beau în timpul zborului, fiindcă alcoolul te deshidratează. Dar azi simt că ar trebui să sărbătorim!

Stewardesa le turnă șampanie în pahare și-i zâmbi lui Roberto cu timiditate.

– V-am văzut în rolul lui Nemorino, la Scala. Am stat în galeria de sus, de unde nu se prea vedea scena, dar mi s-a părut că aţi fost minunat.

– Mulţumesc, domnișoară...?

– Spuneţi-mi Sophie, răspunse stewardesa îmbujorându-se la faţă. Staţi mult la Londra?

– O lună. Cânt în *Traviata*, la Covent Garden.

– O, minunat! Poate că o să reușesc să iau bilete.

– Dă-mi un telefon la Savoy și sunt sigur că putem aranja ceva pentru tine.

– O, mulțumesc domnule Rossini, puteți fi sigur că o să sun! spuse stewardesa, iar genele ei grele, încărcate de rimel, fluturară cochet.

Privirea lui Roberto îi urmări picioarele frumoase atunci când ea porni să-i servească pe pasagerii aflați în fața lor.

– Ei, *principessa, salute*! spuse el sorbind din șampanie, iar Rosanna, care observase, tăcută, flirtul celor doi, îl privi cu dezgust. Ce-i? Ce-am făcut?! protestă el.

– Nimic, răspunse ea oftând și clătinând din cap.

– Nu, te rog, spune-mi de ce mă privești atât de disprețuitor!

– Nu, nu e treaba mea.

– Vreau să știu cu ce te-am supărat, insistă el.

– Bine, dacă insiști, dar să nu dai vina pe mine dacă n-o să-ți convină ce spun! îl avertiză Rosanna, care apoi ezită un moment și, în cele din urmă, răbufni: Cred că te porți foarte urât cu femeile!

Roberto râse, dându-și capul pe spate.

– Nu cred că e amuzant deloc, mai ales că le tratezi atât de îngrozitor! Cum ai făcut cu prietena mea, Abi Holmes!

– O, acum înțeleg, spuse Roberto, a cărui față deveni serioasă. Mă urăști pentru că am avut o aventură cu prietena ta.

– Nu, nu te cunosc suficient de bine ca să te urăsc. Doar că, ei bine..., se strădui Rosanna să-și găsească vorbele, apoi renunță, dând din cap. N-are importanță.

– Ba da, are. Părerea ta contează.

– Atunci, cred că nu te gândești niciodată la ceea ce simt ele. Le promiți tot felul de lucruri, după care le părăsești când îți convine ție.

– Și știi asta din sursă sigură, nu?

– Toată lumea știe cum ești, răspunse ea, roșind.

– Rosanna, știu ce reputație am. Și trebuie să-mi asum responsabilitatea pentru asta. Da, mă bucur de compania femeilor și, în situația mea, am parte de multe oportunități, de care profit, de cele mai multe ori. Nu neg asta. Dar nu vezi că totul

se întâmplă din cauză că iubesc femeile? Le venerez. Cred că ele sunt unul dintre puținele motive care fac ca viața să merite să fie trăită. Și niciodată nu fac promisiuni pe care nu le pot onora. Ele ştiu cum e Roberto Rossini. Dacă nu pot accepta asta, atunci n-ar trebui să-și facă de lucru cu mine. E simplu, conchise el ridicând din umeri.

– I-ai spus vreodată unei femei că o iubeşti?

– Nu de bunăvoie. Nu.

– Atunci, te obligă ele s-o spui, nu?

– Sunt momente când, în culmea pasiunii, o femeie întreabă şi tu răspunzi. Dar n-am fost niciodată îndrăgostit, se confesă Roberto, sorbind, meditativ, din șampania lui. Știi, Rosanna, ar trebui să înțelegi și varianta mea înainte de a mă judeca. Sunt o pradă ușoară pentru femei. Le place să fie văzute cu mine, fiindcă sunt orgolioase. O fac adesea și din pricină că asta reprezintă o campanie de publicitate pentru ele. Adeseori ele mă folosesc mai mult decât le folosesc eu.

Auzindu-i argumentele, Rosanna își dădu ochii peste cap.

– Vezi? Nimeni nu-l înțelege pe bietul Roberto! Toată lumea gândeşte rău despre el. Într-o bună zi, când o să fii o mare vedetă, o să vezi și tu de câtă singurătate o să ai parte.

Rosanna cedă în cele din urmă și chicoti în fața încercării lui evidente de a-i câștiga simpatia, clătinând, în același timp, din cap.

– Nu-mi poate fi milă de tine, Roberto.

– Nu mă placi, nu-i așa? o întrebă el privind-o drept în față.

– Ba te plac. Poți fi sigur de asta.

– Chiar așa?

– Da, chiar așa. Iar acum vreau să studiez partitura *Traviatei*.

Tulburată, Rosanna își trase servieta pe genunchi, își găsi partiturile și îl ignoră. Roberto închise ochii și se întrebă din nou de ce era atât de dornic să obțină aprobarea Rosannei Menici.

*

O limuzină elegantă îi aştepta la Heathrow, la ieşirea de la Terminalul 3, și-i transportă în centrul Londrei. Conversația se limită la câteva amabilități, iar Rosanna își petrecu timpul privind peisajul nefamiliar, de la suburbiile gri, la clădirile din ce în ce mai arătoase care flancau drumul în Kensington și Knightsbridge. În cele din urmă, maşina se opri sub marchiza impozantă, în stil art deco, de la intrarea în Savoy, unde îi aștepta însuși managerul hotelului. Roberto fu condus într-un apartament, iar Rosanna, într-o cameră pe care ea o găsi încântătoare. Tocmai începuse să despacheteze, când se auzi un ciocănit la uşă. Deschise, iar Roberto se strecură înăuntru. El privi în jur și apoi clătină din cap.

– Nu, nu, nu! Nu e bine! spuse el în timp ce se ducea la telefon, de unde sună la recepție. Sunt Roberto Rossini! Spuneți-i managerului că *signorina* Menici dorește un apartament. Vă rog să-l anunțați pe manager că trebuie să vină imediat să ne întâlnească în apartamentul meu!

– Roberto, te rog, camera asta e foarte bună! protestă Rosanna în timp ce Roberto îi înghesuia hainele înapoi în valiză.

– Rosanna, ai venit în ţara asta ca artistă invitată de către Royal Opera House şi ţi se cuvine ceea ce am primit şi eu. Vino cu mine în apartamentul meu, până când capeți și tu unul la fel!

Rosanna îl urmă pe Roberto pe coridor, înțelegând că n-avea nici un sens să-l contrazică.

– Înțelegi, trebuie să clarifici lucrurile astea încă de la început. Altfel, oamenii te calcă în picioare. Aminteşte-ţi doar că *tu* le faci *lor* o favoare și nu invers. Aha, uite-l pe prietenul meu, managerul!

Ajunseseră la uşa apartamentului lui Roberto, acolo unde managerul îi aştepta deja. Roberto îl luă pe după umeri.

– Avem doar o mică problemă. Am vrea ca *signorina* Menici să primească un apartament în minunatul dumneavoastră hotel.

– Desigur, doamnă! Îmi cer scuze pentru greşeală! Vă rog să mă urmați.

– Aşteptați puțin, fiindcă trebuie să-mi iau bagajul, spuse Rosanna, gata să se întoarcă, însă Roberto îi aşeză o mână pe braț ca s-o oprească.

– Nu, micuțo, băiatul de serviciu o să ți-l aducă în apartament. Aminteşte-ți cine eşti! Vin să te iau la cină la ora opt. Apoi mâncăm împreună la restaurant.

Roberto îi făcu iute cu ochiul, își descuie ușa și dispăru în apartamentul lui.

După două ore, Rosanna se răsfăța într-o cadă mare, iar spuma parfumată îi mângâia pielea. Se simțea dezorientată, însă nu era nefericită. Liniştea din apartamentul imens era asurzitoare, iar ea realiză că excursia aceea la Londra urma să fie prima oară când avea să fie singură mai mult de câteva ore. Acasă, fuseseră întotdeauna *mamma*, *papa*, Carlotta și Luca. După ce se mutase la Milano, fuseseră Luca și Abi. În următoarea lună trebuia să învețe să stea pe propriile picioare, având-l doar pe Roberto ca s-o sfătuiască.

Se săpuni cu o lavetă de flanel. Sentimentele ei pentru Roberto erau amestecate. Pe de-o parte, îl găsea insuportabil de arogant, însă pe de alta... nu putea să nu se simtă atrasă de el.

„La fel ca alte sute de femei înaintea mea", se certă ea singură în timp ce ieșea din apă și se ştergea cu prosopul.

Se îmbrăcă și se aşeză în fața mesei de toaletă cu margini aurite, iar apoi se dădu cu rimel și cu ruj. Își aranjă părul timp de câteva minute și se ridică în picioare, netezindu-și una dintre rochiile noi și elegante pe care Abi insistase să şi le cumpere înainte de plecare. Se uită în oglindă și oftă. Se întreba de ce, ea fiind o fată căreia nu-i păsa câtuși de puțin de felul în care arăta, petrecuse aproape o oră pregătindu-se pentru cină.

*

Roberto bătu la ușa apartamentului. Rosanna deschise, iar el trase aer în piept. Rochia scurtă și neagră îi stătea lipită de silueta zveltă, accentuându-i picioarele lungi și subțiri, iar părul proaspăt spălat îi strălucea în lumină. Arăta atât de tânără și de proaspătă, era atât de frumoasă! Roberto fu surprins de impresia profundă pe care i-o făcuse, fiindcă ea n-avea nici unul dintre atuurile pe care, în mod normal, el le găsea atrăgătoare la o femeie - nici decolteu adânc, nici șolduri bine conturate. Arăta aproape ca și cum corpul ei încă se afla suspendat undeva între copilărie și vârsta adultă.

- Rosanna, pot spune că arăți uimitor!

- Mulțumesc, răspunse ea zâmbind timid.

- E o onoare să te conduc la cină!

El îi oferi brațul, iar ea i-l luă. Apoi se îndreptară spre lift.

În dimineața următoare, în ciuda faptului că Royal Opera House era la doar cinci minute de mers pe jos, o mașină îi aștepta ca să-i ducă la repetiții. Fură lăsați la intrarea artiștilor, nu în fața intrării principale, cu coloane. Totuși, Rosanna se simți copleșită de îndată ce intră în clădire. Directorul artistic îi conduse pe scenă și le arătă decorul aflat în construcție.

După prânz, începură repetițiile. Corul se alinie pe scenă în spatele lui Roberto în timp ce acesta își studia repertoriul.

- Nu, nu, nu! strigă el, nerăbdător, făcându-le semn cu mâna să plece. În secvența asta cânt singur pe scenă!

Jonathan Davies, directorul artistic, îi zâmbi, răbdător, lui Roberto.

- Știu că e diferit, însă, din pricina schimbării decorului, care se petrece în fundal, trebuie să aducem corul în față. Coriștii n-au timp să plece de pe scenă și să se întoarcă din nou. Însă publicul n-o să-i vadă.

– Dar eu o să-i *simt* în spatele meu și asta e tot ce contează, îl contrazise Roberto, căscând și uitându-se la ceas. E trecut de ora patru și sunt obosit. Mă întorc la hotel, ca să mă odihnesc. *Signorina* Menici vine și ea, fiindcă e obosită din pricina călătoriei.

– Sunt bine! se apără Rosanna.

– Dar, domnule Rossini, trebuie să trecem prin...

Cuvintele lui Jonathan se pierdură în spatele lui Roberto, care se îndrepta deja spre culise. Rosanna rămase pe scenă.

– Încă nu vreau să plec. Putem să continuăm fără domnul Rossini?

– Desigur. Putem lucra la aria „Sempre libera“, răspunse Jonathan, aruncându-i un zâmbet obosit.

– Îmi pare rău că Roberto a plecat astfel, se simți Rosanna datoare să se scuze pentru comportamentul lui.

– Domnișoară Menici, suntem cu toții obișnuiți cu... să zicem, excentricitățile vedetelor. Iar acum, să continuăm!

Rosanna se întoarse în apartament după două ore, simțindu-se golită de energie și iritată. Nu putea să se gândească decât la faptul că în patru zile avea să-și facă debutul la Covent Garden, în rolul istovitor al Violetei. Se simțea total nepregătită. Telefonul sună aproape imediat.

– *Pronto*, adică... alo?

– Sunt Roberto. Unde ai fost?

– Unde crezi că am fost? Mi-am dat silința să repet cât am putut de bine, fără tine.

– Nțț! O să fie bine. Te scot la cină la Le Caprice în seara asta. E un restaurant foarte bun.

– Nu, Roberto! răspunse ea pe un ton plin de hotărâre. Spre deosebire de tine, eu nu m-am odihnit toată după-amiaza. O să cer ceva de mâncare la room-service, o să-mi studiez partitura și apoi o să mă culc. Noapte bună!

Telefonul sună din nou după câteva secunde, însă Rosanna îl ignoră. După ce încetă să mai sune, formă numărul

room-service-ului și comandă o salată. Apoi ceru la recepție să-i fie blocată linia și se așeză să-și studieze partitura.

În dimineața următoare, Rosanna se trezi devreme. Ajunse la Covent Garden înainte de majoritatea artiștilor din distribuție și-și petrecu o oră trecând, împreună cu Jonathan Davis, prin secțiunile de care nu se simțea încă sigură.

Repetițiile începeau în mod oficial la ora zece. La unsprezece, Roberto încă nu ajunsese.

– Nu te îngrijora, domnișoară Menici! Întotdeauna se poartă așa la repetiții. Dar apoi cântă superb la spectacole, spuse Jonathan, părând foarte calm.

Rosanna își păstră pentru sine gândurile despre tovarășul ei de scenă și încercă să se concentreze asupra interpretării. În cele din urmă, Roberto își făcu apariția la prânz, exact în momentul în care se pregăteau să ia pauza de masă.

– Îmi cer scuze. Azi-noapte am uitat să le cer celor de la hotel să mă trezească, anunță el pe un ton nonșalant.

– Perfect, oameni buni, continuăm încă un ceas, întrucât acum a sosit domnul Rossini, le comunică Jonathan celorlalți, răbdător.

După o oră, Roberto anunță că-l durea gâtul și că trebuia să se întoarcă la Savoy, ca să se îngrijească.

– E din cauza climei, care-i atât de umedă! explică Roberto, gesticulând larg, în timp ce ieșea. Ne vedem la hotel, Rosanna!

Însă ea îi întoarse spatele.

Mai târziu în seara aceea, Rosanna era în baie când, dintr-odată, cineva bătu la ușă. Ea o ignoră. După felul în care se simțea în momentul acela, nu era sigură că și-ar fi putut stăpâni nervozitatea. Ieși din cadă, se șterse și-și puse un halat gros. Intră în camera de zi și tresări văzându-l pe Roberto tolănit pe canapea, uitându-se la televizor.

– Ce naiba crezi că faci aici? se răsti ea, strângându-și bine marginile halatului.

– Ușa nu era încuiată, se dezvinovăți el, zâmbind dezarmant. Ar trebui să fii mai atentă! Nu știi niciodată cine poate intra. Am venit să te scot la cină.

– Am crezut că te doare în gât, spuse ea așezându-se pe un scaun, cu toate simțurile în alertă.

– M-a durut, dar mi-a trecut. Haide, îmbracă-te și să mergem!

– Nu, nu vreau să vin!

– De ce nu? întrebă Roberto, părând surprins.

– Pentru că sunt obosită și... în plus, nu vreau să iau masa cu tine.

– Rosanna, am impresia că ești furioasă pe mine. Ce-am făcut?

– Ce-ai făcut? *Mamma mia!* se supără Rosanna, izbind cu pumnul într-o pernă.

– Spune-mi, te rog! o îndemnă el.

– Bine, *signor* Rossini, am să-ți spun, mârâi ea, fără să se mai poată controla. Am venit aici ca să debutez la Covent Garden. Sunt agitată, speriată, am sentimentul că n-am exersat destul. Iar în cele câteva zile pe care le am la dispoziție ca să pricep ce am de făcut, mă trezesc că partenerul meu de scenă n-are chef să-mi ofere mai mult de două ore de repetiții, ceea ce înseamnă că eu și compania trebuie să continuăm în absența lui în condițiile în care nu mai avem decât foarte puțin timp până la premieră! Și...

Văzând că pe Roberto îl pufnise râsul, Rosanna se opri.

– De ce râzi? Nu cred că-i amuzant deloc!

– A, e doar pentru că, în sfârșit, văd că Rosanna Menici are un pic de pasiune în ea, un pic de temperament artistic!

– Eu?! Temperament artistic?! strigă ea, îndreptându-se, amenințătoare, spre Roberto. Haide să-ți spun eu ceva despre temperament, *signor* Rossini! Am auzit toate poveștile despre cât de dificil poți fi, dar, pentru că m-ai ajutat la Milano, am decis să cred că ceilalți erau geloși pe succesul tău și am ignorat acele zvonuri. Însă după două zile petrecute aici mi-am dat

seama că am greșit. Ești egoist până în măduva oaselor. Te porți cu mine și cu toți ceilalți din companie de parcă n-am fi demni să stăm pe aceeași scenă cu tine. Ori de câte ori apari la repetiții, ești ca un copil capricios dacă ceva nu se întâmplă exact așa cum vrei tu. N-am idee de ce trebuie să-ți accepte cineva comportamentul. Dacă aş fi fost Jonathan Davies, te-aş fi concediat din prima zi!

Rosanna stătea aplecată asupra lui Roberto, cu întregul corp încordat de ură.

Roberto o privi.

– Știi că ești foarte frumoasă atunci când ești furioasă?

Înainte ca ea să înțeleagă ce se întâmpla, el o luă de mâini și o trase pe genunchii lui. Ca în transă, Rosanna îi văzu gura apropiindu-se de a ei. Însă chiar în clipa în care buzele erau gata să li se atingă, Rosanna își reveni în simțiri și-și smulse o mână din strânsoare. Ridică brațul și-l plesni pe Roberto cu putere peste față.

Preț de câteva clipe, amândoi rămaseră șocați. Apoi Rosanna se ridică în picioare și-i întoarse spatele, tremurând de emoție.

– Te rog, pleacă!

Nu se întoarse, însă îl auzi pe Roberto ridicându-se și ieșind pe uşă, care se trânti în urma lui. Ea se prăbuși pe podea și izbucni în plâns.

CAPITOLUL 21

Rosanna fu trezită din somn de un ciocănit la ușă. Pe jumătate adormită, căută întrerupătorul. Se uită la ceasul de pe noptieră și văzu că era aproape opt dimineața. Își găsi halatul și se duse la ușă.

– Cine e? întrebă ea, agitată.

– Am o livrare pentru dumneavoastră, doamnă!

Rosanna deschise ușa și dădu cu ochii de băiatul de serviciu, scufundat sub greutatea unui buchet generos de orhidee și de crini.

– Unde să le pun? întrebă el, aducând florile în sufragerie. Pe masa de acolo?

– Da, e bine așa, mulțumesc!

Rosanna așteptă până când băiatul de serviciu închise ușa, iar apoi se îndreptă spre buchet. Un plic mic și alb era ascuns printre flori. Îl trase afară și-l deschise.

Ai avut dreptate. Sunt un nemernic. Scuzele mele cele mai sincere. Ne vedem la Operă (la timp). R.

Rosanna rupse biletul în bucățele, pe care le aruncă, plină de dispreț, la coșul de gunoi. Apoi se duse să se îmbrace.

*

– Ai întârziat exact un minut și douăzeci și cinci de secunde! o anunță Roberto, care era deja pe scenă, cu un fular de lână înfășurat în jurul gâtului.

Rosanna îl ignoră și traversă scena ca să stea de vorbă cu Jonathan Davis.

În următoarele două zile, Roberto se comportă ca un înger. Fu politicos și de ajutor și nu discută în contradictoriu atunci când Jonathan îi cerea să facă ceva diferit. Chiar se oferi să rămână până mai târziu, ca să lucreze împreună cu Rosanna la duetele lor complicate. Ea îi fu recunoscătoare, însă păstră distanța.

În fiecare seară, după ce ajungeau înapoi la Savoy, Rosanna se aștepta cumva să audă o bătaie în ușă, însă aceasta nu veni. Roberto nici n-o sună.

Rosanna se urî pentru că se simțea dezamăgită.

În prima seară de spectacol, găsi în cabina ei două buchete minunate de flori. Se grăbi să deschidă felicitările care le însoțeau și fu dezamăgită să vadă că unul era de la Paolo, iar celălalt, de la Chris Hughes. În mod clar, Roberto fusese ofensat de lipsa ei de apreciere față de buchetul pe care i-l trimisese el. Rosanna se strădui să-și alunge gândurile privitoare la Roberto în timp ce costumiera o ajuta să-și îmbrace luxoasa rochie de mătase pe care urma s-o poarte interpretând-o pe frumoasa Violeta, sortită morții. Începu să se pregătească mental, dar simți că i se făcea frig și văzu că mâinile îi tremurau. Două minute mai târziu, temperatura îi creștea și palmele îi asudau. Inima îi bătea cu putere și i se făcea rău de fiecare dată când se gândea că trebuia să urce pe scenă. Încercă să deschidă gura, ca să exerseze niște arpegii, însă nu reuși să scoată decât niște sunete crispate.

„Rosanna", își spuse ea cu fermitate, „ai trac de scenă. Luigi ți-a spus că se poate întâmpla. Concentrează-te asupra respirației". Își studie reflexia în oglindă și încercă să se calmeze.

În momentul în care fu machiată și îmbrăcată, tremura atât de tare, încât de-abia mai putea să stea în picioare. Îi venea să plângă și-și dorea cu disperare ca Paolo sau Luigi să fie acolo și s-o țină de mână, să-i spună că totul urma să fie bine.

– Începem, vă rog! o deșteptă apelul asistentului de scenă care trecu prin fața ușii ei, chemând artiștii care cântau în deschiderea spectacolului să-și ocupe pozițiile.

Rosanna reuși cumva să se îndrepte, nesigură, spre culise. Orchestra se încălzea, iar ea auzi murmurul publicului plin de nerăbdare din spatele faimoaselor cortine roșii. În timp ce aștepta, tremurând ca o salcie în vânt, o mână i se așeză pe umăr.

– Mult noroc, Rosanna! O să triumfăm împreună în seara asta!

Îmbrăcat în frac și cu joben pe cap, Roberto arăta maiestuos și masculin.

– Mă simt atât de rău, Roberto, șopti ea, disperată.

El îi luă mâinile reci și i le frecă.

– Bine. Joci rolul unei femei bolnave de tuberculoză, așa că interpretarea ta o să fie perfectă în seara asta.

Însă Rosanna era prea agitată ca să sesizeze gluma.

– Dar... n-am voce, adăugă ea.

– Înainte de spectacol, rareori am și eu. Gândește-te așa: ești în sala de muzică de la vila lui Luigi. Se aude pianul, iar tu cânți pentru tine, fiindcă îți face plăcere. Nimeni nu te ascultă. Ești singură. Roberto îi zâmbi și o sărută pe obraji. O să fim superbi astă-seară! Știu asta.

Apoi el plecă, fiindcă trebuia să intre în scenă, iar ea rămase singură în culise, ascultând primele acorduri ale uverturii. Închise ochii și se gândi la liniștea din sala de muzică a lui

Luigi și la bucuria pe care o simțise ori de câte ori cântase acolo. Apoi păși pe scenă și vocea începu să i se avânte în zbor.

La câteva ore după aceea, Rosanna ajunse în apartamentul ei de la Savoy. Rămăsese conectată la starea din timpul spectacolului și fiecare terminație nervoasă din corp încă îi vibra.

Aplauzele de la final păruseră să continue la nesfârșit. Jonathan le spusese ei și lui Roberto că fuseseră chemați la rampă de douăzeci și două de ori. La petrecerea de după spectacol, fusese înconjurată de necunoscuți, care o lăudaseră și care spuseseră că Violeta interpretată de ea fusese cea mai bună de la Callas încoace.

Rosanna se așeză pe scaun. Fără nici o urmă de îndoială, acelea fuseseră cele mai minunate trei ore din viața ei. Pentru prima oară de când era pe scenă, simțise cu adevărat influența pe care o avea asupra publicului. Încrederea i se ridicase pe culmi noi și începuse să se simtă bine întruchipând-o pe acea tragică eroină ca pe o femeie încercată de emoții febrile, tentații și frică. Violeta ei căpătase viață în seara aceea.

Iar Roberto... el o ajutase. În rolul personajului Alfredo, el o susținuse cu generozitate, fără s-o eclipseze niciodată. Se implicase în duetele lor cu un calm care i se transmisese și ei. Era de parcă el se dăduse un pas înapoi, ca s-o lase pe ea să zboare. Și existaseră momente în care se uitase în ochii lui în timpul duetului „Parigi, o cara"[1], simțind toată forța iubirii sortite eșecului. Rosanna suspină. Oricum era Roberto, oricât de egoist se comportase, știa că o parte din ea îl iubea încă de când era doar o copilă. Iar după seara asta, în ciuda eforturilor ei de a se convinge că lucrurile stăteau altfel, știa că încă îl mai iubea.

Își propusese să facă pace cu el, să-i mulțumească pentru cuvintele de încurajare și pentru ajutor. Însă la petrecere fusese

---

[1] „Vom lăsa Parisul în urmă, draga mea" (în limba italiană în original)

înconjurată de atât de mulți oameni, încât n-avusese ocazia să-i vorbească. În cele din urmă îl căutase, dar el dispăruse fără urmă.

Rosanna se plimbă în sus și-n jos prin camera de zi, întrebându-se ce ar fi trebuit să facă. În cele din urmă, deschise ușa și ieși pe coridor, îndreptându-se spre apartamentul lui Roberto. Bătu ușurel la ușă, dar nu primi nici un răspuns. Ascultă, dar nu auzi nimic. Bătu din nou. Apoi i se păru că auzea niște suspine înăbușite. Contrariată, verifică dacă se afla în fața ușii potrivite. Văzând că da, ascultă din nou. Nu era nici o greșeală. Înăuntru plângea cineva.

– Roberto, rosti ea cu blândețe prin ușa închisă. Sunt Rosanna!

Plânsetul nu se opri. Rosanna răsuci mânerul și văzu că ușa nu era închisă. O deschise și se strecură înăuntru. În camera de zi nu părea să fie nimeni, însă suspinele o ghidară undeva în spatele canapelei. Roberto stătea prăbușit pe podea, cu capul în mâini, încă purtând hainele de seară. Plângea atât de tare, încât n-o auzise intrând în încăpere, iar atunci când ea îi puse o mână pe umăr, tresări, șocat.

– Sunt doar eu, șopti Rosanna îngenunchind lângă el. Ce e, Roberto? Ce s-a întâmplat?

El o privi cu ochi atât de îndurerați, încât ea simți nevoia să-și petreacă brațele în jurul umerilor lui și să-l îmbrățișeze cu stângăcie.

– Am primit un mesaj în seara asta, la petrecere. *Mamma* mea... a murit.

– Maria?! O, Roberto, îmi pare atât de rău!

– Tata a ajuns acasă și, ca de obicei, s-a dus s-o trezească, dar ea nu s-a mișcat. Apoi el și-a dat seama că nu mai respira. Medicii cred că a avut un atac cerebral. Am tot promis să mă duc acasă, să-i văd, dar nu m-am dus, iar acum... acum e prea târziu. *Mamma* e moartă! N-am să pot s-o mai văd niciodată. S-a dus, zise el, și începu să suspine din nou.

– Roberto, vrei să plec? Poate că vrei să fii singur.

– Nu. Te rog... te rog, stai! Tu ai cunoscut-o, Rosanna, tu înțelegi!

– Vrei să bei ceva?

Roberto dădu din cap în semn că da.

– E niște coniac în dulăpiorul de acolo.

Rosanna găsi sticla. Turnă o porție mare și îi întinse paharul lui Roberto.

– Mulțumesc, spuse el, dând coniacul pe gât dintr-o înghițitură.

– Vrei să sun la recepție, să văd dacă cei de acolo pot să-ți aranjeze să zbori la Napoli cât mai repede?

– Nu, răspunse el privind-o, iar ochii i se umplură de lacrimi încă o dată. Nu pot să merg la Napoli. M-am purtat atât de urât, am fost atât de egoist, încât acum nu pot nici măcar să merg la înmormântarea mamei!

Umerii i se cutremurară.

– Roberto, toată lumea o să înțeleagă dacă ești nevoit să anulezi o reprezentație. Mama ta e moartă și trebuie să te întorci acasă.

– Nu înțelegi. Nu pot să mă duc. Și cu asta, basta!

– Haide, Roberto, ce-ar fi să stai jos, pe canapea? îl întrebă ea cu blândețe.

El o lăsă să-l ajute să se ridice de jos și să-l conducă la canapea, pe care se lăsă, greoi. Rosanna i se așeză alături, luându-l de mână, în timp ce el privea în gol.

– Știi, cred că n-am iubit decât o singură persoană în toată viața mea: pe *mamma*. Și am dezamăgit-o, așa cum i-am dezamăgit pe toți ceilalți. Sunt un nemernic atât de mare, încât nu pot nici măcar să-mi iau rămas-bun de la ea.

– Ba eu cred cu tărie că ea nu s-a simțit dezamăgită. Ești unul dintre cei mai faimoși tenori din lume. Știu cât de mândră era de tine. Nu vorbea despre nimic altceva atunci când

venea la noi ca să bem împreună câte o cafenea, îl consolă Rosanna, înțelegând că era isteric, copleșit de șoc.

Nimic din spusele lui n-avea sens.

– Da, dar odată ce am devenit cunoscut, nu mi-am mai făcut timp pentru ea. Am văzut-o doar de două ori în ultimii șase ani, iar asta s-a întâmplat doar pentru că a venit ea la mine, la Milano, să mă vadă, spuse Roberto, iar apoi se întoarse și o privi cu jale pe Rosanna. Ai avut dreptate atunci când mi-ai spus că sunt egoist până în măduva oaselor. Sunt un ticălos, Rosanna! Mi-e silă de mine!

Roberto își luă capul în mâini și începu să plângă din nou, iar Rosanna rămase lângă el, tăcută, înțelegând că nu putea să spună nimic care să-l ajute. În cele din urmă, el se opri din suspinat și-și șterse ochii.

– N-am mai plâns niciodată ca acum. Mă simt atât de vinovat!

– E normal să te simți vinovat, Roberto. După ce a murit *mamma*, m-am simțit groaznic că gândisem lucruri urâte despre ea. Sunt convinsă că Maria a înțeles că erai ocupat. Mamele înțeleg și iartă mai mult decât oricine, mai ales atunci când e vorba de copiii lor.

– Crezi că l-ar ierta pe fiul ei că n-a venit la înmormântare? o întrebă el în șoaptă.

– Sunt sigură că, dacă există un motiv serios ca el să nu vină, l-ar ierta.

– Îmi pare atât de rău că ți-am stricat finalul serii! exclamă el, iar apoi oftă și-și suflă nasul cu putere. Ai triumfat astă-seară, Rosanna! Ar trebui să sărbătorești, nu să stai aici și să consolezi un bărbat bătrân și îndurerat!

– Acum chiar că te văicărești! îl certă ea cu blândețe.

– De vârstă mijlocie, atunci. De ce ai venit să mă vezi? întrebă el dintr-odată. E foarte târziu!

– Am venit fiindcă am vrut să-ți spun că-mi pare rău.

– Nu, eu sunt cel care ar trebui să-și ceară scuze. Sunt un nemernic, ăsta-i adevărul!

– Și am vrut să-ți mulțumesc pentru seara asta, adăugă Rosanna, luându-l iarăși de mână. N-aş fi fost în stare să reușesc fără ajutorul tău.

– Vorbești serios?

– Da, răspunse ea cu glas scăzut.

– Atunci, chiar dacă *mamma* e moartă, pot să-mi spun în sinea mea că măcar o dată am făcut ceva lipsit de egoism.

– Ai făcut. Și n-am să uit niciodată. Îți mulțumesc, spuse Rosanna, care apoi îl sărută pe obraz. Cred că acum ar trebui să încerci să dormi.

Roberto privi cum ea se pregătea să se ridice în picioare.

– Rosanna, te rog, nu cred că o să pot sta de unul singur. Vrei să rămâi cu mine?

– Roberto, eu...

– Nu, Rosanna, nu-ți cer ceva ce nu s-ar cuveni. Ne cunoaștem de multă vreme. Aș vrea doar să fii aici, atât. Nimic altceva, îți jur.

– Bine, acceptă ea fără tragere de inimă.

– Vino și stai lângă mine, o chemă Roberto desfăcându-și brațele larg.

Ea se așeză la loc și se cuibări în brațele lui, simțindu-se uimită de cât de firesc i se părea să fie acolo.

– Cred că soarta ne-a adus împreună în seara asta, spuse el sărutând-o ușor pe creștetul capului. Știi, îmi amintesc încă foarte bine cum a fost prima oară când te-am ascultat cântând. Am văzut-o pe mama plângând în timp ce cântai. Am știut că aveai să devii o stea.

– Chiar așa? întrebă ea, simțindu-se fericită să-l ajute să se gândească la vremuri lipsite de griji.

– Da. Vocea ta era atât de limpede, atât de încărcată de emoție!

– Îmi amintesc cum ai cântat și tu. În noaptea aceea am scris în jurnalul meu că aveam să mă mărit cu tine cândva, spuse ea, zâmbind la gândul amintirii.

– Și te-ai mărita? Acum, când știi cum sunt cu adevărat? întrebă el pe un ton aspru.

– Nu cred că ești făcut pentru căsătorie, Roberto, răspunse ea după o pauză.

– Pentru că n-aș fi un soț bun?

– Nu. Îmi pare rău.

– Ai dreptate, desigur, fu el de acord în cele din urmă. În seara asta, când am primit vestea morții mamei, m-am văzut așa cum sunt. Și nu-mi place. Ceea ce înseamnă că trebuie să mă schimb. Poate că am nevoie de femeia potrivită pentru asta, spuse Roberto, iar apoi o privi pe fata din brațele lui, atât de dulce, atât de curată, atât de neatinsă de dezamăgirile vieții. Rosanna, vreau să-ți spun ceva!

– Da?

– Da.

– Ce anume?

– Îți amintești când ți-am spus că n-am fost îndrăgostit niciodată?

– Da.

– Am mințit. Sunt îndrăgostit.

– De cine?

– De tine.

Rosanna își îndreptă spatele și-l privi în ochi, hotărâtă.

– N-am să mă culc cu tine, Roberto. Nu mă poți folosi doar ca să-ți alini durerea.

El chicoti fără să vrea.

– Of, *principessa*, cel puțin m-ai făcut să zâmbesc! Sigur că-mi doresc să fac dragoste cu tine, fiindcă ești atât de frumoasă. Însă e mai mult de-atât. E o experiență foarte bizară pentru un bărbat care n-a mai avut asemenea sentimente înainte. Vreau cu adevărat să-ți fac pe plac, vreau să fii fericită, îmi pasă ce crezi despre mine. Am fost nespus de șocat atunci când m-ai plesnit peste față, nu de furie, ci pentru că n-am putut suporta ideea că mă urai, că mă disprețuiai atât de mult.

În ultimele câteva zile, m-am străduit din greu să mă îndrept. Iar după seara asta o să încerc și mai mult. Mâine trebuie să mă duc la liturghie, să aprind o lumânare pentru *mamma* și să mă spovedesc. Apoi o s-o iau de la zero. Vreau să devin un om mai bun, Rosanna, încercă el s-o convingă, te rog spune că o să-i dai o șansă acestui nou Roberto!

Rosanna îl studie cu atenție, dar rămase tăcută.

– Nu crezi că te iubesc, nu-i așa? întrebă el, lăsându-se înapoi pe canapea.

– Cred că pur și simplu ești copleșit de emoții în seara asta.

– Tu... simți ceva pentru mine?

– N-am un termen care să descrie ceea ce simt, răspunse ea, prevăzătoare.

– Deci recunoști că simți ceva? o încurajă Roberto.

– Îți cunosc reputația și n-am îndrăznit să mă gândesc la ce anume simt pentru tine.

– Rosanna, îți spun adevărul. Sunt îndrăgostit de tine. Știu asta. O simt aici. În mine, spuse el atingându-și pieptul cu mâna. E teribil! Mă doare când nu ești cu mine. Mi-e dor să te văd, te visez noaptea...

– Acum trebuie să plec, Roberto. E foarte târziu și suntem amândoi extenuați, spuse Rosanna ridicându-se în picioare. Și ai nevoie de ceva timp ca să te obișnuiești cu pierderea suferită, adăugă ea cu blândețe.

– Rosanna, rămâi cu mine, o rugă el.

– Nu, răspunse ea, sărutându-l ușor pe frunte. Vorbim mâine-dimineață. Noapte bună, Roberto, șopti, iar apoi ieși din cameră.

Roberto rămase pe loc.

– O iubesc, spuse el, încercând să vadă cum suna. O iubesc, rosti și mai tare, bucurându-se de sunetul cuvintelor și de ușurarea simțită în timp ce le rostea.

Știa că nu era firesc să se simtă dintr-odată atât de euforic, când biata lui *mamma* zăcea moartă, la sute de kilometri

depărtare, însă nu se putea abține. Trăia un sentiment minunat și înspăimântător. Avea să se schimbe, *putea* să se schimbe. Rosanna îl făcea să fie o persoană mai bună. Seara aceea fusese un soi de eliberare. Îngenunche pe podea și-și rugă mama să-l ierte.

În cele din urmă, Roberto se îndreptă spre dormitor. Poate că, se gândi el, în noaptea în care mama lui murise, el se născuse din nou.

Soneria telefonului o trezi pe Rosanna dintr-un somn adânc.

– Da?

– Rosanna, Chris la telefon! Ai văzut ziarele?

– Nu, sunt încă adormită... adică sunt în pat.

– Atunci, sună la recepție și cere câte un exemplar din ziarele *The Times*, *The Telegraph* și *The Guardian*. În afară de câteva fotografii superbe, sunt acolo și articolele câtorva cronicari de obicei foarte sobri, care scriu foarte entuziast despre prestația ta de aseară. Am primit deja câteva telefoane de la BBC și de la vreo două publicații care apar duminica. Vor să te intervieveze cât mai curând posibil.

– Aha, spuse Rosanna.

– Nu pari foarte mulțumită. Poate că nu înțelegi importanța unor cronici de genul ăsta! Te-au numit „noua Callas". Ai făcut senzație, draga mea!

– Mă bucur, Chris, pe cuvânt, dar... ai auzit ce s-a întâmplat cu mama lui Roberto?

– Da. Sunt vești foarte proaste pentru el, dar mi-e teamă că viața merge înainte. Vrei să mă suni după ce te-ai dezmeticit, ca să-mi spui când te poți întâlni cu jurnaliștii? Sunt foarte nerăbdători. Rămân acasă în următoarea jumătate de oră. Felicitări, Rosanna! Pe curând!

Rosanna căzu înapoi pe perne, scoțând un suspin. O chinuia senzația de gol lăuntric și se întrebă cum se simțea Roberto. Seara trecută îi spusese că era pentru prima oară îndrăgostit – de

ea... Nu, se gândi Rosanna. Fusese tulburat de moartea mamei lui și nu gândise limpede. Probabil că acum avea să-și ceară scuze fiindcă fusese excesiv de afectat, iar relația lor urma să continue ca înainte.

Rosanna sună la recepție și ceru să-i fie trimise ziarele, iar apoi îl sună pe Chris și programă interviurile pentru după-amiază.

O oră mai târziu, lua micul-dejun. La un moment dat, auzi un ciocănit în ușă.

– Cine e? întrebă ea.

– Roberto!

Rosanna se ridică și se duse să deschidă ușa.

– *Cara!*

El o luă cu blândețe pe după umeri și o sărută tandru pe obraji.

– Intră!

– Mulțumesc.

Ea închise ușa, iar el o urmă la masa pe care se afla micul-dejun. Arăta obosit și gânditor, însă ciudat de împăcat cu sine, având în vedere evenimentele din seara trecută.

– Am fost la liturghie în dimineața asta, așa cum am zis. Mi-am mărturisit păcatele și m-am rugat pentru iertare. Mă simt purificat. Și mai mult decât atât, sunt hotărât să-i demonstrez mamei, care acum e acolo, în cer, că pot fi un om mai bun.

– Asta e bine, Roberto.

Rosanna îl privi cum clipea, hotărât să-și oprească lacrimile. După aceea, el luă un ziar de pe masă.

– Am citit recenziile. Cred că ți-ai făcut un nume la Londra, micuțo! Felicitări! spuse el aruncându-i un zâmbet plin de căldură.

– Și ale tale sunt bune, spuse ea, generoasă.

– Da, da, făcu el, fluturând din mână cu indiferență. Toate sunt la fel. „Ca întotdeauna, Roberto Rossini însuflețește

personajul Alberto cu personalitate sa deosebită și cu vocea sa remarcabilă." Știrile despre mine sunt deja expirate. Acum sunt interesați de tine. Pot să-ți dau un sfat?

– Desigur.

– Bucură-te de momentul ăsta. Bucură-te de fiecare secundă. Prima dată când ți se întâmplă e miraculos, de-a dreptul minunat. Și chiar dacă s-ar putea să revii la Covent Garden, iar cronicile despre tine să fie și mai extatice decât acum, le vei fi citit deja și n-o să-ți mai facă aceeași plăcere ca astăzi, spuse el, iar apoi îi studie fața cu atenție. Ești bucuroasă, nu-i așa?

– Da, bineînțeles că sunt. Adică am visat atât de mult la momentul ăsta! Acum, când se întâmplă, aproape că mă simt vinovată, oftă ea. Am atins celebritatea atât de ușor, iar alții nu primesc recunoașterea pe care o merită!

– Rosanna, o să fie cu miile cei care o să citească articolele despre performanța ta, o să vadă fotografiile tinerei vedete de operă și o să-și dorească să fie în locul tău! Dar ei nu văd prețul pe care trebuie să-l plătești, anii grei de muncă, izolarea, gelozia colegilor, presiunea pe care o presupune traiul în atenția publicului. Trebuie să faci față atât de multor lucruri, iar asta e greu, mai ales că ești atât de tânără!

– N-am nici un motiv de întristare, dar mă simt atât de lipsită de bucurie! spuse ea înghițind ca să scape de nodul care i se pusese în gât.

– Micuțo, aseară ai triumfat la Covent Garden, într-un rol pe care nu l-ai mai jucat niciodată. Astăzi, odată depășit momentul reprezentației, adrenalina s-a dus. Nu-i de mirare că te simți epuizată emoțional. Ești secătuită. Vino aici! E rândul meu să te consolez!

Roberto bătu cu palma pe locul de lângă el. Rosanna se ridică, înconjură masa și se așeză lângă el.

– Tu înțelegi, șopti ea.

– Sigur că da. Și sunt aici ca să am grijă de tine, răspunse el aplecându-se și dându-i o șuviță pe după ureche. Tot ce ți-am

spus azi-noapte e adevărat. Într-adevăr, am vorbit într-un moment de intensitate emoțională, însă chiar te iubesc, Rosanna Menici. Nu știu de ce sau cum, dar știu că e adevărat. Mă crezi?

– Nu știu, răspunse ea cu sinceritate.

– Ei bine, dacă-mi dai voie, o să te conving. Dar trebuie să-mi spui un lucru: am vreo șansă?

Ea îi studie chipul pe care se citea tulburarea și ridică din umeri.

– Nu mi-a plăcut prea mult de tine în ultima vreme, Roberto, dar în adâncul sufletului meu știu că te-am iubit întotdeauna.

– Atunci, am să te sărut, spuse el, iar apoi îi ridică bărbia, dar se opri înainte ca buzele lor să se întâlnească. Știi că asta o să ne schimbe amândurora viața. Nu mai există cale de întoarcere, Rosanna.

– Nu vreau să mă întorc din drum.

Apoi închise ochii și se abandonă în întregime sărutului.

Opera Metropolitană, New York

Deci, Nico, așa a început povestea mea și a lui Roberto. Am fost onestă atunci când i-am spus că nu-l plăcusem întotdeauna. Nu puteam fi de acord cu felul în care se purtase cu alte femei, fără nici o considerație față de sentimentele lor. Îl iubeam, îl iubisem întotdeauna. Nu eram atât de proastă încât să cred că n-avea să-mi pricinuiască dureri în viitor, însă realizam și că durerea ar fi fost mult mai mare fără el.

Am știut că soarta noastră era pecetluită încă de la acel sărut, că fuseserăm sortiți să fim împreună, indiferent de prețul pe care îl aveam de plătit. Nu-ți pot spune cât de frumoase au fost acele zile la Londra, când amândoi descopeream împreună ce însemna să fii îndrăgostit.

S-a spus că perechea pe care am făcut-o în Traviata *în acea lună august a fost una dintre cele mai bune care au existat vreodată. Am cântat amândoi susținuți de o pasiune adevărată și cred că lucrul ăsta ne-a purtat pe noi înălțimi. Avem undeva, acasă, o copie a înregistrării pe care am făcut-o pentru Deutsche Grammophon. Mă întristează faptul că n-o s-o poți auzi niciodată cu adevărat.*

Desigur, eram atât de absorbiți unul de celălalt, încât am dat prea puțină atenție la ceea ce credeau ceilalți. Și, ca să fiu cinstită, nu cred că ne-a păsat nici unuia de asta. Roberto știa că relația noastră avea să atragă atenția presei și m-a avertizat că trebuia să mă pregătesc să fac față urmărilor. Privind retrospectiv, faptul că nu ni se dăduse ocazia să vorbim despre dragostea noastră cu cei care ne erau dragi, înainte ca lumea întreagă să afle, avea să creeze multă durere.

Și, desigur, existau încă o sumedenie de lucruri pe care nu le știam despre Roberto...

CAPITOLUL 22

La o săptămână după primul lor sărut, Rosanna se trezi în brațele lui Roberto. Îi îndepărtă cu grijă brațul care îi înconjura talia, iar apoi se dădu jos din pat, își puse halatul și, mergând în vârful picioarelor, se duse în camera de zi. Trase perdelele, descuie ușile mari, de sticlă, și le deschise larg. Deși era dimineața devreme, soarele îi încălzea deja obrajii, iar cerul albastru și senin părea un semn de bun augur pentru restul zilei. Zgomotele venite de pe cheiul Embankment și de pe Tamisa, aflată dincolo de acesta, se ridicau spre ea. Oamenii își vedeau de treburile zilnice, absorbiți de propriile vieți. Rosanna ar fi vrut să strige la ei, să le spună ce i se întâmplase: că viața îi devenise dintr-odată un palpitant vârtej de fericire.

Se întoarse înăuntru și se duse la baie. Își studie fața în oglindă. Trăsăturile arătau exact la fel ca înainte, însă părea luminată pe dinlăuntru. Chiar dacă se simțea extenuată după spectacolul din seara trecută, ochii îi scânteiau, iar părul îi lucea. Era îndrăgostită de Roberto Rossini, iar el era îndrăgostit de ea.

Petrecuseră întreaga săptămână unul lângă altul. Deși împărțiseră patul, în primele două zile Roberto refuzase să facă dragoste cu ea, ca nu cumva Rosanna să creadă că asta era tot ce-și dorea de la relația care se înfiripase între ei.

În cele din urmă, Rosanna fusese nevoită să-l roage s-o facă. Cu o zi în urmă, părăsiseră apartamentul pentru prima oară și se bucuraseră de un prânz plăcut la Le Caprice.

Rosanna era convinsă că seara trecută interpretase ariile Violetei mai bine ca oricând, fiindcă sentimentele ei oglindeau cuvintele pe care le cânta. Interpretările lor ridicaseră întreaga sală în picioare, iar ovațiile fuseseră nemaipomenit de însuflețite.

Dintr-odată, un braț îi înconjură talia. Rosanna zări fața lui Roberto reflectată în oglindă.

– *Cara!* M-am trezit și nu erai lângă mine!

– Îmi pare rău. Te-am lăsat să dormi.

– Să nu pleci niciodată fără să-mi spui unde, spuse Roberto întorcând-o spre el. Vreau să știu tot ce faci, tot ce gândești!

– Chiar tot? îl tachină ea.

– Desigur.

– În momentul ăsta mă gândesc că aș vrea să ieși din baie, ca să pot s-o folosesc de una singură.

– Bine, bine, se învoi Roberto, mergând spre ușă. Să nu stai prea mult!

– Nu, n-o să stau. Și comandă micul-dejun, te rog. Mi-e o foame de lup.

– N-am văzut niciodată o femeie care să mănânce atât de mult! spuse el râzând, în timp ce închidea ușa.

Roberto traversă sufrageria, sună la room-service și comandă un mic-dejun englezesc complet, pentru două persoane. Apoi, pășind fără zgomot, se duse la ușa apartamentului, o deschise și recuperă teancul de ziare aflat pe jos. Se așeză pe canapea și răsfoi un tabloid.

VEDETE DE OPERĂ SE BUCURĂ DE PROPRIUL CÂNTEC DE DRAGOSTE

Fotografia îi înfățișa pe el și pe Rosanna ieșind de la Le Caprice, ținându-se de mână. Ea îl privea cu iubire nedisimulată. Roberto citi pasajul aflat sub titlu.

Chipeșul star de operă, Roberto Rossini, a fost văzut ieri la ieșirea dintr-unul din cele mai elegante restaurante din Londra ținându-se de mână cu colega lui de scenă, frumoasa și tânăra soprană italiană Rosanna Menici. Cei doi interpretează rolurile principale din La Traviata *la Covent Garden, cu sălile pline.*

Domnul Rossini e bine-cunoscut pentru aventurile lui amoroase și, așa cum reiese din fotografia pe care o publicăm, s-ar părea că a prins un nou fluture superb în plasa lui...

Roberto închise repede ziarul și îl ascunse sub canapea. Fusese atât de cufundat în noua lui plăcere, încât până atunci nu se gândise dincolo de moment. Chiar dacă era vorba de un ziar englezesc, știa foarte bine cum funcționa mass-media. Cea mai măruntă bârfă publicată la Londra urma să ajungă foarte repede pe prima pagină la Milano. Secretul ieșise la iveală. Povestea avea să se răspândească la Covent Garden până seara, urmând ca a doua zi să ajungă la Scala și la Paolo...

– Fir-ar! înjură el.

Îl ura pe editorialistul de cronică scandaloasă fiindcă minimalizase pe nedrept ceea ce simțea el pentru Rosanna. Prezumția că ea ar fi trebuit comparată cu fostele lui amante îi făcea sângele să fiarbă. Însă pe de altă parte, reacția era de așteptat. Nimeni n-avea nici un motiv să creadă că relația lui cu Rosanna ar fi fost diferită de cele care o precedaseră.

Însă *era* diferită. *Ea* era diferită. Roberto știa fără umbră de îndoială că găsise ceea ce căutase. Rosanna îi umpluse golurile, îl făcuse să se simtă întreg. Se plăcea pe sine atunci când era cu ea. Rosanna scotea la iveală tot ce era mai bun în el. Gândul ca ea să-l părăsească vreodată sau ca el să se întoarcă la felul în

care își trăise viața până în urmă cu câteva zile îi dădea fiori de groază.

Dar, medită el, Rosanna era încă atât de tânără! Îi despărțeau nu mai puțin de şaptesprezece ani. El ştia că Rosanna era la prima ei dragoste. Dacă ea l-ar fi folosit așa cum și *el* se folosise de altele, după care ar fi mers mai departe?

Roberto se lăsă pe spate și oftă. Știa că, odată ce se afla despre relația lor, aveau să fie mulți, mulți oameni care să încerce s-o descurajeze pe Rosanna să continue. Paolo de Vito, în special, n-avea cum să nu fie ofensat. Rosanna era protejata lui. Se comporta față de ea ca un tată posesiv și gândul că Roberto ar fi putut profita de ea îl umplea de furie.

– O, Doamne, te rog să mă ajuți s-o păstrez în viața mea, șopti el.

Iar apoi înțelese ce trebuia făcut ca s-o convingă pe Rosanna că relația lor era pentru totdeauna. Și ca să-și reducă la tăcere detractorii.

Avea să se însoare cu ea.

Ceva mai târziu în dimineața aceea, Roberto și Rosanna luară un taxi spre Mayfair.

– Spune-mi, te rog, unde mergem? întrebă Rosanna.

Era ca un copil, nerăbdătoare și plină de entuziasm. Roberto se gândi că, îmbrăcată în rochia ei simplă, de bumbac roz, chiar că arăta doar cu puțin mai matură decât un copil.

– Ai răbdare, *principessa*!

– Încerc, dar...

– Am ajuns, anunță el atunci când taxiul se opri pe New Bond Street.

– Unde? întrebă ea în timp ce el plătea şoferul.

– La Cartier, unul dintre cei mai buni bijutieri din lume. Vreau să-ți iau un cadou, răspunse Roberto.

O ajută să coboare din taxi și apoi intrară în magazin.

Rosanna rămase în prag, aruncând priviri temătoare la vitrinele de sticlă, care adăposteau o serie strălucitoare de bijuterii spectaculoase. Un domn mai în vârstă, îmbrăcat într-un costum închis la culoare, își făcu apariția lângă ei.

– Domnule, doamnă, pot să vă fiu de folos?

– Da, căutăm o bijuterie specială pentru minunata mea doamnă, răspunse Roberto, galant, arătând cu capul spre Rosanna.

– Înțeleg. Aveți ceva anume în minte?

– Am dori să vedem o selecție de inele, coliere și cercei.

– Desigur, domnule!

Bărbatul descuie niște vitrine și așeză pe masă câteva talere îmbrăcate în catifea, pe care se aflau patru coliere, precum și o sumedenie de inele și de cercei.

– Arată-mi dacă vezi ceva care-ți place, *principessa*, spuse Roberto, alegând el însuși un colier elaborat de aur, încrustat cu safire și diamante.

– Dar, Roberto, n-am nevoie de un...

– Șștt! făcu el, punându-i un deget pe buze. Nu e politicos să te plângi atunci când un bărbat vrea să-ți cumpere un cadou ca semn al afecțiunii pe care ți-o poartă!

Colierul fu prins la gâtul Rosannei, care se privi în oglindă.

– Mi se pare atât de greu! spuse ea răsucindu-și capul, stânjenită.

– Pot să vă sugerez piesa asta? E mai delicată și de aceea s-ar putea să fie mai potrivită pentru doamna.

Vânzătorul ținea în mâini un alt colier de aur, al cărui lanț, ușor ca o pană, susținea un singur diamant montat.

Rosanna îl încercă.

– O..., șopti ea întorcându-se pe o parte și pe alta și studiind felul în care diamantul i se cuibărise în deschizătura dintre clavicule.

– Arată cu desăvârșire rafinat, dacă îmi permiteți să spun așa, doamnă. Pot să vă arăt și piesele astea? întrebă vânzătorul

întinzându-le o pereche minusculă de cercei asortați și un inel frumos, cu un singur diamant.

Rosanna se întoarse spre Roberto, cu o expresie întrebătoare.

– Da, pune-ți și cerceii!

Ea îi încercă.

– Perfect! se bucură Roberto, zâmbind, iar apoi îi puse inelul cu diamant pe degetul mijlociu de la mâna stângă, însă văzu că era mult prea mare. Păcat, suspină el. Se potrivește atât de bine! Îți place?

Rosanna își întinse mâna în față și admiră felul în care piatra scânteia în lumină.

– E frumos, la fel ca și colierul și cerceii. Dar, Roberto...

– Ți-am mai spus că e nepoliticos să te plângi, spuse el, iar apoi se întoarse spre vânzător. Luăm cerceii și colierul!

– Foarte bine, domnule, răspunse acesta. Doamnă, permiteți-mi să vă ajut să scoateți bijuteriile, ca să le împachetez.

– Rosanna, de ce nu te duci la magazinul de pantofi de alături în timp ce eu plătesc? Ai spus că ai nevoie de pantofi noi.

– Bine, ne vedem acolo. Mulțumesc, Roberto!

Îl sărută pe obraz și ieși din magazin.

Zece minute mai târziu, Roberto ieși din magazinul Cartier mai sărac cu douăzeci de mii de lire sterline, dar fericit că reușise să-și atingă scopul fără să-i stârnească bănuieli Rosannei. Inelul urma să fie micșorat, iar toate bijuteriile aveau să fie livrate la Savoy mai târziu în ziua aceea.

Deschise ușa magazinului vecin și o găsi pe Rosanna încercând o pereche de pantofi eleganți de seară, cu tocuri înalte. Se ridică în picioare și păși spre el, nesigură, pe covorul gros.

– Ce zici?

– Cred că-ți fac picioarele și mai lungi decât sunt. Arăți de parcă aproape că ai crescut mare, o tachină el. O să-i luăm pe aceștia, îi spuse apoi vânzătoarei.

După ce Roberto cumpără pantofii, o luă de braț pe Rosanna și ieșiră din magazin.

– O, Roberto, n-am primit niciodată asemenea cadouri! Îți mulțumesc atât de mult! exclamă Rosanna aruncându-se de gâtul lui și bombardându-l cu sărutări.

– Iar acum ai nevoie de niște haine noi. Mergem la Harrods.

Roberto opri un taxi și urcară în el.

– Garderoba ta e un dezastru, continuă el, şi nu pot fi văzut cu o femeie îmbrăcată ca vai de lume. Asta mi-ar strica imaginea, o necăji el pe Rosanna.

– Crezi că mă îmbrac prost?

– Nu, nu cred că te îmbraci prost, cred că mai degrabă nu-ți pasă *cum* te îmbraci. E cu totul și cu totul altceva. Trebuie să înveți, cu tot riscul de a deveni o înfumurată. Acum ai o imagine publică, ceea ce te silește să trăiești la înălțimea ei.

– Dar nu mă interesează hainele! se apără Rosanna.

– *Principessa*, ești o fată foarte frumoasă! Ai picioare lungi, drepte, spuse Roberto plimbându-și mâna de-a lungul coapsei ei, o talie subțire, adăugă el cuprinzând-o de mijloc, sâni mari, minunați...

– Oprește-te! chicoti Rosanna.

– ... și o față atât de frumoasă! adăugă el, sărutând-o pe buze. Trebuie să înveți să-ți pui în valoare însușirile, pentru tine și pentru bărbatul care te iubeşte. Ei, am ajuns!

Îl plăti pe şofer și apoi o conduse pe Rosanna în magazin.

În următoarea oră ea defilă prin fața lui Roberto îmbrăcată într-o varietate de haine de zi și de seară, în timp ce el ședea pe un scaun aurit și-și dădea verdictul pentru fiecare dintre toalete.

– Nu, spuse el la un moment dat, clătinând din cap, asta te face să arăți ca iubita mea *nonna*, preasfânta mea bunică!

Rosanna luă o pălărie de pe un raft și şi-o puse pe cap. Era atât de mare, încât îi acoperea fața până la bărbie.

– Aha, femeia fără cap! exclamă Roberto râzând, fiindcă ea își întinsese brațele înainte şi se îndrepta spre el. Du-te de

aici, fetițo, și găsește-ți niște haine care să fie la fel de fermecătoare ca tine! o îndemnă el smulgându-i pălăria de pe cap și sărutând-o în joacă.

În cele din urmă, Rosanna găsi cinci toalete care obținură aprobarea lui Roberto. Acesta plăti pentru ele, iar apoi o duse la raionul de lenjerie intimă.

– Cred că sunt foarte îndrăgostit de tine din moment ce încă te găsesc atrăgătoare, având în vedere starea lenjeriei tale de corp, o tachină el. Deci, o să cumpărăm o lenjerie care să-ți pună în valoare trupul minunat.

Îi dezmierdă rotunjimea suplă a șoldului în timp ce se mișcau împreună printre rafturi și luă de pe ele fâșii delicate de mătase, pe care ea trebuia apoi să le încerce.

În cele din urmă, încărcați cu plase și cutii, își croiră drum spre etajele de jos. La parter, Roberto se opri să admire o eșarfă bărbătească, decorată cu linii șerpuite.

– Tipic englezească, cugetă el cu voce tare.

– Îți place? îl întrebă Rosanna.

– Da, îmi place.

– Atunci, ți-o cumpăr, spuse ea, grăbindu-se spre casa de marcat înainte ca el s-o poată opri. Poftim, spuse ea venind înapoi, triumfătoare, și-i legă eșarfa la gât.

El pipăi ușurel eșarfa.

– E cel mai frumos cadou pe care l-am primit vreodată! Îți mulțumesc, *cara*!

După un prânz lung la Savoy Grill, petrecură o după-amiază liniștită pe malurile înverzite ale grădinilor Victoria Embankment, care dădeau spre Tamisa, plimbându-se braț la braț precum toate celelalte cupluri din jur.

– Poți să mă aștepți cinci minute aici? o întrebă Roberto. Trebuie să mă întorc în apartament ca să dau un telefon.

Rosanna dădu din cap în semn că era de acord, închizând ochii ca să se ferească de lumina orbitoare a soarelui.

– Sigur că da! E atât de frumos aici!

– Nu te mișca! îi ceru el pe un ton imperios, iar apoi se repezi în direcția hotelului.

Ea se lăsă pe spate, bucurându-se de senzația soarelui pe piele şi de textura plăcută a ierbii de pe pajiştea proaspăt tunsă, peste care își trecu degetele. Ar fi vrut să oprească timpul, să păstreze momentul acela pentru totdeauna. Orice s-ar fi întâmplat în viitor, ştia că avea să-şi aducă mereu aminte cum se răsfățase la soare, aşteptându-l pe Roberto să se întoarcă la ea.

După câteva minute, simți cum degetele lui îi atingeau obrazul și simți mirosul familiar al aftershave-ului pe care-l folosea el.

– Te rog să nu deschizi ochii! Vreau să-ţi spun ceva şi n-aş vrea să vezi nimic atât timp cât vorbesc. Te iubesc, Rosanna Menici! N-am idee ce s-a întâmplat cu noi doi de când am ajuns aici, la Londra. Tot ce știu e că m-am schimbat. Parcă sunt altcineva. Nu sunt doar fericit, sunt extatic. Nu vreau să pleci niciodată de lângă mine.

Roberto făcu o pauză, sorbindu-i din priviri chipul frumos și genele lungi, negre, răsfirate în evantai deasupra pomeților.

– *Cara*, vreau să fii soția mea!

Rosanna simți cum Roberto îi lua degetul și-i punea pe el un inel.

– Dacă mă respingi, mă întorc în apartament și mă înec în cadă, o amenință el în glumă. Iar acum, poți să deschizi ochii!

Rosanna se uită mai întâi la Roberto, apoi la diamantul de pe inelarul ei. Lăsă să-i scape un sunet de surpriză.

– Dar cum...?

– Bunul domn de la Cartier l-a modificat ca să ți se potrivească. Rosanna, te rog, lasă inelul! Sunt un bărbat care suferă! Ce ai de zis?

Ea își studie inelul, tăcută, privind cum soarele se reflecta în el. O năpădiră tot felul de emoții contradictorii. Pe de o parte, se simțea euforică, iar pe de altă parte se întreba dacă nu cumva ar fi fost nebună să accepte, având în vedere trecutul lui complicat.

Roberto îi citi gândurile.

– *Cara*, crede-mă, n-am simțit niciodată așa ceva, insistă el. În adâncul sufletului meu, știu că e ceva bun, că e nevoie să se întâmple. Am realizat că cea mai bună șansă de a fi fericiți e să ne petrecem restul zilelor împreună. Te cer de soție fiindcă ăsta e felul meu de a vă dovedi, ție și lumii întregi, că dragostea noastră e veșnică!

Rosanna evită să-l privească și continuă să studieze inelul.

– Chiar crezi asta, Roberto? Nu crezi că s-ar putea să te răzgândești? Așa cum ai făcut-o cu toate celelalte femei?

– Înțeleg că ai nevoie să pui întrebările astea, din pricina trecutului meu vicios, însă dragostea m-a schimbat. *Tu* m-ai schimbat. Vrei să te rog în genunchi, Rosanna?

– Ți-am spus că am scris cândva în jurnalul meu că o să mă mărit cu tine, șopti ea întâlnindu-i privirea în cele din urmă. Cred că sunt o fată deșteaptă! Profeția mi se adeverește.

– Asta înseamnă că îmi accepți cererea?

– Da, o să fiu soția ta, însă doar dacă îmi juri acum că n-o să mai fie niciodată alte femei.

– Nu, niciodată. Niciodată! Te rog să mă crezi!

– Roberto, spuse Rosanna, ai cărei ochi străluciră de o durere subită, te previn că, dacă mă înșeli *vreodată*, te părăsesc și nu mă mai întorc niciodată la tine!

– *Cara*, să nu te îndoiești de mine! Niciodată n-o să fie nimeni altcineva. Te rog, nu fi atât de tristă! Vorbim despre fericire, nu? N-am mai cerut pe nimeni în căsătorie până acum.

– Știu. Și asta mă sperie. Poate că ar trebui să mai așteptăm...

– Nu! Eu sunt sigur, spuse Roberto luând-o în brațe. *Amore mio*, o să te iubesc și o să te protejez întotdeauna. N-o să regreți, îți promit!

O sărută cu tandrețe, iar apoi o strânse atât de tare la piept, încât ea de abia putu să respire. Rosanna știa că nu mai era nimic de făcut, chiar dacă și-ar fi dorit s-o facă. Roberto Rossini fusese întotdeauna destinul ei.

CAPITOLUL 23

– *Bastardo, bastardo!*[1]

Secretara lui Paolo intră repede în biroul lui.

– Ce s-a întâmplat, *signor* de Vito?

– Iartă-mă, Francesca, sunt furios din pricina a ceea ce am citit în ziar!

Francesca dădu din cap, neliniștită, iar după aceea ieși din încăpere.

Paolo își trecu o mână prin păr, studiind fotografia cu Rosanna și Roberto care ieșeau de la Le Caprice.

– De ce, Rosanna, de ce? gemu el.

Ridică receptorul și formă numărul hotelului Savoy, la Londra.

– Aș dori să vorbesc cu *signorina* Menici. Puteți să-mi faceți legătura? îl întrebă el pe recepționer. Vă mulțumesc!

Câteva minute mai târziu, recepționerul îl informă pe Paolo că *signorina* Menici nu răspundea.

– Înțeleg.

Paolo se uită la ceas. În Anglia era doar ora opt și jumătate. Ghici unde trebuia să fi fost Rosanna și se întrebă dacă

---

[1] Ticălosul (în limba italiană în original)

nu cumva ar fi trebuit să-i ceară recepționerului legătura cu apartamentul lui Roberto.

– Ați putea s-o rugați pe *signorina* Menici să-l sune pe Paolo de Vito atunci când are vreme, vă rog?

– Desigur. La revedere, domnule!

La rândul ei, Donatella văzu fotografia din ziare. Izbucni în lacrimi, apoi își șterse ochii și se plimbă de colo până colo prin sufragerie, clocotind de toată furia de care era capabilă o femeie batjocorită.

Roberto era la Londra de trei săptămâni, iar ea încercase să-l contacteze de multe ori la Savoy. Avea să-i dea vești bune. În timp ce ea și Giovanni fuseseră la New York, acesta din urmă se arătase de acord cu cererea ei de separare. Acceptase chiar ca, în viitor, să ia în considerare un divorț. Păruse remarcabil de calm în privința asta și nu se certaseră prea mult.

După ce se întorsese la Milano, Donatella se grăbise să se ducă la apartamentul lui Roberto, convinsă că puteau fi în sfârșit împreună, însă fusese uimită să găsească acolo un agent imobiliar, care măsura camerele. Acesta îi spusese că apartamentul urma să fie vândut complet mobilat și că n-avea nici o idee despre locul în care avea să locuiască Roberto în viitor. Donatella se întorsese la Como fierbând de furie. De ce nu-i spusese Roberto de iminenta lui mutare? De ce nu-i răspunsese la telefon?

În acea seară, Giovanni fusese deosebit de amabil. O întâmpinase zâmbindu-i și-i dăruise un colier de perle. Ea reușise să-și ascundă suferința și pretinsese că planurile ei de plecare erau încă inevitabile. Dar asta se întâmplase înainte de acea dimineață, când văzuse în cele din urmă dovada de care se temuse în tot acest timp. Roberto își luase o nouă iubită.

În încercarea de a-și descărca furia, Donatella aruncă pe jos o statuetă scumpă de jad. Însă aceasta ateriză nevătămată pe covorul gros, de Aubusson. Încercă să se consoleze cu gândul

că relația lui Roberto cu Rosanna Menici era, probabil, o ultimă aventură înainte ca el să se întoarcă la ea cu coada între picioarele lui musculoase, cerându-și iertare și promițându-i că n-o să mai greșească niciodată. La urma urmei, Roberto nu se căsătorise cu fata aceea.

– Nu-mi face asta, Roberto, te rog! Te iubesc, gemu ea în timp ce îngenunchea ca să ridice statueta.

Nu era mare lucru de făcut până la întoarcerea lui Roberto la Milano. Fusese pregătită să renunțe la multe pentru domnul Rossini. Și n-avea de gând să-l lase să plece fără luptă.

– Carlotta, Carlotta, uite! Aici! exclamă Marco Menici întinzând ziarul pe una dintre mesele din cafenea. Vezi, în fotografia asta apar Rosanna și Roberto Rossini!

Carlotta se opri din curățat podeaua cafenelei, sprijini mopul de perete și se uită la fotografie peste umărul tatălui ei. Citi cuvintele de dedesubt și se ținu de spătarul unui scaun ca să nu cadă din picioare.

– Cine ar fi crezut? Sunt o pereche frumoasă, nu-i așa? Gândește-te cum ar fi dacă Rosanna s-ar căsători cu fiul celor mai buni prieteni ai noștri!

– Da, tată, ar fi într-adevăr remarcabil. Dar trebuie să-mi văd de treabă. Se face târziu și mai am de mers la cumpărături.

Carlotta înșfăcă mopul și se îndepărtă, iar Marco se duse la bucătărie. De îndată ce tatăl ei ieși din încăpere, Carlotta gemu de durere. Roberto și Rosanna...

– Nu! Nu se poate întâmpla așa ceva! scânci ea.

Mai târziu în ziua aceea, Carlotta se duse la biserică. Intră, aprinse o lumânare pentru *mamma* și îngenunche ca să se roage. Se întoarse apoi la cafenea, simțindu-se puțin mai calmă. În ziare erau publicate mereu fotografii în care Roberto Rossini apărea alături de diferite femei; cu siguranță că Rosanna era doar una dintre ele, iar relația avea să se destrame mai devreme sau mai târziu, nu-i așa?

Luca... și-ar fi dorit să poată vorbi cu Luca. În lumea lui închisă, la seminarul din Bergamo, mai mult ca sigur că nu văzuse fotografia. Trebuia să-i scrie, să-i ceară sfatul. Iar el urma să-i spună că totul avea să fie bine. Carlotta urcă în dormitorul ei, scoase o foaie de hârtie, luă un stilou și începu să scrie.

Două săptămâni mai târziu, personajele care declanșaseră atât de multe emoții puternice se îndreptau cu un taxi spre oficiul de căsătorii din Marylebone. Roberto strângea mâna miresei într-a lui, iar atunci când mașina se opri în fața scării oficiului, el coborî primul. Nu spusese despre logodnă nimănui altcuiva în afară de Chris și programase căsătoria civilă pentru ora nouă și jumătate dimineața, gândindu-se că era mai puțin probabil ca el și Rosanna să fie reperați. Ultimul lor spectacol la Covent Garden avusese loc cu o seară în urmă. Peste trei ore, ei doi aveau să fie în avion, zburând spre Paris, iar după aceea... ei bine, Roberto plănuise să-și ducă proaspăta soție într-un loc secret, în care să rămână trei săptămâni întregi, nedescoperiți de paparazzi. Nu era încă pregătit s-o împartă pe Rosanna cu nimeni.

– Drumul e liber, constată el.

O ajută pe Rosanna să iasă din taxi, după care se grăbiră să urce pe scări.

Înăuntru îi aștepta Chris Hughes, zâmbitor.

– Ești frumoasă, Rosanna, spuse el sărutând-o pe obraji, iar apoi îi strânse cu căldură mâna lui Roberto. Am adus-o pe secretara mea, Lisa, pe post de martor. S-a dus până la toaletă.

– Bun, bun, aprobă Roberto, dând din cap. Înțelegi, nu? Vrem doar câteva săptămâni de pace înainte ca ziarele să afle despre căsătoria noastră.

– Desigur. O, uite că vine! exclamă el arătând spre o femeie tânără și subțirică, care cobora scările, venind spre ei.

– Îți mulțumesc pentru ajutor, Lisa, spuse Roberto strângând mâna fetei. Trebuie să ții totul în secret, bineînțeles!

– Absolut, aprobă ea pe un ton timid. Cred că e foarte romantic!

– Bine, haideți să-i dăm bătaie! Trebuie să prindeți avionul, la fel și eu, spuse Chris, grăbit.

– Bună dimineața! Intrați, vă rog! îi invită ofițerul stării civile, care tocmai ieșise din biroul lui.

Cei patru îl urmară într-o încăpere alăturată, care era mobilată cu o masă și cu trei rânduri de scaune așezate vizavi de aceasta. Ofițerul le ceru martorilor să se așeze, iar apoi îi invită pe mireasă și pe mire să vină în față.

Stând în fața mesei alături de Roberto, Rosanna se simți tristă că nimeni din familie sau dintre prieteni nu putea fi alături de ea în acel moment cu totul deosebit. Dar Roberto insistase să se căsătorească înainte de a părăsi Londra.

– N-avem nici un motiv să nu organizăm mai târziu o ceremonie așa cum se cuvine, *cara*, la care să-i invităm pe prietenii noștri și pe membrii familiei, însă nu vreau să-ți dau ocazia să te răzgândești. Sau celorlalți, să te convingă s-o faci, adăugase el pe un ton sumbru.

Luca, *papa*, Carlotta, Abi, Paolo, Luigi... Rosanna se gândi la toți în timp ce asculta cuvintele care o legau în mod oficial și legal de Roberto pentru tot restul vieții. Știa că aveau să se simtă cu toții foarte răniți fiindcă nu le spusese, însă nu se putuse face nimic.

Rosanna repetă jurămintele după ofițerul stării civile, iar Roberto îi zâmbi ca s-o încurajeze. Apoi proaspătul ei soț îi puse inelul pe deget.

– Și cu asta, declarăm ceremonia încheiată, spuse ofițerul zâmbindu-le larg. Acum sunteți domnul și doamna Roberto Rossini! Permiteți-mi să fiu primul care vă felicită.

– Vă mulțumesc! răspunse Roberto, strângându-i mâna ofițerului. Pot să am încredere că o să păstrați discreția?

– Desigur! Dacă aș avea o liră pentru fiecare cuplu clandestin pe care l-am căsătorit, aș fi un om bogat. Buzele mele sunt

pecetluite. Iar acum, cu riscul de a suna excesiv de tradiționalist, cred că ar trebui să vă sărutați mireasa, îl încurajă ofițerul.

– Bineînțeles! Cum aș putea să uit? spuse Roberto aplecându-se spre Rosanna, ale cărei buze le sărută cu tandrețe.

– Dacă sunteți gata să semnați în registru atât dumneavoastră, cât și martorii, atunci am încheiat, conchise ofițerul stării civile.

Zece minute mai târziu, Roberto și Rosanna luau un taxi oprit de Chris.

– Să aveți o lună de miere minunată, oameni buni! le ură agentul în timp ce închidea portiera.

– Așa să fie, Chris! Știi unde ne găsești, însă doar dacă e ceva foarte urgent! strigă după el Roberto prin fereastra deschisă a mașinii.

– Desigur! Dar trebuie să-mi spuneți unde și când vreți să comunicați minunata veste. Și pregătiți-vă pentru o furtună de interes mediatic, în special din direcția Milano, declară Chris, ridicând din sprâncene cu un aer plin de subînțeles. Ne vedem după ce vă întoarceți la Londra! încheie el, fluturând din mână în urma taxiului.

– Ei, *signora* Rossini, am făcut-o! îi spuse Roberto, zâmbind, proaspetei lui soții.

– Da, m-am măritat cu un bărbat bătrân, glumi Rosanna împletindu-și degetele cu ale lui.

– Atunci, de îndată ce ajungem la Paris, o să-ți arăt cât de tânăr mă faci să mă simt, promise el, sărutând-o cu blândețe pe frunte.

– O să fie prima dată când faci dragoste cu o femeie căsătorită? îl întrebă Rosanna, bucurându-se de mângâierile lui.

– Sigur că da, murmură Roberto. Sigur că da.

După ce ajunseră la Paris, fură conduși cu o limuzină la hotelul Ritz.

– Bine ați venit, *monsieur et madame*! Vă rog să mă urmați. Apartamentul dumneavoastră a fost pregătit, spuse managerul hotelului, iar, îndată după aceea, îi invită să urce cu liftul.

Intrând în apartament, Rosanna, uimită, își pierdu suflul preț de câteva clipe. Camera de zi era elegantă și împodobită cu mobilă ornamentată. Draperiile grele, de damasc auriu, încadrau, din podea până în tavan, ferestrele înalte. Acestea dădeau spre Place Vendôme.

– Ăsta-i începutul celei mai frumoase luni de miere, *signora* Rossini! spuse Roberto în timp ce luă o sticlă de șampanie dintr-o frapieră și-i scoase dopul.

Rosanna luă paharul întins de el.

– *Principessa*, vreau să-ți spun că m-ai făcut cel mai fericit bărbat din lume. În cinstea noastră!

– În cinstea noastră!

Paharele lor se atinseră. După aceea, Roberto o conduse în dormitor, unde îi cuprinse fața în palme și începu s-o sărute.

– *Ti amo*, te iubesc, draga mea!

Mâinile lui începură să-i desfacă nasturii bluzei. Apoi i-o făcu să-i alunece de pe umeri și-și plimbă buricele degetelor peste contururile catifelate ale sânilor ei, abia atingându-i pielea. Se lăsară împreună pe pat, într-o îmbrățișare strânsă.

Mai târziu, pe când stăteau goi, cu picioarele împletite peste cearșafurile mototolite, Roberto îndepărtă cu blândețe o șuviță de păr din ochii Rosannei, care se ridică într-un cot și se uită la el de sus.

– Mi-e foame, anunță ea.

– Atunci o să sun la recepție ca să le cer să ne trimită ospățul nostru de nuntă. Poate niște *foie gras*[1] și niște *filet mignon*[2] proaspăt?

---

[1] Specialitate franțuzească preparată din ficat de gâscă sau rață

[2] Denumire franțuzească a mușchiulețului de vită sau de porc

– Cred că aş vrea nişte paste, răspunse Rosanna ridicând din umeri.

– Paste! exclamă Roberto, dându-şi ochii peste cap. Eşti la Ritz, în Paris, capitala culinară a lumii, şi vrei paste?!

– Da. O farfurie mare de paste şi o salată! Iar tu ar trebui să ai grijă de talia ta, îl sfătui ea în timp ce-l îmbrăţişa peste piept. Nu vreau un soţ cu colăcei!

Roberto îşi supse stomacul, luându-şi o mină rănită.

– Crezi că sunt gras?

– Nu, dar cred că, la fel ca oricare alt bărbat de vârsta ta, trebuie să ai grijă.

– Nu m-am căsătorit decât de câteva ore şi nevasta mă pune deja la regim! Eu zic că în seara asta prăznuim; poate că mâine postesc.

Roberto se îndreptă spre telefon ca să sune la room-service, în timp ce Rosanna se duse la baie ca să facă un duş. După ce mâncară, se urcară în pat, în aşternuturile moi, şi rămaseră culcaţi, privind la frumoasa pictură murală de pe tavan. Mâna lui Roberto îi dezmierda, leneşă, corpul gol.

– *Cara*, ştiu că spun asta adesea, însă tu m-ai făcut să fiu alt om. Înainte ca noi doi să facem dragoste, credeam că iubirea şi sexul sunt două lucruri diferite. Înţeleg acum, în cele din urmă, de ce e posibil să-i fii credincios unei singure persoane. Odată ce ai trăit ceea ce trăim noi, n-ai nevoie să mai cauţi plăcere în altă parte.

– Îi mulţumesc Domnului că simţi astfel şi mă rog să fie aşa mereu, murmură Rosanna.

– *Principessa*, înţelegi că mulţi o să-ţi spună că ai făcut un lucru stupid?

– Da, Roberto, ştiu.

– Că mulţi o să spună că lupul nu-şi schimbă năravul? Că relaţia noastră n-are cum să dureze?

– Da.

– Te rog, Rosanna, ca, orice ai auzi despre mine în viitor, să-ți amintești de momentul ăsta. Amintește-ți cum m-am uitat la tine și cum ți-am spus cât de mult te iubesc, câtă nevoie am de tine. Ai intrat în inima mea și o să rămâi acolo până în ziua în care o să mor. Spune-mi că n-o să lași să intervină nimic între noi!

– Atât timp cât mă poți privi în ochi așa cum o faci acum și dacă n-o să mă minți niciodată, crede-mă că o să fim mereu împreună, promise Rosanna cuibărindu-se în brațele lui, gata să adoarmă. *Caro*, după ce ne întoarcem din luna de miere, putem să facem o vizită la Napoli înainte să ne întoarcem la Londra? îl întrebă ea, moleșită de somn. Mă simt foarte prost că nu le-am spus alor mei despre căsătorie. Am putea merge și la Milano, ca să-l vedem pe Paolo.

– Eu... da, dacă avem vreme.

– Mâine putem vizita un pic Parisul? șopti ea. N-am mai fost niciodată aici.

– Da, dacă avem grijă să ne deghizăm ca să nu ne recunoască ticăloșii ăia de paparazzi, răspunse el, iar fața i se înăspri pentru o clipă, înainte de a adăuga cu blândețe: Apoi o să te duc pe sus într-un loc unde nimeni nu ne poate găsi. Somn ușor, *amore mio*!

Roberto se întinse peste pat și stinse lumina. Era obosit, dar somnul nu-i venea. În cele din urmă, auzind respirația egală a Rosannei, se ridică din pat și se duse la fereastră. O deschise și lăsă aerul răcoros al nopții să intre în camera înăbușitoare. Parisul era încă plin de forfotă, chiar și la ora două noaptea.

„Dacă n-o să mă minți niciodată..."

Roberto se simți neliniștit și nesigur. De fiecare dată când Rosanna vorbea despre întoarcerea în Italia, bătăile inimii i se accelerau. Și mai era un alt gând care nu-i dădea pace, o confesiune pe care știa că ar fi trebui să i-o facă, pentru ca nu cumva ea să descopere singură adevărul. Într-o seară fierbinte de vară, cu mult timp în urmă, la Napoli... Roberto clătină din

cap. Ea l-ar fi urât pentru asta, mult mai mult decât îl urâse pentru ceea ce îi făcuse lui Abi.

Nu-i rămânea decât să se roage ca prostia lui de până atunci să nu-i ruineze viitorul alături de femeia pe care o iubea.

În după-amiaza următoare, în timp ce se plimbau de mână în grădinile Tuileries, un tânăr fotograf cu ochi de vultur îl zări pe Roberto, în ciuda pălăriei și a ochelarilor lui negri. Stând în spatele unui tufiș, își reglă puternicul teleobiectiv al aparatului de fotografiat și apropie cadrul, chiar în momentul în care Rosanna își pusese brațele în jurul umerilor lui Roberto, sărutându-l. Obturatorul se închise de douăsprezece ori înainte ca buzele lor să se despartă. Fotograful îi urmări de la o distanță sigură în timp ce se plimbau, sărind în spatele tufișurilor de fiecare dată când lua câte un cadru. Nici unul dintre ei nu observă nimic, în ciuda faptului că noaptea trecută Roberto însuși o avertizase pe Rosanna despre o asemenea posibilitate.

Mai târziu, în timp ce privea cum se developau fotografiile în laboratorul ziarului său, tânărul fotograf observă cele două inele de pe inelarul mâinii stângi al Rosannei Menici, nevenindu-i să creadă ce noroc avusese. Verifică în grabă fototeca și observă că la Londra, în urmă cu trei săptămâni, mâna Rosannei fusese lipsită de bijuterii. Alergă pe coridor cu fotografiile abia uscate și bătu frenetic la ușa redactorului de știri. În douăzeci de minute, un jurnalist fu trimis la Londra ca să descopere adevărul.

CAPITOLUL 24

Donatella se holbă, uluită, la titlul din ziar.

– Nu! Nu! gemu ea.

Reciti articolul, apoi urlă de furie. Examină fața Rosannei, încercând să-i găsească vreun defect. Supărarea ei deveni și mai cumplită atunci când nu reuși să descopere nimic. Rosanna era frumoasă și, după toate relatările, extrem de talentată. Mai mult decât atât, era foarte tânără. Donatella o ura pentru asta.

Probabil că aventura celor doi începuse înainte ca ei să fi plecat de la Milano. Asta ar fi explicat vânzarea apartamentului și refuzul lui Roberto de a-i răspunde la telefon. O, da, în timp ce ea, Donatella, îi vorbea despre planurile ei de a se muta împreună cu el, Roberto își aranja viitorul alături de Rosanna.

Sfâșiată între furie și durere, Donatella își petrecu ziua îmbătându-se treptat. După ce ajunse acasă, Giovanni o găsi adormită pe canapea.

Ridică ziarul de pe jos, se uită la fotografie și citi textul de sub ea.

Roberto Rossini era într-adevăr un bărbat cu capul pe umeri.

Odată ajunsă la seminar, Carlotta fu condusă într-o mică încăpere cu pereții văruiți și goi, împodobiți doar cu un crucifix. Singura ferestruică era închisă cu gratii, ca o celulă de

închisoare. Chiar dacă ziua era una călduroasă, în încăpere era frig și mirosea a umezeală. Carlotta se scutură și se așeză pe unul dintre scaunele spartane de lemn. Ușa se deschise după cinci minute de așteptare.

– Luca! O, Luca!

Carlotta se ridică în picioare și se aruncă, plângând, în brațele fratelui ei.

– Haide, nu plânge! o rugă el, mângâindu-i părul. Ce-i cu tine?

Carlotta se deprinse din îmbrățișare și încercă să se adune. Se forță să zâmbească și-și șterse ochii de lacrimi.

– Îmi pare rău că am venit la seminar, dar n-am știut ce altceva să fac.

– I-ai spus lui *don* Giuseppe că e o urgență, îi răspunse Luca, încordat. Carlotta, n-avem mult timp la dispoziție! Spune-mi, te rog, ce s-a întâmplat?

– Ai primit scrisoarea mea?

– Da, și ți-am spus să nu te îngrijorezi. Roberto nu e genul de bărbat care să se însoare. E nenorocul Rosannei că s-a lăsat atrasă într-o relație cu el, dar...

Luca se opri în mijlocul frazei, uitându-se, uluit, la ziarul pe care i-l puse în față Carlotta.

– N-ai dreptate, Luca! spuse Carlotta, prăbușindu-se pe un scaun. Ce-o să fac acum? Ar fi trebuit să-i spun de multă vreme lui Roberto despre Ella, iar lucrurile nu s-ar fi întâmplat în felul ăsta. O, *mamma mia*, ce-am făcut, ce-am făcut? se jeli ea, începând să plângă cu suspine.

– Carlotta, ai făcut ceea ce ai crezut că era mai bine pentru copil și pentru familia ta! N-aveai de unde să știi ce urma să se întâmple.

Luca, atât de sigur de obicei în legătură cu voia Domnului, se trezi acum că nu mai știa ce să creadă. Încercă să fie rațional.

– Dacă îi spui Rosannei, s-ar putea ca asta să-i distrugă căsnicia chiar înainte de a începe. Dacă nu-i spui, atunci trebuie să păstrăm secretul toată viața.

– Dar putem face asta? E sora noastră! Of, ce situație fără ieșire! exclamă Carlotta plecându-și fruntea. N-am fost pedepsită destul pentru greșeala mea? Iar acum... să se întâmple așa ceva?

– Carlotta, Carlotta, se strădui s-o consoleze el, te rog, încearcă să crezi că Domnul are căile sale!

– Încerc, Luca, încerc în fiecare zi când lucrez la cafenea. Nu trăiesc decât pentru Ella, dar atunci când mă gândesc că singurul lucru pe care l-ar putea avea în viitor e o viață ca a mea, mă întreb dacă are sens să merg mai departe. Inima îmi e strivită de vinovăție. I-am înșelat pe Ella și pe tata, iar acum, și pe Rosanna!

Se auzi o bătaie în ușă.

– Vin în câteva minute! strigă Luca.

Luă mâinile surorii lui și-i spuse:

– Carlotta, trebuie să plec. Cred că situația nu e chiar atât de rea pe cât pare. Până una-alta, noi suntem singurii care cunosc secretul ăsta. Nu există nici o altă cale ca Rosanna să afle. Câteodată e mai bine să păstrezi secretele. Sora noastră o să aibă destule de înfruntat. S-a măritat cu un bărbat foarte... dificil. Dumnezeu să mă ierte, dar s-ar putea ca mariajul lor nici să nu dureze. Ține minte, dacă Rosanna află, atunci trebuie să afle și Roberto, și *papa*, și, cel mai important, Ella!

– Zici că n-ar trebui să fac sau să spun nimic?

– Da, cred că așa e cel mai bine. În cele din urmă însă, tu ești cea care trebuie să decidă.

Se auzi o nouă bătaie în ușă.

– Trebuie să plec, spuse Luca și o sărută cu căldură pe ambii obraji. Încearcă să nu te agiți! Spune-le lui *papa* și Ellei că-i iubesc. Cum le merge?

– Amândoi sunt bine, răspunse Carlotta, dând din cap ca să-și întărească spusele. Tuturor ne e dor de tine. Și de Rosanna.

– Știu. Și tu trebuie să ai grijă de tine. Ești foarte slabă, prea slabă! Domnul fie cu tine, Carlotta. *Ciao, cara!*

Luca văzu pe fereastră cum sora lui ieșea pe porțile seminarului. Umerii îi erau încovoiați, iar disperarea i se citea pe față de la o poștă. Pe când erau tineri, fusese atât de sigur că Rosanna era cea care avea să aibă mereu nevoie de protecția lui! Dar se părea că acea soră era, de fapt, Carlotta.

După o ședere de douăzeci și patru de ore la Paris, Rosanna și Roberto se îmbarcară într-un avion cu destinația Corsica. După ce aterizară pe aeroportul Ajaccio, Roberto închirie o mașină. La ieșirea din oraș era foarte puțin trafic, cu excepția unui fermier care mâna o căruță trasă de un măgar, vehicul în care se aflau copiii vizitiului, așezați într-un echilibru precar. Soarele după-amiezii târzii începea să coboare spre mare, iar Rosanna deschise fereastra mașinii și privi la drumul sinuos, de coastă. În jurul fiecărui promontoriu stâncos se ivea câte o nouă priveliște a Mediteranei, cu golfulețe și plaje secrete, cuibărite sub stânci. Pe măsură ce urcau, zăriră măslini agățați de coasta dealului, iar tufele de rozmarin și de mentă sălbatică de la marginea drumului începură să umple aerul cald cu parfumul lor îmbătător.

– E frumos aici, Roberto! spuse ea cu entuziasm. Marea e de un albastru minunat!

– Da, este exact așa cum arăta și coasta Italiei înainte de venirea turiștilor. Complet nealterată. De aceea îmi place. Vin aici ori de câte ori am nevoie de liniște și pace.

– Încotro ne îndreptăm? întrebă Rosanna.

– Așteaptă și o să vezi, răspunse el zâmbind. Vreau să-ți fac o surpriză!

După două ore de mers, mașina trecu pe lângă un mănunchi de case spoite cu var, cocoțate pe coasta unui deal.

Virară la dreapta și coborâră pe un drum abrupt, mărginit de pini. Continuară să meargă preț de câteva minute, după care cotiră pe un drumeag mai abrupt și mai îngust. La capătul acestuia se afla o casă frumoasă, de piatră, cu un acoperiș de țiglă și cu zidurile năpădite de liane de luleaua turcului, încărcate cu flori portocalii, pline de sevă.

– Am ajuns, *principessa*! Asta e *Villa* Rodolpho, care e, fără urmă de îndoială, locul meu favorit de pe pământ.

El coborî din mașină. Din casă își făcu apariția o femeie în vârstă. Aceasta porni, legănându-se, în direcția lui Roberto, cu brațele întinse larg, iar apoi îl cuprinse într-o îmbrățișare călduroasă.

– Nana, ea e Rosanna, proaspăta mea soție!

– Încântată să te cunosc, *signora* Rossini! spuse femeia.

– Nana are grijă de casă atunci când sunt plecat și de mine atunci când sunt aici. Locuiește acolo, împreună cu bunul ei soț, Jacques, spuse Roberto arătând către o căsuță albă, aflată la o oarecare distanță, după care o luă pe Rosanna pe după umeri. Vezi poteca aceea ce coboară dealul?

– Da.

– Duce către bucata noastră de plajă. Vino! continuă Roberto, conducând-o către casă. Îți place?

Se apropiară de intrare, iar Rosanna se opri și privi soarele, care cobora dincolo de linia orizontului. Inspiră adânc, adulmecând aroma rășinii de pin și mirosul înțepător, sărat, al mării.

– Cred că e cel mai frumos loc pe care l-am văzut vreodată!

– Înainte să spui asta, trebuie să vezi și interiorul casei. E plăcut, dar nu e luxos.

O invită să intre într-un hol spațios, pardosit cu gresie, și apăsă pe un întrerupător ca să facă lumină.

– Vezi, aici e dormitorul, spuse Roberto arătând la dreapta, spre o încăpere cu pereți văruiți, unde Rosanna zări un pat

mare, acoperit cu o cuvertură făcută din petice în culori vesele. Iar aici e bucătăria.

O conduse pe partea opusă a coridorului și deschise o ușă pentru ca ea să vadă o frumoasă sobă pe lemne și o masă îndelung folosită, cu scaune de mărimi și forme diferite. Apoi urcară la etaj, pe o scară îngustă, de lemn.

– Iată și camera de zi, spuse el. De aici, priveliștea e magnifică!

Rosanna rămase în capul scării. Podeaua de scânduri de brad a încăperii era așternută cu covoare țesute, viu colorate. Se mai aflau acolo o veche canapea de piele, acoperită cu perne, și o bibliotecă plină de romane. Într-un colț se zărea un pian vechi, iar ușile de sticlă duceau pe o terasă care dădea spre o coastă maritimă abruptă. Roberto deschise larg ușile și o trase pe Rosanna lângă el, pășind împreună în lumina blândă a înserării. Priveliștea era magică, exact așa cum o descrisese el. Ultimele raze de culoarea caiselor coapte se răsfrângeau în mare și primele stele își făceau apariția pe cerul care se întuneca văzând cu ochii.

– A cui e casa asta? întrebă ea.

– A mea. Am cumpărat-o acum trei ani. Putem veni aici și trăi într-o izolare totală. Nu ne-ar găsi nimeni, niciodată. Jacques și Nana aduc din satul de pe vârful dealului toate lucrurile de care am nevoie.

– E minunată, Roberto! spuse Rosanna cuibărindu-se, cu un suspin, pe canapeaua confortabilă.

– O, *principessa*, cred că ești epuizată! O să-ți aduc un pahar cu vin și pe urmă poți să faci un duș. Apoi mâncăm pe terasă, la lumina lumânărilor.

Mai târziu în noaptea aceea, Rosanna stătea lungită în pat și capul i se învârtea din pricina evenimentelor care se petrecuseră în ultima săptămână. Se uită la Roberto și se gândi cât de ciudat era că atunci când cineva devenea faimos, după ce petrecuse atâția ani încercând să ajungă în atenția publicului,

își petrecea apoi restul zilelor căutând să-și câștige dreptul la o viață privată.

Rosanna și Roberto se bucurară de trei săptămâni perfecte la *Villa* Rodolpho. Se trezeau târziu, înotau, citeau și făceau dragoste. Mâncau pește proaspăt pe minunata terasă cu vedere la mare și sorbeau din vinul local cu gust înțepător.

– Sper că o să mi se ducă bronzul în câteva săptămâni, înainte de premiera cu *La Bohème*. Se presupune că mor de tuberculoză, comentă Rosanna într-o seară, în timp ce stăteau pe terasă după cină, admirând peisajul de sub ei, luminat de lună.

Roberto respiră adânc.

– *Cara*, trebuie să vorbim despre ceea ce o să fie!

– O, Roberto, chiar trebuie? Nu putem doar să stăm aici și să...

– Nu, știi bine că nu putem.

– Dar ce avem de vorbit? Duminică zburăm la Napoli, ca să-l vedem pe *papa* și să-i dăm vestea. Apoi ne ducem la Londra.

– Cred că toată lumea a aflat deja că ne-am căsătorit. N-am vrut să-ți spun înainte, dar... nu pot veni la Napoli împreună cu tine și n-o să joc în rolul lui Rodolpho la Milano.

– Poftim?! Nu înțeleg. Eu..., murmură Rosanna, privindu-l plină de uimire.

– Tu m-ai rugat să nu te mint niciodată și n-o s-o fac. Dar te avertizez că o să-ți vină greu să auzi adevărul pe care trebuie să ți-l mărturisesc.

– Dar...

În ochii ei licări frica.

– Așază-te și o să-ți spun, *cara*. Te implor, nu mă disprețui după ce o să afli ce am de spus!

Cu ochii plini de neliniște, Rosanna se așeză, după cum îi ceruse el. Roberto luă loc pe partea opusă.

– Acum șase ani, pe vremea când încă eram un solist lipsit de importanță la Scala, am avut o aventură cu o femeie măritată

și foarte bogată. Relația noastră a continuat de fiecare dată când eu mă aflam la Milano. Apoi, astă-vară, doamna mi-a spus că voia să locuim împreună. Nu m-a întrebat ce credeam despre asta, însă a hotărât că se îndrăgostise de mine și că urma să divorțeze de soțul ei. Am fost șocat și îngrozit. Te rog să mă crezi, Rosanna, că n-am fost niciodată îndrăgostit de ea. Cu trei săptămâni înainte ca eu să plec la Londra, m-a vizitat soțul ei. El e un milanez foarte bogat și influent. Am crezut că avea să mă omoare chiar atunci, însă în loc de asta, mi-a spus că era în interesul meu să nu mă mai întorc în Italia. Pentru multă vreme. Mi-a dat de înțeles că o să existe consecințe foarte neplăcute dacă hotărăsc să revin în țară. Și de aceea, *cara*, nu mă pot întoarce acasă, mărturisi Roberto luându-și capul în mâini. Mi-e atât de rușine, Rosanna, atât de rușine!

Rămaseră tăcuți vreme îndelungată. În cele din urmă, ea întrebă:

– Deci ăsta a fost motivul pentru care n-ai putut să mergi la înmormântarea mamei tale?

– Da. Din cauza comportamentului meu stupid. Iar acum visul nostru de a cânta împreună Rodolpho și Mimi, la Scala, nu se mai poate împlini. Aș da orice să nu fie așa. Fără îndoială că eu merit să fiu pedepsit, însă nu și tu.

– Și ai știut de când am ajuns la Londra că n-o să te mai întorci la Milano? întrebă Rosanna cu voce șoptită, sugrumată.

– Da. *Cara*, am vrut să-ți spun, dar am știut cât de mult avea să te supere o asemenea mărturisire!

– Ar fi trebuit să-mi spui mai repede, Roberto! Ai promis că n-o să mă minți niciodată. Și pe femeia... asta... cum o cheamă?

– Rosanna, te rog! Numele ei n-are importanță.

– Spune-mi! Trebuie să știu! îl presă Rosanna.

– Donatella. Donatella Bianchi. N-o cunoști.

– Dimpotrivă. După cum bine știm amândoi, ea și soțul ei sunt sponsori importanți la Scala. Au oferit o donație mare

Bisericii Sfintei Fecioare Maria. Știu foarte bine cine e Donatella Bianchi, îl informă ea pe un ton plin de răceală.

– Te rog să mă crezi că totul s-a terminat! o rugă el.

– Ai spus că relația voastră a început acum șase ani. Nu suntem împreună decât de șase săptămâni și deja ai ținut un secret față de mine!

– Rosanna, s-a încheiat! N-a însemnat nimic! Dar te rog să-mi spui ce simți în legătură cu întoarcerea la Milano de una singură.

– Nu pot..., răspunse ea cu voce tremurătoare, încă nu pot să mă gândesc la așa ceva, adăugă, iar apoi se ridică de pe scaun și se sprijini de balustrada terasei. De ce nu te duci la poliție? De ce nu declari că ai fost amenințat de bărbatul ăla?

– N-ar folosi la nimic. Știi cum stau lucrurile în Italia. Corupția e peste tot și poți fi sigură că Giovanni e parte din ea. N-aș avea nici o șansă împotriva lui și a relațiilor pe care le are.

– Crezi că *signor* Bianchi o să-și pună în aplicare amenințarea?

– N-am nici o îndoială în privința asta.

– Și ce faci cu Paolo? Lui ce-o să-i spui?

– Nu pot să-i spun adevărul. O să-i cer lui Chris să pretexteze că am nevoie de o pauză, că vocea mea e obosită, orice. De asta nu-mi pasă prea mult, însă de-abia pot suporta gândul că tu te întorci la Milano fără mine, că o să stăm departe unul de celălalt. Desigur, nu te pot opri să mergi. De fapt, chiar trebuie să te duci.

– Și cum o să arate întoarcerea mea în Italia de una singură? întrebă Rosanna întorcându-se spre el, cu ochii strălucind de lacrimi. Toate lucrurile pe care ai spus că o să le creadă lumea nu pot decât să fie accentuate de absența ta! N-am cum să le spun celorlalți care e adevăratul motiv, iar ei o să creadă că mariajul nostru a luat-o deja pe o cale greșită. Mă întreb dacă nu cumva ar avea dreptate!

– Nu! strigă Roberto sărind de pe scaun și venind lângă ea. Te rog, Rosanna, nu spune asta!

– Și atunci ce să spun? Că mă bucură aventura ta cu o femeie căsătorită, al cărei soț te-a amenințat cu moartea? Că sunt fericită fiindcă trebuie să mă duc la Milano de una singură și să stau săptămâni întregi fără soțul meu? Și, mai rău decât atât, că m-ai mințit de la bun început? Nu-mi vine să cred! Eu...

Rosanna fugi în casă, prea șocată ca să mai poată vorbi. Apoi Roberto auzi cum se trântea ușa dormitorului.

Expiră treptat și-și turnă un pahar din sticla de vin plină pe jumătate. Reacția ei nu fusese mai rea decât se așteptase. Și nici mai bună decât merita el.

Rosanna se întinse pe pat și-și trase o pernă peste cap, încercând inutil să țină la distanță durerea pe care i-o provocase mărturisirea lui Roberto. Sentimentul minunat, de vis, în care plutise vreme de cinci săptămâni, dispăruse într-o clipă.

Proaspătul ei soț îi mărturisise că avusese o aventură sordidă și o anunțase că nu mai putea reveni în Italia din pricina acesteia. Nu mai era posibilă nici acum, nici în viitor, vreo întoarcere triumfală la Napoli, ca să-și viziteze familiile. Realiză că Roberto știuse de la bun început că revenirea lor la Napoli era imposibilă.

Iar La Scala... *La Bohème*! De câte ori își imaginase aplauzele extatice ale publicului în prima lor noapte de spectacol împreună! Avea angajamente la Scala până în anul următor, în septembrie, iar acum, de fiecare dată când avea să se întoarcă acolo, trebuia s-o facă fără Roberto.

Desigur că nu trebuia neapărat să se înapoieze în Italia. Existau multe alte companii de operă care ar fi fost încântate ca ea să debuteze pe scenele lor în rolul lui Mimi. Chris îi vorbise despre ofertele care se revărsaseră de când începuse să cânte la Londra. Până în momentul acela, le refuzase pe toate din start.

Dar putea, oare, să-l dezamăgească pe Paolo, după cât de mult o ajutase el? Cum ar fi putut să facă așa ceva?

Însă dacă l-ar fi lăsat pe Chris să-i schimbe programul, ar fi putut să cânte împreună cu Roberto pentru companii de pe întregul glob. Toată lumea îi voia împreună, iar ea știa că, după ce se răspândea știrea despre căsătoria lor, interesul față de perechea pe care o formau ca artiști urma să devină și mai mare.

În sinea ei, mai știa și că era înspăimântată să-l lase de unul singur. Credea că Roberto o iubea, însă o părticică din ea se întreba dacă, în cazul în care soția lui s-ar fi aflat la sute de kilometri distanță, el ar fi fost capabil să reziste tentației de a o înșela. Nutrea convingerea că singura șansă ca mariajul lor să funcționeze era ca ea să fie alături de el. Renunțarea la spectacolele de la Scala ar fi însemnat să facă cel mai mare sacrificiu și să-l rănească pe Paolo, dar ce era cu adevărat mai important pentru ea?

Știa deja răspunsul.

Își trase perna și mai tare peste cap, scoțând un strigăt înfundat, care-i mărturisea frustrarea.

Mult mai târziu, Rosanna ieși din nou pe terasă, părând calmă. Însă, pe sub bronz, fața îi era cenușie.

– Cum ești? Vrei să divorțezi de mine? întrebă soțul ei, țâșnind de pe scaun.

– Roberto, am luat o decizie. Însă înainte să-ți spun care anume, trebuie să te mai întreb un lucru. Mai e și altceva ce ar trebui să știu? Alte secrete pe care le ții ascunse de mine?

Roberto ezită o clipă, iar apoi clătină din cap și răspunse:

– Nu, *cara*! Ți-am spus tot ce era de spus.

– Atunci, am să-ți spun ce am decis. Nu mă pot întoarce la Milano fără tine. Atunci când îi telefonezi lui Chris Hughes, spune-i că nu te mai întorci la Scala. Mai spune-i și că vorbești în numele amândurora. Există și alte companii, alte locuri în

care putem cânta *La Bohème*, reuși ea să spună, aruncându-i un zâmbet pierit.

Roberto rămase cu gura căscată.

– Vorbești serios? vru el să știe.

– Da. Sunt soția ta. Trebuie să fiu de partea ta. Nu există nici o altă posibilitate pentru că... te iubesc, spuse ea cu tristețe.

– *Cara, mia cara*, fiindcă ai făcut sacrificiul ăsta pentru mine, eu o să..., bâigui Roberto întinzând brațele spre ea, o să mă revanşez, îți promit! Ești un înger al iertării! Şi e așa cum spui, trebuie să fim întotdeauna împreună. Ai luat decizia corectă, sunt sigur de asta!

Rosanna se topi în îmbrățișarea lui Roberto, gândindu-se la toți cei care n-ar fi fost de acord cu opinia lui.

– Poftim?! răpăi vocea de la celălalt capăt al firului.

Chris Hughes repetă ultima propoziție pe care o spusese. Din receptor nu se mai auzi nimic.

– Îmi pare rău, Paolo! Și Roberto e distrus, dar simte că vocea nu-i face față.

– Dar aici vorbim de un întreg sezon, Chris, nu doar de un singur spectacol! A renunțat și la celelalte spectacole pe care le are?

– Ăăă... nu, n-a renunțat.

– Deci inventează scuza asta ridicolă în legătură cu vocea lui. Chris, îmi datorezi cel puțin adevărul. De ce nu vrea să vină la Scala? Soția lui o să vină aici suficient de des.

– A, da, aici voiam să ajung. Rosanna își anulează și ea spectacolele.

Paolo rămase tăcut preț de o clipă, iar apoi spuse:

– Nu pot să cred că aud așa ceva, Chris!

– Din păcate, e adevărat. Se pare că ți-a scris, ca să-ți explice. Îi pare îngrozitor de rău și speră că o să înțelegi, dar simte că trebuie să fie cu soțul ei.

– Nu! Nu! gemu Paolo, disperat. A fost visul ei să cânte *La Bohème* la Scala. Știu că Rosanna n-ar renunța la asta pentru nimic în lume!

– Dar a făcut-o, Paolo. Ce pot să spun?

– *Mamma mia!* Pur și simplu nu-mi vine să cred! Trebuie să vorbesc cu ea, Chris. Unde e?

– Ascultă, Paolo, Rosanna nu vrea să stea de vorbă despre asta chiar acum. Ea și Roberto...

– Rosanna nu vrea să vorbească cu mine? Ea și nemernicul ăla de soț al ei mi-au năruit întregul sezon, despre care îți amintesc că începe în mai puțin de două luni! Ca să nu mai vorbesc despre faptul că eu sunt cel care i-a ghidat traseul în ultimii cinci ani!

În clipa aceea, lui Chris îi păru bine că nu se afla în aceeași încăpere cu Paolo. Câteodată își ura meseria.

– Ascultă, înțeleg cum te simți. Și eu mă simt la fel. Am acceptat un an de angajamente în numele Rosannei și mă trezesc că-mi spune în dimineața asta că trebuie să le schimb, ca să se potrivească cu programul lui Roberto.

– O să dea cu piciorul carierei ei chiar înainte să înceapă! tună Paolo. Are atât de mult talent și...

– Știu, știu. Dar privește lucrurile în felul ăsta, Paolo: dacă o cerți prea tare pe Rosanna, s-ar putea s-o pierzi pentru totdeauna. Pe de altă parte, dacă rămâi detașat și o lași să se joace de-a familia fericită cu Roberto, s-ar putea să înceapă să vadă cum stau lucrurile de fapt.

– Deci îmi spui că acum e orbită de iubire?

– Așa mi se pare. I-am spus că, în ciuda faptului că Roberto refuză să cânte la Scala anul ăsta, ea n-ar trebui să-i urmeze exemplul. Dar n-a vrut nici măcar să audă. Dacă te interesează părerea mea, eu cred că undeva există un motiv ascuns, dar n-am idee care poate să fie.

– Aș putea să-l dau în judecată pe Roberto pentru încălcarea contractului, însă nu mă pot atinge de Rosanna, după cum

bine știi. Contractul stă aici, pe birou, așteptând să fie semnat la întoarcerea ei. Nu mi-aş fi putut imagina niciodată că s-ar fi putut întâmpla așa ceva... De bună seamă că n-o cunosc suficient de bine, încheie Paolo pe un ton rece ca gheața.

– Desigur, ai putea să-l dai în judecată pe Roberto, și pe bună dreptate. Dar, așa cum știm amândoi, Rosanna e pe cale să devină o mare stea. Dacă-l dai în judecată pe soțul ei, n-ai nici o șansă să-l mai convingi pe nici unul dintre ei să se mai întoarcă vreodată la Scala.

– Nu înțeleg, pur și simplu, oftă Paolo. Asta nu poate fi decât mâna lui Roberto. Zici că Rosanna și-a pierdut mințile?

– Pot doar să-ți spun că e ferm hotărâtă să rămână alături de soțul ei în fiecare secundă a fiecărei zile.

– Crezi că el o iubește? întrebă Paolo, scârbit de sfârșitul întregii povești și de pierderea stelei pe care o formase.

– În mod cert, e foarte protector în ceea ce-o privește. Aș zice că da, o iubește.

– Din propria mea experiență, pot spune că Roberto Rossini nu se iubește decât pe sine, mârâi Paolo.

– Cine știe? O să aflăm cu timpul. În orice caz, îmi cer scuze că sunt aducătorul unor vești atât de proaste! Spune-mi dacă te pot ajuta să le găsești înlocuitori.

– Păstrăm legătura.

Paolo lăsă receptorul să cadă în furcă și-și luă capul în mâini.

În dimineața următoare, pe numele lui sosi o scrisoare de la Londra.

Dragă Paolo,

Sunt sigură că Chris Hughes ți-a spus deja că n-o să vin să cânt în rolul lui Mimi la Milano. Îmi pare nespus de rău să vă dezamăgesc: pe tine, pe Riccardo și La Scala, mai ales având în vedere tot ajutorul pe care mi l-ați acordat. Paolo, nu pot să-ți dau amănunte, dar ne e amândurora imposibil să venim la

Milano. Roberto e soțul meu și trebuie să-i fiu loială. Am nevoie să fiu cu el acolo unde e. După cum știi, a fost visul meu să cânt la Scala în rolul lui Mimi, dar te rog să mă crezi că n-am de ales.

Înțeleg cât de furios trebuie să fii și-mi pare foarte rău. Nu e momentul potrivit ca să-ți mulțumesc în legătură cu tot ce ai făcut pentru mine, însă o fac oricum.

Îmi doresc din inimă ca lucrurile să fi stat altfel.

Cu dragoste,

Rosanna

Paolo reciti scrisoarea de două ori. Știu cu certitudine că lucrurile nu se petreceau din pricina Rosannei. Era vorba doar de Roberto.

Opera Metropolitană din New York

Așadar, Nico, poți vedea deja că mariajul nostru a navigat încă de la început în ape tulburi. Dar, cu toate astea, consider că primii doi ani de după nuntă se numără printre cei mai fericiți din viața mea.

Dragul meu Nico, dacă există un lucru pe care să mi-l doresc pentru tine, acela ar fi să găsești bucuria pe care eu și Roberto am împărtășit-o în acea perioadă. Am mers peste tot împreună. Nu numai că eram de nedespărțit ca soț și soție, dar numele noastre s-au împletit și pe scenă. Am cântat Puccini la Londra, Verdi la New York și Mozart la Viena și am devenit celebri în lumea operei. Eram sărbătoriți peste tot pe unde mergeam. Pasiunea pe care o aveam unul pentru celălalt nu făcea decât să ne pună în valoare interpretarea, așa că toate teatrele de operă din lume ne rugau să cântăm pe scenele lor. Aveam angajamente pentru trei ani în avans.

Tristețea pe care am simțit-o fiindcă singura țară în care nu cântam era cea în care ne născuserăm nu m-a părăsit niciodată. Dar acela a fost prețul pe care a trebuit să-l plătesc pentru ca eu și Roberto să fim fericiți.

Iar Roberto? Ei bine, Nico, dacă l-ai fi văzut atunci! Nu mi-aș fi putut dori un soț mai devotat sau mai iubitor. El m-a protejat, a avut grijă de mine și m-a iubit într-un mod pe care alții, care îl cunoscuseră înainte, îl găseau greu de crezut. Trebuie să recunosc că el era cel care lua deciziile cele mai importante legate de carieră și nu i le puneam sub semnul întrebării decât foarte rar. Eram pur și simplu fericită să fiu cu el și să cânt oriunde dorea el. Se părea că Roberto cel de demult dispăruse cu adevărat. Iubirea, iubirea mea fusese cea care îl schimbase pentru totdeauna, credeam eu.

Curând după ce ne-am căsătorit, am cumpărat o casă frumoasă în Kensington, la Londra. O foloseam ca punct de venire și de plecare și ne duceam acolo oricât de des puteam. În aprilie 1980, ne-am întors acolo de la New York. Trebuia să cântăm în cele din urmă La Bohème *la Covent Garden, unul dintre teatrele mele de operă favorite din afara Italiei și totul părea perfect...*

CAPITOLUL 25

Londra, aprilie 1980

Rosanna se trezi în zgomotul unui rateu de motor. Învăluită în întuneric, își săltă capul de pe pernă și se uită la ceasul cu radio de pe noptieră. Era ora șase. Se întinse pe spate cu un oftat, știind că avea să-și petreacă restul zilei simțindu-se epuizată. Avionul de la New York aterizase târziu noaptea trecută, iar ea suporta cu greutate decalajul de fus orar.

Știind că nu putea să adoarmă din nou, îndepărtă cu delicatețe de pe pântecul ei mâna lui Roberto și se dădu jos din pat. Își îmbrăcă halatul și ieși tiptil din dormitor.

Își făcu o cafea jos, în bucătărie, iar apoi se așeză la masă și privi păsările care ciripeau în copacul din grădinița spre care dădea fereastra. Rosanna zâmbi plină de mulțumire, bucuroasă că se întorsese acolo. Iubea acel loc. Era singurul în care se simțea acasă, după nesfârșitul șir de hoteluri cu aer impersonal în care erau cazați în perioadele în care călătoreau. Casa era dispusă pe patru etaje, cu o bucătărie și cu o spălătorie mare la subsol, un salon, o sufragerie și o sală de muzică la parter, dormitoare și băi la etaje.

Aveau la dispoziție trei săptămâni înainte să înceapă repetițiile pentru *La Bohème*, la Covent Garden. Roberto îi propusese

să dea o fugă până în Corsica, însă de data asta ea pusese piciorul în prag. Voia să stea în casa ei, să doarmă în patul ei, înconjurată de lucrurile ei. Ultimii doi ani fuseseră neiertători şi se simţea epuizată.

Atunci când îi vorbise lui Roberto despre faptul că se simţea extenuată, el se arătase îngrijorat şi-i sugerase că avea neapărat nevoie de odihnă. Îi promisese că n-aveau să fie nici concerte, nici interviuri şi nici petreceri pe parcursul vacanţei. Auzi zăngănitul cutiei poştale şi urcă scara ca să ridice corespondenţa din vestibul. Pe covoraşul de la intrare se afla o scrisoare, iar ea recunoscu imediat scrisul. Rosanna se aşeză pe ultima treaptă şi desfăcu plicul.

Seminarul San Borromeo
Bergamo
12 aprilie

Draga mea Rosanna,

Ce mai faci? Încerc să rămân la curent cu călătoriile tale, dar e dificil acum, când eşti o vedetă atât de mare! Sper că o să primeşti la timp scrisoarea asta.

Rosanna, au trecut patru ani de când te-am văzut ultima oară. Pentru motive pe care nici eu, nici alţii nu le înţelegem, tu şi Roberto nu v-aţi mai întors în Italia. Poate că sunteţi pur şi simplu prea ocupaţi. De aceea, cred că trebuie să încerc eu să te vizitez. Am nişte bani puşi deoparte şi, dacă o să fii la Londra în perioada asta, mi-ar plăcea foarte mult să vin să te văd. Pentru mine ar fi bine la începutul lui mai, fiindcă am câteva zile libere de la seminar. Ai putea să-mi spui ce date s-ar potrivi cel mai bine, ca să-mi pot lua apoi bilet? I-am spus tatei despre planul meu şi i-am propus să vină cu mine, însă refuză să se urce în avion. Ascultă toate discurile pe care i le-ai trimis, dar eu sper că într-o zi o să te întorci la Scala, ca să poată veni şi el să te audă cântând pe scenă.

Din scrisorile pe care le primesc de la Carlotta, înțeleg că e bine, iar Ella crește repede. În curând împlinește treisprezece ani. Mă îndoiesc că o s-o recunoști atunci când o s-o revezi. Cafeneaua a fost renovată de curând cu o bucătărie nouă, făcută la comandă, un bar adevărat și mese și scaune noi. Papa a cheltuit o avere, dar speră să recupereze banii ridicând prețurile în vara asta.

Îmi vine greu să cred că au trecut patru ani de când am intrat la seminar. Mai am încă trei până când o să fiu hirotonisit. Trebuie să recunosc că uneori îmi lipsește lumea de afară și că de-abia aștept scurtele vacanțe de vară, însă am în continuare încredere că am luat decizia corectă.

Ce mai face Abi? Ții legătura cu ea? Dacă da, trimite-i dragostea mea și gândurile mele bune.

Trebuie să închei acum, pentru că am un curs. Te rog să-mi dai de veste dacă luna mai îți convine.

Ești fericită, Rosanna? Sper că da.

Îți trimit toată dragostea mea, piccolina*!*

Te sărut, Luca

Rosanna suspină, împături scrisoarea și o puse înapoi în plic. Ultimii doi ani fuseseră minunați, dar singurul ei regret fusese acela de a nu-și fi văzut familia, deși îi rugase pe tatăl ei și pe Carlotta să vină la Londra ca s-o vadă. Se simțea vinovată nu doar pentru că nu-i spusese lui Abi despre căsătorie la momentul potrivit, dar apoi neglijase și să țină legătura cu ea în mod regulat. Adevărul era că pur și simplu viața ei se învârtea în jurul lui Roberto și a iubirii dintre ei.

Se duse în camera de zi și se uită la calendarul de pe biroul ei. Era un sfârșit de săptămână la începutul lui mai, chiar după ce începeau repetițiile pentru *La Bohème*, când Roberto avea două concerte la Geneva. În mod normal l-ar fi însoțit, însă ar fi putut rămâne cu ușurință la Londra, ca să-l primească pe Luca. Voia să-i dea fratelui ei toată atenția și, cu Roberto în

preajmă, ştia că ar fi fost dificil. Se aşeză la birou, luă dintr-un sertar hârtie de scrisori și un plic, iar apoi începu să-i scrie lui Luca.

– *Principessa!*

Ea tresări în clipa în care mâinile calde ale lui Roberto îi înconjurară umerii și el se aplecă s-o sărute pe creștet.

– Unde ai plecat? M-am trezit și nu te-am găsit lângă mine!

– N-am vrut să te deranjez, dragule, răspunse ea, zâmbind atunci când el începu să-i maseze umerii. Și am primit o scrisoare de la fratele meu. O să vină la Londra, să mă vadă. Am de gând să-l chem în perioada în care tu ești la Geneva.

– O să fim departe unul de altul vreme de trei zile?

– Da, dar a trecut atât de mult timp de când n-am mai văzut pe nimeni din familia mea! Mi-e dor de ei, Roberto! Doar n-o să te superi că mă văd cu el, nu?

– Sigur că nu, oftă el, plin de vinovăție. Știm amândoi că e doar vina mea. O să-mi fie dor de tine în fiecare clipă în care sunt departe. Lasă-mă să te văd, îi ceru el, ridicându-i bărbia și clătinând din cap. Ești încă palidă! Cred că ar trebui să vii înapoi în pat. E prea devreme ca să fii trează.

– Dar mă lași să dorm? întrebă ea râzând, în timp ce mâna lui i se strecura pe sub halatul de casă.

– Mai târziu, *cara*, mai târziu!

Acestea fiind zise, Roberto o ridică de pe scaun și o duse înapoi pe scări, spre dormitor.

Chiar dacă Rosanna se odihni în următoarele șapte zile, nu se simți mai bine. Nu putea scăpa de starea de epuizare și se simțea adesea amețită și gata să leșine. Spre sfârșitul săptămânii, când deveni evident că odihna nu era suficientă, Roberto îi făcu o programare la doctor și insistă să meargă cu ea pe Harley Street.

– Vrei să intru împreună cu tine? întrebă el atunci când Rosanna fu chemată în cabinet.

Rosanna clătină cu fermitate din cap, în semn de refuz.

– Așteaptă-mă aici!

– Cum vrei, dar te rog să-i spui doctorului Hardy exact cum te simți.

– Așa o să fac, promise ea, iar apoi o urmă pe asistentă pe coridor.

Doctorul Hardy îi făcu Rosannei un control complet.

– Nu e nimic în neregulă, nu-i așa? întrebă ea, agitată, odată ce medicul își încheie examinarea.

– Dimpotrivă! De fapt, este exact opusul. Aveți o stare de sănătate excelentă. Și, din cât pot să-mi dau seama, la fel e și cea a copilului.

– Eu..., bâigui Rosanna, uluită, fiindcă un astfel de gând nici măcar nu-i trecuse prin minte. Sunteți sigur?

– Da, în proporție de nouăzeci la sută. O să verificăm, evident. Trimitem proba la laborator. Nu v-ați gândit deloc că simptomele pe care le aveți ar fi putut să fie semnul unei sarcini aflate la început?

– Nu. Ciclul meu n-a fost niciodată regulat. Eu și Roberto... am fost întotdeauna foarte atenți, spuse ea înroșindu-se.

– Lucrurile astea se întâmplă, doamnă Rossini! Drăgălașii ăștia mici apar câteodată pe nepusă masă.

– În câte luni sunt? întrebă ea.

– Aș zice că sunteți însărcinată în trei luni, poate că un pic mai mult de atât, răspunse medicul, care apoi îi studie fața palidă. Odată ce acceptați ideea, sunt sigur că o să fiți încântată.

– Da, spuse Rosanna, ridicându-se. Mulțumesc, doctore Hardy!

– Dați-mi un telefon mâine, doamnă Rossini. Trebuie să programăm o ecografie și să hotărâm la ce spital vreți să nașteți.

Rosanna se îndreptă, năucită, spre sala de așteptare. Roberto îi observă imediat expresia tulburată, însă ea se duse direct la ușă, iar el o urmă afară, în stradă.

– *Amore mio*, spune-mi, te rog! Ce-a spus doctorul? Ai primit vești rele?

– O, Roberto! exclamă ea, prăbușindu-se în brațele lui și izbucnind în lacrimi.

– Rezolvăm noi, orice ar fi! O să-ți aduc cei mai buni medici sau chirurgi, tot ce o să-ți trebuiască. Te rog, nu mai plânge, draga mea, sunt aici, lângă tine!

– O să fii furios pe mine. E vina mea. Eu...

– Rosanna! Te rog! Spune-mi, ce e cu tine? o rugă Roberto stăruitor.

Umerii ei se lăsară și privi în jos, la vârfurile picioarelor.

– O să am un copil.

Roberto îi aruncă o privire lipsită de orice expresie.

– Un copil? Vrei să spui, copilul meu?

– Sigur că da!

– Dar... dar asta e cea mai minunată veste pe care am auzit-o vreodată! Eu, Roberto Rossini, o să devin tată! se bucură el, lăsând să-i scape un strigăt de triumf, iar apoi o ridică pe Rosanna în brațe și se învârti cu ea, acoperindu-i fața de sărutări. O, fata mea nemaipomenită, mămica mea nemaipomenită! Când o să naști?

– Doctorul a zis că la mijlocul lui noiembrie, probabil, dar că are nevoie de o ecografie ca să-mi spună data exactă. Deci nu ești supărat? îl întrebă după ce el o lăsă din brațe.

– Supărat?! se miră Roberto, rostogolindu-și ochii cu disperare prefăcută. Rosanna, drept cine mă iei? Crezi că aș putea să fiu supărat când mi se spune că femeia pe care o iubesc o să aibă un copil și că o să devin tată pentru prima dată? Fată prostuță! Sunt peste măsură de fericit, nespus de fericit să punem bazele unei familii! M-ai făcut încă o dată cel mai mulțumit bărbat de pe pământ! Vino, o îndemnă el, luând-o de mână. Mergem să sărbătorim!

Rosanna îl privi pe Roberto, care stătea așezat în fața ei la restaurantul Le Caprice, comandând o sticlă de șampanie de

colecție și cerându-și scuze de o grămadă de ori atunci când ea îi reaminti cu blândețe că n-ar fi trebuit să bea alcool.

– Îmi cer scuze o dată mai mult, *cara*, spuse el, chemându-l înapoi pe chelner și comandând un suc de portocale pentru ea. Nu-mi vine să cred! Vreau să sărbătoresc împreună cu întreaga lume, spuse el râzând. Imaginează-ți, doar, cât de talentat o să fie copilul! Cu moștenirea vocilor noastre, o să fie dăruit cu un talent fără pereche. Trebuie să ne gândim la nume și în care dintre dormitoare să-i pregătim camera. Poate că ar trebui să crească într-o țară în care aerul e mai curat...

Rosanna ascultă pălăvrăgeala însuflețită a lui Roberto, nefiind în stare să se lase cuprinsă de entuziasmul lui. În cele din urmă, îl întrebă:

– Dar, Roberto, ce-o să se întâmple cu cariera mea?

– Sigur că n-ar trebui să fie nici o problemă să cânți *La Bohème* în iulie. O să-ți fiu alături, ca să mă asigur că te odihnești și că ai grijă de tine. Apoi, de îndată ce se termină, trebuie să rămâi la Londra și să te odihnești până când se naște copilul.

– Dar suntem programați să cântăm la New York în octombrie! Ce facem cu angajamentul ăsta?

– Cei de la Teatrul Metropolitan o să înțeleagă. Femeile nasc tot timpul. O să trebuiască să merg singur, răspunse Roberto ridicând din umeri.

– Și o să mă lași singură la Londra vreme de o lună? Nu pot veni cu tine? întrebă Rosanna, simțind că-i dădeau lacrimile.

– Rosanna, compania de zbor n-o să fie de acord să transporte o femeie cu o sarcină avansată, chiar dacă e vorba de o vedetă ca tine. Pe lângă asta, e vorba doar de o lună!

– Atunci, aș putea lua vaporul?

– Și dacă naști mai repede? Într-un stadiu atât de avansat al sarcinii, te-ai expune la risc și ai expune și copilul. Sunt sigur că doctorul Hardy o să fie de părere că trebuie să te relaxezi acasă în ultimele săptămâni.

– Nu poți să renunți la Met?

– Nu, Rosanna, știi bine că nu pot, răspunse Roberto clătinând din cap.

– Eu am renunțat pentru tine atunci când a fost necesar, replică ea pe dată.

El o privi mustrător de pe partea cealaltă a mesei.

– Nu e cinstit să-mi spui asta, Rosanna! E vorba de premiera unei noi opere, iar ocazii ca asta nu apar atât de des. O să mă întorc la tine atunci când o să naști și o să am doar câteva concerte ocazionale până după Crăciun. Apoi, mai vedem. Te rog, *cara*, nu te gândi la lucruri negative! Haide să ne bucurăm de vestea asta minunată, de darul pe care l-am primit de la Dumnezeu! Îți dorești copilul, nu-i așa?

– Sigur că da, răspunse ea privindu-l și dând din cap în semn de încuviințare.

În următoarele zile, Rosannei îi fu imposibil să reziste euforiei care-l cuprinsese pe Roberto și începu să se acomodeze cu ideea că urma să devină mamă. Începură să i se diminueze îndoielile care nu-i dădeau pace în legătură cu a avea un copil și cu felul în care acesta avea să-i complice existența ei perfectă. Cariera ei trebuia să rămână în așteptare vreme de câteva luni, însă nu exista nici un motiv pentru ca ea să nu revină pe scenă după naștere. În vremurile moderne, bebelușii călătoreau peste hotare tot timpul. Rosanna plănuia să angajeze o bonă, iar astfel se rezolva întreaga problemă.

Roberto voia să le spună tuturor despre sosirea iminentă a copilului, însă Rosanna îl puse să jure că avea să păstreze secretul.

– Lasă-mă să le spun celor din familie mai întâi, îl rugase ea. Mai întâi am să-i dau vestea lui Luca de îndată ce ne vedem, iar apoi o să-i scriu lui *papa*.

CAPITOLUL 26

– Doamnelor și domnilor, vă rugăm să vă întoarceți la locurile dumneavoastră! Începem acum coborârea spre aeroportul Heathrow!

Trei sferturi de oră mai târziu, Luca își lua bagajele din vamă și intra pe culoarul pentru sosiri. O zări pe Rosanna, care se sprijinea, neliniștită, de balustradă. Înfățișarea ei îl făcu pe Luca să-și țină răsuflarea. Ultima dată când își văzuse sora, aceasta încă era o fetișcană. Acum arăta ca o femeie. Părul îi era tuns chiar deasupra umerilor și-i atârna în bucle strălucitoare în jurul feței. Trăsăturile i se maturizaseră, iar machiajul ușor pe care îl purta îi accentua frumusețea naturală.

– Luca! strigă Rosanna alergând spre el, desfăcându-și larg brațele și strângându-l tare. Nu-mi vine să cred că ești aici! O, ce bine îmi pare să te văd!

– Și mie, *piccolina*!

– Vino, ne așteaptă mașina ca să ne ducă acasă.

Odată ajunși în casa din Kensington, Rosanna îl conduse pe Luca jos, la bucătărie. În timp ce ea făcea o cafea, el se plimbă prin încăpere, admirând spațiul și examinând fotografiile de pe dulap. Apoi se așezară la masă, cu câte o cană de cafea în mână.

– E o casă frumoasă, Rosanna! Un pic mai confortabilă decât apartamentul nostru din Napoli, nu-i așa?

– Da. Mie și lui Roberto ne place foarte mult.

Luca se aplecă în față și-i luă mâinile într-ale lui.

– Iată-ne din nou împreună, frate și soră reuniți după atât de mult timp! Ești radioasă, Rosanna! Ai aceeași față, același corp, dar acum ești atât de... sofisticată!

– Chiar crezi asta?

Luca văzu că ea părea mulțumită.

– Da, încă îmi amintesc de vremea când erai o fetiță timidă. Și acum, părul tău, hainele tale... engleza ta perfectă! spuse el zâmbind. Ești o femeie cosmopolită!

– Nu e rea schimbarea, așa-i?

– Sigur că nu. Toată lumea se maturizează.

– Să știi că pe dinlăuntru încă sunt aceeași fetiță. Nu-mi vine să cred că au trecut aproape patru ani de când te-am văzut ultima dată! Ești slab, Luca! Îți dau de mâncare la seminar?

– Sigur că da, răspunse el, amuzat.

Se lăsă liniștea pentru un moment, apoi vorbiră amândoi în același timp:

– Ai făc...

– Ești...

Râseră împreună. Rosanna clătină din cap.

– Sunt atâtea de spus, încât nici nu știu de unde să încep. Și vreau să aud totul despre *papa*, Carlotta și Ella! Dar avem la dispoziție trei zile, deci poate că ar fi bine să începem cu tine. Ești fericit, Luca? Crezi că ai luat decizia corectă?

– Cred că după toți anii aceia de căutări, da, mi-am găsit chemarea, răspunse el, luând apoi încă o gură de cafea. Desigur că e imposibil să fii fericit tot timpul și câteodată simt că ceea ce trebuie să învăț la seminar are mai puțin de-a face cu Dumnezeu și mai mult cu tradiția. Sunt foarte multe reguli și dispoziții de urmat, dintre care pe unele le simt că mi-ar limita munca pe care intenționez s-o fac în viitor, spuse el ridicând

din umeri. Dar mi-e bine, pe cuvânt, poate că sunt doar un pic nerăbdător să ies de la seminar și să încep să ajut.

– Înțeleg ce spui. Dacă stau să mă gândesc, și eu am trecut prin zece ani de pregătire până când am debutat. Poate fi frustrant, dar, în cele din urmă, merită toată munca grea pe care am depus-o.

– Ai dreptate, se pare că, în cazul tău, sacrificiul a dat roade. Arăți atât de fericită, *piccolina*!

– Sunt. Și eu simt că mi-am găsit menirea.

– În carieră?

– Sigur că da. Dar, mai important de-atât, mi-am găsit menirea alături de Roberto.

Luca se strădui să nu facă nici un comentariu. Dacă Rosanna era fericită – și așa părea –, atunci era și el. *Indiferent* de ceea ce simțea el față de Roberto.

– Încă din acea primă seară când eu și Roberto am cântat în cafeneaua noastră,. am știut, în adâncul sufletului, că-l iubeam. E ciudat, pentru că-mi aduc aminte că el n-a avut ochi decât pentru Carlotta. Am fost foarte geloasă, deși aveam doar unsprezece ani. Știi, în noaptea aceea am scris în jurnal că aveam să mă mărit cu el.

Luca înghiți cu greu, împlântându-și unghiile în palme ca să nu reacționeze la cuvintele ei.

– Apropo de Carlotta, cum mai e? întrebă Rosanna.

– E... bine.

– I-am scris de curând. Am ceva să-i spun.

– Ce anume?

– Despre niște vești pe care le-am primit în ultimul timp. Ea e singura care știe cu adevărat cum mă simt.

– Și cum te simți?

– Știi, la început am fost foarte șocată. A fost o surpriză atât de mare! Vreau să spun că... n-am avut nici o idee că..., dar acum m-am obișnuit cu gândul, știu că așa trebuia să fie.

– *Ce* anume?

Rosanna văzu deruta de pe fața lui Luca și zâmbi, încântată.

– O, Luca, o să fiu mămică! Copilul se naşte în noiembrie și de aceea i-am scris Carlottei, ca să-i spun că o să devină mătușă și ca să-i cer niște sfaturi în legătură sarcina. Mă gândeam că o să reuşească, poate, să-și ia o vacanță și să vină la Londra. Roberto trebuie să plece la New York pentru o lună întreagă și o să rămân singură. Cam asta e. Cum ți se pare? O să fii unchi! Și aş vrea ca tu să fii naşul copilului, adăugă ea.

Luca nu spuse nimic, iar ea se încruntă.

– Te bucuri pentru mine, nu?

– Sigur că da. E o veste minunată!

– Eşti sigur că-ți pare bine? Nu prea arăți bucuros!

– Îmi cer scuze, răspunse Luca, reuşind să zâmbească. Sunt doar uimit la gândul că surioara mea o să devină mamă, asta-i tot. Așa ceva chiar că e o schimbare radicală în viața oricui!

– Am douăzeci și patru de ani, Luca. În consecință, sunt suficient de mare.

– Și Roberto? E mulțumit?

– Nu l-am văzut niciodată mai fericit. Am crezut că avea să se înfurie, fiindcă sarcina n-a fost programată. Dar nu, Roberto a fost mult mai încântat decât mine! Nu-i vine să creadă că o să devină tată pentru prima oară, la patruzeci şi unu de ani!

– Cum se poartă cu tine? E un soț bun?

– Luca, n-aș fi putut avea pe nimeni care să mă iubească mai mult! Știu că toată lumea a fost împotrivă atunci când ne-am căsătorit, dar el e alt om. Îi mulțumesc în fiecare zi lui Dumnezeu că l-am găsit. Iar acum a apărut și copilul. Suntem binecuvântați, Luca, cu adevărat binecuvântați!

– Dar spui că trebuie să plece la New York în ultima ta lună de sarcină?

– Da, pur și simplu n-are de ales. De aceea mă gândeam că ar putea să vină Carlotta să stea cu mine. N-am mai văzut-o de atâta vreme! Ea ar ști ce să facă după ce se naște copilul.

– Nu pot vorbi în numele ei, răspunse Luca alegându-și cu grijă cuvintele, dar cred că i-ar fi greu. Trebuie să aibă grijă de Ella și de *papa* și să se ocupe de cafenea.

– Sigur că da, dar ar trebui să ia și ea o pauză. Crezi că e fericită?

– Cred că și-a acceptat soarta.

Rosanna privi în depărtare, amintindu-și.

– Pe vremea când eram mică, ea era atât de frumoasă, de plină de viață! Iar apoi, după ce s-a căsătorit cu Giulio și a născut-o pe Ella, s-a schimbat. Sper că n-o să mi se întâmple și mie la fel.

– Câteodată ni se întâmplă lucruri care ne schimbă într-un fel la care nu ne-am așteptat, *piccolina*. Uită-te la tine, care l-ai întâlnit pe Roberto!

– Crezi că el m-a schimbat?

– Cel puțin *viața* ta s-a schimbat. N-ai mai venit în Italia de atâta vreme! Există vreun motiv pentru asta?

– Ăăă... da... doar că Roberto nu poate..., bâigui Rosanna, clătinând din cap. E o poveste lungă. A trebuit să fiu cu Roberto peste tot unde mergea el. De asta nu m-am întors la Scala ca să cânt în rolul lui Mimi, în *La Bohème*. Încă mă simt îngrozitor fiindcă l-am dezamăgit pe Paolo, dar n-am avut de ales.

– Atunci, am dreptate. Căsătoria cu Roberto te-a *schimbat*. Poate că nu e treaba mea să-ți spun, însă fii atentă să nu îndepărtezi pe toată lumea din viața ta, Rosanna! Familia ta încă te iubește și știu că *papa* e afectat că tu și Roberto nu l-ați vizitat de când v-ați căsătorit. Nu întinerește, știi și tu.

– Știu, Luca, oftă Rosanna. Și mie mi-e dor de familie, dar în afară de orice altceva, programul nostru a fost atât de încărcat! Sunt atât de mulți oameni cărora intenționez să le scriu sau pe care încerc să-i vizitez! Dar la sfârșitul lui iulie, când se termină spectacolele cu *La Bohème*, o să am timp să recuperez. Iar după ce se naște copilul, poate că o să zbor ca să-i vizitez

pe *papa* şi pe Carlotta. Dar cred că eşti flămând, trebuie să mănânci ceva!

Nerăbdătoare să schimbe subiectul, Rosanna se ridică şi se îndreptă spre frigider, de unde scoase felii de carne rece, pateu şi o salată pe care o pregătise mai devreme. Luca o privi cum punea masa, tăind cu îndemânare câteva felii de pâine. O cunoștea prea bine pe sora lui ca să mai insiste asupra subiectului Roberto.

– Mai ai veşti de la Abi? întrebă Luca după ce ea se așeză din nou de cealaltă parte a mesei.

– Ce ciudat că m-ai întrebat asta! Am primit azi-dimineață o vedere de la ea, răspunse Rosanna, întinzându-i castronul cu salată. Se pare că acum e în Australia, după care vrea să viziteze Orientul Îndepărtat. Dar a spus că la toamnă vine la Londra. Ca să fiu sinceră, nu m-am străduit suficient de mult să păstrez legătura cu ea. Ştii, Abi a avut o aventură cu Roberto. Mi-a fost greu atunci când s-a întâmplat asta și cred că amândouă aveam nevoie să mai treacă ceva timp. Poate că o să ne revedem după ce ea se reîntoarce la Londra.

Luca nu lăsă să i se vadă durerea pe care o simțea la gândul că Abi capitulase în fața farmecelor lui Roberto Rossini.

– O să-ți prindă bine să te vezi cu ea. E plăcut să păstrezi legătura cu prietenii vechi. Tu și Abi erați foarte apropiate, adăugă el în timp ce-și întindea niște pateu pe pâine.

– Dar *tu*, Luca, primeşti vreodată vești de la ea?

Privirea lui Luca se îmblânzi. El răspunse, clătinând din cap:

– Nu. Am ținut foarte mult la ea.

– Dar ai ținut la Dumnezeu și mai mult?

– El e pe primul loc, Rosanna, așa cum Roberto e pe primul loc în viața ta.

– Te simți vreodată singur la seminar?

– Ce vrei să spui?

– Păi, nu poți să-ți împărtășești viața cu nimeni!

– Rosanna, îl am pe Domnul și n-am nevoie de nimeni altcineva. Știi, sunt multe feluri de iubire. Și cum e a ta pentru Roberto, a mea e pentru El. Iar acum, povestește-mi despre locurile pe care le-ai vizitat de când ai început să călătorești!

În ziua următoare, Rosanna îl duse pe Luca să viziteze Londra, iar seara văzură *Aida* la Royal Opera House.

– Ce bine ar fi fost să fii tu pe scenă, Rosanna! E foarte trist că nu te-am mai văzut cântând de când erai la școală, la Milano, se plânse Luca în taxiul care-i ducea înapoi în Kensington.

– În câteva săptămâni, *eu* o să fiu cea de pe scenă. Dar mi-a făcut plăcere să privesc spectacolul și s-o desființez apoi pe biata soprană, chicoti Rosanna.

Duminică merseră la liturghie, la catedrala Westminster, iar apoi Rosanna găti friptură de vită. Se plimbară prin grădinile Kensington, după care se întoarseră acasă obosiți, dar relaxați.

Ceva mai târziu, Luca intră în camera de zi și o găsi acolo pe Rosanna, care părea tristă.

– Ești bine, *piccolina*? o întrebă el.

– N-aș vrea să pleci mâine.

– Știu. A fost minunat să te revăd! Mi-am reamintit de vremurile bune de la Milano. Obișnuiam ca, deși munceam mult, să ne distrăm atât de bine!

– Așa e, aprobă Rosanna, iar apoi căscă. O, Doamne! Mi se face somn atât de devreme! Crezi că e normal?

– Sigur că da. Și trebuie să te duci la culcare. Promite-mi că o să ai grijă de tine după ce începi spectacolele cu *La Bohème*. Mai e un sufletel la care trebuie să te gândești acum!

– O să am grijă, promise Rosanna. Păcat că nu l-ai văzut pe Roberto, dar cel puțin am avut vreme doar pentru noi, ca să recuperăm timpul pierdut.

– Da.

În sinea lui, Luca se gândi că era mai bine pentru toată lumea dacă el şi Roberto se întâlneau cât mai rar cu putinţă.

– N-ai idee cât de bine îmi pare că te-am văzut din nou, spuse Rosanna ridicându-se şi îmbrăţişându-şi fratele. Te rog, promite-mi că o să ne vedem mai des!

– Putem încerca, dar ştii că nu e uşor.

– Ştiu. Întotdeauna există un preţ de plătit pentru orice, nu-i aşa?

Luca o sărută pe obraji.

– Aminteşte-ţi că mă gândesc întotdeauna la tine, chiar dacă nu sunt aici.

– Să vii să-ţi vezi finul sau fina atunci când se naşte, da? îl rugă ea în timp ce se îndrepta spre uşă.

– Nimic n-o să mă oprească. Noapte bună, *piccolina*! Să dormi bine!

Luca rămase încă un ceas în camera de zi, înainte să se ducă la culcare. Frunzări un album plin cu tăieturi din reviste şi ziare, pe care i-l dăduse Rosanna. În fiecare dintre fotografii, Rosanna îl privea pe Roberto cu ochii strălucind de iubire. Era evident că bărbatul acela o făcea foarte fericită pe sora lui. Fie şi doar pentru acel motiv, Luca hotărî să-i ceară Domnului să-l ajute să fie în stare să-l ierte pe Roberto pentru tot ceea ce făcuse.

După ce-l conduse pe fratele ei la Heathrow, Rosanna ajunse acasă copleşită de tristeţe. În ultimii patru ani, uitase cât de apropiaţi fuseseră ea şi Luca. Acum el plecase, iar ea n-avea idee când urma să-l vadă din nou.

Urcă încet treptele spre uşa de la intrare. Apoi, în timp ce-şi căuta cheia, uşa se deschise, iar ea se trezi în braţele lui Roberto.

– Fata mea dragă! exclamă el. Unde ai fost? M-am îngrijorat, *cara*! Am ajuns de la Gatwick, iar tu nu erai aici.

– L-am condus pe Luca la Heathrow.

Roberto o duse pe Rosanna în casă, îi luă haina de pe umeri și o atârnă de balustradă.

– Ce mai face fratele tău?

– Foarte bine.

– Mă bucur să aud asta. Vino încoace! o chemă el, iar apoi o sărută apăsat. Nu știi cât de dor mi-a fost de tine, *cara*!

Rosanna îi zâmbi și se simți mai bine. Casa aceea era căminul ei și nimic nu mai conta atunci când se afla laolaltă cu Roberto.

CAPITOLUL 27

Londra, octombrie 1980

Rosanna se trezi și văzu că era doar cinci și jumătate dimineața. Se strecură afară din pat, se duse la baie și apoi coborî în bucătărie. Afară se lăsase o negură grea, de toamnă. Frunzele copacului din grădină se uscaseră și cădeau una câte una pe pământ, semn că vara era cu adevărat dusă. Rosanna își făcu o cană de ceai, iar apoi se așeză pe un scaun, lăsându-și capul pe tăblia rece a mesei.

La ora unsprezece, Roberto avea să plece la New York.

Cu opt săptămâni în urmă, ultima reprezentație din *La Bohème* se dovedise cu atât mai tulburătoare cu cât fusese ultima oară când cântaseră împreună în lunile ce urmau. De atunci, încercaseră să rămână veseli și să se bucure de timpul petrecut împreună, însă apropiata despărțire planase deasupra lor precum un giulgiu.

Copilul o lovi sub coaste. Rosanna își îndreptă spatele și încercă să-și ridice moralul. N-avea de gând să plângă în momentul în care el pleca. Nu voia ca ultima amintire cu ea a lui Roberto să fie cea a unei epave balonate, cu ochii înroșiți și umflați. Își goli cana de ceai și se clătină în sus pe scări, spre duș.

După o oră, Roberto își făcu apariția în bucătărie. Se așeză la masă cu un suspin.

– Am făcut cafea la ibric și ți-am pregătit niște cârnăciori. Știu că-ți plac câr... cârnăciorii, spuse ea cu voce tremurătoare.

Vocea Rosannei tremură. Însă atunci când se întoarse spre el, reuși să zâmbească.

– Mulțumesc, *cara*! răspunse Roberto.

Ea puse cârnăciorii pe două farfurii, împreună cu niște ciuperci și roșii călite, iar apoi așeză farfuriile pe masă.

– Arată delicios!

– Am vrut să-ți fac ceva bun, fiindcă mâncarea servită în avion e întotdeauna proastă. Dar promite-mi că o să ai grijă ce mănânci cât timp stai la New York. Doctorul Hardy a zis că trebuie să slăbești cel puțin douăsprezece kilograme.

– Sigur că da, aprobă Roberto, începând să mănânce. Iar acum, ascultă: știi că stau în apartamentul lui Chris, deci mă poți suna acolo. Iar dacă ai un mesaj important, poți să mi-l lași întotdeauna la Met. O să le spun celor de acolo să mă cheme de urgență.

– Nu-ți face griji, *caro*! I-am spus ghemotocului ăstuia de copil că nu-și poate face apariția înainte ca tăticul lui să ajungă acasă. Mai am de așteptat încă șase săptămâni. Șase săptămâni în felul ăsta, suspină ea. Oare aștept un copil sau un elefant? Imaginează-ți cât de mare o să fiu până când ajungi tu acasă! Poate că până atunci explodez, spuse ea pe un ton serios.

– Orice problemă ai, Rosanna, trebuie să-l suni imediat pe doctorul Hardy.

– Bineînțeles.

– Sunt convins că n-o să te simți singură, *cara*. O să vină în vizită multă lume de la Covent Garden.

– Sunt sigură că o să-mi fie bine.

Nici unul dintre ei nu-și termină micul-dejun. În cele din urmă, Rosanna se ridică în picioare și începu să strângă masa.

– Ar trebui să fac un duș, spuse Roberto.

Ea se uită la ceas în timp ce el ieșea din bucătărie. În mai puțin de o oră, avea să plece.

– A sosit mașina, spuse Roberto atârnându-și haina pe umeri.

Rosanna îl privi cum se îmbrăca, străduindu-se să nu-și lase lacrimile să i se rostogolească pe obraji.

– *Amore mio!* spuse el, îmbrățișând-o. Ce mult te iubesc, ce dor mi-e deja de tine! O să număr zilele până când mă întorc.

– Să ai grijă de tine, Roberto! *Ti amo, caro!*

El dădu din cap, smulgându-se din îmbrățișare, iar apoi se grăbi să coboare scările și să ajungă la mașina care aștepta. Se întoarse, îi trimise Rosannei un sărut înainte să urce și pe urmă îi făcu din mașină cu mâna, în timp ce vehiculul se îndepărta.

Apoi dispăru.

Prima săptămână fără Roberto fu nesfârșită, chiar dacă Rosanna avu parte de un flux continuu de vizitatori care-și făceau apariția la ușa ei. Câteodată, aceștia se dovedeau o binecuvântare în lupta cu plictiseala. Altă dată, însă, se simțea atât de obosită, de fragilă și de lipsită de energie, încât își dorea ca ei să fi plecat de îndată ce veneau. Roberto o suna de trei ori pe zi, șoptindu-i cuvinte de iubire și spunându-i cât de mult îi lipsea. Timp de câteva minute, Rosanna era fericită. Apoi punea jos receptorul și plângea.

Felul în care îi era dor de el... semăna cu o durere fizică. O *durea* că era nevoită să facă de una singură lucrurile pe care le făceau întotdeauna împreună, inclusiv pe cele simple, de zi cu zi.

Iar nopțile... nopțile se căscau în fața ei precum un abis. Fără el alături, îi era aproape imposibil să doarmă. Iar când reușea să adoarmă în cele din urmă, copilul o trezea cu o lovitură.

În prima ei sâmbătă noaptea de una singură, Roberto nu-i telefonă la ora obișnuită. O oră mai târziu, atunci când el sună,

în sfârşit, Rosanna izbucni în lacrimi şi suspină în receptor, implorându-l să vină acasă. El îşi ceru scuze, spunându-i că repetițiile se prelungiseră și că n-avusese ce să facă. Ea îi răspunse, plină de tristețe, că-i părea rău că era atât de idioată, iar apoi puse jos receptorul.

Se duse la baie și-și privi lung imaginea în oglindă, în timp ce se spăla pe mâini.

„Arăți groaznic!" își spuse ea. „Trebuie să te aduni!"

Făcu un duş, îmbrăcă halatul larg de baie și apoi coborî să-și pregătească cina. Stând pe scaun în bucătărie și forțându-se să mănânce, realiză că era controlată de iubirea pe care o simțea față de Roberto.

Dacă el ar fi părăsit-o într-o bună zi? Rosanna înghiți în sec și inima i se zbătu în piept. Se purta prosteşte. Nu putea – *n-avea voie* să se gândească la așa ceva. Supărarea îi făcea rău copilului, iar ea îl hrănise doar cu așa ceva în ultimele două săptămâni.

Se ridică și-și puse o casetă cu ei doi cântând „Dolce notte! Quante stelle!"[1] din *Madama Butterfly.*

Vocile o liniștiră și începu să zâmbească.

În trei săptămâni, el avea să fie din nou acasă, iar ea putea să uite de acel coșmar. Un lucru era sigur: nu voia să-l mai lase să plece vreodată fără ea.

Roberto se simțea extenuat și ușor amețit de băutură. Privi în jur la mulțimea animată, adunată pe scena Operei Metropolitane, povestind şi bând şampanie. Cu toate astea, era însingurat și nefericit. Deși fusese conştient de sentimentele profunde pe care i le purta soției lui, adevărul ieşise la iveală abia după două săptămâni petrecute fără ea.

Premiera din acea seară a spectacolului *Dante* avusese parte de un succes imens. New Yorkul era la picioarele lui. Se afla

[1] „Noapte dulce! Ce de stele!" (în limba italiană în original)

în culmea carierei. Și se simțea îngrozitor de deprimat. Fără Rosanna, toate astea nu însemnau nimic.

Căscă și se uită la ceas. Voia să plece în cinci minute. Îi promisese Rosannei s-o sune în secunda în care ajungea acasă.

– Nu-i așa, domnule Rossini?

– Iertați-mă, *signora*, n-am auzit ce spuneați!

Respectabila și prospera doamnă își repetă teoria despre finanțarea artelor.

– Sunt absolut de acord. Guvernele trebuie să pună la dispoziție bani pentru operă dacă doresc ca ea să mai existe și în secolul care vine. Iar acum vă rog să mă scuzați, trebuie să plec acasă și s-o sun pe soția mea.

Roberto îi făcu apoi un semn din cap lui Chris Hughes și-i spuse:

– M-am dus. Ne vedem mâine-dimineață!

Limuzina îl aștepta la intrarea artiștilor.

– Mergem acasă, domnule?

– Da, vă rog!

Mașina se puse în mișcare, îndreptându-se spre apartamentul lui Chris, în partea de vest a Manhattanului.

– Am ajuns, domnule!

Șoferul îi deschise ușa lui Roberto, iar acesta păși sub marchiza de la intrarea unui bloc elegant de apartamente.

– Noapte bună!

– Noapte bună, domnule!

Roberto luă liftul până la etajul douăzeci și opt. Pe când deschidea ușa, auzi telefonul sunând. Alergă în sufragerie și ridică receptorul.

– Alo?

– Eu sunt. Tocmai m-am trezit și m-am gândit să te sun. Cum a fost?

– A fost senzațional, *principessa*! Cu excepția faptului că n-ai fost lângă mine.

– Cum a fost Francesca Romanos?

– Publicul a plăcut-o.

A urmat o pauză, iar apoi Rosanna oftă:

– Aha!

– Ai prefera să-ți spun că prestația ei a fost groaznică? întrebă Roberto, amuzat.

– Sigur că da!

– Francesca nu e și n-o să fie niciodată ca tine. Tu ești cea mai mare soprană din lume! Știi asta.

– Îmi dau seama că am spus o stupizenie, dar îți poți imagina cum mă simt știind că altcineva cântă pe scenă alături de tine, în timp ce eu stau lungită aici, ca o gălușcă grasă!

– Ei, mica mea gălușcă, eu cred că tu ești cea mai frumoasă ființă din lume!

– Încă ți-e dor de mine? întrebă ea pe un ton plângăreț.

– Sigur că da, Rosanna! Vezi? Am plecat de la petrecere mai repede, ca să te pot suna. Lucrurile erau încă în plină desfășurare.

– Pe cine ai mai văzut acolo?

Vocea Rosannei suna forțat.

– A, gașca obișnuită. Toți îți trimit dragostea lor și cele mai bune urări.

– Frumos din partea lor! Nu-i nici o femeie frumoasă care să încerce să mi te fure?

– Vreo câteva..., răspunse Roberto, auzind cum Rosanna își ținea respirația. Te-am necăjit doar, *cara*! Dar nu trebuie să fii atât de sensibilă.

– Știu, îmi pare rău! Dar tu nu știi cât de singură mă simt fără tine. Dorm cu puloverul tău lângă mine, oftă ea cu dor.

– Nu mai e mult. O să vin înapoi cât ai zice pește, o îmbărbătă Roberto cu blândețe.

– Cel puțin, Abi vine mâine să mă vadă. S-ar putea să ieșim împreună la prânz, deci nu te îngrijora dacă nu sunt aici când suni.

– Bine. Dar te rog să nu asculți ce-ți spune despre mine. Știi ce a fost între noi, spuse Roberto, stânjenit.

– Știu, dar asta s-a întâmplat cu multă vreme în urmă. Ea a fost prietena mea cea mai bună și a sosit timpul să ne revedem. O să mă suni mâine, când te trezești?

– Sigur că da.

– Atunci, ar fi mai bine să te las să-ți vezi de ale tale. Cred că ești extenuat.

– Sunt puțin obosit. Încearcă și tu să dormi. Asta vă face bine și ție, și copilului.

– O să încerc, dar e imposibil. *Ti amo*, Roberto!

– Și eu te iubesc.

– Somn ușor!

Roberto puse jos receptorul, iar apoi începu să se plimbe prin încăpere, agitat. Nu reușea să se liniștească. Ori de câte ori era pe scenă, libidoul îi creștea întotdeauna odată cu adrenalina, iar asta era prima noapte după doi ani când Rosanna nu era lângă el, ca să-l calmeze cu trupul ei frumos.

Nu era nimic de făcut în afară de un duș rece.

La ora unu, în ziua următoare, telefonul sună și Rosanna se grăbi să răspundă.

– *Principessa*, eu sunt. Te iubesc! Mi-e dor de tine, tânjesc după trupul tău, vreau să mă înec în tine...

– Bună dimineața, Roberto! chicoti Rosanna.

– O, *cara*! Fără tine, zilele par nesfârșite, gemu el.

– Știu, Roberto, dar timpul o să treacă repede și în curând o să fim iarăși împreună. Asta îmi spui tu întotdeauna.

– Ce s-a întâmplat? Nu-ți mai e dor de mine? Pari prea fericită!

– M-ai tot certat în ultimele două săptămâni, spunându-mi că păream nefericită.

– Ți-ai găsit pe altcineva, sunt sigur! Cine e? Îl omor cu mâinile mele!

– Nimeni nu m-ar vrea așa cum sunt acum, crede-mă.

– Eu te-aş vrea, Rosanna! Tânjesc după tine. Pregăteşte-te de o săptămână de stat în pat de îndată ce revin!

– Şi mie-mi lipsește, zâmbi ea, străbătută de un fior de nerăbdare.

– Deci, tot nu mi-ai spus de ce pari atât de fericită, continuă Roberto.

Se auzi soneria.

– Roberto, a sosit Abi! Trebuie să-i deschid.

– Bine, bine, înțeleg! Nu mai ai chef să vorbești cu mine, fiindcă acum ai o altă femeie în preajmă, cu care poți bârfi, spuse el râzând, fericit că ea părea să se fi înseninat, dar încă îngrijorat în legătură cu atitudinea lui Abi față de el. *Ti amo*, Rosanna! Şi amintește-ți să nu dai crezare nici unui lucru rău pe care ea ți l-ar putea spune despre soțul tău!

– Așa o să fac. *Ti amo*, caro!

Apoi, ea puse jos receptorul și se grăbi spre ușa de la intrare.

– Rosanna! O, Doamne! Eşti imensă! exclamă Abi, îmbrățișându-și călduros prietena și sărutând-o pe obraji.

– Iar tu ești mai frumoasă ca niciodată și foarte subțirică! replică Rosanna pe un ton plin de regret. Intră, te rog!

Abi o urmă în casă și lăsă să-i scape un fluierat de admirație.

– Uau! E de-a dreptul grandios! Norocoaso!

– Îmi place aici, dar căutăm să cumpărăm ceva în afara Londrei după ce se naște copilul. Lasă-mă să-ți iau haina!

– O, Doamne, azi e tare frig afară, spuse Abi în timp ce o urma pe Rosanna jos, la bucătărie.

– Ştiu, răspunse Rosanna. Ori de câte ori sunt la Londra, arăt ca o reclamă la lână. Nu-mi vine să cred că micuțul meu o să se nască într-o climă ca asta! Mă îndoiesc că am purtat vreo haină la Napoli până la vârsta de trei ani. Vrei să bei ceva?

– Un pahar de vin ar fi minunat, răspunse Abi. Lasă, îl iau eu! Tu stai aici.

– Mulțumesc! E o sticlă în frigider. Eu vreau un Perrier.

– Desigur! spuse Abi, care apoi se ocupă de băuturi. Poftim! exclamă ea, întorcându-se la masă și dându-i Rosannei un pahar cu apă minerală. În cinstea noastră, fiindcă suntem din nou împreună!

– Te deranjează dacă stăm aici la prânz? întrebă Rosanna. Mă simt atât de obosită în momentul ăsta! Am niște supă și pâine proaspătă.

– Sună bine, răspunse Abi. Chiar că ești mare, Rosanna! Cât mai ai până să naști?

– Cam o lună.

– Pot să te întreb cum e să fii gravidă?

– Ciudat, foarte ciudat, răspunse Rosanna. De parcă un extraterestru ar prelua controlul. Nu mai ai controlul asupra corpului tău. Sau asupra emoțiilor.

Abi o studie.

– E dificil să mă obișnuiesc cu ideea că o să devii mamă în câteva săptămâni!

– Mă simt deja schimbată. Știi cât de mult urăsc să fac curat, dar ieri am dat cu aspiratorul și am șters praful, chiar dacă avem o menajeră care vine patru dimineți pe săptămână.

– Cred că asta se numește „sindromul cuibului". Se pare că multe femei trec printr-o astfel de stare chiar înainte să nască. Ar putea însemna că el sau ea o să apară mai repede decât crezi.

– Nu! exclamă Rosanna, părând îngrozită. Nu se poate... nu înainte ca Roberto să ajungă înapoi acasă!

– E suficient de greu să mi te imaginez pe tine devenind mamă, dar gândul de a-l vedea pe Roberto tătic, ei bine..., spuse Abi, dându-și ochii peste cap.

– Dar, Abi, el e schimbat, crede-mă! Atâția oameni au observat asta. Dacă l-ai întâlni din nou, și tu ți-ai da seama de asta. E un alt om.

– Sper că da, Rosanna, spuse Abi cu seriozitate.

– Sunt sigură că-i așa, cu adevărat…, zise Rosanna, iar apoi se opri brusc și o privi pe prietena ei. Abi, înainte de orice, vreau să-mi cer scuze că nu ți-am spus că mă căsătoresc cu Roberto. Am hotărât împreună că era mai bine să nu facem nimic public decât după ce s-a întâmplat. N-am vrut să fim vânați de mass-media înainte de căsătorie. Nici familia mea n-a știut nimic.

– Recunosc, m-am simțit rănită că a trebuit să aflu vestea din ziare. Ți-a fost teamă că aș fi încercat să te conving să nu te măriți? o întrebă Abi fără menajamente.

– Nu, fiindcă știam că orice ai fi spus, sau orice ar fi spus oricine altcineva, tot m-aș fi căsătorit cu el.

– Întotdeauna a existat o legătură aparte între voi doi, nu-i așa?

– Da. Amândoi credem că e mâna destinului.

Abi sorbi din vin.

– Te-ai supărat atunci când am avut o aventură cu el? N-ai lăsat să se vadă nimic.

– Sigur că m-am supărat, Abi. Deși, după ce mi-ai spus cum te-a părăsit, m-am străduit să nu-l plac deloc. După ce am plecat împreună la Londra, nu l-am lăsat să se apropie de mine la început. Mi-era teamă că, dacă-l lăsam, el avea să mă rănească așa cum a făcut-o și cu tine. Nu-ți mai pasă de el, nu?

– O, Doamne, nu! A fost o scurtă aventură, nimic mai mult. M-am simțit rănită, însă acum înțeleg – după cum îmi amintesc că spuneai pe atunci – că n-a fost decât un substitut pentru Luca. Am transferat asupra lui Roberto toată acea pasiune neîmpărtășită, cel puțin pentru scurt timp. E minunat să vezi lucrurile cu detașare. Ce face Luca, apropo?

– E foarte bine. A fost aici în luna mai. M-a întrebat de tine.

– Chiar așa? întrebă Abi zâmbind, însă ochii ei erau plini de tristețe. Frumos! Oricum, haide să nu mai vorbim despre ce a fost. Sunt multe alte lucruri de povestit.

– Da, fu de acord Rosanna, mai mult decât bucuroasă să schimbe subiectul. Vreau să știu tot ce ai făcut de când nu ne-am mai văzut!

– După ce ai plecat de la Milano, am rămas la Scala încă un an. Apoi am avut o discuție lungă cu Paolo și el mi-a confirmat ceea ce știam deja: că era greu de crezut ca eu să ajung să cânt altundeva decât în cor. Așa că am decis să renunț și să-mi iau un an liber, ca să călătoresc. Și m-am distrat foarte bine, Rosanna! Am fost în Orientul Îndepărtat și, după cum știi, am petrecut șase luni în Australia. Am venit înapoi la Londra acum două săptămâni și acum locuiesc în Fulham, cu părinții mei, încercând să decid ce o să fac cu restul vieții mele.

– Ai vreo idee?

– Nu, nu prea. Problema e că, odată ce te-ai implicat în lumea artelor, orice fel de slujbă cu program fix ți se pare imposibil de plicticoasă, spuse Abi oftând. Chiar nu știu ce-aș vrea să fac, deși m-am gândit să scriu, de fapt.

– Ce ai vrea să scrii?

– Din nou, nu sunt sigură. Poate să fac jurnalism; poate să scriu un roman. Am avut întotdeauna o imaginație foarte vie, zâmbi ea ștrengărește, amintindu-i Rosannei de Abi cea din trecut.

– Asta sună interesant, deși îmi pare rău să aud că nu mai cânți. Eu cred că ai o voce frumoasă.

– Da, dar nu suficient de frumoasă, pare-se. În orice caz, drăguț din partea ta să-mi spui asta, iar la Milano m-am distrat atât de bine, încât nu regret nici măcar o secundă din timpul petrecut acolo.

– Spune-mi, o rugă Rosanna, luând o gură de Perrier, cât de furios a fost Paolo după ce a aflat că nu mai voiam să mă întorc la Scala?

– Îl știi pe Paolo. Dacă a fost furios, atunci n-a arătat-o în fața celor din companie. Nu pot spune decât că nu l-am mai auzit să-ți pomenească vreodată numele. Doar din curiozitate,

aş vrea să ştiu de ce n-ai venit înapoi. Am crezut că era visul tău s-o interpretezi pe Mimi.

– Motivul are legătură cu Roberto. Te rog, crede-mă când îți spun că n-am avut de ales, răspunse Rosanna pe un ton tranșant.

Nu voia să întoarcă discuția la *acel* subiect dureros.

– Aş fi vrut să ştiu ce se petrecea. Vreme de săptămâni, n-am avut idee unde erai. Iar cei din presă stăteau pe treptele apartamentului nostru atunci când, în cele din urmă, a apărut ştirea. Cu toate astea, adăugă Abi ridicând din umeri şi vorbind pe un ton lipsit de orice ranchiună, bănuiesc că acum nu mai contează.

– Abi, te rog să mă ierți! spuse Rosanna, simțindu-se vinovată. Știu că am fost egoistă, dar... pe atunci parcă eu și Roberto trăiam pe altă planetă. Nu mă gândeam decât la el.

Abi își studie prietena.

– Voi doi trăiți o pasiune puternică, nu-i așa?

– Da, aşa e, răspunse Rosanna cu simplitate.

– Mă bucur pentru tine, Rosanna, pe cuvânt, dar te rog să ai grijă.

– Ce vrei să spui?

– Cred că uneori – și te rog să nu mă înțelegi greșit, draga mea – un sentiment atât de copleșitor poate să ne facă un pic cam egoiști.

– Sunt de acord, Abi. După cum am spus, îmi pare rău, răspunse Rosanna cu tristețe.

– Cred că înțeleg cum e, suspină Abi. Știu că tocmai ne-am propus să nu privim înapoi, dar, dacă e să fiu complet cinstită cu mine însămi... îmi dau seama că încă îl iubesc pe Luca. Sună stupid, fiindcă un astfel de sentiment nu poate duce nicăieri, dar se pare că nu-l pot uita pe fratele tău.

– O, Abi! exclamă Rosanna privind-o cu surprindere pe prietena ei. Cred că ți-e foarte greu, pentru că, îți dai seama,

nu puteți fi niciodată împreună. Deși știu că Luca te-a plăcut întotdeauna.

– Nu mă înțelege greșit, au fost mulți alți bărbați, dar dacă ceva nu se schimbă în mod semnificativ, Luca o să rămână întotdeauna în inima mea.

– Știu ce spui, Abi, pe cuvânt! Ai un iubit în momentul de față?

– Sigur că am, răspunse Abi, bucuroasă să schimbe subiectul. Trebuie să-l cunoști. E foarte simpatic. Îl cheamă Henry și l-am cunoscut la o petrecere, în urmă cu două săptămâni. E foarte pasional, iar eu îmi doresc să mă pot îndrăgosti de el, fiindcă mi se potrivește ca o mănușă.

– Dă-i timp, Abi! Nu-l cunoști decât de două săptămâni.

– Rosanna, dintre toți oamenii, tu ar trebui să înțelegi cel mai bine cum stă treaba cu iubirea – cum e cu acea intuiție care-ți spune că legătura dintre tine și un anumit om e una deosebită. N-am o astfel de legătură cu Henry. O știu, pur și simplu.

– Înțeleg. Eu, pe de altă parte, nu m-am simțit niciodată atât de nefericită ca în ultimele două săptămâni. Eu și Roberto n-am mai stat o oră departe unul de celălalt, darămite o lună!

– Într-un fel, să fii nefericit o lună de zile e un preț mic de plătit pentru tot ceea ce ai: bărbatul pe care îl iubești, un copil pe cale să se nască, prosperitate și o carieră remarcabilă. Mi-ar plăcea să fiu în locul tău, spuse Abi zâmbind. Unde e supa aia?

După prânz, rămaseră așezate la masă, bând cafea.

– Ce faci sâmbătă seara? o întrebă Abi pe Rosanna.

– Nimic, absolut nimic.

– Atunci, poți veni să cinezi cu mine și Henry. El are un prieten care s-a înverzit de ciudă de îndată ce a auzit că mă văd azi cu tine. Stephen e unul dintre cei mai mari admiratori ai tăi și vrea foarte mult să te cunoască. Vino cu noi și o să ai parte de un masaj strașnic al egoului vreme de vreo oră, două.

– Îți mulțumesc de ofertă, dar n-am chef să merg nicăieri în momentul ăsta.

– O, haide, arată-ne că ești și tu modestă și că poți cina cu noi, muritorii de rând!

Rosanna se înroși.

– Știi că refuzul meu n-are nimic de-a face cu statutul de vedetă, Abi. Nu sunt prea sociabilă.

– O seară în oraș s-ar putea să-ți prindă bine. Pe lângă asta, mi-o datorezi pentru că m-ai lăsat baltă la Milano, o presă Abi.

– Bine. Ai câștigat! cedă Rosanna.

– Bun. Vin să te iau pe la ora opt, sâmbătă seara, hotărî Abi, care se uită la ceas și apoi se ridică în picioare. Trebuie să plec. Nu te ridica, mă descurc singură! o rugă ea pe Rosanna, după care o sărută cu căldură pe ambii obraji. Rămâi cu bine, draga mea! Ai grijă de tine. Mi-a părut foarte bine să te revăd!

– Și mie, Abi!

– Dacă ai nevoie de ceva, spuse ea în vreme ce se îndrepta spre ușă, ai numărul meu de telefon!

Rosanna realiză că era neliniștită la gândul de a ieși de una singură sâmbătă seara. În ultimii doi ani, Roberto o însoțise întotdeauna. Își petrecu o mare parte a după-amiezii încercând, agitată, să găsească haine care să i se potrivească peste pântecul acela mare, iar apoi își spălă părul și se machie. Atunci când Abi sună la ușă, ea era pregătită.

– Arăți bine, comentă Abi pe un ton satisfăcut.

– Mulțumesc!

– Bun, haide să mergem! Trebuie să ne întâlnim cu băieții într-un sfert de oră.

– Mergem într-un loc discret, da? Nu vreau să-ți par o divă, dar nu mi-ar plăcea ca Roberto să vadă în ziare o fotografie cu mine și cu un alt bărbat, spuse Rosanna, simțindu-se încurcată fiindcă trebuia să recunoască asta.

– Sigur că da. Mergem la un restaurant italian, în onoarea ta, o anunță Abi în timp ce deschidea portiera mașinii ei, un Renault 5. Nu e cel mai elegant local din lume, dar pastele sunt foarte bune. Intră!

Abi se strecură prin traficul intens de pe Earl Court Road și apoi o luă la stânga, pe Fulham Road.

– Avem noroc! spuse ea manevrând cu îndemânare mașina într-un spațiu aflat în fața unui mic restaurant.

Înăuntru, încăperea era plină de clienți așezați la mese de lemn natur. Toată lumea mânca paste și bea vin la carafă.

– Localul ăsta îmi amintește de cafeneaua lui *papa*, spuse Rosanna cu nostalgie, în timp ce Abi făcea cu mâna către doi bărbați așezați la o masă, în colț.

Unul dintre ei era solid, cu un început prematur de chelie și cu ochelari cu rame de baga. Rosanna presupuse că acela era Stephen, admiratorul ei. Celălalt era extrem de chipeș, cu păr negru și cu ochi vioi, albaștri.

– Dragă Henry! spuse Abi sărutându-l pe obraji pe bărbatul cu chelie, iar apoi se întoarse spre celălalt. Stephen, nu ți-am promis că o aduc? întrebă ea, zâmbindu-i Rosannei. Să știi că Stephen n-a crezut că o să apari în seara asta. Rosanna, dă-mi voie să ți-l prezint pe cel mai mare admirator al tău!

– Eu sunt Stephen Peatôt. Onorat să vă cunosc, doamnă Rossini, spuse el pe un ton timid și zâmbind în timp ce dădeau mâna.

– Bun, faceți loc pentru elefănțel, spuse Abi trăgând scaunul de lângă Stephen cât putu mai departe de masă.

Rosanna se înroși, chinuindu-se să încapă în deschizătura dintre masă și scaun.

Stephen turnă cu grijă băuturi pentru cele două femei: vin roșu pentru Abi și apă minerală pentru Rosanna. Apoi cercetară meniul și comandară în timp ce-l ascultau pe Henry, care era agent de bursă și care le dădea detalii despre o tranzacție

uriaşă şi profitabilă pe care compania lui o încheiase cu o zi în urmă.

– Şi tu lucrezi în City[1]? îl întrebă Rosanna pe Stephen, care era aşezat lângă ea.

– Nu, mă tem că ocupaţia mea e una mai puţin serioasă. Sunt negustor de artă. Am început la Sotheby's, în departamentul renascentist, iar acum lucrez la o galerie contemporană, pe Cork Street. Încerc să învăţ cât mai mult posibil înainte de a-mi deschide propria galerie.

– Înţeleg. Eu nu prea ştiu nimic despre artă.

– Interesant e că atunci când te-am auzit cântând, am avut aceeaşi reacţie viscerală pe care o am ori de câte ori studiez o pictură rară. Declanşezi emoţii, vezi tu? Ca şi în cazul artiştilor vizuali, există doar câţiva interpreţi de operă care pot face asta.

Rosanna era obişnuită să fie flatată, însă căldura cu care vorbise Stephen făcuse ca spusele lui să sune mult mai sincer.

– Care e opera ta preferată? vru ea să ştie.

– E o întrebare dificilă. Sunt un împătimit al muzicii lui Puccini şi-mi plac toate compoziţiile lui. Dar cred că, dacă mi s-ar cere să aleg doar una, ar trebi să spun *Madama Butterfly*. Te-am văzut cântând în spectacolul ăsta la New York, anul trecut. Mi s-a părut că ai fost perfectă.

– Mulţumesc, răspunse ea, deşi unii ar putea spune că sunt încă prea tânără ca să-i dau rolului adâncimea emoţională şi vocală de care are nevoie.

– Aş zice că toate judecăţile astea sunt nimicuri. Butterfly ar trebui să aibă cincisprezece ani. Regizorii nu se gândesc la public, o contrazise Stephen. Te rog să mă ierţi dacă ţi se pare că sunt nepoliticos faţă de unele dintre colegele tale, dar e greu să vezi o Violetă frumoasă, măcinată de tuberculoză,

---

[1] Districtul financiar al Londrei

într-o matroană trecută de cincizeci de ani și cântărind peste o sută de kilograme.

– Vrei să spui, arătând cam cum arăt eu acum? chicoti Rosanna. Am cântat în rolul lui Mimi la Covent Garden pe când eram însărcinată în șase luni.

– Iar eu te-am văzut și nu mi-am dat seama, răspunse Stephen, galant.

– Costumul a fost bine făcut, recunoscu Rosanna.

Un chelner le întrerupse conversația pe moment, așezând pe masă farfuriile încărcate cu mâncare.

– Deci când urmează să naști, Rosanna? întrebă Henry după ce plecă chelnerul.

– În aproximativ trei săptămâni.

– Bănuiesc că soțul tău se întoarce acasă până atunci?

– Da. Cum ați ajuns să vă cunoașteți tu și Stephen? întrebă Rosanna, dorind să schimbe subiectul.

– Am fost colegi de internat. Stephen, fiind un tip deștept, a câștigat o bursă la Cambridge, în timp ce eu a trebuit să mă mulțumesc să urmez Facultatea de Drept la Birmingham, explică Henry cu bunăvoință, ridicând un pahar în direcția lui Stephen.

Rosanna începu să se relaxeze puțin. Era plăcut să iasă cu oameni care mai aveau și alte subiecte de conversație decât opera. Dar în timp ce își beau cafelele espresso, Rosanna începu să se miște, stânjenită, pe scaun. Stephen observă imediat.

– Te simți bine?

– Da, mulțumesc. E cam dificil să stau în aceeași poziție prea mult timp.

– Desigur. Ai vrea să mergi acasă?

– Cred că așa ar trebui să fac.

– O, spărgătoare de petreceri ce ești! Credeam că mai mergem undeva, o certă Henry în glumă.

– De ce nu mergeţi voi, iar eu o duc pe Rosanna acasă? propuse Stephen. Am nevoie şi eu de somnul meu de frumuseţe. Mâine zbor la Paris, ca să autentific o pictură.

– O, nu, Stephen, te rog să nu te îngrijorezi! Pot să iau un taxi, spuse Rosanna.

– Nicidecum. Abi mi-a spus că locuieşti în Kensington. Ca şi mine. Nu e nici o problemă.

– Bine, atunci. E foarte drăguţ din partea ta!

– Cu plăcere.

Rosanna scoase o carte de credit din poşetă.

– Trebuie să plătesc consumaţia.

– Nu încape discuţie. Eu şi Henry plătim, spuse Stephen, făcându-i semn chelnerului.

Odată ce nota fu achitată, Rosanna se ridică şi-l lăsă pe Stephen s-o ajute să-şi pună şalul, iar apoi părăsiră cu toţii restaurantul.

Abi descuie maşina şi Henry se urcă pe locul pasagerului.

– La revedere, draga mea! Te sun mâine.

– La revedere, Abi! răspunse Rosanna, făcând cu mâna în urma maşinii care pornea.

– Pe aici. N-am parcat departe, spuse Stephen, conducând-o pe o stradă laterală. Mi-e teamă că mijlocul meu de transport nu e ceva cu care să fii obişnuită, adăugă el arătând spre un Volkswagen Beetle ruginit şi apoi descuind uşa pasagerului. Nu e frumoasă, dar nu m-a lăsat încă baltă niciodată.

Se urcară amândoi în maşină şi Stephen porni motorul. În momentul acela, vocea Rosannei se revărsă în maşină, interpretând o arie din *Madama Butterfly.*

– Îmi cer scuze, chestia asta a fost de prost gust. Am ascultat-o în drum spre restaurant, spuse Stephen, scoţând repede caseta în timp ce porneau.

– Ce înregistrare din *Madama Butterfly* era? întrebă Rosanna.

– Cred că prima.

– Dar aceea nu e și cea mai bună versiune. Eu și Roberto am înregistrat una nouă anul trecut, pe care o prefer de departe.

– O să mă duc s-o cumpăr, glumi el, zâmbind.

– O, nu, am o grămadă de copii acasă! Trebuie să-ți dau una.

– Chiar așa? Foarte drăguț din partea ta!

– Cu plăcere. Consider-o felul meu de a-ți mulțumi pentru cină, răspunse ea, arătând cu mâna spre capătul străzii pe care locuia. Casa mea e chiar aici, la stânga, chiar lângă copacul acela. O să-i dau lui Abi caseta data viitoare când o întâlnesc.

– Sau poate că te scutesc de bătaia asta de cap și trec eu s-o iau la un moment dat? Locuiesc chiar după colț.

– Bine, fu ea de acord, iar Stephen coborî din mașină, îi deschise ușa și o ajută să iasă.

– Rosanna, îți mulțumesc pentru seara asta minunată!

– Și mie mi-a făcut plăcere.

– Noapte bună, atunci!

– Noapte bună!

Stephen așteptă până când Rosanna ajunse în siguranță în capul scării și închise ușa în urma ei. După ce se așeză din nou la volan, puse caseta cu *Madama Butterfly* înapoi în casetofon. Porni motorul, iar vocea Rosannei se revărsă din nou în mașină.

CAPITOLUL 28

Roberto se trezi și întinse mâna automat după trupul catifelat care se afla întotdeauna lângă el. Nu era acolo. Gemu și plesni perna pe care ar fi trebuit să doarmă soția lui.

Era duminică și fusese invitat la o gustare cu șampanie. Ideea îl plictisea, dar hotărî că era mai bine să meargă acolo decât să stea toată ziua în apartamentul lui Chris. Așa că se dădu jos din pat și se duse să facă un duș.

Petrecerea cu șampanie avea loc într-un apartament luxos dintr-un penthouse cu vedere la Central Park. John St Regent și soția lui, Trish, o blondă bine făcută, îmbrăcată din cap până-n picioare în haine Gucci, îl întâmpinară la ușă.

– Ce minunat e că ai putut veni la mica noastră întâlnire, Roberto! se bucură Trish.

– Sunt încântat să te văd, adăugă și John St Regent în timp ce-i strângea viguros mâna.

– Și ce mai face divina ta soțioară? se interesă Trish. Ce păcat că a trebuit să anuleze spectacolul de la New York! Cred că te simți singur fără ea.

– Da, așa-i, fu de acord Roberto.

– Nu face nimic, avem aici suficientă companie ca să te simți bine o vreme, spuse Trish, strângându-i umărul într-un

gest de solidaritate. Intră şi dă-mi voie să-ţi fac cunoştinţă cu câţiva dintre oaspeţii noştri.

Roberto fu condus din vestibul într-un salon vast, cu ferestre de la podea până la tavan, care ofereau o privelişte spectaculoasă asupra parcului şi a oraşului aflat de partea cealaltă.

– Vino, spuse Trish, conducându-l pe Roberto spre un mic grup de femei îmbrăcate elegant. Permiteţi-mi să vi-l prezint pe domnul Roberto Rossini! Vă rog să aveţi grijă de el, doamnelor, e foarte preţios, spuse ea zâmbind, iar apoi se îndepărtă ca să salute un alt oaspete.

– Doriţi să beţi ceva, domnule? întrebă una dintre chelneriţele în uniformă, oferindu-i un pahar de şampanie.

– Mulţumesc! Bună ziua, doamnelor! salută Roberto, zâmbindu-le femeilor.

– O, domnule Rossini, v-am văzut cu toatele în *Dante,* la Met! V-am găsit cu adevărat minunat, nu-i aşa, fetelor? spuse una dintre femei.

– Vă mulţumesc, *signora*...?

– Mattheson. Rita Mattheson. Iar dumnealor sunt Clara Frobisher, Jill Lipman şi Tessa Stewart. Cu toatele suntem mari admiratoare ale dumneavoastră.

– Sunt onorat, murmură Roberto, dând din cap către fiecare dintre ele şi pregătindu-se pentru cincisprezece minute de conversaţie politicoasă.

Din fericire, chiar atunci când ajunsese la limita rezistenţei, majordomul anunţă că prânzul era servit şi oaspeţii trecură în sufragerie. Roberto fu aşezat în stânga lui Trish St Regent, care stătea în capul mesei lungi şi împodobite luxos.

– Deci, te întorci direct acasă la Londra după ce termini concertele la Met săptămâna viitoare? întrebă ea.

– Aşa e...

Roberto fu distras brusc de mirosul familiar al parfumului Joy. În timp ce-şi întorcea involuntar capul ca să vadă cine era

oaspetele întârziat, o văzu îndreptându-se agale spre un scaun de la capătul celălalt al mesei.

– Roberto, dragă, ești bine?

– Îmi pare rău, Trish! Ăăă... ce spuneai?

Roberto o studie pe furiș pe nou-venită pe tot parcursul mesei, întrebându-se ce căuta acolo, la New York. Ea îl ignora în mod deliberat, refuzând contactul vizual, chiar și atunci când John St Regent ținu un toast în onoarea lui.

În cele din urmă, curiozitatea puse stăpânire pe el. Se întoarse spre Trish și întrebă:

– Soțul *signorei* Bianchi nu e cumva la New York?

– O, Doamne, Roberto, dacă o cunoști pe Donatella, sunt surprins că n-ai aflat! Giovanni a murit de un atac de cord... să vedem, trebuie să fi fost acum șase luni. A fost tragic, întrucât el și John au făcut mulți ani afaceri împreună. Ne-a ajutat foarte mult atunci când am vrut să cumpărăm niște tablouri ca să ne decorăm apartamentul. Donatella s-a simțit devastată și a decis s-o ia de la capăt aici. S-a mutat din Milano acum trei luni. Încerc s-o ajut să treacă peste durere.

Roberto se simți copleșit de ușurare când realiză că prezența Donatellei era o simplă coincidență și că n-avea nimic de-a face cu el. Și nu simțea nici măcar un dram de regret că Giovanni era mort. De fapt, era încântat. Însemna că era liber să călătorească din nou în Italia.

După masa de prânz, în timp ce oaspeții se întorceau în salon, Roberto simți o bătaie pe umăr.

– Ce mai faci, Roberto?

Vocea joasă și răgușită nu se schimbase deloc. De altfel, nici ea.

– Sunt..., murmură Roberto, reacționând în același fel visceral în care o făcuse atunci când ea îl abordase prima dată, în acea seară la Scala. Sunt bine, foarte bine, într-adevăr, adăugă el.

– Viața e ciudată, nu-i așa? Bănuiesc că ești surprins să mă vezi aici.

– Am fost. Trish mi-a spus că acum locuiești la New York.

– Da, așa-i. Ce mai face soția ta? Am auzit că e însărcinată.

Roberto o privi cu îngrijorare.

– E bine, mulțumesc.

– Nu trebuie să te simți jenat. Da, bineînțeles că am fost furioasă atunci când am realizat că m-ai părăsit ca să te căsătorești cu Rosanna, dar apoi am descoperit ce ți-a făcut soțul meu, ce ne-a făcut amândurora... Prostul ăla bătrân mi-a mărturisit pe patul de moarte. În plus..., adăugă ea ridicând cu eleganță din umeri, acum totul a trecut. Poate că a fost mai bine așa. Eu sunt fericită aici, la New York, iar tu o ai pe Rosanna ta.

– Deci, știi ce s-a întâmplat. Știi că a trebuit să plec din Italia. N-a fost ușor și am plătit scump pentru asta. A trebuit să-mi anulez toate angajamentele din țară și nici măcar n-am putut lua parte la înmormântarea mamei mele. Am fost distrus.

– Îmi cer scuze în numele lui Giovanni, Roberto. Știi cum sunt bărbații italieni – atât de mândri atunci când vine vorba de femeile lor, spuse Donatella, zâmbind fermecător.

– Crezi că și-ar fi pus în aplicare amenințarea? M-am întrebat de multe ori, cugetă Roberto cu voce tare.

– Numai Giovanni ar fi putut răspunde la acea întrebare. Era un om puternic și, cu siguranță, cunoștea mulți oameni care ar fi putut să-ți facă rău. Ai fost înțelept că ai stat deoparte.

– Mă bucur că te-am văzut, chiar și numai pentru că acum eu și Rosanna putem merge să ne vizităm familiile la Napoli.

Roberto știa că o provoca în mod deliberat pomenind numele soției lui, dar ea nu se lăsă impresionată defel.

– Sper, spuse Donatella cu blândețe, întinzându-se și atingându-i mâna fugitiv, că ai și alte motive să fii bucuros că mă vezi.

Iată că o simțea din nou! Acea atracție nestăvilită, care trecea prin el ca un val. Era periculos și trebuia să plece. Imediat.

– Cât timp stai în oraș? întrebă ea.

– Plec la Londra duminica viitoare.

– Vrei să iei cina cu mine? De dragul vremurilor trecute?

Donatella scoase o carte de vizită din geanta ei elegantă.

– Nu, din păcate, n-am timp, răspunse el.

– Dacă te răzgândești, ai numărul meu de telefon pe cartea de vizită.

– Trebuie să plec acum. Am promis să merg și în altă parte.

– Bineînțeles, spuse Donatella zâmbind cu subînțeles. *Ciao, caro!* Dacă te simți singur, sună-mă.

Roberto o privi cum se răsucește pe călcâie și traversează încăperea. Arăta fantastic, chiar mai bine decât își amintea el, însă refuză să-și asculte excitația trădătoare a corpului. Femeia aceea nu era decât o pacoste. Se scuză și-și luă la revedere de la cei doi St Regent, iar apoi plecă.

În seara aceea, Roberto rămase singur în apartamentul tăcut, studiind sticla goală de vin și întrebându-se dacă să mai deschidă încă una. Se întinse, nesigur, spre telefon și o sună pe Rosanna.

– Eu sunt. Te-am trezit, draga mea?

– Nu, eram întinsă în pat și citeam o carte. Tu cum ești?

– Singur. Chris e plecat în Europa și liniștea de aici mă scoate din minți.

– Îmi pare rău, dragul meu, dar nu mai e mult și ne revedem!

– Tu cum ești? Pari veselă. De ce? întrebă Roberto.

– O, fără nici un motiv. Am fost aseară la cină cu Abi și cu două cunoștințe de-ale ei. Poate că mi-a prins bine, răspunse ea.

– Cu două femei, sper!

– Nu, de fapt cu doi bărbați. M-am simțit bine.

– Aha, deci tu umbli haihui prin Londra cu bărbați necunoscuți, în timp ce eu stau aici, singur și trist, în apartamentul ăsta oribil?

– Roberto, pe cuvânt! Apartamentul lui Chris e frumos!

– Nu pot suporta gândul că ai luat cina cu alți bărbați.

– Roberto, nu exagera!

– De fapt, îți interzic categoric să ieși din nou, mârâi el.

– Poftim? Ești ridicol! A fost plăcut să am parte de o schimbare de decor, nimic mai mult.

– Și cum erau bărbații ăștia, mai exact?

– Fermecători amândoi, dacă chiar vrei să știi.

– Arătoși, bănuiesc.

– Roberto, oprește-te, te rog. Te asigur că n-ai de ce să te îngrijorezi.

– Și de unde să știu că e adevărat? Unul dintre ei poate fi chiar acum în patul meu. Vreun armăsar tânăr, care aleargă cu limba scoasă după faimoasa cântăreață de operă, adăugă el, ridicol de irațional și țâfnos din pricina vinului și a singurătății.

– Roberto! Să nu-mi vorbești în felul ăsta! îl certă Rosanna, iar tremurul din voce îi trădă supărarea. Vreau să-ți ceri scuze! Acum!

Se lăsă o tăcere chinuitoare, în timpul căreia Roberto se luptă cu gelozia lui, alimentată de alcool, dar pierdu bătălia.

– Nu-mi cer nici o scuză, răspunse el, bosumflat. Tu ești de vină, nu eu. La revedere!

Trânti receptorul în furcă, știind că se purtase extrem de imatur, dar fiind incapabil să se abțină. După câteva minute sună telefonul, dar el îl ignoră. Intră în bucătărie și deschise cealaltă sticlă de vin, dădu un pahar peste cap și se duse să facă un duș. După ce ieși din baie, se uită la ceas. Era doar ora opt seara. Turnă din nou vin în paharul gol și se plimbă de colo până colo prin apartament, ca un animal rănit.

O iubea pe Rosanna, o iubea din toată inima.

Pe Donatella n-o iubea.

Dar Rosanna era la mii de kilometri depărtare şi se părea că se simţea foarte fericită să petreacă o seară în oraş, împreună cu bărbaţii ei „fermecători". Mai mult decât atât, păruse să nu-i pese că-l rănise pe el.

Donatella se afla la o distanţă de doar câteva străzi, aşteptând, probabil, să fie sunată.

Avea nevoie doar de puţină companie, îşi spuse el. De prezenţa unei prietene vechi, de cineva care să înţeleagă cât de izolat se simţea. Roberto gemu, înnebunit de tentaţie.

După o oră şi încă o sticlă de vin, întinse mâna după receptor şi formă numărul de pe cartea ei de vizită.

CAPITOLUL 29

Rosanna era tensionată și extenuată. Nu dormise mai deloc în ultima săptămână.

Roberto urma să ajungă acasă în douăzeci și patru de ore. O sunase de două ori de când se certaseră, dar conversația lor fusese scurtă și el i se păruse distant. Se hotărâse să-și ocupe tot timpul, încercând să se convingă pe sine însăși că reacționase exagerat. Roberto era obosit și-i era dor de ea, asta era tot. A doua zi se întorcea acasă și totul avea să fie bine.

Se străduise să care câteva sacoșe, venind de pe Kensington High Street. Fusese tentată să-și cumpere o rochie nouă în cinstea venirii lui, dar se simțise atât de grasă și de neîngrijită, încât se hotărâse să cumpere în loc un ursuleț de pluş.

Ascultă *La Traviata* şi fredonă în timp ce aranja flori proaspete într-o vază și umbla de colo până colo prin casă, asigurându-se că totul era impecabil în cinstea venirii lui acasă.

În după-amiaza aceea, se întinse în pat, extenuată de avântul ei frenetic. Avea dureri și nu se simțea deloc bine. Ațipi şi după ce se trezi, câteva ore mai târziu, se duse la bucătărie ca să-și facă ceva de mâncare. La ora zece aruncă o privire spre telefon. Își făcuse calculul că Roberto se pregătea să plece la ultimul spectacol pe care îl avea la Met. Îi spusese că avea s-o sune înainte de acesta, dar telefonul rămase tăcut. La zece

și jumătate, chinuită de frustrare, formă numărul de la apartamentul lui Chris.

– Alo.

– Alo, Chris, Roberto e acolo?

– Nu, draga mea, nu e.

– Atunci, unde e?

– A plecat mai devreme la teatru în seara asta.

– Poți să-l rogi să mă sune după ce se întoarce de la spectacol? Nu contează la ce oră.

– Dacă îl văd, îi spun.

– Dar o să-l vezi mai târziu, nu?

– Sigur că da. Te simți bine, Rosanna?

– Da, dar o să fiu mult mai bine după ce Roberto se întoarce acasă. Are de gând să prindă zborul de mâine-dimineață, de pe aeroportul Kennedy, nu?

– Așa cred, răspunse Chris pe un ton vag.

– Spune-i că am de gând să-l aștept la Heathrow.

– Sigur că da. La revedere, Rosanna! Ai grijă de tine!

– La revedere!

Rosanna puse jos receptorul, cu inima bătându-i neregulat. Cu cât venea el mai repede acasă, cu atât avea și ea să se calmeze mai repede și să reducă la tăcere demonii care nu-i dădeau pace. Se duse la culcare și după un ceas căzu într-un somn agitat.

În dimineața următoare, se trezi la ora opt. Se dădu jos din pat și simți o durere ascuțită de-a curmezișul abdomenului. Tresări și se așeză, așteptând până când durerea trecu, iar apoi se duse cu băgare de seamă la duș. Tocmai se ștergea cu prosopul, când simți o nouă durere.

Doar nu era... Nu, își spuse ea cu fermitate. Mai avea încă două săptămâni până să nască și, pe lângă asta, citise totul despre contracțiile false pe care le-ar fi putut avea. Nu era decât corpul ei, care se pregătea pentru naștere, nimic mai mult.

La două ore după aceea, Rosanna începu să realizeze că era foarte posibil ca durerile să nu însemne doar pregătirea corpului pentru naștere. Începu să cronometreze contracțiile, iar acestea apăreau acum la fiecare opt sau nouă minute. Doctorul Hardy îi spusese că nu era nevoie să vină la spital decât după ce contracțiile apăreau la distanță de cinci–șase minute. Cu toate astea, trebuia să fie pregătită din vreme de plecare.

Urcă în dormitor încet, cu trudă. Luă micul geamantan pe care-l pregătise deja pentru spital și-l duse la parter, fiind nevoită să se oprească la mijlocul drumului din pricina unei contracții care o străfulgeră. Își verifică ceasul. Acea contracție fusese mai degrabă la șapte minute distanță, și mult mai puternică decât precedenta. Reuși să ajungă în vestibul și-și așeză geamantanul lângă ușa de la intrare, oprindu-se ca să-și tragă sufletul înainte de a-și târșâi picioarele în camera de zi, ca să-și ia carnețelul cu numere de telefon.

Era pe punctul de a forma numărul doctorului Hardy, când sună clopoțelul de la intrare. Rosanna străbătu din nou vestibulul, cu greu.

– Cine e?

– Stephen. Stephen Peatôt!

Rosanna ezită, gândindu-se că ultimul lucru de care avea nevoie era un vizitator. Dar el știa acum că era acasă și nu putea să-l lase să stea acolo, pur și simplu. Descuie ușa și o deschise.

– Bună ziua, spuse el, sper că nu deranjez! Treceam pe aici și mă întrebam dacă ai reușit să găsești înregistrarea aceea cu *Madama Butterfly*.

– Da, am...

Rosanna trase scurt aer în piept și se aplecă de mijloc.

– Te simți bine? Ce Dumnezeu se întâmplă? întrebă Stephen, iar apoi o luă pe după umeri, o ajută să intre în casă și închise ușa în urma lui.

– Cred... cred că sunt în travaliu! Durerea o să treacă în câteva momente, icni ea, constatând după aceea că durerea trecuse, astfel că se îndreptă de spate și zâmbi. Îmi cer scuze, Stephen!

– N-ai de ce să-ți ceri scuze. Ești singură?

Ea dădu din cap în semn că da.

– Te pot ajuta cu ceva?

El o urmă în camera de zi, iar ea se prăbuși pe canapea.

– Da, dacă nu te deranjează. Poți să-mi dai carnețelul cu numere de telefon, ca să-l sun pe doctor? Cred că trebuie să plec în curând la spital. Contracțiile par să se întețească.

Stephen luă carnețelul și i-l întinse. Rosanna formă numărul și ceru să vorbească cu doctorul Hardy.

– Alo, domnule doctor? Rosanna Rossini la telefon! Cred că sunt în travaliu și... nu, apa încă nu s-a rupt. Contracțiile? La distanță de aproape șapte minute, devin tot mai dese, spuse ea, iar apoi așteptă, ascultând. Bine! Mulțumesc domnule doctor, la revedere! încheie ea și puse jos receptorul.

– Ce a spus doctorul? întrebă Stephen.

– Că dacă apa nu s-a rupt, probabil că nașterea nu e iminentă, deci nu trebuie să mă sperii. Oricum, vrea să merg la spitalul Chelsea & Westminster, unde trebuie să mă consulte. O să chem un taxi.

– Nu e nevoie, te duc eu acolo! Nu ne ia decât zece minute, fiindcă duminica e trafic redus.

– Ești sigur? Probabil că nu ți-ai planificat așa ceva pentru sfârșitul de săptămână, reuși ea să spună, zâmbind pierit printre gâfâieli.

– Sunt sigur, bineînțeles. Atât timp cât îmi promiți că nu naști în mașina mea, glumi el. Unde ți-e haina?

– În coridor... o, trebuie să-l sun pe Roberto, să-i spun ce se întâmplă! Se întoarce azi de la New York și se așteaptă să-l întâmpin la Heathrow, explică ea.

– Ești sigură că nu vrei să sun eu? întrebă Stephen, îngrijorat de faptul că ea respira superficial.

– Nu, nu, trebuie să vorbesc chiar eu cu el, icni ea.

– Desigur. Până atunci, o să pun geamantanul în portbagaj.

– Mulțumesc!

Rosanna formă numărul apartamentului lui Chris, strângând din dinți din pricina unei alte contracții, în vreme ce auzea și tot auzea sunetul de apel.

– Trezește-te, trezește-te! gemu ea.

Stephen reveni în încăpere.

– Nu răspunde?

– Nu. Probabil că doarme și nu aude telefonul. E în jur de cinci dimineața la New York.

– Cred că ar trebui s-o luăm din loc. Poți încerca să suni din nou după ce ajungem la spital.

Cu părere de rău, Rosanna puse jos receptorul.

– O să las un bilet aici, ca să-i spun lui Roberto ce se întâmplă, în caz că nu reușesc să dau de el înainte să se îmbarce în avion.

Scrise în grabă un mesaj pe o bucată de hârtie, pe care o lăsă pe masa din vestibul, iar apoi îl urmă pe Stephen la mașină.

Doctorul Hardy aștepta în zona de recepție a spitalului, unde o ajută imediat să se așeze într-un scaun cu rotile.

– L-ați contactat pe soțul dumneavoastră? întrebă el.

– Am încercat, însă n-am reușit să dau de el. Zboară azi spre casă, dar avionul lui nu ajunge la Heathrow decât diseară. Aveam de gând să-l aștept la aeroport.

– Aha. Ei bine, există mari șanse ca el să ajungă și să găsească un fiu sau o fiică.

Rosanna strânse pleoapele de durere în vreme ce fu străbătută de o nouă contracție.

– Să mergem sus, la maternitate! Contracțiile de naștere se apropie repede și cu putere, draga mea. Așteaptă doar un moment, să aduc asistenta medicală. Rămâneți cu ea, i se adresă el lui Stephen, care stătea, derutat, în apropiere.

– Ascultă, spuse Stephen venind lângă ea, dă-mi numărul de telefon și o să încerc să-l sun din nou pe Roberto.

Slăbită, Rosanna dădu din cap în semn că era de acord, iar apoi scotoci în poșetă ca să dea de carnețel.

– E acolo, sub numele lui Chris Hughes, spuse ea întinzându-i carnetul.

– Bine. Nu te îngrijora, o să reușesc să trimit cumva un mesaj!

O asistentă medicală își făcu iute apariția și o duse pe Rosanna spre lift, urmată îndeaproape de doctorul Hardy.

– Luați liftul până la etajul patru. Ne vedem acolo, îl instrui el pe Stephen.

– O, dar... de-abia o cunosc pe doamna Rossini! A fost doar o coincidență că am ajuns acasă la ea.

– Înțeleg, răspunse doctorul Hardy, încruntându-se. Există altcineva care ar putea veni la spital să stea cu ea? O rudă, sau, poate, o prietenă? Sunt sigur că i-ar prinde bine să fie cu cineva cunoscut.

Stephen se gândi imediat la Abi.

– Da, există.

– Bun. Puteți folosi telefonul de lângă recepție. Iar acum, vă rog să mă scuzați!

Pe când se închideau ușile, doctorul Hardy intră iute în lift, lângă Rosanna.

Stephen ridică receptorul telefonului de la recepție și formă numărul din New York. Linia sună și iar sună.

– Haide, haide, murmură el.

În cele din urmă, spre ușurarea lui, cineva răspunse.

– Da?

Vocea era somnoroasă și prost dispusă.

– Alo, domnul Rossini?

– Nu, sunt Chris Hughes, agentul lui. Tu ești nemernicul care a sunat acum o jumătate de oră? Abia ajunsesem la telefon când ai închis.

– Nu, de fapt era doamna Rossini. Îmi cer scuze că v-am tulburat somnul. Domnul Rossini e acolo?

– Nu, nu e. Cine ești?

– Stephen Peatôt. Sunt un prieten al doamnei Rossini. Vă sun de la spitalul Chelsea & Westminster din Londra. Doamna Rossini a intrat în travaliu și m-a rugat să-l anunț pe soțul ei.

– O, Doamne! Am crezut că nu naște decât peste câteva săptămâni!

– Se pare că micuțul s-a hotărât să-și facă apariția puțin mai devreme decât era prevăzut. Puteți să-i transmiteți mesajul? Sunt sigur că domnul Rossini o să vrea să vină direct la spital după ce aterizează la Londra.

– Da, desigur, o să-l anunț!

– Excelent, mulțumesc! spuse Stephen.

– Ascultă, transmite-i Rosannei urările mele de bine și spune-i că Roberto e pe drum.

– O să-i transmit.

Stephen puse jos receptorul, răsfoi carnețelul Rosannei și formă numărul lui Abi. Mama acesteia răspunse la telefon și-i spuse că Abi și Henry plecaseră în Scoția, ca să petreacă un weekend prelungit, și că nu știa unde se cazaseră. Stephen îi mulțumi și o rugă să-i dea vestea lui Abi de îndată ce ea ajungea acasă.

Cu toate variantele epuizate, Stephen realiză că nu mai rămânea decât el. Cinci minute mai târziu, doctorul Hardy îl conduse în camera Rosannei. Ea ședea pe pat, în capul oaselor, arătând îngrijorată.

– Ai reușit să-l găsești pe Roberto?

– Da, o să vină direct aici.

– Mulțumesc lui Dumnezeu, spuse Rosanna, cufundându-se înapoi între perne.

– Cum te simți? întrebă Stephen, îndreptându-se spre pat.

– Sunt bine între contracții. Doctorul Hardy m-a examinat și mi-a spus că mai am încă de așteptat, dar că totul e în regulă cu copilul.

– Asta-i bine, spuse Stephen, frământându-și degetele mari. Am încercat s-o sun pe Abi, dar mama ei mi-a spus că ea și Henry au plecat în weekend.

– Nu-i nimic, răspunse Rosanna. Îți mulțumesc mult pentru ajutor! Acum mă poți lăsa. Mă descurc.

– Ești sigură?

– Da, moașa mea e foarte amabilă și...

Fața Rosannei se contorsionă.

Stephen se îndreptă spre ea și o apucă instinctiv de mână. Ea îl strânse până când reuși să expire și-i aruncă un zâmbet slab.

– Au! zise ea, încercând să minimalizeze efectul durerii.

– Poate că ar trebui să rămân încă puțin, răspunse Stephen, ușor amuzat.

– Mulțumesc, răspunse Rosanna, recunoscătoare.

În acea clipă, intră moașa.

– Sunteți bine, doamnă Rossini?

– Cred că da.

– Să plec? întrebă Stephen.

– Nu, nu e nevoie decât dacă doriți, răspunse moașa, petrecând o bandă în jurul taliei Rosannei și pornind monitorul. E bine ca doamna Rossini să aibă pe cineva alături. Știți, poate fi plictisitor să naști. Mai ales că e primul copil. S-ar putea ca doamna Rossini să stea aici ore bune, spuse ea în timp ce plimba de-a curmezișul abdomenului Rosannei o sondă mică, argintie, până când se auzi un zgomot slab, înfundat. Asta e inima copilului! Bate normal. Linia aceea verde arată contracțiile dumneavoastră, doamnă Rossini. Cred că sunteți pe cale să aveți una. Iar acum, domnule... ăăă...?

– Stephen, răspunse el.

– Domnule Stephen, vă rog să strângeți mâna doamnei Rossini, așa cum ați făcut înainte. O să-i dați un motiv de concentrare, iar asta ajută mult.

Stephen se așeză lângă Rosanna și-i luă mâna. Avea sentimentul că urma să fie o zi lungă.

Telefonul sună, întrerupând liniștea apartamentului. Roberto se trezi. Trupul de lângă el se mișcă și gemu, iar apoi rămase nemișcat. Sunetul nu se opri. În cele din urmă, ea înjură, se întinse după întrerupător, aprinse lumina, după care ridică receptorul.

– Da? întrebă, întorcându-se apoi spre Roberto. E pentru tine!

Roberto tresări.

– Cine e?

– Chris Hughes.

– De ce dracu' mă sună aici, dimineața, la cinci și jumătate? se stropși Roberto, smulgându-i receptorul din mână. Sunt eu. Ce vrei?

Ea văzu cum fața îi deveni palidă.

– Cum? O, *mamma mia!* exclamă el, uitându-se la ceasul de lângă pat. Bine, vin acum! Poți să vezi dacă e vreun loc la zborul de la ora zece, spre Londra? O să trec pe la tine ca să-mi iau valiza. Poți să-mi comanzi o mașină să mă ducă la aeroport. *Ciao!*

Roberto îi întinse Donatellei receptorul și sări din pat.

– Unde te duci? Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea în timp ce el se chinuia să se îmbrace.

– E vorba de Rosanna! A intrat în travaliu! Se naște copilul, iar eu...

Privirea lui îndurerată fu suficientă pentru ca Donatella să priceapă ce se întâmpla. Se întristă.

– Înțeleg, spuse ea privind cum el termina cu îmbrăcatul și cum se îndrepta în grabă spre ușă. Nu-mi dai nici măcar un sărut la plecare?

El se întoarse și clătină din cap.

– Îmi... Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să mă aflu aici, adăugă el ridicând din umeri, disperat. Rămâi cu bine!

Roberto plecă trântind ușa.

Donatella se cufundă în perne și izbucni în plâns.

După ce ajunse în apartamentul lui Chris, Roberto împachetă în grabă un bagaj mic și apoi își luă rămas-bun de la managerul lui.

– Ne vedem la Londra! Și sunt sigur că nu e nevoie să-ți reamintesc că, dacă aud o singură șoaptă despre locul în care am fost în dimineața asta, o să știu că vine de la tine și atunci totul s-a terminat între noi!

Chris dădu din cap în semn că înțelesese. La urma urmei, cine plătea poruncea.

– Desigur, Roberto! Te așteaptă mașina. Du-te și ai grijă de soția și de copilul tău.

Roberto șezu și privi în gol pe toată durata zborului, refuzând orice altceva decât nesfârșite cești de cafea. Își ținea pe nas ochelarii de soare, ca să-și ascundă lacrimile de regret care i se rostogoleau din ochi.

În minte îi rula în continuu o imagine cu Rosanna singură, în durerile facerii. Soția lui avusese nevoie de el atunci când el făcea dragoste cu Donatella, de cealaltă parte a Atlanticului. Cum *putuse* să-i facă Rosannei așa ceva?

Roberto merse la baia minusculă, își scoase ochelarii și-și șterse lacrimile. Dacă Rosanna ar fi descoperit vreodată adevărul, l-ar fi părăsit. Fusese atât de prost, atât de egoist și, mai mult decât atât, incredibil de neglijent. Știa că la Met erau câteva persoane care bănuiau ce se întâmplase în ultimele zile ale șederii lui la New York. Chiar dăduse nas în nas cu

Francesca Romanos, interpreta rolului principal feminin, pe când el și Donatella luau cina într-o seară la restaurantul The Four Seasons.

– O, Doamne, sunt un nemernic, un mizerabil și un neisprăvit...

Roberto își luă capul în mâini.

După câteva minute, se întoarse la locul lui. Pe măsură ce distanța dintre el și New York creștea, Roberto văzu din ce în ce mai clar ce riscase.

Nu era prea târziu, nu? Dacă se oprea acum și nu se mai vedea niciodată cu Donatella, nu exista nici un motiv pentru ca Rosanna să afle. Iar el avea să se revanșeze cât putea de bine. Își promise să nu mai plece niciodată de lângă ea. Ei doi... ei trei aveau să fie mereu împreună. Voia să cumpere casa la țară despre care vorbise ea, să-și anuleze spectacolele pentru următoarele șase luni și s-o ajute cu bebelușul. Da, da, asta trebuia să facă!

Roberto începu să se simtă mai liniștit pe măsură ce-și planifica penitența. Trebuia să-și ducă povara vinovăției de unul singur. Și să se asigure naibii ca Rosanna să nu fie expusă niciodată teribilei dureri de a-i descoperi secretul.

– Haide, Rosanna, e nevoie să mai împingi doar de câteva ori și copilul o să se nască! spuse doctorul Hardy. Îi văd capul!

Ea se uită în sus, la Stephen, și gemu.

– Nu pot, nu pot!

– Poți, o încurajă Stephen, înțelegând că ea era aproape de limita epuizării după ore întregi de travaliu. La fel se simțea și el. Haide, acum, să-i dăm drumul!

Stephen îi strânse mâna Rosannei, iar ea împinse și scoase un geamăt de durere.

– Bun, bun, încă de două ori și copilul o să fie pe urmă în brațele tale! o încurajă doctorul Hardy.

Stephen tresări în clipa în care unghiile Rosannei îi intrară în palme.

– Așa, vezi, Rosanna, așa, vezi! Vine copilul, continuă să împingi, o îndemnă doctorul Hardy.

Ea strigă o ultimă dată, iar el ridică în brațe un băiețel mic, cu capul acoperit de o claie de păr negru. Ființa aceea minusculă lăsă imediat să-i scape un plânset ascuțit.

Extenuată, dar plină de bucurie, Rosanna se sprijini în coate și-i aruncă o primă privire nou-născutului ei.

– Ai un băiețel, Rosanna! Felicitări! spuse doctorul Hardy și tăie cu ușurință cordonul ombilical, iar apoi îl înfășă într-o pătură albă pe micuțul care se zbătea, după care i-l întinse mamei lui.

– E atât de frumos, șopti ea, punându-și degetul în mânuța lui și simțind cum copilul i-o strângea. Arată exact ca tatăl lui, nu-i așa?

Stephen privi în jos, către fața mică și zbârcită.

– Bănuiesc că seamănă.

– Bine, Rosanna, acum avem un pic de curățat, spuse doctorul Hardy, iar apoi se întoarse spre Stephen. Ce-ar fi să mergeți să vă luați o cafea? Pe coridor sunt un automat de cafea și o sală de așteptare, unde vă puteți relaxa.

– Se pot cumpăra și țigări? întrebă Stephen, zâmbind larg. Mă simt de parcă aș avea nevoie de una. Mă întorc în curând, îi spuse el Rosannei, după care părăsi încăperea.

O jumătate de oră mai târziu, Stephen o găsi pe Rosanna șezând pe pat, cu părul pieptănat, îmbrăcată într-o cămașă de noapte curată și cu bebelușul adormit la piept. Ochii ei străluceau de fericire, iar Stephen nu credea că văzuse vreodată o femeie care să arate mai frumoasă. Se așeză pe scaunul de lângă patul ei.

– Cum te simți?

– Minunat, răspunse ea zâmbind. Stephen, cum aş putea să-ţi mulţumesc vreodată?

– Nu-i nevoie, pe cuvânt! Oricine ar fi făcut la fel.

– N-am idee cum aş putea să te răsplătesc, dar ai vrea să ţii copilul?

– Dacă eşti sigură că nu te deranjează.

– Sigur că nu. Tu ești unul dintre primii oameni pe care i-a văzut vreodată. Ar putea crede că ești tăticul lui, se amuză ea și-i întinse cu grijă micul ghem.

Stephen luă copilul și-l ținu în brațe. Se uită în jos și doi ochi strălucitori și negri se deschiseră și-l priviră, încețoșați.

– E foarte vioi!

– Da, răspunse Rosanna, întinzând mâna și mângâind obrazul copilului, pentru ca apoi să și-o sprijine de mâna lui Stephen. Ai fost atât de bun cu mine!

Cei doi își ridicară privirile atunci când ușa se deschise brusc și Roberto își făcu apariția.

– Roberto! O, Roberto, ai venit, în sfârșit! Avem un băiat, un băiat frumos! exclamă Rosanna întinzând brațele spre el, iar lacrimile începură să-i curgă pe obraji.

– Draga mea! strigă Roberto repezindu-se la pat și cuprinzând-o pe Rosanna strâns în brațe. Sunt atât de mândru de tine! Cum o să-mi pot ierta că nu ți-am fost alături?

– Nu contează. Stephen a fost minunat, Roberto! Trebuie să-i mulțumești, îl îndemnă ea.

Roberto îi aruncă o privire lui Stephen, un bărbat pe care nu-l cunoștea și care-i ținea în brațe copilul.

– Sigur că da. Dar mai întâi pot să-mi țin copilul în brațe? întrebă el pe un ton repezit.

– Fără îndoială, răspunse Stephen, simțindu-se îngrozitor de stânjenit în timp ce-i întindea tatălui micul ghem.

Roberto își luă copilul în brațe, iar apoi se întoarse cu spatele la Stephen, ca s-o privească pe Rosanna.

– E frumos, murmură el. La fel ca mama lui! adăugă, lăsând cu blândețe copilul în brațele Rosannei și cuprinzându-i pe amândoi într-o îmbrățișare tandră. *Amore mio*, sunt atât de mândru de tine! Te iubesc!

– Și eu te iubesc!

Stephen se ridică în picioare și se furișă spre ușă, realizând că prezența lui nu mai era necesară.

– Ar trebui să..., începu el să vorbească, dar, văzând că ei erau absorbiți, ieși repede din încăpere.

Opera Metropolitană, New York

Așadar, Nico, astfel ai venit tu pe lume. Unii ar spune că acel moment a reprezentat momentul în care lucrurile au început să se strice între mine și Roberto. La urma urmei, un alt bărbat fusese martor la nașterea ta. Tatăl tău a ratat ocazia de a fi prezent, din motive pe care le-am aflat doar mai târziu. Poate că întreaga situație creată la nașterea ta a fost o prevestire.

Însă atunci eram cea mai fericită femeie de pe pământ. Aveam un prunc perfect, iar soțul meu iubit era din nou lângă mine.

La scurtă vreme după ce ne-am întors acasă, tatăl tău ne-a dus cu mașina în pitorescul sat Lower Slaughter, din Cotswolds. Atunci când am ajuns la intrarea în localitate, Roberto a ieșit de pe drumul principal pe o alee pietruită, mărginită de tei uriași. În momentul în care am cotit, în fața noastră a apărut una dintre cele mai frumoase case pe care le-am văzut vreodată. Roberto mi-a spus că se numea The Manor House. Fusese construită în secolul al șaptesprezecelea și era înconjurată de peluze bine îngrijite. Chiar și în mijlocul unei după-amiezi ploioase de noiembrie, casa era primitoare, cu exteriorul ei de piatră de culoarea mierii și cu ferestrele ei cu menouri, împărțite în ochiuri mici. Roberto avea o cheie și am făcut turul casei.

Fiecare încăpere era atât de confortabilă și de primitoare, cu tavane căptușite cu grinzi, pereți netencuiți, de piatră, și cu șemineuri care miroseau a fum. Roberto m-a întrebat dacă îmi place și eu i-am răspuns că mă îndrăgostisem de ea. Mi-a zis că se bucura, pentru că mi-o cumpărase mie în dar. Planul lui era să păstrăm casa de la Londra, dar asta urma să devină noul nostru cămin. Voia să ne mutăm acolo cât mai repede.

N-o să uit niciodată momentul în care m-a luat în brațe în vestibul, m-a sărutat și mi-a spus că își anula toate angajamentele pentru următoarele șase luni, pentru ca noi trei să fim împreună. Mi-a spus că nimic altceva nu mai avea importanță în afara mea și a ta. Că ar fi putut trăi fără să cânte, însă nu fără noi.

Astfel, ne-am mutat după o lună. Nico, ar fi trebuit să vezi cum era tatăl tău pe atunci! Cât de mult te iubea! Au fost atâtea nopți în care plângeai, iar Roberto avea grijă de tine, punându-te din nou la culcare și cântându-ți. Era tăticul perfect. Îți făcea baie, te hrănea, îți citea povești, îți schimba și scutecele din când în când! Să-l observ ținându-te în brațe în vreme ce tu dormeai fericit era cea mai minunată priveliște. Nu l-am văzut niciodată atât de mulțumit, nici înainte, nici după aceea.

Acelea au fost zilele noastre de aur. Doar noi trei, în minunata noastră casă. Nu era nimeni care să ne tulbure existența confortabilă. Pentru unii ar fi putut să fie plictisitor, însă pentru mine a fost raiul pe pământ. Îmi pierdusem până și nevoia de a cânta și mă alăturam arareori lui Roberto diminețile, atunci când exersa.

Desigur însă, lucrurile trebuiau să se schimbe, așa cum se întâmplă întotdeauna...

CAPITOLUL 30

Gloucestershire, aprilie 1981

Roberto așeză receptorul în furcă și se uită afară, prin fereastra deschisă a biroului. Soarele strălucea cu putere și ziua era caldă. O privi pe Rosanna, care se juca împreună cu Nico pe pajiștea presărată cu margarete. Îl auzi pe copil râzând atunci când Rosanna îl ridică în aer și-l puse din nou în poală. Apoi ea își observă soțul și-i făcu semn cu mâna. El îi zâmbi și-i trimise un sărut.

Roberto își frecă fruntea. Chris Hughes fusese cel care îl sunase și care-i comunicase programul pentru următoarele două luni. Urma ca, peste două săptămâni, să-și reia în cele din urmă angajamentele. Ca să revină în circuit încetul cu încetul, urma să aibă un prim concert la Royal Albert Hall, apoi la Covent Garden, pentru un șir de spectacole pe parcursul a patru săptămâni. După aceea, era nevoit să intre din nou în priză, cu înregistrări, concerte și spectacole pe scenele din întreaga lume.

Până în urmă cu șase luni, Roberto nu se gândise niciodată la posibilitatea existenței unei vieți diferite, de care să se bucure. Însă timpul scurs de la nașterea lui Nico îi adusese o revelație. Liniștea de la The Manor House îl atrăgea. Înainte,

îi fusese milă de bărbații care își construiau viețile în jurul soției și al copilului, bărbați obișnuiți, de pe stradă, care își făceau meseriile doar ca să-și câștige traiul, ca să pună o pâine pe masă. Dar în acel moment aproape că-i invidia pe ceilalți pentru programul lor constant de muncă, întrucât anii care îl așteptau păreau să fie încărcați de intolerabile presiuni și de separarea de soția și de copilul lui.

Cel puțin atât timp cât cânta la Covent Garden, era posibil să aibă parte de ceea ce era mai bun în ambele lumi. Se hotărâse să facă naveta, să stea în casa din Kensington doar atunci când era absolut necesar. Și chiar și atunci, Rosanna și Nico ar fi putut să fie cu el.

După aceea... Roberto își trecu degetele prin păr. Trebuia să discute cu Rosanna, să vadă ce simțea ea vizavi de întreaga situație. Dar știa cu siguranță un lucru: era periculos să rămână de unul singur. N-avea de gând să-și lase slăbiciunea față de femei să-l domine din nou.

În aceeași seară, mai târziu, după ce Nico fu așezat în pătuțul lui, ei doi se așezară să ia masa în bucătăria lor mare și confortabilă.

– Nu sunt sigură, dar cred că Nico a zis azi „papa", spuse Rosanna zâmbind.

– Chiar? Dar n-are decât șase luni!

– Așa suna. Amintește-mi mâine să-i mai cumpăr câteva maiouri. Cele pe care le are îi rămân mici, spuse ea și duse la gură o bucată fragedă de miel.

– Rosanna, spuse Roberto inspirând adânc, azi m-a sunat Chris Hughes.

– Chiar așa? Ce voia? întrebă ea încruntându-se.

– Să revizuim programul meu pentru anul viitor.

– Of...

– Știu că nu-ți place să te gândești la asta. Nici mie, dar trebuie să discutăm despre viitor.

– Roberto, n-am putea să rămânem așa? Suntem atât de fericiți! Avem destui bani, nu-i așa?

– Nu ca să trăim ca acum în următorii douăzeci–treizeci de ani. Gândește-te la Nico. Vrem să aibă lucrurile de care noi nu ne-am bucurat pe vremea când eram copii, nu? Să meargă la cele mai bine școli. Să călătorească. Problema e că trebuie să mă întorc la muncă, mai devreme sau mai târziu.

– Bănuiesc.

Roberto își privi soția mestecând o bucată de miel de mult mai multe ori decât era necesar.

– Dar tu? întrebă el într-o doară.

– Ce anume?

– Ai renunțat de tot la carieră?

– Poate că da, poate că nu.

– Rosanna, o dojeni el, cred că te-ai gândit dacă vrei sau nu să continui să cânți!

– Nu, nu m-am gândit. Pentru prima oară, nu mi-am făcut griji în legătură cu nimic în afară de iritația lui Nico din pricina scutecelor sau a întrebării dacă o să doarmă toată noaptea. A fost atât de bine aici, încât nu mi-e deloc dor să cânt.

– *Principessa*, știi că, dacă rămâi aici împreună cu Nico, o să fim forțați să stăm departe unul de altul timp îndelungat.

– Știu, răspunse Rosanna. Deci ceea ce-mi spui, de fapt, e că aș putea la fel de bine să-mi reiau cariera, având în vedere că oricum o să te urmez pe tine prin lume.

– Draga mea, nici unul dintre noi nu dorește să stea departe de celălalt. Mă gândeam că am putea ajunge la un compromis. Covent Garden e acum opera în care mă simt cel mai confortabil. Deci aș putea să-i cer lui Chris ca o mare parte din munca mea să fie aici, în Anglia. Poate că șase luni pe an am putea să trăim aici.

– Și în celelalte șase luni o să fim în hoteluri, în toate colțurile lumii, spuse Rosanna privindu-l pe Roberto. Chiar crezi că asta o să-i facă bine lui Nico?

– Și alți copii trec prin așa ceva. E doar un bebeluș, *cara*. N-o să știe în ce loc anume se află. Iar dacă mama lui e cu el, n-o să-i pese. Putem chiar ca, atunci când o să am un angajament de lungă durată undeva, să închiriem apartamente în loc de camere de hotel, o imploră Roberto.

– Dar dacă m-aș întoarce și eu pe scenă, atunci Nico n-o să fie doar în locuri necunoscute, ci o să fie îngrijit de o străină.

– Sunt sigur că putem găsi o bonă foarte bună. Poate chiar și un profesor particular, după ce crește mai mare. Iar după aceea, sunt nenumărate școli cu internat la care ar putea să meargă. Te rog, Rosanna, nu ne merge bine când suntem separați, știi asta!

Ea luă o bucată de broccoli și-i mestecă, gânditoare, capătul. În cele din urmă, spuse:

– Roberto, o să încerc să-ți explic cum mă simt. Atunci când am descoperit că eram gravidă, m-am simțit foarte derutată, aproape nefericită. Cariera mea mergea bine, te aveam pe tine, credeam că viața era perfectă. Nu voiam s-o tulbure nimic. Iar apoi a apărut Nico și, odată cu el, un nou stil de viață, alte priorități.

– Atunci, spui că-l iubești pe Nico mai mult decât pe mine? ripostă el.

– Nu fi copil, Roberto! Știi că iubirea pe care ți-o port e mai profundă ca niciodată. Pentru Nico simt o dragoste diferită – o dragoste de mamă. Iar un copil are nevoie de un anumit program. Nu cred că e corect să-l târâm după noi în jurul lumii.

– Ei bine, mai avem două luni până când trebuie să plec în străinătate, oftă Roberto. *Cara*, înțeleg ce simți pentru Nico, dar cariera ta e și ea importantă, nu? Ce o să se întâmple după ce Nico se face mare? Atunci când o să vină vremea să se ducă la școală? Vei fi sacrificat totul pentru el și n-o să mai ai nimic pentru tine.

– Te rog, Roberto, putem vorbi despre altceva? îl imploră ea. În seara asta nu pot face față unei asemenea discuții!

Roberto văzu chinul de pe fața minunată a soției lui și dădu din cap în semn de aprobare.

– Iartă-mă! Nici mie nu-mi face plăcere să vorbesc despre asta. Dar te rog, *cara*, gândește-te la ce ți-am spus. Trebuie să luăm niște decizii cât de curând.

În noaptea aceea, Rosanna nu reuși să adoarmă. Se suci, se răsuci și în cele din urmă se dădu jos din pat, își puse halatul și porni pe coridor, spre camera lui Nico. Văzu, în lumina ștearsă a lunii, că băiețelul dormea liniștit.

Se cufundă în scaunul în care îl alăpta, trase draperia și privi în penumbra deasă de afară. De ce era viața atât de complicată? Tot ce dorea, tot ce iubea se afla sub acel acoperiș. Însă în curând toate elementele vieții care o făcea fericită aveau să fie dispersate.

Alegerea era aproape imposibil de făcut. Știa că avea să fie nevoită să aleagă între soț și copil. Dacă se retrăgea din carieră și rămânea acolo, lucru de care era convinsă că ar fi fost cea mai bună opțiune pentru Nico, atunci avea să-l vadă rar pe Roberto. Dar dacă ar fi decis să continue să cânte și să călătorească împreună cu Roberto, ar fi însemnat că Nico avea să fie lipsit de întreaga atenție a mamei lui.

Știa că era norocoasă că avea posibilitatea de a rămâne acasă cu Nico, dacă asta ar fi dorit. Multe femei n-o aveau. Dar apoi... Rosanna își aminti de luna groaznică pe care o petrecuse fără Roberto și de cât de nefericită fusese.

Se afla într-o situație imposibilă.

Se întoarse înapoi în dormitor. Se strecură în așternut, iar Roberto o îmbrățișă.

– Te simți bine?

– Da. Nu pot să dorm, asta-i tot.

– Încearcă să nu te îngrijorezi. Ne descurcăm noi, spuse el sărutând-o blând pe obraz.

Învăluită în beznă, Rosanna clătină din cap.

– În oricare dintre situații, se pare că o să pierd, murmură ea.

CAPITOLUL 31

La patru săptămâni după aceea, Rosanna tot nu luase nici o decizie în legătură cu viitorul ei. Roberto, implicat din greu în pregătirile pentru *Tosca*, la Covent Garden, era cât se putea de înțelegător și de încurajator.

– Cred că ar trebui să vii la premieră, spuse el pe când se aflau la micul-dejun, cu Nico gângurind, fericit, la picioarele lor, în scăunelul lui. Dacă vii și o vezi pe Francesca Romanos cântând *Tosca* în locul tău, s-ar putea ca asta să te ajute să-și schimbi părerea, o tachină el.

– Speri că o să fiu atât de geloasă încât să revin imediat pe scenă!

– *Principessa*, mi-e dor de tine, încercă Roberto s-o convingă. Tehnic vorbind, Francesca e foarte bună, dar n-are nimic din empatia pe care o împărtășim noi doi. Nu mă poți învinovăți că încerc să te conving, spuse el, iar apoi aruncă o privire la ceas și oftă. Din păcate, trebuie să plec la repetiții. Se ridică, se întinse și-l ridică pe Nico din scăunel. Să fii băiat cuminte! Ne vedem mai târziu!

Își sărută fiul, îl așeză în brațele mamei lui și ieșiră cu toții din casă.

– La ce oră te întorci? întrebă Rosanna în timp ce Roberto intra în Jaguarul lui și deschise fereastra.

– Suficient de devreme ca să-l îmbăiez pe Nico, spuse el zâmbind, după care porni motorul. Te rog, *cara*, gândește-te la seara premierei! O să-ți prindă bine să ieși din casă.

– Dar ce facem cu Nico?

– Rosanna, sunt sigur că în sat sunt destule fete tinere care te-ar putea ajuta. Du-te și întreabă, sau pune un anunț la oficiul poștal. *Ciao!*

Rosanna privi cum mașina țâșnea, zgomotoasă, pe alee. Îl duse pe Nico înăuntru și-l așeză înapoi în scăunel, apoi strânse lucrurile rămase după micul-dejun.

La scurt timp după aceea, îl puse pe Nico în căruciorul lui și porni în direcția oficiului poștal.

După ce Roberto ajunse acasă în seara aceea, Rosanna îi întinse un pahar de vin.

– Am găsit o fată foarte drăguță, care o să aibă grijă de Nico. Doamna de la oficiul poștal are patru copii și mi-a spus că fiica ei ar fi foarte încântată să aibă grijă de el. Așa că m-am întâlnit cu ea și o să vin la premieră.

– Minunat! Știu că, dacă tu ești în public, o să cânt cu atât mai bine, spuse el întinzându-se și atingând-o cu mâna. Îți mulțumesc, draga mea!

Ce ciudat era să poarte pantofi cu tocuri înalte după luni întregi în care se încălțase doar cu pantofi fără tocuri, și încă și mai ciudat să se machieze, se gândi Rosanna pe când își inspecta imaginea în oglindă. Rochia de seară era una cumpărată chiar înainte să rămână însărcinată și pe care nu reușise s-o poarte pe măsură ce abdomenul ei se mărea. Acum i se potrivea perfect și se simțea mândră că trupul ei își recăpătase atât de repede forma de dinainte.

Ieși din dormitor și se duse în camera lui Nico. Băiețelul stătea pe podea și gângurea, în vreme ce Eileen, fata care avea grijă de el, îngenunchease lângă el și-l gâdila.

– Ești sigură că o să te descurci? o întrebă Rosanna, neliniștită, pentru a nu știu câta oară.

– Desigur! Totul o să fie bine, nu-i așa, Nico? Mergeți și bucurați-vă de o seară minunată, doamnă Rossini!

– Nu ajung înapoi mai târziu de miezul nopții. Sticlele lui sunt în frigider și în sertarul lui găsești un costumaș întreg. Dacă e vreo problemă...

– O să sun la numărul scris în caietul de lângă telefon. Știu, spuse Eileen, răbdătoare.

Rosanna îl sărută pe Nico și plecă, fiindcă mașina trimisă de Roberto tocmai venea pe alee.

– Am plecat! strigă Rosanna din capul scării.

– La revedere, să vă simțiți bine! veni răspunsul.

După două ore de mers, mașina se opri în fața clădirii Operei Regale. Rosanna ieși din mașină, intră și urcă pe scările grandioase. Apoi ajunse la barul din incintă, unde aranjase să-l întâlnească pe Chris Hughes.

– Arăți minunat, Rosanna! exclamă Chris, sărutând-o pe ambii obraji și conducând-o la o masă. Poftim, ia un pahar de șampanie, să ciocnim pentru succesul lui Roberto și pentru întoarcerea ta pe scena unde ai avut atât de multe succese!

– Mulțumesc! spuse Rosanna luând paharul. Parcă au trecut ani întregi de când n-am mai fost la Londra!

– Ți-a fost dor?

– Nu, câtuși de puțin, răspunse ea cu onestitate.

– Sunt sigur că e mult mai sănătos pentru tine și Nico să locuiți la țară. E un copil bun, nu-i așa? Ai avut mult noroc cu el până acum.

– Știu. Se zice că o naștere ușoară aduce un copil liniștit. Și angajații spitalului au fost foarte buni cu mine. La fel și Stephen, desigur, adăugă ea.

– Stephen?

– Cel care i-a ținut locul lui Roberto. El m-a dus la spital.

– A, da, cred că am vorbit cu el!

– Chiar așa? Când? întrebă Rosanna, aruncându-i o privire uimită.

Realizând ce spusese, Chris își alese cuvintele cu grijă.

– Atunci când a sunat la apartament, ca să ne spună că nașterea se declanșase. Eu am fost primul care a auzit telefonul și, în consecință, cel care a răspuns.

– A, înțeleg!

El schimbă iute subiectul.

– În orice caz, ești nerăbdătoare să vezi spectacolul?

– Așa cred, dar o să-mi fie greu să văd pe altcineva cântând alături de Roberto.

– Asta sper și eu, răspunse Chris, zâmbind larg. Știi, nu există nici un motiv pentru care să nu te întorci treptat pe scenă. Să zicem, un concert la început, apoi câteva zile la Paris, spre exemplu. Ofertele încă vin, Rosanna, dar nu pentru mult timp.

– Știu, știu, oftă ea. Dar Nico e încă atât de mic! Am nevoie de mai mult timp, Chris, te rog.

– Înțeleg.

Tocmai atunci sună clopotul care anunța începerea spectacolului.

– Bun, e timpul să mergem în sală!

Rosanna se așeză în lojă, alături de Chris, adulmecând îndelung mirosul vechiului teatru. Se aplecă peste balustrada îmbrăcată în pluș și privi în sus, la magnificul tavan boltit, bleu și auriu. Un zâmbet îi arcui buzele atunci când se gândi că, în loc să admire arhitectura, în circumstanțe obișnuite ar fi așteptat, emoționată, de partea cealaltă a cortinei roșii.

Privi cum Roberto cânta alături de Francesca Romanos, fără ca măcar să se oprească și să respire în clipa în care amplifică semitonul dificil al duetului de dragoste din actul întâi. Atunci când el cântă „Vittoria! Vittoria!" în actul al doilea, Rosanna simți cum trecea un tremur de emoție prin rândurile

publicului. Iar după „E lucevan le stelle"[1], publicul se ridică în picioare, tropăind și aplaudând vreme de câteva minute în șir, până când dirijorul ridică bagheta ca să înceapă din nou.

Rosanna realiză atunci cât de greu i-ar fi fost să stea departe de scenă. Toți acei ani în care fusese dedicată cantoului și se pregătise... cum ar fi putut să părăsească acea lume? Era a ei în aceeași măsură în care era a lui Roberto. A fi împreună pe scenă era parte din magia care-i unea.

Ochii i se umplură de lacrimi privind cum Roberto și Francesca erau răsplătiți de ovațiile publicului care se ridicase în picioare. O ascultase pe Francesca foarte atentă, încercând să-i depisteze greșelile. Fuseseră puține. Era foarte, foarte bună. De asemenea, era tânără și foarte frumușică.

– Cum te simți? o întrebă Chris pe când ieșeau din lojă.

– Deprimată, oftă Rosanna. Sperasem să nu mă impresioneze, dar tocmai asta mi s-a întâmplat.

– Astea sunt vești bune!

Chris o conduse la bar, unde mulțimea se aduna la o recepție cu șampanie.

Se auzi un ropot de aplauze atunci când Roberto și Francesca intrară în bar. Roberto o văzu pe Rosanna și veni direct la ea.

– *Principessa*, ți-a plăcut?

– Nu cred că „plăcut" e cuvântul potrivit, răspunse Rosanna strâmbându-se, dar tu ai fost superb, *caro*!

– Scuzați-mă, spuse Chris, intrând în rolul de agent. Pot să-l iau pe Roberto cu mine pentru două minute? Vreau să-i prezint pe cineva.

Rosanna fu lăsată singură în vreme ce bărbații traversară încăperea.

– Bună seara, Rosanna!

---

[1] „Și stelele străluceau" (în limba italiană în original) – arie din opera *Tosca* de Giacomo Puccini

Rosanna se întoarse și dădu de Francesca Romanos, care îi zâmbea. Rosanna o respecta pe Francesca în calitate de interpretă, însă ca persoană i se părea cam frivolă. Cu toate astea, știa să recunoască meritele cuiva atunci când era cazul.

– Felicitări, Francesca! Ai fost foarte, foarte bună, îi spuse ea.

– Mulțumesc. N-ai idee ce mult înseamnă asta pentru mine! Te-am admirat dintotdeauna foarte mult. Iar Roberto a fost extraordinar, ca de obicei. Cred că suntem buni împreună!

– Așa e, confirmă Rosanna, încercând să nu-și lase sentimentele la vedere.

– Ia spune, cum e bebelușul tău?

– O, e bine! Crește mare.

– Și te-ai hotărât când te întorci pe scenă?

– Nu.

– Înțeleg. Există posibilitatea să nu mai vii deloc?

– Chiar nu știu, răspunse Rosanna, simțindu-se din ce în ce mai stânjenită.

– O să fie dificil dacă nu vii, continuă să pălăvrăgească Francesca. Vreau să spun că nu-i bine să-l lași pe Roberto să plece de unul singur tot timpul. E un tip atât de fermecător! A avut un șir întreg de admiratoare frumoase care se țineau după el la New York.

– Chiar așa? Nu e nimic nou. Soțul meu e într-adevăr un bărbat carismatic, răspunse Rosanna încercând să nu pară îngrijorată, însă simțind deja că murea pe dinlăuntru.

– Sunt sigură că ești obișnuită cu asta, dar felul în care unele femei se aruncă în fața unor bărbați faimoși, așa cum e Roberto, m-ar aduce la disperare. Mai ales una dintre ele, cred că o chema Donatella, nu-i dădea deloc pace. I-am spus lui Roberto că ar fi fost cazul să fie mai atent. El ar trebui să știe mai bine decât oricine cum merge gura lumii, în ciuda faptului că *noi* știm că nu s-a întâmplat nimic, adăugă ea pe un ton calm, făcându-i cu ochiul Rosannei de parcă ar fi împărtășit vreo glumă pe care doar ele două o înțelegeau.

– Absolut, sunt sigură că așa a fost. Iar acum te rog să mă scuzi, trebuie să-l găsesc pe soțul meu.

Rosanna știa că era nepoliticoasă, dar nu putea s-o mai suporte nici măcar un moment.

– A, da, desigur! La revedere, Rosanna... poate că ne vedem mai târziu.

Francesca părea bosumflată din pricina conversației încheiate atât de abrupt.

Rosannei nu-i păsa. Se îndreptă iute spre toaletă.

– Donatella, gemu ea în timp ce se încuia într-una dintre cabine, sprijinindu-se cu toată greutatea de ușă. De ce, Roberto, de ce?

– Vreau să mă duc acasă. I-am promis fetei că ajungem înapoi până la miezul nopții.

Roberto își privi soția. Avea fața palidă și ochii roșii.

– Dar, *cara*, trebuie să mă mai văd și cu alți oameni înainte să plec!

– Atunci, îl rog pe Chris să mă ducă acasă, îi răspunse ea, țâfnoasă.

– Rosanna, te rog...

Dar ea plecă de lângă Roberto înainte ca el să termine de vorbit. Imediat după aceea, fu acostat de dirijor.

– Am auzit că veniți la Glyndebourne anul viitor, domnule Rossini?

Peste zece minute, Roberto reuși să scape și începu s-o caute pe Rosanna.

– Ai văzut-o pe soția mea? o întrebă el pe Francesca.

– Da, a plecat acum câteva minute, împreună cu Chris Hughes. Cred că era obosită.

Lângă el apăru un chelner.

– Șampanie, domnule?

– De ce nu? suspină Roberto, luând, morocănos, un pahar de pe tava chelnerului.

*

Cât timp Chris conduse maşina spre ieşirea din Londra, Rosanna nu scoase o vorbă.

– Eşti foarte tăcută, comentă Chris. Te-a deranjat atât de mult s-o vezi pe Francesca?

Rosanna nu răspunse.

– Știi că nu-ți face concurență, draga mea. Toate teatrele de operă te vor pe tine alături de Roberto. Spune-mi doar un cuvânt şi pot începe să-ți programez din nou angajamente.

– Îl am pe Nico. Nu-mi mai trebuie nimic altceva, răspunse ea cu o voce de automat.

– Și pe Roberto.

– Cred că o să trebuiască să încep să mă obişnuiesc fără el.

– Deci n-ai de gând să te întorci.

– Nu. Seara asta m-a ajutat să mă hotărăsc. Nu vin.

– Dar tu și Roberto o să puteți face față atâtor separări? insistă Chris, fiindcă până la urmă el era agentul ei și, oricât de mult ar fi simpatizat cu Rosanna şi cu problema ei, era treaba lui s-o aducă înapoi. Vreau să spun că Roberto e un tip sociabil, Rosanna! Dacă ești cu el, n-are nevoie de nimic altceva. Vine la repetiții, își pierde mai puţin cumpătul şi, în general, se comportă impecabil. S-a schimbat complet de când te-ai căsătorit cu el, iar schimbările au fost toate în bine. Faptul că te-a avut lângă el i-a permis să-şi consolideze faima. Dar mă îngrijorează să mă gândesc că tu rămâi acasă în timp ce el e plecat. Îmi cer scuze că vorbesc fără ca tu să fi întrebat, dar trebuie să ştii că are această... latură impulsivă, pe care şi-o controlează cu dificultate atunci când nu sunteți împreună...

– Vrei să spui, ca atunci când a fost la New York? Cu Donatella Bianchi? se stropși ea.

Chris rămase tăcut. În cele din urmă, spuse:

– N-am știut că știi.

– N-am știut, dar în seara asta Francescăi i-a dat prin minte să mă pună la curent. Și mulțumesc de confirmare, Chris.

– La dracu'! Tâmpita aia! se înfurie Chris, lovind cu putere volanul.

– Au avut o aventură?

– O, Doamne, Rosanna, nu știu, gemu Chris.

– Dar ai fost acolo, cu el, în apartament. L-ai văzut venind și plecând.

– Nu, nu chiar. Am fost plecat mult timp.

– Atunci, cum a fost în dimineața în care te-a sunat Stephen? Ai răspuns la telefon pentru că Roberto nu era acolo? Nu era acolo la cinci și jumătate dimineața, în timp ce soția lui năștea?

Lacrimile înțepară ochii Rosannei.

– Nu, ei bine, nu era acolo, dar ar fi putut la fel de bine să fie într-un club. Sunt deschise până târziu la New York și era ultima lui noapte în oraș.

Chris manevră mașina de pe autostradă, intrând pe un drum de țară.

– Dar Roberto a știut că nășteam! A venit direct la spital. Cineva l-a contactat, știind exact unde se afla înainte să se urce în avion. Tu l-ai căutat?

Chris rămase din nou tăcut. Rosanna își găsi răspunsul la întrebare în tăcerea care se instală.

– Ascultă, Rosanna, chiar n-are importanță. Orice s-a întâmplat la New York, e de domeniul trecutului. Știu cât de mult te iubește Roberto, cum și-a pus cariera între paranteze în ultimele șase luni ca să fie cu tine și cu copilul. Nu l-am văzut niciodată atât de fericit.

– Te rog, Chris, nu mă lua de sus! Nu doresc să mai discut subiectul. Asta e între mine și Roberto.

– Dar, Rosanna...

– *Te rog!*

Chris continuă să conducă într-o tăcere jenată, intrând în cele din urmă pe aleea din curte și oprind în fața casei.

– Să vin cu tine? Putem discuta despre asta. Nu e chiar atât de rău precum pare.

– Nu, Chris. Dacă nu te superi, aş vrea să fiu singură. Îţi mulţumesc că m-ai adus acasă!

Rosanna deschise portiera şi coborî din maşină. Apoi o închise şi traversă aleea.

Chris privi cum se închidea uşa de la intrare. Înjură zdravăn, iar apoi porni motorul şi ieşi de pe alee.

Rosanna şedea lângă pervazul ferestrei în camera copilului, uitându-se la luna plină. Nico dormea, iar din când în când se auzea câte un sforăit uşor, care o liniştea.

Acum nu-i mai păsa de nimic. Primul ei gând fusese să fugă, să ia copilul şi să dispară. Însă ştia că de durere n-avea cum să scape şi, pe lângă asta, viaţa *ei* era chiar acolo. Roberto putea să se ducă să şi-o trăiască pe a lui altundeva.

El *jurase* că n-avea să se mai întâmple niciodată. Îşi încălcase promisiunea, însă ea avea de gând să şi-o ţină pe a ei, chiar dacă asta avea s-o ucidă. Se ridică şi se duse în dormitorul pe care îl împărţise cu soţul ei. Avea multe de făcut înainte ca el să ajungă acasă.

Trecuse de ora două când pe alee se auzi motorul Jaguarului. Rosanna aştepta lângă uşa de la intrare.

Din momentul în care îl văzu, ştiu că el băuse. Ar fi putut să moară într-un accident în drum spre casă... Rosanna îşi îndepărtă din minte acel gând. Nu mai avea – nu mai putea avea – importanţă.

– *Cara*, nu te-ai culcat încă! exclamă Roberto venind spre ea cu braţele întinse.

– Ai destule aici pentru moment, spuse ea arătând către cele două valize aflate lângă uşă. O să-ţi împachetez toate celelalte lucruri şi o să le trimit la casa din Londra.

– Îmi pare rău, *cara*, răspunse el, părând năucit, am crezut că am fost amândoi de acord că o să fac naveta în următoarele săptămâni. Și, oricum, să împachetezi la ora asta...

– Pleacă din casa asta, Roberto! Acum! spuse Rosanna pe un ton rece ca gheața.

– Dar de ce? A murit cineva?

– Nu, nimeni n-a murit, cu excepția dragostei mele pentru tine.

– Dar ce e? Ce am făcut?

– Mi-ai promis ceva, Roberto. Și m-ai înșelat. Nu vreau să te mai văd niciodată.

– Eu..., bâigui Roberto, clătinând din cap fără să-i vină să creadă. Ce promisiune? Cum te-am înșelat?

– Dacă nu-ți poți aminti noaptea pe care ai petrecut-o în patul cel cald al Donatellei Bianchi, în timp ce soția ta năștea, atunci nu e treaba mea să-ți amintesc. Te urăsc. Te rog să pleci.

Roberto îi aruncă o privire îngrozită. Dacă până atunci Rosanna nu crezuse în întregime ce-i spusese Francesca, acum o făcea. Vina îi stătea scrisă pe față soțului ei.

– Dar eu... Cum? întrebă Roberto, prăbușindu-se în genunchi pe prag.

– N-are importanță cum am aflat. Doar că acum știu.

– *Mamma mia!* strigă el, izbucnind în lacrimi, dacă ai ști cât m-am pedepsit pentru asta, Rosanna! Cu Donatella... n-a însemnat nimic – *nimic* – nu vezi?

– Și câți bărbați căsătoriți crezi că au încercat scuza asta cu soțiile lor? Nu, nu pot vedea absolut nimic. Atunci când m-ai cerut în căsătorie, ți-am spus că te părăsesc dacă îmi ești necredincios. Ai avut o aventură, însă nu eu sunt cea care pleacă, ci tu.

– Te rog, te rog, Rosanna, lasă-mă să-ți spun cum a fost! Pot să-ți explic, *te rog*, te implor! Te iubesc, *amore mio*, te iubesc! strigă Roberto, acoperindu-și fața cu mâinile.

– Nu, am crezut că mă iubești, dar nu e așa. Te culci cu o altă femeie, mă minți. Cum poți să spui că asta e *dragoste*? Nu ești în stare să-i fii tată copilului tău! spuse Rosanna, tremurând. Roberto, vreau să pleci imediat!

Roberto se uită în sus, la fața ei palidă, scăldată în lumina lunii. Arăta ca un spirit fantomatic de copil și el știu că expresia de pe chipul ei avea să-l bântuie tot restul vieții. Mai știa și că vorbea serios. Se ridică în picioare.

– Rosanna, în ciuda a ceea ce crezi despre mine, în ciuda greșelilor mele, te iubesc, te iubesc! Pentru mine nu există nimeni altcineva. Și nici n-o să existe vreodată.

– Vreau să pleci, repetă ea din nou.

El o privi, iar remușcarea și șocul fură înlocuite de milă față de sine.

– Rosanna, dacă mă faci să plec fără să-mi dai nici o șansă de a-ți explica ce s-a întâmplat, nu mă mai întorc niciodată!

– Atunci, mă bucur că înțelegi ce vreau, răspunse ea, arătând către cele două valize. La revedere, Roberto!

El se apleca încet și ridică valizele.

– O să regreți asta, Rosanna! E simplu: nu putem trăi unul fără celălalt, spuse el.

Apoi se întoarse și plecă.

Rosanna privi cum descuie portiera, cum își aruncă valizele în portbagaj și cum îl închise cu un pocnet. Roberto se urcă pe locul șoferului și porni motorul. Mașina vibră, se întoarse și dispăru pe alee.

Rosanna închise ușa de la intrare, se întoarse și urcă pe scări, îndreptându-se către singurul lucru care-i mai rămăsese și pentru care merita să trăiască.

Opera Metropolitană, New York

Dragul meu, așa ai ajuns să-ți petreci prima copilărie fără prezența tatălui tău în casa noastră. Însă în noaptea aceea am făcut un jurământ, și anume că n-aveam să te fac niciodată să fii împotriva lui. În ceea ce te privea, Roberto fusese un tată iubitor și grijuliu în primele tale luni de viață. M-am simțit vinovată că te lipseam de compania lui, așa încât am hotărât că, dacă suna și spunea că dorea să te vadă, atunci i-aș fi permis s-o facă.

Luna care a trecut după plecarea lui a fost cea mai grea. Chiar dacă hotărârea mea era de nezdruncinat, de fiecare dată când suna telefonul mă repezeam să răspund, o parte din mine dorindu-și cu disperare să-i audă vocea, iar alta îngrozindu-se la gândul că asta chiar s-ar fi putut întâmpla. Dezamăgirea mea era egalată doar de ușurarea că nu Roberto era cel care sunase, iar apoi de neîncrederea în ideea că el ar fi putut să-și pună în aplicare amenințarea și să se rupă de noi atât de complet.

Singura formă de comunicare pe care o aveam cu el venea sub forma unui cec lunar generos, care să ne acopere cheltuielile de zi cu zi, trimis prin intermediul lui Chris Hughes. Cecul nu era niciodată însoțit de vreo scrisoare.

Timpul petrecut de Roberto la Covent Garden s-a încheiat, iar el a plecat la Met, la New York. Știam ce făcea atât prin intermediul lui Chris, cât și prin cel al ziarelor. Șase luni mai târziu, am văzut o fotografie cu el și cu Donatella Bianchi. Erau la o petrecere care avusese loc la New York. Am știut atunci că totul între mine și Roberto se terminase definitiv, că orice vis mai aveam în legătură cu o reconciliere era inutil; căsătoria noastră fusese o farsă. Cum ar fi putut să fie altfel? M-am străduit să nu-l urăsc, dar mă măcina durerea că nu făcea nici un efort să te vadă pe tine.

Anul acela mi-am petrecut aproape tot timpul de una singură, avându-te doar pe tine drept companie. Aș fi putut să mă îndrept către familie, către prieteni, dar mândria m-a împiedicat.

Cu toate astea, n-aș vrea să crezi că am fost nefericită. Chiar n-am fost. Te aveam pe tine și casa, precum și singurătatea de care aveam nevoie ca să-mi ling rănile. Nu m-am gândit la viitor sau la cariera mea. Am luat fiecare zi așa cum era, iar capacitatea mea de a-mi exprima emoțiile era limitată doar la interacțiunea cu tine.

Aproape că venise ziua în care se împlinea un an de când eu și Roberto ne despărțiserăm, când lucrurile au început să se schimbe din nou...

CAPITOLUL 32

Gloucestershire, iunie 1982

Rosanna se trezi în zgomotele pe care le făcea în apropiere copilașul ce se juca, mulțumit, în pătuțul lui, semnalând subtil că era treaz și gata să i se dea atenție. Rămase culcată, privind soarele strălucitor, care părea că abia aștepta să-și strecoare razele dincolo de draperii, în dormitor. Ea arareori zăbovea în pat după ce se trezea, știind că gândurile aveau să-i asalteze simțurile, însă în acea dimineață se simțea neobișnuit de liniștită.

În curând se împlinea un an. Unul întreg, în care respirase, dormise, mâncase... *trăise* fără el. Asta trebuia să aibă o semnificație, nu? Era o piatră de hotar, iar ea se simțea mândră că rezistase. Mai mult decât atât, Abi, draga ei prietenă – Rosanna se gândi cu bucurie la asta –, urma să vină în curând ca să stea cu ea. Știa că era momentul să înceapă să se conecteze din nou la lumea din afara casei.

În cele din urmă, Rosanna coborî din pat. Pe coridor, în drum spre camera copilului, își făcu planul pentru acea zi. Micul-dejun, apoi un pic de muncă în jurul casei, apoi o plimbare tihnită împreună cu Nico până la magazinul din sat. După prânz, în timp ce Nico dormea, urma să stea la soare,

în grădină, preț de o oră întreagă. Ea venea dintr-un loc în care căldura domnea în chip firesc, dar acolo, în Anglia, era o resursă prețioasă, ce trebuia apreciată. Ceai și sendvișuri cu miere, favoritele lui Nico în acel moment, apoi mai târziu niște paste și salată pentru ea, alături de un pahar de Frascati rece. Dar după aceea, când cobora amurgul și Nico adormea, se așternea noaptea și singurătatea se făcea simțită din nou...

Însă mai întâi avea în față o zi de care se putea bucura și, se gândi Rosanna în vreme ce deschidea ușa camerei lui Nico, erau alte feluri mult mai grele de a-ți trăi viața.

– *Mamma, mamma!* sări Nico în sus și-n jos, entuziasmat, strângând cu mânuțele barele pătuțului. Lapte! Lapte!

– Haide să mergem la bucătărie și să-ți pregătim o sticlă, dragule!

Rosanna vorbea cu el întotdeauna în engleză. Dacă asta era să fie casa lor, unde Nico avea să crească și să primească o educație, atunci ea credea că prima limbă trebuia să fie aceea a țării în care el se născuse. Îl luă în brațe și-l duse jos, în bucătărie. Îl așeză în scăunelul lui înalt, umplu o sticlă cu lapte și i-o întinse. În timp ce el sugea, fericit, ea deschise radioul și se apucă să pregătească micul-dejun.

– Poftim, dragule, spuse Rosanna punând un ou și felii de pâine prăjită pe tăvița lui Nico, iar apoi așezându-se lângă el. M-am gândit să mergem azi la plimbare și apoi...

Se întrerupse, fiindcă primele note ale ariei „Addio, fiorito asil"[1] din *Madama Butterfly* se auziră în difuzoare. Amintirea era atât de străpungătoare, atât de dureroasă! Privi în jos, la mâinile ei, și văzu că-i tremurau. Se duse repede la aparatul de radio și opri vocea soțului ei.

După prânz, pe când Nico încă se odihnea, Rosanna se așeză în șezlongul confortabil de pe terasă. Starea ei bună de

[1] „Adio, refugiu înflorit" (în limba italiană în original)

spirit fusese risipită de sunetul vocii lui Roberto. I se părea că doar se mințise atunci când își imaginase că începuse să-i treacă. În fiecare zi suferea de dorul lui, încă tânjind să-i simtă brațele puternice înconjurându-i umerii, gura lui peste gura ei, blândețea atingerii lui ori de câte ori făcea dragoste cu ea.

– O, Doamne, gemu Rosanna, aplecându-se în față și luându-și capul în mâini.

Se legănă înainte și înapoi, întrebându-se cum avea să-și petreacă restul vieții fără el.

În seara aceea, ea îl lăsă pe Nico să rămână treaz până mai târziu, amânând momentul în care avea să rămână singură din nou. Dar la ora șase și jumătate, capul lui îi căzu pe umăr în mijlocul unei povești cu Winnie the Pooh, așa că îl duse la el în pătuț.

Odată întoarsă la parter, scoase sticla de Frascati din frigider și-și umplu un pahar. Soarele începea să coboare spre orizont. La New York era doar ora unu și jumătate, iar soarele era încă sus, pe cer. Poate că el se uita la soare, gândindu-se la ea, fiindu-i dor de ea. Rosanna se opri. Avusese gândurile astea de prea multe ori. Se terminase *de tot* și ea trebuia să învețe să trăiască în prezent.

Începu să se întrebe din nou dacă ea și Nico ar fi trebuit să continue să trăiască acolo, la The Manor House, un loc încărcat de atâtea amintiri. Poate că le-ar fi fost mai bine la Milano sau la Napoli. Apoi se gândi la toți aceia care ar fi dat din cap cu aroganță la auzul veștii despre separarea ei de Roberto, amintindu-și de prezicerile pe care le făcuseră în legătură cu dezastrul și șoptind că ea se înșelase atunci când crezuse că Roberto ar fi putut să fie îmblânzit vreodată.

Poate că în acel an, mai târziu, ar fi fost bine să-l ia pe Nico și să se ducă în vizită la Napoli. Trecuse foarte mult timp de când își văzuse ultima oară familia, însă perspectiva n-o atrăgea. Ar fi însemnat să facă un efort, să pretindă față de

ai ei că-i trecuse durerea, când, de fapt, asta nu era câtuși de puțin adevărat...

Rosanna auzi zgomotul pietrișului sub roțile unei mașini care intrase pe aleea ei. Oare era posibil...? Inima începu să-i bată repede și sări în picioare, grăbindu-se să treacă de colțul casei exact în clipa în care zări un Jaguar care se opri în fața acesteia. Se opri în loc, ținându-și răsuflarea, și privi cum șoferul ieșea din mașină.

– Bună ziua! o salută bărbatul care se îndrepta spre ea, dar care nu era Roberto. Îmi cer scuze că am venit fără să anunț, însă Abi mi-a spus că locuiești aici. Treceam prin zonă, întrebându-mă ce mai face băiețelul pe care l-am văzut născându-se și..., spuse Stephen, care apoi se poticni din vorbit, jenat. Probabil că e foarte nepotrivit și...

– Nu, deloc! Mă bucur să te văd, Stephen! Ce s-a întâmplat cu Volkswagenul Beetle? întrebă ea arătând spre Jaguarul parcat și încercând să-și ascundă dezamăgirea.

Stephen râse.

– Bătrânica și-a dat duhul luna trecută, așa că mi-am cumpărat un model ceva mai nou.

– Te rog, Stephen, nu vrei să intri și să bei un pahar de vin? Eu tocmai priveam asfințitul.

Măcar atât putea să facă, să fie politicoasă cu Stephen, având în vedere câte făcuse el pentru ea și pentru Nico.

– Dacă ești sigură că nu te deranjez.

– Absolut deloc! Garantez.

El o urmă pe după casă, pe terasă, iar ea îl invită să se așeze pe un scaun.

– Poftim! Mă duc să-ți aduc un pahar.

Stephen o privi cum dispare pe ușa care ducea la bucătărie. Îmbrăcată într-un tricou și cu o pereche de pantaloni scurți, fără pic de machiaj și cu părul ei negru, minunat, prins în coadă de cal, arăta mai tânără și mai vulnerabilă decât și-o amintea. Desigur, el auzise de la Abi ce se întâmplase.

– Deci, zise Rosanna apărând cu un pahar în mână, serveș-te-te cu vin și spune-mi cum de ai trecut pe lângă casa mea!

Fu surprinsă că se simțea bucuroasă că-l vede, în ciuda faptului că nu era Roberto.

– Am deschis o galerie în Cheltenham și i-am adus un tablou unui client din Lower Slaughter. Abi mi-a spus că locuiești la The Manor House, la marginea satului, așa că m-am gândit să te caut.

– Mă bucur că ai făcut-o.

– Priveliștea e atât de frumoasă de aici, șopti el și luă o înghițitură de vin, atât de tipic englezească. Iar casa asta am observat-o dintotdeauna. Am crescut în satul vecin, știi?

– Ei bine, îmi place foarte mult aici.

– Nu te simți singură fără nimeni în jur?

– Nu. Am copilul și, pe lângă asta, m-am obișnuit, răspunse ea pe un ton ușor defensiv.

– Sigur. Mi-a părut... rău când am auzit despre despărțirea ta, spuse el, iar Rosanna dădu din cap, dar nu scoase o vorbă, drept care el, înțelegând aluzia, continuă: Spune-mi, ce mai face Nico?

– O, foarte bine, e un băiat atât de bun! Merge, sau poate că ar trebui să spun că aleargă peste tot. De curând, a început să alcătuiască propoziții. Pe zi ce trece, devine o companie tot mai plăcută. Păcat că n-ai ajuns cu o jumătate de oră mai devreme! Încă nu dormea.

– Poate că altă dată, sugeră Stephen. Apropo, nu-i așa că e o veste bună faptul că primul roman al lui Abi o să fie publicat?

– Da, e minunat! N-am văzut-o prea des în anul care a trecut, dar am păstrat legătura prin telefon. Oricum, peste două săptămâni vine să stea cu mine. Mi-a spus că are nevoie de liniște și de izolare, departe de Londra, ca să se poată concentra asupra cărții următoare.

– Sunt sigur că aici o să găsească liniște. Și că o să fie o bună companie și pentru tine.

– Da, aşa e. De ceva vreme, n-am mai avut musafiri deloc.

Dintr-odată, se instală între ei o tăcere stânjenitoare.

– Îmi cer scuze că am dat buzna astfel, spuse Stephen în timp ce se pregătea să se ridice. O să te las în pace. Îți mulțumesc mult pentru vin!

– Cu plăcere. M-am bucurat să te văd, Stephen.

Privindu-l cum își ia cheile, Rosanna realiză că-și dorea foarte tare ca el să rămână și să-i ofere câteva ore de companie.

– Nu ți-e foame? îl întrebă ea. Încă n-am luat cina. Am doar paste și salată, dar, dacă vrei să rămâi, ești binevenit.

Stephen se întoarse spre ea.

– N-o spui doar din politețe, Rosanna? Te rog să-mi spui cinstit!

– Nu, aş vrea să rămâi la cină, pe cuvânt. Nu mai țin minte de când n-am mai avut parte de o conversație cu un adult.

– Atunci, mi-ar face plăcere! răspunse el, iar apoi o urmă pe Rosanna în bucătărie, privind cum punea ceainicul la fiert. Pot să te ajut?

– În frigider, pe ultimul raft, e un castron cu salată. Poți să-l scoți?

– Sigur că da.

Stephen făcu ce îi ceruse ea și așeză castronul pe blatul de lucru, pe când ea căută în dulap un pachet de paste.

– Mulțumesc! spuse Rosanna.

Ea aşteptă să fiarbă apa în ceainic și apoi puse pe foc o tigaie cu sos, în care începu să amestece.

– Îmi cer scuze pentru lipsa mea de politețe de mai devreme. În ultimul an, am devenit extrem de nesociabilă.

– Înțeleg foarte bine, răspunse Stephen pe un ton emoționat. M-am despărțit de iubita mea în urmă cu un an. N-a vrut să se mute în Cotswolds atunci când am luat hotărârea să-mi deschid galeria aici. Am încercat o relație de la distanță, dar n-a mers, spuse el, plin de tristețe.

– Îmi pare rău, replică Rosanna cu compătimire. Ori de câte ori îmi vine să-mi plâng de milă, încerc să mă gândesc că am, cel puțin, o casă minunată în care pot fi nefericită. Iar acum, ce-ar fi să mâncăm afară? Pot să aduc niște lumânări și e încă destul de cald.

– Sună perfect!

După două minute erau așezați pe terasă, mâncând *tagliatelle* și salată. Rosanna ascultă cu interes relatarea lui Stephen despre noua lui afacere.

– Desigur, e doar un spațiu mic și nu se compară cu slujba pe care am avut-o la galeria din Cork Street. Dar totul îmi aparține. Ca să fiu cinstit, inima mi-a rămas tot la vechii maeștri ai picturii, însă cel puțin sunt propriul meu șef și-mi pot alege artiștii; nu există nici un motiv ca să nu-mi meargă bine.

– Deci poți să-ți dai seama atunci când vezi o pictură bună, nu-i așa? întrebă Rosanna.

– Aș vrea să zic că da. Sunt specializat în Renaștere, dar vreau să-mi creez un portofoliu de artiști moderni. Există foarte mulți oameni talentați în zona asta, să știi. Am semnat deja cu doi artiști locali pentru galeria mea.

– Nu-mi plac picturile moderne, se confesă Rosanna, încrețind din nas. Poate că sunt proastă, însă nu înțeleg cum pot fi considerate artă mâzgăliturile și petele de culoare.

– Ei, fii dreaptă, o dojeni cu blândețe Stephen, nu toți artiștii moderni produc mâzgălituri și pete, așa cum ai spus tu într-un mod atât de... delicat! Cunosc o peisagistă care lucrează în acuarelă și care-mi amintește de Turner. Cred că o să se descurce foarte bine. Am sentimentul că, dacă i-ai vedea lucrările, ți-ar plăcea.

– Deci și tu locuiești aici în zonă?

– Deasupra galeriei e un mic apartament în care locuiesc pentru moment, până când găsesc ceva pe termen lung. Ca să fiu cinstit, mi-am investit toți banii în amenajarea galeriei. Nu pot decât să sper că o să funcționeze.

– Cred că e minunat să ai ceva pe care să-l vezi crescând, ceva ce ai făcut de unul singur, indiferent de cât de mult trebuie să muncești, medită Rosanna cu voce tare.

– Așa e, fu de acord Stephen. Bănuiesc că e asemănător cu a-ți observa vocea maturizându-se. Încă n-ai planuri să te întorci pe scenă?

– Nu.

– Niciodată sau pentru moment?

– Nu știu. Nu mi-ar plăcea deloc să-l las pe Nico. Pe lângă asta, ar fi dificil să mă întorc pe scenă, din moment ce eu și Roberto..., spuse ea, iar vocea i se stinse.

– Rosanna, nu vreau să te supăr în vreun fel, dar cu siguranță că-ți ești datoare ție însăți să-ți folosești talentul, nu?

– Asta este exact ce mi-a spus și Roberto, răspunse ea în șoaptă.

– Ei bine, nu știu nimic despre ce s-a întâmplat între voi, dar mi-e teamă că sunt de acord cu el în privința asta.

Vinul îi dezlegă limba Rosannei, care se simți dintr-odată cuprinsă de nevoia de a-și împărtăși gândurile.

– Stephen, tu, ca bărbat, crezi că e posibil să te culci cu o femeie în timp ce încă o iubești pe alta?

– Ei bine, asta, da, schimbare de subiect! exclamă Stephen râzând și aproape înecându-se cu vinul din pricina întrebării ei directe. Să mă gândesc... poate că da, pentru unii bărbați. Dar și pentru unele femei. De exemplu, prietena mea a avut o aventură în timp ce trăia – și se culca, aș putea adăuga – cu mine.

– Ai putea face așa ceva? întrebă ea.

– Să am o aventură, vrei să spui?

– Da.

– Poți să zici că sunt de modă veche, dar cred că iubirea și fidelitatea merg mână în mână, răspunse el ridicând din umeri. Chiar dacă nu cred că ar trebui să-i judecăm vreodată pe ceilalți, îmi place să cred că înșelăciunea nu face parte din firea mea.

Rosanna medită la spusele lui.

– Cred că oamenii de genul nostru sunt diferiți. Atunci când m-a înșelat, Roberto nu stătuse departe de mine decât vreme de câteva săptămâni. Bărbaţii par să aibă aventuri tot timpul, iar soțiile par să-și ierte mereu soţii, mai ales dacă sunt bogaţi, frumoși şi faimoşi. Eu n-aș putea să accept așa ceva.

– Oare Roberto a încercat să te convingă să-ți schimbi punctul de vedere?

– Nu. De când l-am dat afară, n-am mai vorbit deloc cu el. Câteodată îmi doresc *să-l fi iertat*, oftă Rosanna, știind că era pe punctul să izbucnească în lacrimi. Scuză-mă, aproape că se împlinește un an de când a plecat şi...

– Nu-ți face probleme! Din propria-mi experiență amară, nu pot spune decât că, în cele din urmă, lucrurile devin mai ușor de suportat.

– Nu, îl contrazise Rosanna clătinând din cap, obosită, mie n-o să-mi fie mai ușor!

– Ai încredere în mine, o să fie! Iubirea e un soi de dependență. Trebuie să te obișnuiești treptat să trăiești fără ea și să nu te pedepsești dacă uneori simți că n-o să-ți revii niciodată.

– Aș vrea să fi fost și eu ca Abi. Ea are mulți iubiți, însă nu-și pierde niciodată capul, spuse Rosanna.

– Nu crezi că asta e din cauză că n-a găsit încă bărbatul potrivit?

– Poate că ai dreptate. Pe când era mai tânără, Abi a fost îndrăgostită de fratele meu. Și de atunci se pare că nu reușește să rămână cu nimeni altcineva.

– Ce s-a întâmplat?

– El a intrat la seminarul teologic, răspunse Rosanna, scoțând un chicotit crispat.

– Înțeleg, spuse Stephen zâmbind, la rândul lui. Nu e uşor pentru nimeni.

– Așa e, fu ea de acord.

Stephen se uită la ceas.

– Uite ce oră e! Trebuie să plec, spuse el fără tragere de inimă. Se face târziu și sunt sigur că dimineață te trezești devreme.

– Da, Nico e foarte vioi la ora șase dimineața!

Stephen se ridică în picioare.

– Rosanna, îți mulțumesc pentru seara asta minunată!

– Data viitoare trebuie să vii când nu doarme Nico, se trezi ea spunând în timp ce mergeau spre mașină.

– Mi-ar plăcea, răspunse el, iar apoi ezită un pic, după care întrebă: Ești ocupată în weekend?

– Nu.

Pe Rosanna aproape că o pufni râsul la gândul agendei care rămăsese neatinsă pe birou, adunând praful.

– Atunci, ce-ar fi să vin duminică și să vă iau pe tine și pe Nico la Cheltenham? Ai vedea galeria și ne-am putea duce la un picnic în grădinile Montpellier, dacă vremea e frumoasă.

– Nu știu...

– Te rog, Rosanna! Ar putea fi distractiv și sunt sigur că Nico s-ar simți bine..

Rosanna îl conduse la ușa de la intrare.

– Bine, se învoi ea.

– Vin să vă iau la ora unsprezece și jumătate.

– De acord.

– Dacă te ocupi tu de mâncare, aduc eu băutura. Iar acum, fugi înăuntru, se face frig! Noapte bună, Rosanna!

Ea privi cum pleacă mașina, după care se întoarse pe terasă și strânse masa.

Puțin mai târziu, se strecură în camera lui Nico, să verifice dacă băiețelul dormea. Îl mângâie pe frunte, obicei pe care și-l făcuse ca să-i verifice temperatura, iar apoi ieși din încăpere și rosti în gând o rugăciune de mulțumire pentru apariția lui Stephen în seara aceea.

CAPITOLUL 33

– *Caro*, ești încăpățânat! De ce nu?

Donatella își goli ceașca de cafea și începu să-și îmbrace lenjeria intimă.

– Pentru că-mi place libertatea pe care o am, îmi place independența!

– Vrei să spui că-ți place să ai locuința ta ca să te poți culca cu altele fără să aflu eu, i-o întoarse ea, întinzând mâna după rochie.

– Nu fi prostuță, Donatella! exclamă Roberto, întorcându-se spre ea.

– Atunci de ce să nu renunț la apartament și să mă mut aici, cu tine? Nu-mi place să am o parte din haine aici și o parte acolo. E foarte neplăcut, se plânse ea.

– Nu vreau să te muți aici. Nu încă.

– Atunci, când?

– Nu știu.

– Încă tânjești după nevestica aia a ta? întrebă Donatella pe un ton plin de răutate.

– Nu!

– Atunci, de ce nu divorțezi?

– Nu suntem despărțiți decât de un an. E prea repede. Ți-am spus, Donatella, am un copil la care trebuie să mă gândesc!

– Dar dacă divorțezi, *caro*, te poți căsători cu mine!

– S-ar putea ca ea să nu-mi acorde divorțul, mai ales dacă ar ști că te-ai mutat aici.

Roberto omise să-i spună Donatellei că nu-i trecuse niciodată prin minte să se însoare cu ea.

Donatella își luă poșeta, iar apoi se duse în dreptul lui și-l cuprinse pe după mijloc. El se uita, posomorât, la cerul New Yorkului.

– De ce ești nefericit, Roberto? Avem totul aici. Totul. Cariera ta minunată, prieteni, ne avem unul pe celălalt. Cu toate astea, se pare că pentru tine nu e suficient!

Roberto nu răspunse.

Donatella oftă.

– Trebuie să plec. Iau prânzul împreună cu Trish St Regent. Sună-mă din Paris, bine?

– O să te sun.

– Te iubesc. *Ciao!*

El simți cum ea îl sărută fugar pe ceafă, îi ascultă pașii care traversau încăperea și apoi auzi cum ușa se închide în urma ei. Inspiră adânc și lăsă să-i scape un do de sus asurzitor, care reverberă în încăpere. Nota conținea tulburarea și nefericirea pe care le simțea în acel moment.

Se întoarse de la fereastră și se duse în camera de zi. Poate că nu era prea târziu. Poate că, dacă ridica receptorul, forma numărul Rosannei și-i spunea că încă o iubea, că tânjea după ea, că avea *nevoie* de ea la fel de mult pe cât avea nevoie de aer ca să respire, ea l-ar fi iertat, iar disperarea și nefericirea pe care le simțea de când plecase de lângă ea ar fi dispărut, în sfârșit.

Ridică receptorul și apăsă primele butoane. Apoi îl puse jos, fiindcă mândria îl copleșise din nou. Se prăbuși pe scaun și lăsă să-i scape un geamăt lung, chinuit. Inima îi bătea cu putere și se simțea amețit, îngrețoșat, așa cum se simțise adesea în ultima vreme. Poate că ar fi trebuit să meargă la doctor.

Sau poate că nu era decât disperarea.

După ce plecase de acasă în noaptea aceea, în urmă cu un an, îl copleșise furia, convins că numai el avea dreptate. Făcuse o greșeală, una mare, dar nu una de neiertat, nu? El era Roberto Rossini, maestrul. Alte soții de vedete de operă se făceau că nu vedeau escapadele soților lor, înțelegând că temperamentul lor artistic avea nevoie de o descărcare fizică. Era vina lui că femeile îl doreau și că devenise slab în fața tentației? Desigur că Rosanna avea să-și înțeleagă greșeala și să-l sune, rugându-l să se întoarcă. La Londra, așteptase să-l contacteze. În cele din urmă, realizase că ea n-avea s-o facă.

Apoi se instală suferința, acea durere surdă care nu-i dădea pace niciodată. În urmă cu șase luni se mutase la New York, convingându-se pe sine că distanța era soluția. Donatella fusese acolo, la îndemână, doritoare și surprinzător de iubitoare. Din când în când, în brațele ei, uita de toate vreme de câteva secunde. Dar cel mai adesea închidea ochii și-și imagina că Rosanna era lângă el.

Iar copilul lui, Nico al lui, ar trebui să meargă de acum și să rostească primele cuvinte, fără ca tatăl lui să fie acolo și să vadă asta.

„Ridică telefonul, Roberto. Fă-o!" își ordonă singur.

Formă încă o dată numărul de la The Manor House, cu mâinile tremurând. În câteva secunde, urma să-i audă vocea. Chinul lui avea să se sfârșească.

Telefonul sună. Și sună. Dacă Rosanna era afară, în grădină, îi lua un pic de timp să ajungă în casă, mai ales cu un copil mic. Roberto lăsă telefonul să sune încă vreo câteva secunde, iar apoi trânti receptorul în furcă.

Tocmai se ridica în picioare, când auzi soneria telefonului. Ridică receptorul cu viteza fulgerului.

– Roberto? Sunt Chris! Voiam să văd dacă ești gata. Ajung în treizeci de minute.

Puse jos receptorul și-și luă capul în mâini.

*

– Mi se pare că aud telefonul, zise Rosanna scoțându-l pe Nico din mașina lui Stephen. Poți să ai grijă de el până dau fuga înăuntru?

Ea descuie ușa de la intrare și alergă în camera de zi. Atunci când ajunse aproape de aparat, soneria se opri.

– Așteptai să sune cineva? întrebă Stephen intrând în încăpere, câteva minute mai târziu, cu Nico ținându-l strâns de mână.

– Nu neapărat. Ei, dacă e ceva important, o să revină, nu?

– Desigur! răspunse Stephen, preocupat acum să-l alerge pe Nico în jurul măsuței de cafea, micuțul chicotind de zor și legănându-se ca o rață.

Rosanna se lăsă să cadă într-un fotoliu.

– Nu știu de unde mai găsești energie! Eu sunt extenuată! exclamă ea privindu-i cu afecțiune și zâmbind. Vrei să stai la un ceai sau la o cafea?

– În mod normal mi-ar face mare plăcere, dar trebuie să mă întorc la muncă. Mi s-au adunat o grămadă de chestiuni administrative de rezolvat înainte să-și facă apariția omul cu taxele.

Stephen îl ridică pe copilașul care nu se putea opri din râs și i-l întinse mamei lui. Rosanna îl urmă pe Stephen afară și merse cu el la mașină, cu Nico plin de veselie și așezat pe unul dintre șoldurile ei.

– Îți mulțumesc pentru ziua asta minunată! spuse ea pe când Stephen se urca în mașină.

– Chiar ți-a plăcut? întrebă el.

– Da, chiar mi-a plăcut.

– Bun, atunci trebuie s-o mai facem și altă dată.

– Da, cred că ai dreptate. Ne face bine amândurora să ieșim. Fă-i lui Stephen cu mâna, Nico! îl îndemnă Rosanna pe micuț, în timp ce Stephen mergea cu mașina în marșarier.

Zâmbetul larg al băiețelului se transformă într-o încruntătură. Își pierdu buna dispoziție și scoase un strigăt de indignare pe când tovarășul lui de joacă dispărea pe alee.

– O, *angeletto*, nu te nelinişti, o să se întoarcă în curând! îl asigură Rosanna în timp ce se îndreptau împreună spre casă.

– Curând, o imită copilul.

– Da. În curând, îl asigură Rosanna sărutându-l și ducându-l sus, spre baie.

Telefonul sună chiar în clipa în care Rosanna se așezase pe canapea, ca să se uite la ştiri. Ea se duse în birou şi ridică receptorul.

– Alo?

– Rosanna?

Zâmbi la auzul vocii familiare.

– Luca! Ce faci?

– Bine, foarte bine!

– Bun!

– Am încercat să te sun mai devreme, dar nu mi-a răspuns nimeni.

– Eram plecată cu Nico și cu un prieten. Telefonul a sunat exact în momentul în care am ajuns acasă, dar s-a oprit înainte să răspund.

– Ei bine, mă bucur că te-am prins acum. Ce face nepotul meu?

– E frumos, plin de energie și extenuant, răspunse Rosanna. Ar fi timpul să vii să-l vezi. O să ia prima împărtăşanie[1] dacă nu te grăbeşti!

– De asta te și sun, Rosanna. Mă întrebam dacă nu te-ar deranja să vin și să stau cu tine o vreme.

[1] Copiii catolici primesc prima împărtăşanie în jurul vârstei de şapte ani, aceasta fiind considerată vârsta rațiunii.

– Să mă deranjeze? Luca, mi-ar plăcea foarte mult! Când te gândești să vii?

– În ultima săptămână din iulie.

– Înțeleg.

– E vreo problemă?

– Nu, deloc. Dar Abi o să fie și ea aici. Te deranjează?

– Sigur că nu. O să fie minunat s-o revăd după atâția ani!

– Trebuie să-i spun și ei, dar sunt convinsă că ar fi încântată să te vadă.

– Așa sper. A trecut mult timp de când eram cu toții la Milano. Acum suntem adulți, nu?

– Ei bine, fiecare dintre noi ar vrea să creadă asta, răspunse Rosanna cu blândețe.

– Atunci, o să-mi programez zborurile și o să-ți dau de știre în ce zi și la ce oră ajung.

– O, Luca, mă bucur atât de tare că o să te văd! Mi-a fost dor de tine. Eu...

– Ești bine?

– Da, sunt bine, pe cuvânt. Am vorbit cu *papa* și cu Carlotta săptămâna trecută, iar sora noastră părea foarte abătută. Ce-i cu ea?

– I-am vizitat acum câteva zile și am aflat că ea are probleme, oftă Luca, dar îți spun mai multe atunci când ne vedem. Însă *papa* e în formă bună. Și-a găsit o prietenă.

– Chiar așa? întrebă Rosanna. Mie nu mi-a spus nimic!

– Nu, cred că îi e jenă, răspunse Luca râzând, însă îi face bine.

– Are nevoie de companie. Știu ce înseamnă să fii singur, mărturisi ea pe un ton emoționat.

– Cred că ți-e greu, *piccolina*. Sunt mândru de tine. Te sun din nou, ca să-ți spun când sosesc. *Ciao!*

– *Ciao*, Luca!

CAPITOLUL 34

Abi sosi la The Manor House într-o zi toridă de iulie.

– Draga mea! exclamă ea în timp ce ieșea din micuța și eleganta ei Mazda sport roșie și alerga s-o îmbrățișeze pe Rosanna. O, Doamne, ești brună ca o boabă de cafea! Ai fost plecată în Caraibe fără să-mi spui nimic?

– Nu, bronzul e de la soarele englezesc, o lămuri Rosanna, răspunzându-i la îmbrățișare.

– Nico s-a bronzat și el, remarcă Abi privindu-l pe băiețelul care aduna pietricele de pe alee. Vino la mătușa Abi, zâna ta cea bună! îl îndemnă ea pe Nico, luându-l în brațe și sărutându-l, răsplătită pe dată cu una dintre pietricelele lui, pe care el i-o oferi cu mândrie. Mulțumesc, dragul meu! O, Doamne, Rosanna, e mare pentru un băiat de optsprezece luni! Și foarte chipeș! O să fie un cuceritor de inimi când se face mai mare. Nico, mătușa Abi are în mașină cadouri pentru tine, dar, înainte să ți le dea, ce zici de o băutură rece, pentru ca ea să nu moară de deshidratare?

Peste douăzeci de minute, Rosanna și Abi erau așezate pe un covor de picnic așternut pe gazon, bând limonadă și privind cum Nico încerca să stea în cap.

– O, e atât de frumos aici! spuse Abi. Îmi place casa voastră, Rosanna. E atât de spațioasă, dar foarte confortabilă și

primitoare. Și Nico e adorabil! Unii copii de vârsta lui sunt imposibil de suportat.

– Mai are încă timp, răspunse Rosanna în glumă.

– Sunt uimită de cât de ușor ai intrat în rolul de mamă. Jos pălăria! N-aș putea fi niciodată o mamă singură și dedicată tot timpul unui asemenea rol. Aș lua-o razna!

– Se pare că nu prea am de ales, cel puțin în legătură cu rolul de mamă singură. În orice caz, îmi place foarte mult să fiu mamă. Așteaptă să-l ai pe-al tău, Abi, să vezi cum o să-ți schimbi părerea! Sunt sigură de asta.

– De fapt, nu cred că o să am copii. N-am bebeluși în plan, chiar dacă aș găsi pe cineva care să mă ajute să fac unul, răspunse Abi, scoțând un oftat de mâhnire.

– Henry a dispărut din zonă?

– O, Doamne, da, i-am dat papucii de luni întregi! Așa că sunt din nou tânără, liberă și de una singură.

– Cred că bărbații stau la coadă ca să-i ia locul, remarcă Rosanna pe un ton de dojană.

– Poate că *eu* sunt cea care nu găsește pe *nimeni* de care să se îndrăgostească. Dar fac tot ceea ce ține de mine, Rosanna, pe cuvânt! Oricum, am hotărât că de acum înainte cariera mea e pe primul plan. Contractul pentru cartea asta mi-a oferit o șansă minunată și intenționez să dau tot ce am mai bun.

– Să știi că te-am repartizat în camera de la mansardă, unde nu auzi nici un zgomot de jos. E o cameră frumoasă, luminoasă, în care am pus și o masă la care să poți scrie.

– Sună perfect! Nici n-o să simți că sunt aici, Rosanna! Mă gândesc că, dacă lucrez fără întrerupere în următoarele patru săptămâni, ar trebui să termin prima variantă. Mă poți tolera atât de mult timp?

– Sigur că da. E minunat să am un pic companie, chiar dacă doar la micul-dejun și la cină. Vreau să te simți ca acasă atât timp cât ești aici!

– Când ziceai că vine Luca? întrebă cu nonșalanță Abi.

– Duminica viitoare.

– Aha! Bine, ce-ar fi să mergem să scoatem bagajele din mașină și să căutăm tona de jucării pe care am adus-o pentru fiul tău?

Mai târziu în seara aceea, după ce Nico fu pus la culcare, Rosanna deschise sticla de șampanie adusă de Abi și ele două rămaseră pe terasă în timp ce se însera, aducându-și aminte de trecut și vorbind despre viitor.

– În cinstea ta, Rosanna, pentru că m-ai primit în frumoasa ta casă! închină Abi, ridicând paharul.

– Oricând, Abi, oricând!

Nici nu termină Rosanna de vorbit, că se auzi zgomotul făcut de motorul unei mașini. Aceasta opri în fața casei.

– Cine crezi că e? întrebă Abi.

– Nu știu, răspunse Rosanna, simțindu-se jenată dintr-odată.

Stephen apăru de după colțul casei.

– Bine te-am găsit, Rosanna! Și Abi, de când nu te-am văzut! Ce mai faci?

– Foarte bine, mulțumesc.

Stephen le sărută pe obraji cu căldură pe ambele femei.

– Mi-a spus Rosanna că urmează să vii, dar nu mai știam când anume.

– Vezi tu, îmi place să iau oamenii prin surprindere!

Abi trase un scaun pentru noul oaspete, iar Rosanna merse să aducă încă un pahar din bucătărie.

– Treci des pe-aici? îl chestionă ea pe Stephen, zâmbindu-i complice.

– Destul de des, da. De obicei ceva mai devreme decât azi, pentru antrenamentul meu de douăzeci de minute cu Nico, înainte să meargă la culcare, dar azi am ajuns mai târziu din pricina unui client.

Rosanna reapăru, cu un pahar în mână.

– Azi am vândut un tablou! o anunță Stephen, zâmbitor.

– Minunat! Ai primit prețul cerut? îl întrebă ea.

– Aproape. Erau americani și au plătit în numerar, așa încât le-am făcut o reducere de zece la sută.

– Atunci, trebuie neapărat să ciocnim, spuse Rosanna și-i umplu paharul cu șampanie, iar apoi i-l întinse. Felicitări, mă bucur pentru tine!

– Da, bine lucrat, adăugă Abi ridicându-și paharul. Povestește-mi despre galerie!

– Abi, în loc să te plictisesc acum cu detaliile, ce-ar fi să vii să vezi cu ochii tăi? Peste două săptămâni am o expoziție a unui artist local. Poate că o convingi pe Rosanna să te însoțească. Am invitat-o și mi-a spus că nu poate, fiindcă n-are cu cine să lase copilul.

– Fata de la oficiul poștal a plecat să studieze la universitate, explică Rosanna, în apărarea ei. Pe lângă asta, chiar atunci o să vină și Luca, fratele meu.

– Și el e binevenit, desigur. Vă las pe voi să hotărâți ce faceți, nu? propuse Stephen.

El plecă după o oră, iar Abi o urmă pe Rosanna în bucătărie și o ajută să pregătească o salată care să însoțească peștele la cină.

– Haide, povestește-mi! o îmboldi Abi.

– Ce să-ți povestesc?

– Despre tine și Stephen. Când a început aventura?

Rosanna se întoarse spre ea, privind-o cu groază.

– O, nu, Abi, greșești cu desăvârșire! Eu și Stephen suntem doar buni prieteni, atâta tot!

– Poate că romanele mele sunt pline de clișee, însă nici chiar eu nu m-aș coborî până într-atât încât să-l folosesc pe ăsta, ripostă Abi, ridicând dintr-o sprânceană.

– Dar e adevărat, pe cuvânt! Stephen vine să ne vadă pe mine și pe Nico, am ieșit de vreo câteva ori la un picnic împreună, dar nimic mai mult, crede-mă!

– Juri?

– Jur. Îmi place foarte mult de Stephen, dar nu în felul ăsta. N-aş... n-aş putea, mărturisi Rosanna privind în altă parte.

– Nu-mi spune că încă te gândeşti la soţul ăla al tău!

Stând cu spatele la Abi, Rosanna se forţă să se concentreze asupra salatei, care trebuia scursă.

– E simplu, n-o să mai iubesc pe nimeni altcineva, spuse ea în şoaptă.

– O, Doamne, gemu Abi, ăsta chiar că e genul de replică pe care o folosesc personajele din cărţile mele!

– Te rog, nu râde de mine! Aşa simt.

– Dar cum poţi continua să iubeşti pe cineva care a făcut ceea ce a făcut Roberto? o iscodi ea.

– Nu cred că dragostea are legătură cu logica, nu, Abi?

– Poate că nu. Dar dacă Roberto ar veni mâine la uşa ta, l-ai primi înapoi în casă?

– M-am gândit adesea la asta şi nu ştiu ce răspuns să dau. Câteodată mă gândesc că da, dacă asta mi-ar alina durerea, câteodată mă gândesc că nu, n-aş putea niciodată să-l accept din nou. Bine, cina e gata! Mâncăm?

Abi observă stânjeneala din ochii Rosannei şi dădu din cap în semn de încuviinţare.

– Da, desigur!

În zilele care urmară, Rosanna şi Abi îşi făcură un program simplu. Flecăreau în jur de douăzeci de minute la micul-dejun, după care Abi încărca o tavă cu o carafă de apă minerală şi câteva batoane de ciocolată, iar apoi dispărea la mansardă pentru restul zilei, în vreme ce Rosanna şi Nico îşi vedeau de activităţile lor zilnice. La ora şase, Abi ieşea din camera ei, cu părul vâlvoi şi cu ochii înceţoşaţi, şi-şi pregătea un gin tonic tare. Apoi îi citea lui Nico, în timp ce Rosanna pregătea cina. După ce adormea copilul, ele două se retrăgeau în bucătărie sau pe terasă, ca să mănânce.

– Încep să înțeleg motivul pentru care trăiești aici ca un pustnic, spuse Abi într-o seară, după cină. E atâta liniște și pace în locul ăsta, încât zilele curg una după alta. Asta îți dă un sentiment de siguranță. O să trebuiască să am grijă ca reputația mea de petrecăreață să nu fie pătată de șederea mea aici. Pentru prima dată în viața mea, mă bucur să stau în casă, conchise ea zâmbind.

– Muncești din greu, Abi! Cred că ești obosită.

– Sunt. Am trecut printr-o naștere, un divorț și o crimă de azi-dimineață, de la ora nouă, răspunse ea râzând.

– Cum merge cartea?

– Foarte bine. În trei săptămâni, o dau gata. La Londra mi-ar fi imposibil să fac asta. Sună telefonul, oamenii vin neanunțați și, mai grav decât toate astea, există atâtea magazine incredibil de tentante, și restaurante, și petreceri. Cred că o să trebuiască să vin întotdeauna să mă ascund în casa ta ca să scriu.

– Știi că ești binevenită! Iar după ce vine Luca, o să ne dăm osteneala cu toții să păstrăm liniștea, o asigură Rosanna.

– O, nu te îngrijora! Sunt atât de sus acolo, încât singurul zgomot pe care-l aud e cel al păsărilor care-și au cuiburile sub streșini. La ce oră ajunge Luca duminică?

– Avionul aterizează la unsprezece. Luca o să fie aici după prânz. M-am oferit să-i plătesc un taxi, dar a refuzat și a insistat să vină cu trenul.

– Dar e ridicol! De ce n-ai spus nimic? Mă duc eu să-l aștept. Tu și Nico ați fi putut veni cu mine, dar n-am decât două locuri în mașină.

– Abi, nu e nevoie să faci asta, pe cuvânt!

– Fii serioasă! Așa rămâne.

Rosanna se ridică, fiindcă auzise telefonul sunând.

– Vin imediat, spuse ea, iar apoi alergă la bucătărie și ridică receptorul. Alo?

– Sunt eu, Stephen! Ce mai faci?

– Bine. Tu?

– Minunat. Am sunat ca să văd dacă tu și Abi veniți săptămâna viitoare la vernisajul expoziției.

– Nu cred că pot. N-am cum să vin decât dacă găsesc pe cineva care să stea cu Nico.

– Încearcă, Rosanna, te rog! Ar însemna foarte mult pentru mine dacă ai veni.

– Bine, o să încerc.

– Grozav! Dă-mi de știre! Scuză-mă, trebuie să închid acum, fiindcă mai am încă multe de făcut. Cu bine!

Rosanna făcu niște cafea și aduse pe terasă ibricul și două cești.

– Cine era?

– Stephen. Voia să știe dacă mergem miercuri la vernisaj.

– Categoric, cred că ar trebui să mergi! decretă Abi, luând o gură de cafea.

– Trebuie să încerc să găsesc o babysitter. Însă nu-mi place să-l las pe Nico cu necunoscuți. Iar Luca o să apară tot pe-atunci, adăugă ea, încercând să amâne luarea unei decizii.

– Ei bine, lucrurile nu sunt greu de rezolvat! Te duci tu, iar eu am grijă de Nico. Și de Luca, dacă trebuie. O să-ți facă bine să ieși din casă, iar Stephen a fost atât de bun cu tine! Rosanna, trebuie să-l susții!

– Ai dreptate. Tu nu vrei să vii?

– Nu. Îmi merge foarte bine cu scrisul și aș vrea să profit de avântul pe care mi l-am luat. O să trebuiască să scoatem de la naftalină una dintre rochiile tale drăguțe. Chiar și tu trebuie să porți altceva decât blugi și tricou la o expoziție de artă. Acum taci și bea-ți cafeaua! Te duci. Nu vreau să mai aud o vorbă despre asta!

Abi aștepta la Heathrow în dreptul terminalului „Sosiri". Își croi drum prin marea de oameni care îi așteptau pe cei

dragi în spatele barierei, încercând să vadă cât mai bine prin mulțime.

Pe când cerceta cu privirea fețele celor care își făceau apariția din spatele ușilor automate, se întrebă dacă Luca avea să se afișeze în mare ținută, cu un pompon pe tichie... sau poate că doar cardinalii purtau așa ceva?

Inima ei tresări în clipa în care îl recunoscu. Nu era îmbrăcat în haine de cleric, ci obișnuit, într-o pereche de pantaloni din in șifonați și o cămașă de un albastru-deschis, cu gulerul descheiat. Părea mai subțire, trăsăturile îi erau mai ascuțite decât își amintea ea, iar pomeții înalți aruncau umbre elegante pe fața lui palidă. Părul lui negru avea și câteva fire albe, care-i adăugau o maturitate ce-l făcea să fie și mai atractiv în ochii ei.

Realizând că nu se aștepta să fie întâmpinat de nimeni, Abi se împinse înainte și întinse mâna ca să-l bată pe umăr, înainte să dispară în mulțime.

Luca tresări și se întoarse.

– Abi?! se miră el, iar în ochii lui negri apăru o privire plină de căldură, după care lăsă bagajul să-i cadă, o luă de umeri și o sărută pe obraji. Mă bucur atât de tare să te văd!

– Și eu mă bucur să te văd. Arăți bine, Luca!

– Mulțumesc. Și tu... tu arăți neschimbată.

– Haide să mergem la mașină! Sora și nepotul tău de-abia așteaptă să te vadă. Rosanna n-are încredere în felul în care conduc, explică ea cu un zâmbet ștrengăresc, pe când se îndreptau spre parcare.

– E foarte generos din partea ta să vii să mă iei!

– Nici o problemă, pe cuvânt! îl asigură Abi în timp ce alimenta automatul cu niște bani, iar acesta imprima un tichet. Pe-aici!

Luca se uită admirativ la mașina sport, de culoare roșie, în timp ce ea apăsă butonul ca să coboare capota retractabilă.

– Cred că-ți merge foarte bine, Abi! Mașina asta o fi costisitoare, nu? remarcă el, urcându-se.

– A fost. Am dat pe ea tot avansul primit pe carte, răspunse Abi în timp ce pornea motorul. O să înțelegi acum de ce n-au venit cu mine Rosanna și Nico. Mașina asta e cel mai bun contraceptiv. De fiecare dată când îmi doresc un copil, mă gândesc că pentru așa ceva ar trebui să-mi schimb decapotabila cu două locuri pe ceva mai practic, iar atunci îmi trece rapid impulsul de a deveni mamă!

Luca nu răspunse, fiindcă Abi introduse tichetul în automat și bariera se ridică.

– Ține-te bine, Luca! Am de gând să ajungem acasă în două ore. Pur și simplu îmi place viteza. Ție nu?! strigă ea.

Părul auriu îi flutura în timp ce goneau pe autostradă cu peste o sută de kilometri la oră.

– Eu...

Vocea lui Luca fu estompată de vântul care năvălea pe lângă ei, iar cei doi încetară să mai vorbească.

În cele din urmă, după o oră și jumătate, părăsiră autostrada și Abi încetini.

– Nu sunt un șofer chiar atât de rău, nu-i așa? întrebă Abi.

Luca își descleștă mâna de pe mânerul de care se ținea, în timp ce se apropiau în viteză de un sens giratoriu.

– Nu, deloc, Abi, răspunse el zâmbind cam strâmb.

– Nu i-ai văzut casa Rosannei, nu-i așa? E frumoasă!

– Nu, de-abia aștept s-o văd. Și pe Nico!

– Arată ca tine, comentă Abi privindu-l pe Luca drept în față. Aceeași structură osoasă, cu păr negru, drept, și cu ochi imenși, căprui.

– Chiar așa? Cred că e foarte frumos! răspunse Luca râzând.

– O, este, Luca, este!

Rosanna se plimba în sus și-n jos prin fața casei, fără să-și vadă fiul, care profita de ocazie ca să sape cu mâinile goale în pământul moale din straturile de flori și apoi să-l mănânce.

Rosanna auzi zgomotul mașinii lui Abi pe când aceasta era încă destul de departe de casă.

– Au ajuns, au ajuns! O, Nico, ce-ai făcut?

Îl luă de pe jos și încercă să-i șteargă țărâna de pe degețele și de pe față, însă el se smulse din brațele ei pe când Mazda trăgea în fața casei.

Luca sări din mașină și fugi către Rosanna și Nico. Abi opri motorul și rămase pe loc, tăcută, nedorind să le întrerupă momentul revederii.

– Îmi pare atât de bine să te văd, Luca, șopti Rosanna, iar lacrimile îi înțepară ochii în timp ce mângâia obrazul fratelui ei.

– Și mie, *piccolina*! răspunse Luca, la fel de mișcat. Arăți bine, sănătoasă! Și acum, mă prezinți nepotului meu? întrebă el îngenunchind lângă sora lui, ca să ajungă la nivelul băiețelului, și zâmbindu-i micuțului.

– Sigur că da! Nico, iată-l pe unchiul Luca! El a venit tocmai din Italia, ca să ne vadă.

Nico se lăsă luat în brațele întinse ale lui Luca, iar Rosanna se simți mișcată de acea priveliște.

– Haide, adu-ți nepotul înăuntru, să bem ceva rece! Cred că ești obosit, mai ales după călătoria cu Abi.

Rosanna îl conduse spre ușa de la intrare, apoi se întoarse în loc.

– Vii, Abi?! strigă ea.

– Da, ridic capota mașinii! Mi se pare că o să plouă.

– Bine!

Abi privi cum cei trei intrau în casă. Frustrată, lovi cu pumnul în volanul prețioasei ei mașini. El era în întregime de neatins. Cu toate astea, ea știa că încă îl iubea.

Era ora nouă, iar Rosanna și Luca ședeau în bucătărie, la masa pe care se aflau resturile cinei. În cele din urmă, Nico cedase și adormise la ora opt, iar Abi dispăruse sus de îndată

ce veniseră de la aeroport, spunând că voia să se apuce de scris. N-o mai zăriseră de atunci.

– Deci, cum e prietena lui *papa*? O cunosc? vru să știe Rosanna.

– Ți-o amintești pe *signora* Barezi, coafeza?

– Sigur că da. Două mii de lire pentru o tunsoare proastă, își aduse ea aminte, zâmbind larg.

– *Signora* Barezi și *papa* sunt foarte apropiați. Ea e văduvă de anul trecut, iar acum cei doi își țin companie unul altuia.

– Mă bucur! *Papa* e singur de prea multă vreme. Și Carlotta? Mi-ai promis că o să-mi spui ceva despre ea.

Expresia lui Luca se schimbă. De când ajunsese, îi era groază de acea întrebare. Trase aer adânc în piept înainte să răspundă.

– Rosanna, îmi pare rău să-ți spun asta, dar Carlotta... nu e bine.

Rosannei i se strânse inima. Putea să vadă pe fața lui cât de serioasă era problema.

– O, Doamne! Ce e cu ea?

– Are cancer la sân. A fost operată acum două săptămâni, motiv pentru care m-am dus la Napoli, iar în prezent face tratament pentru celulele care i-au afectat nodulii limfatici. Medicii speră că au depistat boala la timp, dar..., murmură Luca, ridicând din umeri. Acum nu putem decât să așteptăm și să ne rugăm.

Rosanna își mușcă buza, care îi tremura.

– Luca, asta e o veste îngrozitoare! Ce spune *papa*? Și Ella?

– *Papa* e distrus, desigur, iar Ella știe că mama ei e bolnavă, dar nu și cât de grav e.

– Biata fetiță! Sau poate că ar trebui să spun „tânără". Cred că are cincisprezece ani acum, zise Rosanna clătinând din cap cu tristețe, simțindu-se vinovată că nu le mai văzuse de atât de multă vreme pe sora și pe nepoata ei.

– Da, așa e. Și e foarte frumoasă. Din întâmplare, are o voce minunată, la fel ca mătușa ei, adăugă Luca și un zâmbet trist îi pluti pe buze.

– Mi-ar plăcea s-o aud într-o bună zi.

– Sunt sigur că o s-o auzi, Rosanna! Carlotta are tot soiul de planuri pentru viitorul Ellei. În mod clar, e îngrijorată că, în cazul în care ea moare, *papa* o să se aștepte ca Ella să-i ia locul maică-sii și să țină cafeneaua.

– Dar, Luca, dacă fata are talent la cântat, atunci darul ăsta trebuie cultivat, nu?

– Asta e, într-adevăr, ceea ce dorește Carlotta.

– Ar trebui să mă duc la Napoli, s-o văd. Aș putea să plec imediat, împreună cu Nico.

– Încă nu, Rosanna! Las-o pe Carlotta să-și facă tratamentul. S-ar putea ca, dacă apari dintr-odată după atât de mult timp, să simtă că mai are prea puțin de trăit.

– Mă faci să mă simt foarte vinovată, Luca, murmură Rosanna. Mi-ar fi plăcut să-i văd mai des pe Carlotta și pe *papa*. Mi-a fost atât de dor de ei și de Napoli! Dar pe vremea când eram cu Roberto, a fost atât de... dificil să mă întorc în Italia!

– E trist că el te-a îndepărtat de familie, fu de acord Luca.

– Carlotta și *papa* ar fi putut să vină să mă viziteze în Anglia, dar n-au făcut-o. M-am oferit de câteva ori să le plătesc biletele, răspunse Rosanna, simțind, ca de obicei, nevoia să se apere atunci când Roberto era criticat, chiar dacă ea se expusese singură criticii.

– Știi că *papa* refuză să se urce în avion, iar Carlotta... ei bine, a avut și ea motivele ei ca să rămână la Napoli. Haide să vedem cum răspunde tratamentului și apoi poți să-ți faci planuri.

– Dar, Luca, nu e prea tânără ca să moară?

– Da, sigur că e! Și trebuie să avem credință că n-o să moară.

Rosanna rămase tăcută preț de câteva secunde. Apoi spuse:

– Luca, oare viața Carlottei a fost ruinată de faptul că eu am plecat la Milano? Dacă nu plecam, n-ar fi fost nevoită niciodată să rămână acasă și să aibă grijă de cafenea și de *papa*.

– Și eu am venit cu tine la Milano, îți amintești? Și eu am lăsat-o pe Carlotta în urmă, spuse Luca, clătinând din cap. Ce pot să spun? De vină a fost lipsa de sincronizare, mai mult decât orice altceva. Carlotta a făcut o greșeală și a fost nevoită să plătească un preț mare pentru asta.

– Ce greșeală? Că s-a căsătorit cu Giulio? insistă Rosanna.

– Da, că s-a căsătorit cu Giulio, răspunse Luca, hotărând în sinea lui că era timpul să schimbe subiectul. Acum, Rosanna, vreau să te rog ceva. Te-ar deranja dacă aș sta aici ceva mai mult de două săptămâni?

– Sigur că nu! Mi-ar face mare plăcere.

– Nu e nevoie să mă întorc la seminar până în septembrie. Am nevoie de timp de gândire și cred că aici ar fi locul perfect.

Rosanna îl cercetă cu privirea pe fratele ei.

– E totul în regulă, Luca?

– Sigur că da, *piccolina*, răspunse el, nefiind în stare să dea glas gândurilor care-i încolțiseră în minte, fiindcă voia, înainte de toate, să le aprofundeze el însuși. E vorba doar de oboseala călătoriei, nimic mai mult. Sunt atât de fericit să fiu aici și să-ți văd copilul ăsta frumos! Abi crede că seamănă cu mine.

– Da. Acum, când mă uit la tine, cred că așa e, spuse Rosanna, înăbușindu-și un căscat. Și eu sunt obosită. Haide să lăsăm curățenia pe mâine-dimineață! Nico o să se trezească peste șase ore, din păcate.

Urcară scara ținându-se de mână. Odată ajunși la ușa Rosannei, Luca își sărută sora pe ambii obraji.

– Am știut dintotdeauna că ești cea mai minunată cântăreață! Acum pot să văd că ești și cea mai minunată mamă. Ar trebui să fii foarte mândră de tine. Noapte bună, *piccolina*!

– Noapte bună, Luca!

CAPITOLUL 35

Abi stătea așezată pe marginea patului Rosannei, în timp ce aceasta se îmbrăca într-o rochie de cocktail neagră, scurtă. După dezvăluirile făcute de Luca în legătură cu Carlotta, fusese nevoie de întreaga ei putere de persuasiune ca s-o convingă pe Rosanna să iasă în seara aceea.

– Poți să-mi închei rochia?

– Desigur, răspunse Abi, trăgând fermoarul.

– Crezi că am nevoie de ciorapi?

– Nu, nu cu picioarele astea bronzate!

– Bun. Spune-mi, ești sigură că o să te descurci? Am lăsat numărul galeriei lui Stephen notat pe o filă, lângă telefonul din bucătărie. Dacă te îngrijorează ceva în legătură cu Nico, sună-mă și sunt acasă în douăzeci de minute.

– Rosanna, până și eu sunt în stare să-i bag în gură un biberon cu lapte unui copil și să-l așez în pătuț. Nu te mai agita!

– Scuze! spuse Rosanna așezându-se la măsuța de toaletă și dându-și cu rimel pe gene. În frigider e mâncare pentru tine și Luca. Și o sticlă de vin...

– Taci, Rosanna, nu mă mai trata de parcă aș fi de aceeași vârstă cu fiul tău!

– Scuze, repetă ea, iar apoi se rujă și-și perie părul.

– Probabil că o să-mi iau un sendviș cu mine în cameră în timp ce lucrez...

Abi observă privirea pătrunzătoare a Rosannei.

– Și, da, *o să iau* monitorul copilului cu mine, adăugă ea.

– Unde mi-e celălalt pantof?

Rosanna era acum în genunchi, uitându-se sub pat. Își găsi pantoful negru, îi aruncă o privire triumfătoare lui Abi, iar apoi scoase o mașinuță din el.

– Bine, sunt gata! Mă duc la parter ca să-mi iau rămas-bun de la Luca și de la Nico.

– Excelent!

Rosanna intră în camera de zi, unde Nico stătea cuibărit lângă Luca, privind, plin de fericire, într-o cărțulie cu poze pe care o ținea în poală.

– Luca, nu te deranjează că ies, nu-i așa? întrebă ea.

– Deloc! E bine că te duci să-ți susții prietenul! Eu și Nico o să ne simțim bine împreună. Avem multe cărți de citit.

– Încă îi dă înainte cu asta? O, Doamne, oricine ar putea să creadă că pleacă un an de lângă Nico, spuse Abi, care tocmai intra, dându-și ochii peste cap. A ajuns taxiul! Du-te, du-te! o goni ea pe Rosanna afară din încăpere.

– Pa, Luca! Pa, Nico! Pa...

Abi închise ușa de la intrare și se întoarse înapoi în camera de zi.

– Cineva trebuie să-i spună Rosannei că e mult prea protectoare cu copilul ăsta!

Luca îi aruncă o privire.

– Trebuie să-i fie și mamă și tată lui Nico, de aceea se poartă astfel.

– Da, bănuiesc că așa e, oftă Abi. Spune-mi, te-ar deranja dacă m-aș duce să mai lucrez un pic? O să vin jos într-o jumătate de oră, ca să-i pregătesc laptele lui Nico și să-l pun la culcare și...

– Tu du-te și scrie! Îl duc eu la culcare pe Nico. Pe vremea când Rosanna era mică, am avut tot timpul grijă de ea.

– Dacă ești sigur...

– Sunt.

La o oră după aceea, Abi intră în camera copilului. Bine învelit, Nico dormea adânc în pătuțul lui. Așa că ea plecă la bucătărie.

– Abi, ai ajuns la țanc!

Luca stătea în fața plitei, amestecând într-o tigaie. O aromă apetisantă umplea aerul.

– O, eu... eram gata să înhaț un sendviș și să mă întorc sus din nou, spuse ea pe un ton nesigur.

Luca se schimbă la față.

– Dar ți-am gătit una dintre specialitățile mele! *Risotto*, așa cum obișnuiam să mâncăm la Milano.

– Păi...

– Te rog, Abi! Două ore nu contează atât de mult, nu? De-abia te-am văzut de când am ajuns. Ar fi frumos să stăm și noi de vorbă. Poftim, adăugă el, dându-i un pahar de vin.

Hotărârea lui Abi se nărui.

– Bine, se învoi ea, luând paharul. Având în vedere că ai gătit deja.

După câteva minute, Luca așeză în fața ei o farfurie aburindă și se așeză la masă pe locul de vizavi.

– Arată apetisant! comentă Abi.

– N-am ocazia să gătesc foarte des în ultima vreme. Te rog, mănâncă! Deci, adăugă el apucând furculița, cum merge noul tău roman?

– Atunci când sunt în faza asta, întotdeauna mi se pare că tot ceea ce scriu e o prostie. Dar sunt sigură că, până la urmă, o să iasă bine.

– Despre ce e vorba?

– Iubire neîmpărtășită.

Deși căuta să se stăpânească, Abi roși până la rădăcina părului ei lung și blond.

– E un subiect interesant, fu de părere Luca, aruncându-i o privire iscoditoare.

– Da.

– Și când urmează să fie publicat primul tău roman?

– Anul ăsta, în septembrie.

– Înțeleg. Și scrisul te face fericită?

– Foarte. Deși e o ocupație care te face să fii teribil de indulgent cu tine însuți, știi? Nu faci decât să-ți pui laolaltă cele mai mari temeri și cele mai nebunești fantezii, să le amesteci și să speri că ceilalți o să le găsească interesante.

– Sunt sigur că nu e chiar atât de simplu, dar sună distractiv! Trebuie să-ți citesc cartea după ce o să fie publicată.

– Ca să fiu sinceră, nu cred că e genul de carte care să-ți placă, Luca, spuse ea cu prudență.

– Și de ce nu?

– Ei bine, anumite părți din ea sunt un pic cam... picante.

– Ce înseamnă asta? întrebă el, părând derutat.

– Adică sunt destul de multe scene de sex, explică Abi, roșind din nou.

– Și ți se pare că n-ar fi o lectură potrivită pentru cineva care se pregătește să devină preot? chicoti Luca.

– Nu, nu prea.

– Abi, să nu crezi că, din pricină că vreau să devin preot, asta înseamnă că n-aș fi un om ca oricare altul. Ca bărbat, am și eu sentimente, nu sunt diferit de oricine altcineva. Și să nu crezi că nu m-am gândit la tine în ultimii ani. Am făcut-o. Adesea! spuse el zâmbind și luând o furculiță de *risotto*, după care continuă: Iar acum e momentul să te întreb dacă mă poți ierta. Am fost slab și egoist atunci, la Milano. M-am lăsat purtat de sentimentele mele pentru tine, deși știam, în adâncul inimii mele, că nu putea fi nimic între noi.

Inima lui Abi se opri preț de o clipă. În acel scurt răstimp, ea crezu că întrezărea o rază de speranță.

– N-ar trebui să fii atât de dur cu tine, Luca! Și eu ar trebui să-mi cer scuze că am încercat să-ți forțez mâna, când ar fi trebuit să respect faptul că viața ta era destinată să urmeze alt făgaș. Ar fi trebuit să-mi dea de gândit tot timpul pe care l-ai petrecut în biserica aceea veche, spuse ea, străduindu-se să pară veselă și sperând că el nu-i putea citi pe față adevăratele sentimente. Te deranjează dacă fumez? întrebă, căutându-și în geantă țigările și bricheta.

– Nu, deloc.

Luca își așeză, ordonat, cuțitul și furculița în farfurie.

– Spune-mi, cum e viața la seminar?

Luca o privi intens.

– Poți să ții un secret?

– Sigur că da.

– Să nu-i spui Rosannei despre asta. Nu vreau ca vreun membru al familiei mele să afle ceva.

– Despre ce?

– Am luat o pauză de la seminar. Am nevoie de timp ca să mă gândesc la viitor.

– Vrei să spui că te gândești să te lași de seminar? întrebă Abi, iar ochii ei albaștri se măriră din pricina surprizei.

– Nu, nu vreau să spun asta, însă trec printr-o criză spirituală – cel puțin așa o numește episcopul meu. Se pare că asta li se întâmplă multor bărbați tineri atunci când ajung în ultimul stadiu al pregătirii lor teologice. După euforia deciziei și după anii dedicați studiului, ei bine, urmează incertitudinea.

– Înțeleg, spuse Abi, ascultând cu mare atenție.

– Cred că sunt aici, pe pământ, ca să lucrez în slujba Domnului. Îmi doresc să-i alin pe cei care au necazuri, pe cei săraci și pe cei care suferă. Și mai sper să le împărtășesc cuvântul Domnului celor care n-au auzit de El.

– Dar cu siguranță că asta *o să faci* după ce devii preot, nu?

– Da, dar..., oftă Luca. Biserica e ca un club, iar preoții sunt membrii lui. Și, ca în orice club, există reguli care se aplică, reguli care te împiedică uneori să faci lucruri despre care știi că ar fi bune. De asemenea, ca în orice organizație, chiar și în cea a Domnului, există lupte pentru putere, oameni care văd Biserica prin prisma unei cariere și care n-o să se dea înapoi de la nimic ca să ajungă într-o poziție înaltă. Și, desigur, mai e și corupția, adăugă Luca, după care făcu o pauză, ca după aceea să reia: Poți să-mi dai o țigară?

– Nu credeam că mai fumezi.

– Doar ocazional. Bănuiesc că, văzându-te pe tine, mi-am amintit de vremurile apuse, zise el zâmbind și luând o țigară din pachet, pe care Abi i-o aprinse.

– Ei bine, sunt uimită de ceea ce-mi spui! Am crezut că preoția e chemarea ta, că e tot ce ți-ai dorit.

– A fost, *e*, într-o lume ideală. Dar lumea asta nu e ideală, fiindcă e alcătuită din oameni. La fel ca Dumnezeu însuși, nici noi nu suntem perfecți. În orice caz, de aceea mi s-a dat un pic de timp ca să mă gândesc, înainte de a face ultimul pas și de a fi hirotonisit. Vezi tu, Abi, spre deosebire de unii, eu nu sunt interesat să urc în ierarhie. Așa ceva n-ar face decât să mă îndepărteze și mai mult de ceea ce vreau să realizez. Nu vreau să ajung la cincizeci de ani și să stau într-un birou de la Vatican. Vreau să mă mișc prin lume, să ajut oameni. Îmi pare rău, te plictisesc!

– Nu, deloc. E fascinant, răspunse Abi cu onestitate.

– Îți mulțumesc că-ți pasă de spusele mele! Aveam mare nevoie să vorbesc, iar tu ai avut întotdeauna disponibilitatea de a mă asculta.

– Oricând vrei, Luca. Știi asta.

– Dar tu, Abi? întrebă el, turnându-și încă un pahar de vin. Ești fericită?

– Încerc întotdeauna să iau lucrurile așa cum sunt, chiar și atunci când nu sunt perfecte. Eterna optimistă, asta-s eu, răspunse ea ridicând din umeri.

– Și ai găsit pe cineva de care să te îndrăgostești?

– Am avut vreo câțiva iubiți și m-am distrat foarte bine. Dar am decis de curând că nu sunt genul de femeie care să se mărite, fiindcă iubirea aduce cu ea prea multă durere. Vezi tu, spre deosebire de tine, eu sunt foarte egoistă.

– Nu cred deloc că ești așa. Ne-ai fost o prietenă foarte bună atât mie, cât și surorii mele, spuse el, iar apoi se aplecă spre ea. Cum e Rosanna, de fapt?

– Foarte curajoasă, foarte puternică, o mamă foarte bună și, oftă Abi, o actriță foarte talentată. Cu toate astea, îmi pare rău să-ți spun, e îndrăgostită până peste cap de incapabilul ăla de soț al ei.

– Da, cred că ai dreptate. Am văzut-o cum s-a îndrăgostit de Roberto pe vremea când n-avea decât unsprezece ani.

– Între iubire și ură e o linie de demarcație foarte subțire. Poate că într-o bună zi Rosanna o să ajungă să-l urască, spuse Abi cu speranță în glas.

– Și poate că a-l urî o să fie la fel de rău ca a-l iubi, filosofă Luca oftând, obosit, și clătinând din cap. Soarta e un lucru ciudat. Cred cu tărie că unele lucruri sunt date de Dumnezeu chiar înainte de a ne fi născut. Am știut de la început că Roberto Rossini avea să-i facă necazuri Rosannei. Dacă a existat un singur om pe pământ în legătură cu care m-am rugat ca nici măcar să nu se apropie vreodată de sora mea, acela a fost el. Știu despre lucruri pe care le-a făcut Roberto, am văzut lucruri care..., murmură el cu vocea înăsprită de emoție. Iartă-mă, Abi! O iubesc pe Rosanna și mi-e greu să știu că-l iubește pe Roberto și că n-o pot proteja de durerea pe care i-o pricinuiește o astfel de iubire. Dar, după cum spuneam, asta e soarta, nu-i așa?

– Da. Și, oricum, cei doi n-au mai vorbit de mai bine de un an. În plus, ai putea fi mulțumit să afli că are un admirator: Stephen, tipul cu care a ieșit în seara asta. O adoră pe Rosanna, deși nu prea știu ce simte ea pentru el.

– Cel puțin ăsta e un lucru bun, fu de acord Luca. Vorbește vreodată despre întoarcerea pe scenă?

– Nu, deocamdată nu.

Luca clătină din cap.

– Roberto a reușit să-i ia și asta, s-o separe de darul pe care-l are. Un talent ca al ei e foarte rar. Totuși, Rosanna nu pare să mai știe asta sau să mai recunoască valoarea talentului ei.

– Știu, știu! Dar într-o bună zi, la vremea la care Nico o să fie mai mare, e posibil să se întoarcă. E încă foarte tânără. Iar Stephen ar încuraja-o dacă ei doi ar ajunge să fie împreună. E cel mai mare admirator al ei!

– Stephen ăsta pare să fie aproape prea perfect, spuse Luca zâmbind.

– Sunt de acord! E imposibil să nu fie ceva în neregulă cu el, chicoti Abi.

– Poate că, pur și simplu, Rosanna n-o să-i aprecieze niciodată calitățile, specula Luca ridicând din umeri.

– Probabil. Asta e. Vrei să fac o cafea?

– Da, mulțumesc!

Abi se ridică și începu să strângă masa. Atunci când se întinse după farfuria lui Luca, el o atinse pe braț cu un gest blând.

– Îți mulțumesc că mă asculți, Abi! Ești o prietenă foarte bună, cu o inimă mare.

Abi duse farfuriile în bucătărie. Umplu o carafă cu apă, o turnă în cafetieră și porni aparatul, gândindu-se la ceea ce-i spusese el și la felul în care destăinuirile lui îi schimbaseră ei situația. Dacă Luca era cu adevărat nesigur în legătură cu preoția, atunci cu siguranță...

– Of, la naiba, murmură ea, privind cum picura lichidul maroniu în cafetieră. Asta ar putea însemna sfârșitul tău, Abi, dar nu trăiești decât o dată!

Ultimul invitat părăsi galeria, iar Stephen încuie ușa în urma lui și lăsă să-i scape un oftat de ușurare. Rosanna îi zâmbi.

– Ai avut un mare succes, nu-i așa?

– Da. Douăsprezece tablouri rezervate dintr-un total de cincisprezece! Trebuie să le cer artiștilor să mai picteze și altele. Repede de tot!

– Ai fost nemaipomenit, spuse ea așezându-se pe un scaun. Te-ai purtat atât de frumos cu toată lumea, chiar și atunci când au protestat în legătură cu prețul!

– Interacțiunea cu clienții e o parte importantă din munca mea. Încă un pic de vin?

Stephen luă o sticlă de pe biroul lui și-i umplu paharul Rosannei.

– Mulțumesc. În cinstea ta, Stephen, și a galeriei!

– Da, în cinstea mea! Și a ta, pentru că ai venit aici și m-ai susținut.

– A fost cel mai mărunt lucru pe care-l puteam face. Mi-a plăcut cu adevărat.

– Chiar așa?

– Da. Mi-a făcut plăcere să ies, deși mi s-a părut destul de stresant la început, recunoscu ea. Nu mai sunt obișnuită să conversez.

– Rosanna, toată lumea a crezut că ești minunată! Știi, cineva chiar m-a întrebat dacă ești soția mea, mărturisi el aruncându-i o privire piezișă.

– Vorbești serios? Eu, murmură ea, așezând repede paharul pe masă și ridicându-se în picioare, trebuie să plec acasă. Probabil că Abi și Luca se întreabă unde sunt.

– Sigur că da. Te duc acasă!

– Nu, pot să chem un taxi.

– Nu fi prostuță, Rosanna! Haide!

Plecară de la galerie și merseră, pe străzile înguste, până la mașina lui. Rosanna rămase tăcută pe tot parcursul drumului de întoarcere, simțindu-se vinovată pentru reacția ei instinctivă la comentariul lui inocent. Când Stephen opri mașina în fața casei, se întoarse spre el.

– Ai vrea să vii duminică la prânz ca să-l cunoști pe fratele meu?

– Mi-ar face mare plăcere, răspunse el.

– Bun. Pe la ora unu, atunci?

– Da.

– Îți mulțumesc pentru seara asta minunată! Noapte bună, Stephen!

Rosanna îl sărută pe obraz din vârful buzelor și ieși din mașină.

CAPITOLUL 36

– Stephen, spuse Rosanna, el e fratele meu, Luca!

– Încântat de cunoștință, zise Stephen zâmbind cu căldură, iar cei doi bărbați își strânseră mâinile.

– Băuturi pentru toată lumea! exclamă Abi, care tocmai aducea pe terasă o tavă cu pahare și o carafă de Pimms. Le așeză pe masă și turnă băutură în patru pahare. Noroc! adăugă ea, luând o înghițitură.

– Stephen, Rosanna mi-a spus că ai o galerie de artă în apropiere, zise Luca.

– Da, în Cheltenham. În urmă cu câteva luni, am decis s-o deschid pe cont propriu. Iar până acum, riscul pe care mi l-am asumat dă roade. Și prefer să lucrez aici decât în mizeria din Londra. E o provocare interesantă să găsesc artiști moderni. Am lucrat în trecut la Sotheby's, ajutând echipa de acolo să autentifice și să evalueze lucrări renascentiste.

– Sună foarte interesant, Stephen! Mi-ar plăcea să aflu mai mult despre lumea artei, îl încurajă Luca, însă fură întrerupți de Abi, care agita un cleşte pentru friptură.

– Bun, trebuie să-i dau bătaie cu grătarul! exclamă ea. Vă avertizez că nu-s bună de nimic și că ard totul, adăugă, râzând, în timp ce străbătea terasa. Luca, te superi dacă te rog să aduci carnea? O să fiu gata să înnegresc totul în câteva secunde!

– Desigur!

– Ar fi bine să mă duc să-l iau pe Nico din pătuț, anunță Rosanna, care nu întârzie să-și urmeze fratele în casă.

Rosanna apăru după zece minute împreună cu Nico. Băiețelul plângea.

– Mi-e teamă că e mereu un pic morocănos după ce se odihnește, nu-i așa, dragă?

– Bună ziua, micuțule! spuse Stephen.

Nico se opri imediat din plâns și-și întinse brațele spre el.

– Înțeleg! spuse Abi dând din cap și fluturând cleștele. Știm cu toții cine e favoritul momentului, nu-i așa?

Îi făcu iute cu ochiul lui Luca, pe când Stephen și Nico porniră, ținându-se de mână, spre căsuța de joacă pe care Rosanna i-o cumpărase băiețelului.

– Copiii apreciază întotdeauna cel mai bine caracterul cuiva, răspunse Luca, făcându-i și el cu ochiul lui Abi.

– Te-ar deranja să mă ajuți? îl întrebă Abi cu fața roșie de la căldura grătarului.

Luca i se alătură și amândoi priviră pe furiș cum Rosanna se îndreaptă spre Stephen și spre fiul ei.

– Le stă bine împreună, nu-i așa? spuse Abi.

– Stephen pare să fie un om bun, dar haide să nu presăm prea insistent! O știu pe Rosanna de multă vreme. Și tu, la fel. Pe cât e de plăcută, pe atât e de încăpățânată. Mai rău decât un catâr! Ar fi mai bine dacă ne-am arăta dezaprobarea, răspunse Luca așezând pe farfurie cârnații gătiți.

– Prânzul e gata! strigă Abi.

După câteva minute, se așezară cu toții la masă.

Apoi Stephen și Rosanna îl luară pe Nico la plimbare, ca să vadă rațele pe lacul din sat, iar Luca și Abi rămaseră întinși unul lângă celălalt pe pătura de picnic.

– O, Doamne, dacă viața ar putea fi întotdeauna la fel de minunată ca azi, oftă ea, iar apoi se răsuci, se așeză pe burtă și

culese un fir de iarbă pe care-l ronțăi, gânditoare, privindu-l pe Luca. Dormi?

– Nu.

– Sunt amețită de Pimms, de soare și de fericire, comentă ea. O, te iubesc, Luca!

Se aplecă în față și-l sărută ușor pe buze. El nu-i răspunse, dar nici n-o opri.

– M-ai auzit? întrebă ea cu blândețe. Te iubesc. M-am îmbătat un pic, așa că nu-mi pasă că am zis asta.

Ochii lui Luca se deschiseră. Abi se aplecă din nou ca să-l sărute și-i simți brațul lipit ușor de spatele ei. Apoi, o mică tornadă se năpusti și se aruncă peste cei doi.

– Nico, monstru mic ce ești!

Spunând asta, Luca se rostogoli de lângă Abi și începu să-și gâdile nepotul, care chicotea, plin de încântare. Abi se ridică în capul oaselor și văzu că Rosanna și Stephen se aflau, din fericire, la ceva distanță de terasă.

– Luăm cina împreună săptămâna viitoare? o întrebă Stephen pe Rosanna pe când mergeau agale peste pajiște, către grămada de corpuri aflate pe pătură.

– Da, dacă Abi și Luca vor să aibă grijă de Nico.

– Sunt sigur că o să le facă plăcere. Par să țină mult unul la altul.

– Da, e adevărat. Și e minunat să-i văd că se bucură să fie împreună și că-și reînnoadă prietenia.

– Desigur, fu de acord Stephen, clătinând din cap, hotărându-se să nu comenteze în legătură cu ceea ce văzuse că avusese loc între cei doi cu câteva minute în urmă.

În seara aceea, Rosanna urcă devreme în dormitorul ei. Voia să se gândească la Stephen și la ceea ce însemna el pentru ea. N-avea nici un rost să continue să se prefacă. În felul lui blând, Stephen îi spusese clar că-și dorea de la ea mai mult

decât o prietenie. A o invita la cină era un lucru cu totul diferit de a petrece împreună câteva ore într-o zi, cu Nico după ei.

Rămase întinsă în pat, încercând să-și imagineze cum ar fi fost dacă mâinile lui ar fi atins-o, dacă ar fi făcut dragoste cu ea... și se rostogoli, frustrată, pe partea cealaltă. Știa că nu l-ar fi putut iubi niciodată pe Stephen așa cum îl iubise pe Roberto, însă pesemne că nu putea să simtă pentru nimeni felul de dragoste pe care i-l rezervase numai soțului ei. Nu voia să-l rănească pe Stephen, să-l facă să creadă că ea putea să aibă sentimente care, de fapt, nu-i stăteau în puteri, dar nici nu voia să-l piardă: ei și lui Nico le-ar fi lipsit foarte mult prezența lui în viața lor. Poate că avea nevoie de mai mult timp, poate că iubirea avea să sporească...

Pleoapele i se îngreunară. Nu mai putea gândi. Stinse lumina și se pregăti să doarmă.

Jos, în bucătărie, Abi spăla vasele și i le întindea lui Luca să le șteargă.

Luca nu-și putu reține un căscat.

– Iartă-mă, am băut prea mult alcool. Nu mai sunt obișnuit. Cred că trebuie să merg la culcare.

– Nu! Luca, te rog, mai stai puțin! Trebuie să vorbim.

Abi se lăsă să cadă pe un scaun, necăjită, și-și aprinse o țigară. Brațele lui o cuprinseră imediat pe după umeri.

– Abi, te rog, nu vreau să te supăr. Eu...

– Ai auzit ce ți-am spus în după-amiaza asta, Luca! Ți-am spus că te iubesc. Știu că ai impresia că a fost doar din pricina alcoolului, însă e adevărat. Te iubesc încă de atunci, de la Milano. Și, de când ești aici, m-am străduit să stau la distanță de tine. Totul a fost bine până când mi-ai gătit cina în seara aceea și mi-ai vorbit despre dezamăgirea pe care o simți față de Biserică. Apoi... apoi m-am tot gândit, poate că avem o șansă... Nu mă pot opri, murmură ea, stingându-și țigara în scrumieră. Da, nu mă pot opri să te doresc. Pentru numele

Domnului, tu ești preotul! Consolează-mă, spune-mi ce să fac! exclamă ea izbucnind în suspine necontrolate şi luându-şi capul în mâini.

– Abi, nu înțelegi că și eu te-am iubit?

– Vorbeşti serios?

– Da.

– Dar, Luca, încă mă mai iubeşti? Asta vreau să ştiu! spuse ea cu vocea înăbușită în mâini.

Luca o privi și expiră îndelung.

– Da, Abi, încă te iubesc. Ca şi tine, m-am întrebat dacă ceea ce am simțit cu atâția ani în urmă s-a dus, însă nu e așa. Și iată-mă din nou alături de tine, într-un moment în care încerc să iau cea mai dificilă decizie din viaţa mea. Cum pot să încurajez dragostea noastră, când încă nu pot promite nimic? Ar fi egoist și nedrept din partea mea!

Ea își ridică privirea spre el.

– N-ai putea să devii un vicar anglican sau ceva asemănător? În felul ăsta, ai putea să mă ai și pe mine, și cariera clericală!

– Abi! chicoti Luca, amuzat, mângâind-o pe păr.

Ea se ridică în picioare.

– Ascultă, cred că trebuie să plec. Ar fi mai bine pentru amândoi. Nu pot... nu pot..., bâigui, ridicând din umeri, neajutorată. Nu pot să controlez ceea ce simt pentru tine!

– Abi, vrei să-ți vorbesc cinstit?

– Da.

– Atunci, află că n-aş putea suporta să pleci. Pe lângă asta, trebuie să-ți termini munca. Abi, adăugă Luca luându-i mâinile într-ale lui, acum am putea merge sus, să facem dragoste. Asta e ceea ce vrem amândoi, da?

– Bineînțeles, răspunse Abi, dând din cap.

– Dar nu vezi că ar fi greşit? Sunt prea derutat în legătură cu viitorul meu. Ar fi posibil să-ți fac promisiuni pe care s-ar putea să nu le pot respecta. Tu m-ai urî, iar eu m-aş urî, la

rândul meu, pentru că te-am rănit și pentru că am încălcat jurămintele făcute atunci când am intrat la seminar.

– Știu toate lucrurile astea, Luca, oftă ea. De aceea e mai bine să mă întorc la Londra.

– Așteaptă puțin, *cara*! M-am gândit că Dumnezeu nu spune că ar fi ceva greșit în privința dragostei. Așa că, adăugă Luca, făcând apoi o pauză și inspirând adânc, n-ar fi posibil să ne gândim ca la un dar la cele câteva săptămâni pe care le avem de petrecut împreună? Un răstimp în care putem fi din nou apropiați, ca să vorbim? Și în care să ne dăm seama dacă ceea ce simțim e lucrul de care are nevoie fiecare dintre noi?

– Deci ceea ce spui e că putem fi iubiți, dar fără contactul fizic, conchise Abi cu voce domoală.

– Da, cu mințile noastre, cu inimile noastre, adeveri Luca. Poate că-ți cer prea mult, dar e tot ceea ce pot să-ți ofer.

– Îmi spui, de fapt, că s-ar putea să existe o șansă pentru noi doi în viitor? întrebă ea aruncându-i o privire plină de intensitate.

– Nu pot promite nimic, Abi. Trebuie s-o știi de pe acum.

Abi dădu încet din cap și se ridică în picioare.

– Ei bine, lucrul ăsta necesită timp de gândire, spuse ea îndreptându-se spre ușă și întorcându-se ca să-l privească. Dacă mai sunt aici mâine-dimineață, atunci..., murmură, ridicând ușor din umeri. Dacă nu... Noapte bună, Luca!

Deschise ușa și ieși din bucătărie.

Luca se trezi în dimineața următoare și se dădu jos din pat, îndreptându-se imediat spre fereastră. Dădu la o parte draperiile, cu inima bătându-i în piept cu putere, și văzu că Mazda era încă parcată în fața casei.

Se auzi o bătaie în ușă și el merse să deschidă.

– Abi, Abi! exclamă, luând-o în brațe. Mi-a fost atât de teamă că ai plecat!

– Cum aş fi putut? Te iubesc. Trebuia să încerc, oricât de mici ar fi fost şansele, spuse ea sărutându-l cu blândețe pe obraz şi apoi desprinzându-se din îmbrățişare. Dar acum, dragul meu, trebuie să lucrez! Vorbim mai târziu.

Uşa se închise în urma ei. Luca îngenunche şi-l rugă pe Dumnezeu să-i ierte slăbiciunea.

Opera Metropolitană din New York

Așadar, Nico, Abi a rămas cu noi, chiar dacă la acea vreme eu nu știam că se gândise să plece. Și îmi amintesc acea vară ca pe o perioadă, dacă nu de fericire perfectă, atunci cel puțin de pace și de răgaz pentru inima mea frântă. Stephen venea în vizită aproape în fiecare zi, după ce închidea galeria. Se juca o vreme cu tine, înainte să mergi la culcare, iar apoi noi, adulții, luam cina pe terasă, bucurându-ne de minunatele seri englezești. Stephen nu era un înlocuitor pentru tatăl tău – nimeni n-ar fi putut să umple locul acela în inima mea –, dar cel puțin îmi aducea un pic de normalitate în viață. Câteodată, atunci când stăteam pe terasă, mă uitam în jurul mesei și mă gândeam la cât de norocoasă eram fiindcă aveam lângă mine oameni la care țineam.

Și astfel am început să mă reîntorc, treptat, la viață. Apatia care se instalase acolo de când tatăl tău plecase a început să se mai risipească. În loc să trăiesc de la o zi la alta, am reușit să privesc spre viitor și să mă confrunt cu ideea de a-mi face planuri care să nu-l includă pe Roberto. Am început să cred că exista o șansă ca într-o zi să scap de durerea care mă chinuia. Dar, chiar dacă asta n-avea să se întâmple, în viața mea existau

suficiente lucruri care să mă facă să mă simt împlinită. Am început chiar să iau în calcul posibilitatea de a mă întoarce pe scenă. Stephen, Abi și Luca mă încurajau cu toții. Dar am știut că momentul nu era cel potrivit, că mai aveam nevoie de încă puțin timp.

Iar unchiul tău arăta mai fericit decât îl văzusem de ani buni. Exista o mulțumire tăcută înlăuntrul lui, la fel ca și în cazul lui Abi. Ar fi trebuit să văd ce se întâmpla chiar sub nasul meu, dar eram oarbă în privința aceea, absorbită prea mult de propriile sentimente.

Apoi zilele au devenit mai scurte și frunzele din copaci au început să-și schimbe culoarea încetul cu încetul, schimbând verdele cu auriul și cu roșul. Abi și Luca vorbeau despre plecare, dar nu făceau nici un plan concret. Era de parcă toți patru încercam să facem timpul să rămână pe loc, știind că vara trebuia să se sfârșească, dar incapabili să ne confruntăm cu realitatea – nu încă...

CAPITOLUL 37

Gloucestershire, septembrie 1982

În bucătărie, Luca pregătea cina. Abi şedea la masă și bea un pahar de vin.

– Abi, *cara*, trebuie să-ţi spun ceva. L-am sunat astăzi pe tata şi trebuie să plec la Napoli cât se poate de repede. Carlotta vrea să mă vadă. Îmi pare rău, dar n-am încotro. Sunt silit să te las!

– Desigur că trebuie să pleci, îl linişti ea. Nu-ţi face griji pentru mine, oricum trebuia să mă întorc la Londra. Editorul meu e nerăbdător să primească noul manuscris, iar fata care se ocupă de publicitate a aranjat să dau câteva interviuri. Cât timp o să fii plecat?

Luca se aşeză pe scaunul aflat în faţa ei.

– Nu-mi dau seama. Depinde de Carlotta.

– Înţeleg.

– O să te sun, desigur, de îndată ce ştiu cât timp trebuie să rămân. Abi, spuse el luându-i mâinile într-ale lui şi sărutându-i-le cu blândeţe, vara asta a fost cel mai minunat moment din viaţa mea! Orice s-ar întâmpla...

– Ce vrei să spui cu „orice s-ar întâmpla"? îl iscodi Abi, trăgându-şi mâinile din ale lui.

– Vreau să spun că o să te iubesc întotdeauna, chiar dacă...

– Nu, vrei să spui că nu mă iubești suficient de mult încât să-mi oferi un viitor. Scuză-mă, am crezut că pot să fac față situației, dar...

Abi se ridică brusc în picioare și părăsi bucătăria. Luca strigă după ea, însă Abi urcă scara în fugă, până la camera ei, iar apoi trânti ușa. Se duse la birou, unde pusese, cu zece zile în urmă, manuscrisul pe care-l încheiase. De atunci, nimic n-o reținuse să se întoarcă la Londra. Pur și simplu nu reușise să-și adune curajul ca să-și ia rămas-bun de la Luca. Se așeză pe scaun și privi pe fereastră la spațiul deschis. Vara aceea fusese perfectă. Ea și Luca își petrecuseră fiecare zi împreună plimbându-se, vorbind, iubindu-se unul pe celălalt în toate felurile, mai puțin într-unul.

Își lăsă capul pe manuscris, iar bucuria ultimelor săptămâni se transformă în groază. El îi spusese încă de la început că nu-i putea promite nimic. Nu-l putea învinovăți. Știa că durerea era abia la început.

În dimineața următoare, Abi termină de împachetat și-și sfârși toate celelalte pregătiri de plecare. Rosanna și Nico își luaseră deja rămas-bun și plecaseră de acasă, fiindcă se întâlneau la prânz cu Stephen, în Cheltenham.

Abi tocmai își înghesuia valiza în portbagajul minuscul al Mazdei, când Luca apăru în pragul ușii de la intrare.

– Abi! exclamă el, iar apoi se duse la ea și o luă în brațe.

– Nu... nu pot să fac față! Te rog, încearcă să înțelegi!

Se smulse din îmbrățișare și se sui la volan. Răsuci cheia în contact și porni motorul.

El se aplecă prin fereastra deschisă.

– Te iubesc, Abi! O să-ți scriu de la Napoli!

Ea puse schimbătorul de viteză în marșarier, încercând cu disperare să plece înainte să izbucnească în plâns în fața lui, ca un copil mic.

– Luca, promite-mi doar un lucru!

– Ce anume?

– Că n-o să uiți cum te-ai simțit în vara asta. Îl sfidez și pe Dumnezeu dacă e vorba să încerce să te facă mai fericit. Cu bine!

Luca privi cum mașina mergea în marșarier, iar apoi cum cotea și pornea în trombă.

Abi plecase.

El rămase în picioare, cutremurat de dispariția ei bruscă. Și pentru prima oară înțelese durerea Rosannei, cea pricinuită de Roberto.

După încă o zi, Luca își strânse sora în brațe.

– *Ciao, piccolina!*

– *Ciao!* Să ai grijă de tine! Transmite-le dragostea mea lui *papa*, Carlottei și Ellei. Și te rog să-mi spui dacă trebuie să vin la Napoli ca s-o văd pe Carlotta.

– Așa o să fac, îți promit. Te sun după ce ajung acasă. Să ai grijă de mama ta, *angeletto*!

Stephen îl aștepta ca să-l ducă la aeroport.

– Ar trebui să ajung înapoi până la ora cinci! îi strigă el Rosannei în timp ce intra în mașină și închidea ușa.

Mașina demară lin pe pietriș, iar Rosanna flutură din mână, după care îl ridică în brațe pe Nico și-l îmbrățișă, tremurând un pic în aerul răcoros de toamnă.

Vara se sfârșise.

După ce Stephen se întoarse de la aeroport, luară cina pe tavă, uitându-se la un film.

– Casa pare atât de goală și de liniștită, nu? comentă Rosanna.

– Ei, așa o să fie, cel puțin pentru o vreme. Trebuie să recunosc, într-un mod absolut egoist, că-mi place să fiu doar cu tine. Crezi că Luca și Abi o să păstreze legătura?

– Sigur că da. Au redevenit prieteni apropiați în vara asta.

– Crezi că asta a fost tot? Vreau să spun, doar prietenie? insistă Stephen.

– Sigur că da. Fratele meu o să fie hirotonisit în curând. De ce întrebi?

– Pentru că eu cred că sunt încă îndrăgostiți unul de celălalt, Rosanna.

– Nu, sunt doar prieteni buni. Le face plăcere să fie unul în compania celuilalt. Sunt sigură că asta e tot.

– Dacă zici tu... În orice caz, adăugă Stephen ridicându-se în picioare, trebuie să plec. Sunt obosit după condus și, dacă mai rămân, o să adorm, adăugă el în timp ce-și îmbrăca puloverul. Îți mulțumesc pentru cină! O să trec pe-aici săptămâna viitoare, da?

Cuvintele lui o izbiră precum o lovitură puternică în piept. Își dorea ca el să rămână, să-i simtă brațele petrecute în jurul ei. Nu voia să rămână de una singură în casa aceea goală și tăcută.

– Nu pleca, șopti ea.

– Poftim?

Stephen, care deja ajunsese la ușă, se întoarse din drum.

– Te-am rugat să nu pleci.

El păru derutat.

– Eu... Vrei să spui că ți-ai dori să rămân?

– Da.

Rosanna se ridică în picioare și se îndreptă spre el. Se săltă pe vârfuri ca să-l poată săruta pe gură. Stephen o luă în brațe și se sărutară pentru prima oară. Rosanna se desprinse din îmbrățișare.

– Du-mă sus, în dormitor, Stephen, murmură ea, înainte să-și dea timp să se răzgândească.

– Am o propunere pentru tine, spuse el.

Trecuseră câteva zile de când plecase Abi. Stephen apăruse ca de obicei, după programul lui de lucru. Acum se afla

împreună cu Rosanna și cu Nico în capătul cel mai îndepărtat al grădinii şi îl dădea pe băiețel în leagăn.

– O să-mi placă? întrebă Rosanna, zâmbind.

– Nu ştiu. Sper că da.

– În cazul ăsta, ar fi mai bine să mă întrebi.

– La sfârșitul lunii trebuie să plec la New York, unde locuieşte un colecționar de artă foarte bogat, pe care-l cunosc de când lucram la Sotheby's. I-am trimis un catalog cu lucrări ale artistei mele peisagiste, cea care a vândut atât de multe picturi la expoziția de luna trecută. Colecționarul m-a sunat azi și mi-a spus că ar vrea să cumpere două dintre lucrările ei. M-a invitat la New York ca să discutăm.

– Dacă a văzut catalogul, de ce trebuie să mergi și tu? se miră Rosanna.

– Pentru că e ridicol de bogat, ceea ce înseamnă că merită să-i gâdili orgoliul, răspunse Stephen. Și m-am gândit că ar putea fi un pretext perfect ca să petrec un weekend împreună cu tine, adăugă el cu nonșalanță. Ai vrea să vii cu mine, draga mea? Mi-ar plăcea foarte mult dacă ai veni. Colecționarul ăsta e un tip bine-cunoscut. Dacă o să cumpere de la mine, atunci și alți colecționari importanți vor avea curajul s-o facă. Am nevoie de tine ca să-l încânți.

Rosanna clătină din cap.

– Mulțumesc că m-ai întrebat, dar nu cred că o escapadă la New York e o idee bună.

– Ți-e teamă că o să te intersectezi cu soțul tău?

– Da.

– Nu trebuie să-ți fie. Roberto o să aibă un angajament de trei săptămâni la Paris. Am verificat deja. Deci, vii? o rugă el. Am putea să ne simțim foarte bine!

– Dar ce fac cu Nico?

– Am întrebat-o deja pe Abi și mi-a spus că se bucură să aibă grijă de el cât timp suntem plecați. E vorba doar de două nopți, Rosanna!

Ea ezită un moment și apoi spuse:
– Bine.
– Chiar o să vii?
– Da, o să vin.
– Nico, îi spuse Stephen băiețelului, mama ta e o stea!

CAPITOLUL 38

Napoli, Italia

Luca își sărută tatăl pe amândoi obrajii.

– *Papa!* Arăți bine! exclamă el, gândindu-se că Marco nu părea să fi îmbătrânit deloc în ultimii zece ani.

– Vinul, mâncarea și dragostea unei femei bune mă țin în formă! glumi el. Vino, Luca, bea un pahar cu mine!

Turnă două pahare de Aperol și-i înmână unul lui Luca.

– Tată, cum se simte Carlotta?

Fața lui Marco deveni serioasă.

– Nu știu. Nu vrea să-mi spună nimic.

– Ți-a zis dacă tratamentul a funcționat?

– Nu, după cum ți-am spus, știu foarte puțin. Dar, Luca, nu trebuie decât să te uiți la ea ca să vezi ce se întâmplă. Cât despre Ella, adăugă Marco ridicând din umeri, fata nu știe decât că mama ei a fost o vreme la spital și că acum se recuperează. Biata Ella mă tot întreabă de ce *mamma* e atât de palidă și de bolnavă. Dar ce putem face? I-am promis Carlottei că nu-i spun nimic fetei.

– Poate că speră că n-o să fie nevoie.

– O s-o vezi pe sora ta și apoi o să-mi spui dacă n-o să fie nevoie, oftă tatăl lui.

– E sus?

– Da, se odihnește. S-a bucurat foarte tare atunci când a auzit că vii. Am trimis-o pe Ella la o prietenă în noaptea asta, ca să poți sta de vorbă cu sora ta. Încearcă să scoți ceva de la ea, Luca!

– Mă duc sus chiar în clipa asta!

Marco puse o mână pe umărul lui Luca.

– Carlotta ascunde adevărul de noi toți și ar fi mai bine să știm.

Luca dădu din cap în semn de aprobare. Apoi urcă scările și merse pe coridor până la camera Carlottei. Bătu încet la ușă.

– Intră! răspunse o voce slăbită.

Luca deschise ușa și o văzu pe Carlotta, care era întinsă pe pat. Era scheletică. Corpul odinioară voluptuos era acum măcinat de boală, iar tenul ei minunat ajunsese să fie de un gri veșted. Știu atunci că sora lui era pe moarte.

Ea se ridică în coate, iar pe buze îi trecu un zâmbet fugar, aducându-i aminte de Carlotta de odinioară.

– Luca, vino și îmbrățișeaz-o pe sora ta!

El merse la ea, o îmbrățișă și o ținu așa, străduindu-se să nu plângă.

– Mă bucur atât de mult că ești aici!

Luca îi dădu drumul din îmbrățișare, iar Carlotta se lăsă din nou între perne. Mâna ei îi căută mâna lui și i-o strânse.

– Îmi pare rău că n-am venit să te întâmpin la cafenea, dar azi m-am simțit cam obosită.

– Carlotta, n-are importanță! Sunt fratele tău. Rămâi întinsă și haide să stăm de vorbă, o îndemnă el, iar apoi îi mângâie fruntea, simțind cum corpul ei se încorda. Te doare tare?

– Da, răspunse ea, dând din cap, în timp ce ochii i se umpleau de lacrimi. Luca, știi, nu-i așa? Înțelegi?

– Ce să înțeleg?

– Că în curând o să se termine totul.

– Nu, Carlotta, te rog, nu spune asta!

– Medicii mi-au spus. Tratamentul n-a mers. Cancerul s-a întins – e peste tot. Nu se mai poate face nimic.

Închise ochii de parcă n-ar fi putut să se mai uite la el. Luca știu că n-avea rost să-i spună platitudini.

– Cât timp mai ai?

– Nu știu. Între trei și șase luni. După cum mă simt azi, poate că doar vreo câteva ore, spuse Carlotta, cutremurându-se. Poți să-mi dai tabletele alea? întrebă ea, arătând către un flacon aflat pe măsuța de lângă pat. Mă simt un pic mai bine după ce iau una din astea. Funcționează vreo două ore, dar n-am voie să le iau decât o dată la *patru* ore.

Luca îi întinse o pastilă, iar Carlotta o puse în gură, bău apă și înghiți.

– Așa..., murmură ea, lăsându-se înapoi pe pernă și oftând, iar apoi închise ochii și spuse: Dă-mi un pic de timp până când își face efectul.

– Sigur, oricât îți trebuie.

Luca se așeză, tăcut, pe marginea patului, ținând mâna Carlottei. În curând, respirația ei neregulată începu să se domolească și corpul i se detensionă. Luca se gândi că bolnava adormise puțin, dar, în cele din urmă, deschise ochii și-i zâmbi.

– În regulă, mă simt mai bine. Dragul meu frate, mă bucur atât de mult că ești aici! Cum te-ai simțit în Anglia, la Rosanna?

– Foarte bine.

– Cum sunt Rosanna și Nico?

– Sunt bine amândoi.

– Bun. Luca, trebuie să discut cu tine, spuse Carlotta vorbind aproape normal, fiindcă medicamentul își făcea efectul. Dar nu încă! În seara asta ieșim să mâncăm în oraș.

– Ești sigură că o să poți, Carlotta?

– Nu, dar oricum nu pot să remediez nimic. Atât timp cât iau analgezicul cu o jumătate de oră înainte să plec, mă descurc. Trebuie să vorbim undeva unde suntem doar noi doi și nu ne poate auzi nimeni.

– Carlotta, nu crezi că ar trebui să fii la spital? o imploră Luca.

– Da, recunoscu ea, asta mi-au propus și medicii. Dar nu înțelegi că am de ales? Aș putea să merg la spital, unde durerea mi-ar fi ținută sub control, să stau acolo în pat, gândindu-mă la moarte, sau pot încerca să trăiesc și să sufăr puțin mai mult. Tu ce ai face?

– Eu..., murmură Luca, privind-o cu admirație. Ești foarte curajoasă, Carlotta!

– Da, în momentul ăsta mă simt curajoasă. Poate că asta se datorează prezenței tale. Altă dată nu e chiar atât de ușor.

– *Papa* zice că nu vorbești cu el despre ceea ce ți se întâmplă. Carlotta, trebuie să-i spui adevărul! Se simte dat la o parte. Și el are nevoie de timp să se împace cu gândul.

– Da, o să vorbesc cu *papa* atunci când o să mă simt pregătită. Dar nu vreau să risc ca Ella să știe adevărul. Ce rost are s-o fac să sufere în tot răstimpul ăsta care o să treacă până când mor? Ar putea să treacă multe luni până atunci. În fiecare zi m-ar vedea cum sufăr, așteptând să se producă inevitabilul. Ar fi atât de greu pentru ea, atât de crud!

– E decizia ta, într-adevăr, dar mă întreb dacă Ellei nu i-ar fi mai bine să afle adevărul. Nu mai e copil și s-ar putea să fie jignită că ai luat decizia asta în locul ei.

– Da, probabil că ai dreptate, răspunse Carlotta, iar ochii îi străluciră de focul de altădată. Dar e singura decizie din viața mea pe care insist s-o iau. Și mai sunt și altele, dar o să-ți spun despre ele atunci când ieșim la masă. Luca, te deranjează dacă dorm câtă vreme doare mai puțin? În felul ăsta, o să mă simt odihnită mai târziu.

– Sigur că nu mă deranjează!

Luca o sărută pe frunte, ieși din camera ei și merse într-a lui. Închise ușa, se sprijini de ea și inspiră adânc, ca să-și domolească șocul de a-și fi văzut sora pe moarte. Se duse la pat și se lungi pe el, gândindu-se că ar fi trebuit să stea în genunchi și să se roage pentru ea, însă ceva îl împiedica să facă asta.

În urmă cu un an, ar fi avut încredere totală în viitorul Carlottei în rai, aflată în brațele ocrotitoare ale Domnului. Însă acum se lupta să se convingă pe sine însuși că avea să fie așa, se lupta ca să creadă asta. Ea era sora lui și nu voia s-o piardă, nici măcar în favoarea Domnului.

– De ce? De ce ea? îl întrebă pe El.

Pentru întâia oară, El n-avu nici un răspuns.

Mai târziu în seara aceea, Carlotta se sprijini de brațul lui Luca și merseră încet către țărm. Soarele apunea în mare și, în ciuda faptului că era septembrie, restaurantele și barurile gemeau de oameni. Aleseră un restaurant mic, iluminat cu lumânări, și deciseră că era suficient de cald încât să ia o masă afară.

Carlotta își pusese una dintre cele mai bune rochii. Era fardată și părul îi era proaspăt spălat. În timp ce se așeza pe scaunul din fața ei, Luca se gândi că ar fi putut părea din nou Carlotta cea obișnuită, în ciuda ravagiilor făcute de boală.

Comandară pește. Apoi începură să mănânce și să stea de vorbă despre vremurile trecute, despre perioada în care crescuseră împreună la Napoli.

– Luca Menici, vreau să-mi răspunzi acum la o întrebare, spuse Carlotta așezându-și cuțitul și furculița pe farfuria goală. Mă iubești?

– Asta e o întrebare stupidă, Carlotta!

– E, dar vreau să faci ceva pentru mine.

– Orice îmi stă în putere, răspunse el cu prudență.

– L-am întrebat pe Dumnezeu de multe ori în ultima vreme de ce m-a trimis pe pământ, doar ca să mă ia de aici atât de repede. Simt că viața mea n-a avut nici un sens, cu excepția unui singur lucru. Am avut-o pe Ella. Iar gândul la ceea ce o să se întâmple cu ea după ce mor mi-a dat multe nopți nedormite.

– Sunt sigur că *papa* o să aibă grijă de ea, nu?

– Nu, Luca, răspunse Carlotta, clătinând din cap cu fermitate. Asta e problema. Ella o să fie cea care o să ajungă să aibă grijă de *papa*. În clipa în care eu mă duc, el o să se aștepte ca ea să-mi ia locul. O să trebuiască să lucreze la cafenea, să-i gătească lui *papa* și să-i spele hainele, ca o bună nepoată ce e. Vreau mai mult pentru ea, Luca, mult mai mult decât am avut eu!

– Înțeleg asta, desigur, dar ce alte opțiuni are?

– Așteaptă, n-am terminat încă. Mai e ceva. Are o voce frumoasă, care trebuie cultivată.

– Vocea mătușii ei, murmură Luca.

– Cred că e mai degrabă a tatălui ei, răspunse Carlotta fără pic de emoție. Luca, am un plan. S-ar putea să nu fii de acord cu el, dar eu sunt hotărâtă. Dacă mor, iar Ella n-ar mai fi aici, la Napoli, și *papa* ar fi singur, ce crezi că ar face el?

– N-am nici o idee, Carlotta. S-ar îmbăta în fiecare seară, bănuiesc, oftă el.

– Ei bine, eu știu exact ce ar face: s-ar căsători cu *signora* Barezi. Apoi ea ar prelua cafeneaua și ar avea grijă de *papa*, așa cum este el obișnuit. Pentru că *papa* ne are pe mine și pe Ella, nu e nevoit să se recăsătorească. Eu și fiica mea ne-am asumat aproape toate funcțiile pe care *mamma* obișnuia să le îndeplinească. Cât despre celelalte nevoi... a avut-o pe *signora* Barezi pentru asta. Dar, dacă e forțat de circumstanțe, o să se însoare cu ea. Cred că ăsta ar fi cel mai bun lucru pentru el. Și pentru Ella, desigur. Ar însemna ca ea să devină liberă.

– Dar unde s-ar putea duce Ella? E prea tânără ca să trăiască undeva de una singură, fu de părere Luca.

– Sigur că da. Are nevoie de o familie care să aibă grijă de ea, s-o crească și s-o protejeze. Pe ea și vocea ei minunată.

Luca clătină din cap.

– Dar n-avem altă familie decât pe Rosanna și..., începu el să spună, iar apoi se uită, înspăimântat, la sora lui, văzându-i expresia hotărâtă în lumina pâlpâitoare. Nu, Carlotta! Doar nu vrei s-o trimiți la Rosanna?

– Recunosc că planul are neajunsuri majore, dar e cel mai bun lucru pe care-l pot face pentru ea. Trebuie să-i dau o șansă, Luca. Vreau să aibă un viitor. Rosanna are bani. E cultivată, cosmopolită. O poate învăța pe Ella tot ce trebuie să știe. Și odată ce o să-i audă vocea, o să știe unde trebuie să meargă Ella ca să și-o cultive.

Luca îi aruncă surorii lui o privire oripilată.

– Dar, Carlotta, te gândești la Rosanna? Să trimiți copilul nelegitim al soțului ei să locuiască sub același acoperiș cu ea? Nu poți să-i faci așa ceva, nu?

– Luca, spuse Carlotta zâmbind dintr-odată, ăsta e singurul avantaj pe care-l presupune faptul că știi când o să mori. Îți dă putere. A trecut mult timp de când mi-am pierdut orice putere, iar acum am de gând să mi-o folosesc. Pentru că trebuie. Știu că Rosanna o să se bucure să aibă grijă de Ella, să ia sub ocrotire copilul surorii ei moarte. Dacă nu, o să simtă măcar că e de datoria ei s-o facă. E vorba doar de doi ani. Ella e aproape majoră. Nu-i cer Rosannei decât s-o ghideze pe drumul potrivit. Pe lângă asta, nu există nici un motiv ca Rosanna să știe adevărul.

– Și dacă Roberto și Rosanna se împacă? Ce o să se întâmple atunci, Carlotta?

– Cât e de probabil să se întâmple așa ceva? Deja sunt despărțiți de multă vreme. Îmi spui că Roberto nu vine nici măcar să-și vadă propriul fiu. Mi se pare greu de crezut ca între el și Rosanna să aibă loc vreun soi de reconciliere. Și chiar dacă e așa, nu văd nici un motiv ca oricare dintre ei să afle adevărul.

– Deci, o să iei secretul în mormânt?

Ea făcu o pauză, iar apoi dădu din cap în semn de încuviințare.

– Da, Luca, ăsta e planul meu: vreau s-o duci pe Ella în Anglia cât se poate de repede. O să-i spunem că pleacă în vacanță și vreau să te asiguri că, după ce mor, n-o să se întoarcă niciodată la Napoli.

Șocat, Luca o privi cu ochi mari.

– Ți-ai trimite fiica de lângă tine știind că n-o s-o mai vezi niciodată, și nici ea pe tine? Crezi că e corect față de Ella?

Carlotta clătină din cap, frustrată.

– Nu, sigur că nu e „drept", dar nimic nu e drept în situația asta. E pur și simplu varianta cea mai bună pe care o am. Nu vezi? Dacă mor și Ella rămâne aici, *papa* o să se agațe de ea. Ella n-o să reușească niciodată să scape de aici, așa cum n-am reușit nici eu.

– Dar o să trebuiască să se întoarcă la...

Luca nu reuși să rostească acele cuvinte.

– Nu, nu vreau ca ea să vină la înmormântare, spuse Carlotta pe un ton tăios. Mi-am făcut testamentul, cerând ca doar tu și *papa* să fiți de față. Luca, ea nu trebuie să se mai întoarcă aici. Te rog, te implor să te asiguri că n-o să se mai întoarcă! Nu-mi pasă cum o să faci asta – n-ai decât s-o minți dacă trebuie.

El își studie sora, admirându-i curajul și hotărârea de a lua o asemenea decizie, însă punând sub semnul întrebării moralitatea acesteia.

– Dar Rosanna? O să trebuiască să-i vorbim despre intențiile tale.

– Da.

– Vrea să vină să te vadă.

– Nu! se opuse Carlotta, părând dintr-odată foarte obosită. E mai bine dacă n-o văd. N-aș avea încredere în mine. Te rog, Luca! Știu ce e bine pentru copilul meu. O să mă ajuți, nu-i așa? Lasă-mi măcar atâta liniște sufletească în situația asta groaznică!

Dacă aceea era ultima ei dorință, Luca trebuia să se asigure că avea să i-o împlinească. În cele din urmă, dădu din cap în semn că era de acord.

– O să fac tot ce o să pot.

– Mulțumesc! exclamă Carlotta, ale cărei trăsături se relaxară de ușurare. Iar după ce o duci pe Ella în Anglia, la Rosanna, te întorci să stai cu mine? Am aflat de spitalul unei mănăstiri de lângă Pompei, care îi ia pe cei aflați pe moarte, în ultimele lor săptămâni de viață. Cred că mi-ar plăcea să stau acolo.

– Trebuie să vorbesc la seminar, dar știi că o să fiu cu tine atât cât o să-ți dorești.

Carlotta își întinse mâna peste masă și o apucă pe a lui, cu ochii dintr-odată plini de frică.

– Până la sfârșit, Luca.

Mult mai târziu, pe când stătea întins în patul îngust în care dormise pe vremea când era copil, mintea i se învârtea, derutată. Luca se gândi, plin de tristețe, la cât de multe decizii greșite erau luate din pricina iubirii.

CAPITOLUL 39

Avionul British Airways rula pe pista aeroportului JFK[1]. Stephen o strânse pe Rosanna de mână și o văzu încruntându-se.

– Ești bine, draga mea?

Ea dădu din cap în semn că da și-i aruncă un zâmbet vag. Începea să-și dorească să nu fi fost de acord să-l însoțească la New York. Nico plânsese atunci când plecaseră de acasă, la șase și jumătate dimineața, iar Abi arăta foarte stresată. Acum, ieșind din avion și pășind alături de Stephen în clădirea terminalului, nu reușea să nu-și amintească de câte ori făcuse drumul acela de mână cu Roberto.

Stătură vreme îndelungată la coada formată în fața biroului de emigrări; ea și Roberto fuseseră întotdeauna ghidați în viteză și duși la limuzina care-i aștepta. Apoi se așezară la încă o coadă, ca să ia un taxi, pornind, în cele din urmă, spre Manhattan. Camera lor de la Plaza era minunată, dar nu era apartamentul cu cea mai bună priveliște. Rosanna se certă pe sine fiindcă făcea comparații. Zilele acelea erau duse. La fel și Roberto.

---

[1] Cel mai mare aeroport din New York, numit după președintele John F. Kennedy

Sună acasă stând întinsă pe pat, în timp ce Stephen făcea un duş. Abi îi spuse că Nico se liniştise în momentul în care plecaseră şi acum dormea în pătuţul lui. Uşurată, Rosanna se ridică din pat şi începu să-şi aşeze hainele în dulap. Trecuse doar de ora două la New York, iar ea se simţea irascibilă şi extenuată.

Stephen ieşi de sub duş.

– Altă viaţă! Întotdeauna după ce mă dau jos din avion, mă simt atât de murdar!

Rosanna încuviinţă din cap şi continuă să despacheteze. Stephen o cercetă cu privirea.

– Ce ai vrea să faci în după-amiaza asta, Rosanna? Vrei să mergi la cumpărături? Vrei să vizitezi vreun loc anume?

– Mi-e totuna. Fac ce doreşti tu.

– Îţi pare rău că ai venit cu mine? o întrebă el dintr-odată.

Văzu expresia rănită de pe faţa lui şi se simţi imediat vinovată pentru gândurile ei lipsite de bunăvoinţă, pe care Stephen le citise suficient de bine încât să le simtă.

– Nu, sunt doar foarte obosită de zbor.

El văzu că buza ei de jos se ţuguiase, iar ochii îi înotau în lacrimi.

– Ce e? Îţi aduci aminte de el?

– Îmi pare rău, dar nu mă pot opri. Am crezut cu adevărat că mi-am mai revenit. Dar venind aici... Nu pot să-ţi explic.

Rosanna îşi şterse ochii cu dosul palmei. Stephen întinse mâna după o batistă de hârtie de pe masă şi-i uscă lacrimile cu blândeţe.

– Nu vezi că simplul fapt că ai reuşit să te sui în avion şi să zbori până aici înseamnă că *eşti* mai bine? În urmă cu câteva săptămâni, nici măcar nu ţi-ar fi trecut prin minte. Draga mea, pe cuvântul meu că, dacă nu-ţi înfrunţi demonii acum, la cât de mult aţi călătorit tu şi Roberto, n-o să mai poţi să mergi niciodată în foarte multe zone de pe glob!

– La New York e cel mai dificil. Am petrecut atât de mult timp aici, iar acum casa lui e în orașul ăsta.

– Dar Roberto nu e aici, Rosanna! E la mii de kilometri distanță, la Paris.

– Îmi pare atât de rău, Stephen, sunt egoistă și îngrozitoare! Poate că e prea devreme. Poate că ar trebui să mă întorc acasă.

– Te rog să nu-ți mai ceri scuze, Rosanna! Dacă nu poți să vorbești cu mine despre lucrurile astea, atunci cu cine? Prefer să fii deschisă. E singura noastră șansă de a avea o relație așa cum se cuvine.

– Ești atât de bun, pe cuvânt că nu te merit! Ce m-aş fi făcut fără tine? se smiorcăi ea pe umărul lui.

– Răspunsul e: nimic deosebit, declară el pe un ton amuzat. Ia spune, ce zici de room-service? O să luăm câte un sendviş cu pui și câte o ceașcă de ceai, iar apoi o să te pun în pat, ca să te odihnești, în timp ce eu ies ca să mă întâlnesc cu nişte potențiali clienți. Aş vrea să te gândești unde vrei să mergem în seara asta la cină. Ce zici de plan?

– Perfect, răspunse ea, recunoscătoare.

O oră mai târziu, Stephen o lăsa în pat pe Rosanna, care căzu într-un somn adânc și se trezi simțindu-se odihnită și mult mai calmă. Se certă pe sine pentru căderea nervoasă pe care o avusese și pentru nefericirea care o copleșise cu toate că Stephen fusese bunătatea întruchipată.

„Dacă nu te aduni, o să-l pierzi!" își spuse ea cu fermitate, privindu-se în oglindă.

Stephen deschise ușa camerei.

– Uau, arăți minunat! exclamă el, sărutând-o pe creștet. Ești sigură că vrei să ieși? murmură, iar mâinile îi alunecară pe spatele mătăsos al rochiei.

– Absolut. M-am îmbrăcat special pentru cină și, pe lângă asta, sunt lihnită. Am putea mânca jos, la restaurantul hotelului, iar atunci n-am avea mult de mers ca să ne întoarcem în cameră, nu-i așa? răspunse ea pe un ton jucăuș.

Coborâră la parter și băură ceva la bar, iar apoi se duseră să mănânce la restaurant. Ignorând câțiva meseni ale căror priviri rămăseseră ațintite la ea, Rosanna se așeză la masă.

– Vezi, publicul tău nu te-a uitat! spuse Stephen făcându-i cu ochiul.

La miezul nopții, își terminară de băut lichiorul și luară liftul ca să se întoarcă în cameră. De îndată ce Stephen închise ușa în urma lor, Rosanna îl sărută apăsat pe buze. Se prăbușiră în pat, trăgând unul de hainele celuilalt. În acel moment pasional, ea încercă, disperată, să exorcizeze în cele din urmă fantoma trecutului.

A doua zi, simțindu-se mult mai calmi, Rosanna și Stephen merseră la cumpărături. Trecuse mult timp de când Rosanna nu-și mai cumpărase nimic nou, iar magazinele erau pline de articole minunate din noul sezon. Stephen o urmă pe când ea își croia drum prin departamentul de haine pentru femei de la Saks. Apoi Rosanna ieși de mai multe ori din cabina de probă și defilă prin fața lui, cerându-i părerea despre o haină sau alta. Ea insistă să-i cumpere cămăși Ralph Lauren, cravate și un costum Dior, bleumarin. Alese și numeroase cadouri pentru Nico.

Ajunseră înapoi la Plaza încărcați cu sacoșe. Rosanna se cufundă în pat, admirându-și cumpărăturile.

– Uitasem cât de amuzant poate fi, spuse ea zâmbind. Abi o să fie mândră de mine!

– Obișnuiai să faci asta în mod regulat?

– O, nu! Sunt genul care cumpără o dată pe an. Obișnuiam să merg împreună cu Rob... adică să fac ravagii prin magazine o zi întreagă, în oricare dintre orașele în care mă aflam. Știu că am cheltuit mult astăzi, dar hainele astea o să mă țină cel puțin trei ierni.

– Rosanna, nu-i nevoie să te scuzi! Nu te-am văzut niciodată să cheltuiești bani pentru tine. Și fiindcă tot vorbim de

haine, ce o să porți la cină în seara asta, la familia St Regent? Cred că ar fi potrivită o toaletă de seară.

– Păi, o să port asta, răspunse ea îngenunchind şi scoţând dintr-o cutie o minunată rochie liliachie, cu croi drept și cu o jachetă de aceeași culoare. E bine?

– Perfect! aprobă Stephen.

O oră după aceea, se aflau într-un taxi, îndreptându-se spre Fifth Avenue.

– Cu ce se ocupă clientul tău?

– La început a făcut bani în industria petrolieră, în Texas. E unul dintre cei mai bogați oameni din America. Mori dacă-i vezi penthouse-ul. E de un lux atât de exagerat! O grămadă de bani, dar foarte puțin bun-gust – cu excepția lucrărilor de artă, preciză Stephen. Omul nostru are o colecție care valorează zeci de milioane. Ori de câte ori mă duc acolo, îmi petrec tot timpul uitându-mă la pereți.

– Ce risipă! exclamă Rosanna, clătinând din cap.

– Ce vrei să spui?

– Nu crezi că acele picturi frumoase ar trebui să fie văzute de cât mai mulți oameni, nu acumulate de bogătași, de parcă ar fi niște mărfuri oarecare, menite să fie folosite doar de proprietarii lor?

– Sunt de acord, dar te rog să nu-i spui asta gazdei noastre. Oamenii ca el sunt cei care mă plătesc, Rosanna, o tachină el cu blândețe.

– Sigur că da. O să fiu perfectă, răspunse ea, strâmbând din nas.

Taxiul se opri în dreptul intrării cu marchiză a unei prestigioase clădiri de pe Fifth Avenue. Un portar în livrea se grăbi să le iasă înainte, iar cei doi coborâră din mașină.

– Bună seara! Suntem oaspeții domnului și doamnei St Regent, spuse Stephen.

– În cazul ăsta, trebuie să ajungeți la ultimul etaj, domnule, explică portarul lăsându-i să intre, iar apoi apăsă pe buton ca să cheme liftul. O seară plăcută!

După ce ușile liftului se redeschiseră, Rosanna și Stephen pășiră într-un coridor acoperit cu un covor gros, iar el apăsă pe butonul soneriei ușii de la intrare, care fu deschisă imediat de o servitoare.

– Bună seara, domnule, doamnă! Pot să vă iau hainele?

Pe când îi întindea femeii jacheta, Rosanna văzu o femeie atrăgătoare, cu părul blond, tapat, machiată excesiv, care se grăbea să ajungă în vestibul. Femeia purta o rochie evident scumpă, de un purpuriu strident, însă zâmbetul ei era larg și plin de căldură.

– Stephen, dragă, mă bucur atât de mult că ai putut veni în seara asta! John a fost foarte încântat de catalogul tău, spuse femeia în timp ce-l săruta pe Stephen pe ambii obraji. Iar doamna e..., începu ea, rămânând apoi cu ochii holbați la musafiră. O, Doamne! Ești Rosanna Rossini! Ca să vezi! exclamă Trish St Regent, care se întoarse și-și strigă soțul: Hei, Johnny, vino să vezi cine e aici! Stephen, dragule, n-am avut idee că doamna asta mititică e prietena ta! Secretosule! chicoti ea ca o fetiță.

Un bărbat masiv, roșu la față, cu un cap chel, în formă de ou, veni spre ei.

– Cine e oaspetele nostru misterios, Trish?

Femeia se întoarse, încântată, spre soțul ei.

– Nimeni altcineva decât Rosanna Rossini! Îți amintești de noi, draga mea? Veneam la premierele tale de la Met. Am stat de vorbă cu tine la o petrecere de după una dintre premiere, pe vremea când erai cu Roberto, chiar înainte să vă despărțiți. Acum el locuiește în oraș, ne-a devenit prieten bun. Nouă și...

Rosanna se albea la față pe măsură ce femeia continua să facă mare caz de Roberto.

John St Regent îi observă reacția.

– Trish, o faci pe biata fată să se simtă prost! exclamă el, iar apoi trecu pe lângă soția lui, îi aruncă Rosannei un zâmbet cald și-i întinse mâna. Eu sunt John St Regent. Bine ai venit în casa noastră!

– Bună seara, reuși Rosanna să spună, zâmbind, în timp ce John îi strânse mâna mai întâi ei, apoi lui Stephen.

– Mă bucur că ai reușit să vii, prietene! Avem multe de discutat, dar mai târziu, spuse John, oferindu-i brațul Rosannei. Vino cu mine, draga mea! O să am grijă de tine.

Lăsându-l pe Stephen în vestibul, cu Trish, ca să admire o sculptură pe care cuplul o achiziționase recent, Rosanna îl luă de braț pe John, iar acesta o conduse într-o magnifică cameră de zi.

– Șampanie? o întrebă, făcându-i semn unei servitoare să aducă o tavă.

– Mulțumesc!

Rosanna luă un pahar, iar John o duse lângă ferestrele înalte, care coborau până la podea.

– Nu există pe lume o priveliște mai frumoasă! spuse el arătând către întinderea luminată de felinare din Central Park, aflată sub ei, la distanță.

– Da, e o panoramă uimitoare!

Apropiindu-se de ea, John șopti:

– N-o băga în seamă pe soția mea. Încă se poartă uneori ca o chelneriță care împarte cocktailuri, așa cum era înainte. Vrea să afle întotdeauna bârfele clienților, o lămuri el pe Rosanna, făcându-i cu ochiul, conspirativ, iar ea se mai relaxă puțin. N-o să mai vorbească nimeni despre fostul tău soț. O să am grijă de asta, bine?

– Mulțumesc! răspunse ea, recunoscătoare.

– Oricum, mi se pare că acum ești în compania unui tip mult mai cumsecade. Îl știu pe Stephen de zece ani. E un om bun.

– Da, așa-i, recunoscu ea, în timp ce Trish și Stephen intrau în încăpere.

– O, nu-i așa că e plăcut? Suntem doar noi patru. Îmi plac atât de mult cinele intime! Înseamnă că ne putem cunoaște mai bine unii pe alții, ciripi Trish pe când servitoarea îi oferea lui Stephen un pahar de șampanie.

Rosanna oftă în sinea ei, știind că avea să fie o seară lungă.

După cină, Stephen și John se duseră în biroul acestuia din urmă, ca să discute afaceri. Trish se mută lângă Rosanna, pe canapea, și-i luă mâinile într-ale ei.

– Dragă, soțul meu m-a rugat să nu mai vorbesc despre Roberto, dar câteodată poate fi bine să flecărești despre anumite lucruri, declară ea privind-o pe Rosanna și așteptând un răspuns, dar, cum acesta nu veni, continuă: Înțelegi, ne vedem foarte des cu Roberto. Donatella Bianchi e o prietenă de-ale mea și... știi despre el și Donatella, nu?

– Da, știu.

Rosanna se uită în jos, la pantofii ei cei noi. Se simțea puternic tentată să-și ceară scuze și să plece imediat. Cu toate astea, exista ceva dezarmant în felul direct de a fi al lui Trish. Întregul weekend începea să se transforme într-un test de rezistență mentală. Poate că, se gândi ea în vreme ce o asculta pe femeie vorbind, întreaga experiență avea să se dovedească a fi și un moment de eliberare de sub jugul trecutului.

– O, draga mea, încep să înțeleg! Încă te gândești la el, nu-i așa? Am crezut că dacă ești cu Stephen, atunci...

– Nu, totul s-a terminat între mine și soțul meu, spuse Rosanna privind-o în ochi pe Trish. De fapt, de îndată ce mă întorc în Anglia, am de gând să divorțez de Roberto.

Rosanna se simți și mai surprinsă decât Trish de cuvintele pe care le rostise.

– Îmi dau seama că te-am supărat, spuse Trish. Bine zice Johnny că nu reușesc să-mi țin gura!

– Nu, nu m-ai supărat. De fapt, s-ar putea să fi avut dreptate, Trish. Câteodată e folositor să vorbești despre anumite lucruri, răspunse Rosanna, hotărâtă acum să nu cedeze.

– Pe cuvânt, draga mea, că ți-e mai bine fără el! Știu din surse sigure că nu i-a fost credincios Donatellei, dar ei nu pare să-i pese. Cei doi se potrivesc, pe când o floare delicată ca tine are nevoie de un om bun, de modă veche, care să aibă grijă de ea. Dar haide să vorbim acum despre un subiect mai important decât e Roberto: când ai de gând să te întorci pe scenă? Ți-am simțit cu toții lipsa la Met, spuse Trish cu sinceritate.

– Nu știu, Trish, chiar nu știu! Poate că o să revin pe scenă după ce mai crește fiul meu.

– Atâta vreme cât copilul e cel care te oprește, și nu viitorul tău fost soț... Tu ai cu adevărat un dar și ar fi păcat să-l lași să se irosească. Dacă există un lucru pe care l-am învățat despre viață, ar fi faptul că ea nu e deloc o repetiție generală. Și că e mai greu pentru noi, femeile. Dacă vrei să fii fericită, trebuie să fii mai puternică decât bărbații. Ia aminte la cineva care știe bine lucrul ăsta!

Îi zâmbi cu bunătate Rosannei, iar ea știu că Trish era bine intenționată, în ciuda lipsei ei de subtilitate.

– Draga mea, vrei să vii să vezi piesa cea mai prețioasă a lui John? întrebă Stephen, care intră în camera de zi și care simți că Rosanna ar fi putut avea nevoie să fie salvată.

– Da, mi-ar plăcea, răspunse ea, recunoscătoare.

– Atunci, vino pe-aici!

El o conduse de mână prin încăpere, iar apoi de-a lungul unui coridor care, teoretic, se prăbușea sub greutatea a nenumărate opere de artă uimitoare. În capătul coridorului se afla o ușă de oțel. John aștepta în dreptul ei. Introduse un cod în tastatura de securitate de pe perete, iar apoi împinse ușa cu umărul.

În interior era întuneric, iar locul era strâmt. Doar o lumină strălucea deasupra unei rame mici, atârnate pe perete.

John o ghidă de umeri pe Rosanna către scaunul aflat în fața unui desen.

– Ia uită-te aici! Nu ești de părere că ăsta e unul dintre cele mai frumoase lucruri pe care le-ai văzut vreodată?

Rosanna privi la desenul aflat în fața ei, care o înfățișa pe Madonna.

– Cine e autorul?

– Leonardo da Vinci.

– O, Doamne, șopti ea, făcând un pas înainte ca să vadă mai bine.

– E oarecum un secret, Rosanna, dar avem încredere că n-o să-l divulgi, spuse Stephen.

– Vezi, draga mea, spuse John oprindu-se în spatele ei și punându-i o mână pe umăr, în timp ce ea privea tabloul, câteodată trebuie să fii viclean ca să poți achiziționa o operă de artă atât de deosebită! Totul se rezumă la a cunoaște negustorii potriviți. În mod sigur, eu am avut noroc cu piesa asta!

– Te deranjează dacă te întreb cât ai plătit pentru ea? întrebă Stephen.

– Câteva milioane de dolari. Bănuiesc că am luat-o ieftin, având în vedere că e neprețuită. Dar, ca să fiu cinstit, în cazul de față nu e vorba nici despre bani, nici despre artist. Pur și simplu iubesc fața asta, la naiba! Stau aici ore întregi, uitându-mă la ea, știi? Trish crede că sunt nebun. Poate că sunt.

– Ai cerut să fie autentificată? vru să știe Stephen.

– Negustorul care mi-a vândut-o era de încredere. Mi-a pus la dispoziție și documentația corespunzătoare. Desenul e ceea ce mi-a spus el că e.

Stephen dădu din cap în semn că era de acord cu spusele lui John.

– Data viitoare când vin, îmi dai voie să mă uit mai îndeaproape? Pentru mine, ca expert în arta Renașterii, desenul ăsta prezintă un interes incredibil. Știi, ar fi o descoperire de o importanță uriașă dacă ai face-o publică! În întreaga lume nu

există decât o mână de opere incontestabil create de Leonardo. Dacă desenul e una dintre ele, atunci e nepreţuit, într-adevăr.

– Desigur, te poţi uita, însă ştiu c-o să-l găseşti în regulă, răspunse John. Ce crezi despre desen, Rosanna?

– Cred că e superb! Înţeleg de ce-ţi place atât de mult.

– Stephen, prietena ta are gusturi bune!

John ţinu uşa deschisă, iar Stephen stinse lumina, după care ieşiră cu toţii din încăpere. Trish, aflată în salon, sorbea dintr-un pahar de coniac.

– Ţi-ai luat doza, dragule? îşi întrebă soţul. Pe cuvânt de onoare, adăugă ea, ridicând dintr-o sprânceană în timp ce o privea sugestiv pe Rosanna, unii bărbaţi îşi găsesc satisfacţia alergând după femei, iar alţii beau şi joacă jocuri de noroc. Soţul meu? Stă într-un dulap cu orele, holbându-se la portretul unei virgine! Ei bine, oftă ea ridicându-se şi aruncându-şi braţele în jurul gâtului lui John, eu îl iubesc oricum!

– Cred că eu şi Rosanna ar cam trebui s-o luăm din loc, declară Stephen, punându-şi o mână pe umărul ei. Mâine-dimineaţă ne întoarcem acasă.

– Ce păcat că staţi atât de puţin! spuse John.

– Trebuie să vă întoarceţi să ne vizitaţi în curând, poate după ce te hotărăşti să faci din ea o femeie cinstită. O să dăm o petrecere în cinstea voastră, spuse Trish, iar ochii îi străluciră.

– Poate că da, într-o bună zi, răspunse Stephen zâmbind, iar Rosanna se simţi stânjenită din nou. O să sun mâine la compania aeriană pentru livrare, John. Cred că o să ai prima pictură până la sfârşitul lunii.

– Grozav! Vezi tu, Rosanna, câteodată trebuie să-ţi faci loc pe piaţa de artă încă de la început. Să descoperi artiştii care o să devină mari în douăzeci de ani, explică John.

– Peste douăzeci de ani tu o să fii mort şi îngropat, glumi Trish pe când ajungeau cu toţii în vestibul.

– N-o asculta! Ea nu gustă arta, pur și simplu. Cred că pictorița asta peisagistă pe care a descoperit-o Stephen o să fie unul dintre artiștii la care m-am referit.

– Sper să ai dreptate! replică Stephen, sărutând-o pe Trish pe ambii obraji. Mulțumesc pentru seara asta minunată!

– Oricând, Stephen! Și să ai grijă de domnița asta a ta, mă auzi?

– O să mă străduiesc, promise el.

– Șoferul nostru vă așteaptă afară ca să vă ducă înapoi la hotel! strigă John după Rosanna și Stephen, care se îndreptau spre lift.

– Mulțumim! Noapte bună, John!

Câteva minute mai târziu, cei doi se aflau într-o limuzină care mergea încet pe Fifth Avenue, îndreptându-se spre Plaza.

– Cum ți s-a părut desenul acela? o întrebă Stephen pe Rosanna.

– Remarcabil, după cum am zis. Crezi că e într-adevăr făcut de Leonardo?

– Arată în mod sigur de parcă ar putea fi; însă, ca să am o certitudine, ar trebui să-l trec printr-un proces de autentificare. Să fiu sincer, ard de nerăbdare să-l cercetez. Dacă *e* un Leonardo, atunci e descoperirea secolului!

– Dar ce contează? Nimeni n-o să-l vadă vreodată, cu excepția lui John și a câtorva oaspeți.

– Într-o bună zi o să-l vadă foarte mulți oameni. John mi-a vorbit despre planurile lui de a-și dona întreaga colecție Muzeului Metropolitan de Artă. O, Doamne, aș vrea să pot vedea expresia de pe fețele unora atunci când o să dea cu ochii de acel mic desen!

Rosanna își înăbuși un căscat.

– Îmi cer scuze!

– Arăți extenuată, dragă, spuse Stephen, a cărui atenție se fixă din nou asupra ei. Ți-a plăcut la New York? Știu că nu ți-a fost ușor!

– O, da, chiar mi-a plăcut!

– Am crezut că mor în momentul în care Trish a început să vorbească despre Roberto.

– Nu mai contează, serios. Știu că trebuie să merg mai departe. Weekendul ăsta m-a ajutat s-o fac.

– Îmi pare rău că te-am lăsat singură cu Trish, dar trebuia neapărat să am acea discuție în particular cu John. Privește, spuse Stephen, scoțând portofelul din buzunar și arătându-i Rosannei un cec. Cincisprezece mii de dolari! Bani de buzunar pentru John, însă pentru mine asta înseamnă chiria galeriei pe câteva luni!

– Mă bucur pentru tine. În mod sigur, ai fler atunci când vine vorba să descoperi tinere talente!

– Mulțumesc. Sper s-o fac și în continuare, șopti el. Te-a interogat Trish după ce am plecat din încăpere?

– Sigur că da.

– Și ai reușit să-i faci față?

– I-am spus că, de îndată ce ajung înapoi în Anglia, o să divorțez de Roberto.

Rosanna își întoarse fața și se uită pe fereastră.

– ... Chiar așa? întrebă Stephen, uimit.

– O, da! Am de gând să fac asta neapărat, răspunse Rosanna, dând din cap.

CAPITOLUL 40

Stephen conduse Jaguarul pe drumul de țară care ducea la The Manor House. La un moment dat, îi aruncă o privire Rosannei și descoperi că ea își frângea mâinile.

– Trebuie să înveți să-ți controlezi emoțiile, pe cuvânt! Sunt sigur că Nico e bine, spuse el cu blândețe. Abi te-ar fi sunat dacă n-ar fi fost așa.

– Desigur că totul e bine. Nu fac decât să exagerez din nou, știu.

Opriră în fața casei, iar Abi deschise ușa de la intrare. Nico stătea în picioare, lângă ea.

În clipa în care Rosanna ieși din mașină, ochii lui Nico se înseninară.

– *Mamma! Mamma!*

Întinse mâinile spre ea, iar Rosanna alergă la el și-l luă pe sus, îmbrățișându-l strâns.

– Bună, dragul meu, ai fost băiat cuminte?

– Da, chiar a fost, de fapt. Ne-am distrat de minune, nu-i așa, Nico?

– Cu siguranță că arată bine, spuse Rosanna sărutându-l pe creștet.

– Vezi, am reușit să nu-l schilodesc, să nu-l sufoc sau să-l electrocutez! exclamă Abi trăgându-și nasul și prefăcându-se

rănită, iar apoi se întoarse spre Stephen. Trebuie să începi să-ți pui la punct femeia, pe cuvânt! S-ar putea să nu mă mai joc de-a doica dacă nu vrea să aibă încredere în mine!

– Iartă-mă, Abi, e prima oară când am plecat de lângă el mai mult de câteva ore!

Cele două femei porniră către casă împreună cu Nico, în timp ce Stephen scotea bagajele din mașină.

– Să știi că Nico n-a avut nici o problemă, Rosanna! Te-ai simțit bine?

– Da. Amândoi ne-am simțit. Trebuie să vezi ce-am adus cu mine.

Abi se uită în urmă la Stephen, care se lupta cu un maldăr de sacoșe și de valize.

– Tot New Yorkul, după cât se vede!

– Poți să aduci sacoșele în salon, Stephen? Ca să-i dau cadourile lui Nico! strigă Rosanna.

– În slujba 'mneavoastră, coniță, răspunse el, scoțându-și de pe cap o șapcă imaginară.

După o jumătate de oră, cei trei beau ceai și-l priveau pe Nico jucându-se cu un Mickey Mouse de pluș și cu un Chevrolet în miniatură.

– O să-l strici pe copilul ăsta dacă n-ai grijă, Rosanna! o certă Abi.

– Îmi place să-l răsfăț câteodată, răspunse ea mângâindu-l pe părul negru.

– I-ai spus lui Abi despre marea ta decizie? o întrebă Stephen, care avea nevoie s-o audă vorbindu-i și altcuiva despre ea, ca s-o facă să fie reală.

– Despre ce mare decizie e vorba? vru Abi să știe.

– O să divorțez de Roberto cât se poate de repede, răspunse Rosanna, încercând să pară nonșalantă.

– Asta e o veste nemaipomenită! Cred că te-ai simțit *foarte* bine la New York! spuse Abi cu subînțeles.

Telefonul sună, iar Rosanna traversă încăperea ca să răspundă în birou. Atunci când se întoarse, zece minute mai târziu, era palidă la față.

– Vești proaste, draga mea? întrebă Stephen, ducându-se imediat lângă ea.

Rosanna încuviință din cap, apoi se așeză.

– Sora mea e foarte bolnavă. M-a întrebat dacă pot s-o țin o vreme la mine pe fiica ei, Ella, pentru că nu e în stare să aibă grijă de ea.

– Înțeleg. Câți ani are Ella?

– Cincisprezece. Luca o aduce aici peste două zile.

– Biata de ea, oftă Stephen.

– Da, aprobă Rosanna. N-am văzut-o de foarte mult timp, de când avea nouă sau zece ani. Acum e aproape femeie.

– Cel puțin, o să-ți țină companie. Cât timp o să stea? întrebă Stephen.

– Nu știu, Luca nu mi-a spus. Te-ar deranja să-i iei de la aeroport?

– După cum am mai zis, sunt la dispoziția 'mneavoastră.

Stephen încercă să destindă atmosfera continuând să imite un șofer, însă Rosanna îl ignoră, pierdută în gândurile despre biata ei soră. Deși Luca nu-i dăduse amănunte legate de starea Carlottei, Rosanna știa că veștile nu erau bune.

– Eu și Luca am sperat că avea să-și revină, dar, of... spuse ea, iar apoi o podidiră lacrimile.

– Îmi pare atât de rău, Rosanna! spuse Abi. Ce vești groaznice te-au întâmpinat la întoarcerea acasă! Aș vrea să pot să mai rămân și să ajut în vreun fel, dar, din păcate, trebuie să mă întorc la Londra. Cartea mea o să fie publicată în două săptămâni. Desigur că sunteți amândoi invitați la petrecerea de lansare, dar înțeleg dacă nu reușiți să veniți. O, iar în cazul în care Luca e încă aici, spune-i că e și el invitat, adăugă ea.

Abi merse să-și adune lucrurile. Stephen ședea tăcut, studiind expresia gravă de pe fața Rosannei. Întinse mâna spre ea.

– Îmi pare rău, draga mea, nu ştiu ce aş putea face sau spune ca să te ajut!

– Din ce mi-a spus Luca, sora mea vrea ca Ella să fie departe de ea, ca să nu trebuiască să-și vadă mama stingându-se. Nu vrea să mă vadă nici pe mine, adăugă Rosanna oftând. Nu reușesc să nu mă simt rănită.

– Sunt sigur că are motivele ei. Dar are încredere în tine, având în vedere că-și lasă fiica în grija ta.

– Da, răspunse Rosanna, înseninându-se puțin, bănuiesc că are.

După câteva minute, își luau rămas-bun de la Abi.

– La revedere, draga mea Rosanna! Mulțumesc pentru tot. Iar dacă ai nevoie să vorbeşti cu cineva, ştii unde mă găsești. O, și transmite-i dragostea mea lui Luca!

Abi porni motorul și plecă, făcându-le cu mâna.

Peste două zile, Rosanna își petrecu dimineața curățând casa de sus până jos. Făcea asta ori de câte ori era tensionată. Nico o urma, târând după el un pămătuf de șters praful, mare, de pene.

– Verişoara ta vine azi să ne vadă, Nico! O cheamă Ella. Poți spune „Ella“?

– Lala, repetă Nico pe când Rosanna înfoia pernele într-unul dintre dormitoarele pentru oaspeți, iar apoi aşeză o vază cu flori pe pervaz.

– Ella, repetă Rosanna.

– Lala, ciripi Nico.

– Așa, totul e gata. Ce-ar fi să mergem jos și să mâncăm de prânz?

Mai târziu în după-amiaza aceea, pe când Nico dormea, maşina lui Stephen parcă în fața casei. Rosanna privi de la fereastra salonului cum Luca se dădea jos din maşină și deschidea ușa din spate. O tânără își făcu apariția. Era înaltă şi

subțire ca o trestie, cu o coamă de păr des și închis la culoare. Ea și Luca se îndreptară spre casă, iar Rosanna fugi să deschidă ușa de la intrare.

– Luca, Ella... ce bine-mi pare să vă văd pe amândoi!

Îl îmbrățișă pe Luca și-și sărută nepoata pe obraji. Fata îi aruncă mătușii ei o privire neliniștită. Era palidă la față, fapt care făcea ca ochii aceia închiși la culoare să pară și mai mari.

– *Come va*, mătușă Rosanna? Îți mulțumesc că mă găzduiești, spuse Ella în italiană, reușind să-și aștearnă pe față un surâs vag.

Zâmbetul acela i se păru cunoscut Rosannei. Cu toate acestea, nu-i amintea de Carlotta. Alungând acel gând, Rosanna o cuprinse pe Ella cu brațul pe după umeri și o conduse înăuntru.

– Cum ați călătorit?

– O, a fost interesant! N-am mai zburat cu avionul până acum. Îmi place foarte mult să zbor!

– Cred că ți-e foame. Am niște *scones* și niște gem, ca să te saturi până la cină.

– Scuză-mă, dar ce sunt *scones* astea? întrebă Ella pe când Rosanna o conducea în salon, iar Luca și Stephen le urmau.

– Sunt niște prăjiturele englezești. Cred că o să-ți placă. Stai aici împreună cu Luca și eu mă duc să fac cafea și să aduc niște *scones*.

– Mulțumesc, mătușă Rosanna!

– Spune-mi Rosanna! „Mătușă“ mă face să mă simt bătrână.

Rosanna îi zâmbi și ieși din încăpere, întrebându-se de ce o făcea nepoata ei să se simtă stânjenită. Stephen o urmă în bucătărie.

– Ella pare foarte drăguță, deși n-a vorbit prea mult în mașină. Nu-mi dau seama de cât de multă engleză știe. Însă pare ușor copleșită, comentă el luând o *scone* de pe farfurie și mușcând din ea.

– Sigur că e. N-a ieșit niciodată din Napoli. Ce să mai vorbim de călătoria peste mare, într-o țară ciudată, ca să locuiască

împreună cu mătușa ei, pe care n-a mai văzut-o de ani de zile. Vreau s-o ajut să se acomodeze, să se simtă ca acasă. Măcar atât pot face pentru Carlotta!

– Știi, spuse Stephen mestecând, contemplativ, din prăjiturica lui, îmi amintește de cineva.

– De cine? vru să știe Rosanna.

– De tine, prostuțo. Îmi amintește de tine.

„Desigur, asta era, de asta pare zâmbetul fetei atât de cunoscut!" se gândi ea.

– Te rog să duci prăjiturelele astea în salon, înainte să le mănânci pe toate! îl certă Rosanna pe un ton afectuos.

– Ei, cred că ar fi mai bine să plec. Tu trebuie să vorbești cu Luca și cu Ella, draga mea. O să te las în pace.

– Vii mâine la cină?

– Minunat! răspunse el, sărutând-o pe Rosanna pe creștet și ieșind din încăpere.

– Salut, Rosanna!

Ella intră în bucătărie pășind atât de încet, încât Rosanna n-o auzi.

– Salut, Ella, aduc cafeaua chiar acum!

– Am venit să-ți spun doar că vreau să merg să dorm, dacă nu te deranjează. Sunt foarte obosită.

– Dar nu ți-e foame? Vrei să iei cina cu noi, mai târziu?

Ea clătină din cap.

– Nu, mulțumesc. *Buona notte*, Rosanna!

– Noapte bună, Ella!

Fata se întoarse și ieși din încăpere. Exista ceva atât de vulnerabil în ea, era atât de singură, încât Rosannei i se puse un nod în gât.

– Cred că știe că maică-sa moare, Luca, comentă Rosanna pe când erau amândoi așezați la masa din bucătărie și mâncau.

– Poate, însă Carlotta a refuzat să vorbească cu Ella despre boala ei sau despre viitor.

– Cât mai are Carlotta?

Luca își puse furculița jos și clătină din cap.

– Nu știu, Rosanna, dar nu mult. Spiritul i se frânge. Și are dureri foarte mari.

– Atunci, Ella trebuie să se întoarcă acasă cât de curând, înainte să fie prea târziu.

– Nu, Rosanna. Carlotta nu vrea asta. Și-a luat rămas-bun de la fiica ei.

– Dar cum rămâne cu Ella? se îngrozi Rosanna. N-are dreptul să aleagă ce ar vrea să facă?

– Carlotta a luat o decizie și crede că e cea mai bună.

– Și ce se întâmplă după ce moare?

– Am o scrisoare de la Carlotta pentru tine și cred că o să-ți explice lucrurile mai bine decât o pot face eu. Ți-o dau după cină. Acum, te rog, ar trebui să mâncăm nutrind gânduri mai bune. Cum a fost la New York?

– A fost bine... și rău, răspunse Rosanna ciugulind din cartofii copți de pe farfurie. Stephen a fost minunat, dar am întâlnit câteva persoane care îi cunosc pe Roberto și pe amanta lui, Donatella Bianchi.

Luca ridică din sprâncene.

– E cu ea din nou?

– Da.

– Se merită unul pe celălalt. Sunt făcuți din același aluat.

– Asta e exact ce-a zis și Trish: că sunt făcuți unul pentru celălalt.

– Trish?

– Scuze, soția clientului din New York al lui Stephen. Cei doi îi cunosc bine pe Donatella și pe Roberto. A fost un pic ciudat la început să stau de vorbă cu Trish, dar cred că, de fapt, e o persoană plăcută. Soțul ei e un miliardar care are o minunată colecție de artă. M-a dus într-o încăpere foarte mică, în care ținea un desen extraordinar cu Madonna, povesti Rosanna arătând cu mâinile mărimea acestuia. El mi-a spus că

desenul a fost făcut de Leonardo da Vinci și că a plătit câteva milioane de dolari pe el.

– Chiar așa? se miră Luca, făcând apoi o pauză și reluând: Unde a găsit desenul?

– Nu știu. Mi-a spus că e un secret, deci bănuiesc că n-ar fi trebuit să-ți spun. Poate că știe Stephen. Poți să-l întrebi. De ce?

– O, răspunse Luca, eram și eu curios...

Suspiciunea ivită în mintea lui Luca începu să crească pe parcursul serii. Se retrase devreme și se duse în camera lui, nerăbdător să-și pună gândurile în ordine: Donatella, prietenă cu colecționarul de artă, un desen mic cu fața Madonnei, care amintea de stilul lui Leonardo... oare ar fi putut să fie același, sau era doar o coincidență?

În dimineața următoare, pe când Ella și Rosanna ședeau în bucătărie și luau micul-dejun împreună cu Nico, Luca se duse la birou. Căută prin carnețelul cu adrese al surorii lui, găsi numărul de telefon de la galeria lui Stephen și-l formă.

– Stephen, sunt Luca Menici! Scuză-mă că te deranjez cu o întrebare care poate părea ciudată, dar Rosanna mi-a vorbit aseară de un desen cu Madonna, pe care îl are clientul tău din New York.

– Chiar așa? Se presupunea că nu trebuie să vorbească despre el, răspunse Stephen cu severitate.

– N-ar spune nimănui altcuiva, Stephen. Nu te neliniști. Dar de ce trebuie să fie secret?

– O, mulți dintre colecționarii de artă preferă să nu bată toba despre lucrările lor cele mai valoroase. Furtul de artă e o problemă majoră în ziua de azi.

– Știi cumva de unde a cumpărat clientul tău desenul acela?

– Da, dar aș încălca principiul confidențialității dacă ți-aș spune, Luca.

– Stephen, te rog, e foarte important să aflu! Ai cuvântul meu că n-o să spun nimic.

– De la un cunoscut negustor de artă italian, pe care îl chema Giovanni Bianchi. De ce întrebi, Luca?

La capătul celălalt al firului, Luca închise ochii și clătină din cap, nevenindu-i să creadă.

– Luca, ești acolo?

– Da. Stephen, trebuie să vorbim! E o chestiune de mare importanță!

– Vin la cină în seara asta. Dacă ajung mai devreme, putem sta de vorbă în timp ce Rosanna îi face baie lui Nico.

– Bine, dar nu vreau să știe Rosanna.

– Bineînțeles. La revedere, Luca!

Luca puse jos receptorul, se întoarse în bucătărie și încercă să uite că țara și iubita lui biserică fuseseră, probabil, lipsite de o comoară neprețuită, luată chiar de sub nasul lui.

CAPITOLUL 41

Ceva mai târziu în acea după-amiază, pe când Nico și Ella se odihneau, Rosanna se așeză la masa din bucătărie și citi scrisoarea pe care Luca i-o înmânase din partea Carlottei.

Vico Piedigrotta,
Napoli

Draga mea Rosanna,

Îți mulțumesc din suflet că o ții la tine pe Ella. Pentru mine e o mângâiere să știu că ea e în Anglia, cu tine, departe de ceea ce se întâmplă cu mama ei. Luca ți-a spus despre boala mea și acum știi că mi-a mai rămas foarte puțin timp de trăit. Iartă-mă, Rosanna, că n-am vrut să te văd; atunci când moartea vine pe nepusă masă, n-ai cum să alegi, însă singura mea consolare în privința morții ăsteia lente stă în faptul că pot s-o organizez așa cum doresc. Și nu vreau să văd pe nimeni. În curând o să plec într-un loc în care e pace. La scurt timp, Luca o să mi se alăture și o să mă ajute să trec prin ultimele mele zile.

Dacă ai impresia că n-am făcut eforturi să comunic cu tine în ultimii câțiva ani, că ți-am ignorat ofertele generoase de a veni și a sta cu tine în Anglia, te rog să mă ierți. Nu pot să-ți explic de ce. Viețile noastre s-au dovedit a fi atât de diferite și,

dacă e să fiu cinstită, am simțit, probabil, că a mea era mai grea în comparație cu a ta. Iată, am spus-o. Iar într-o bună zi, dacă soarta o să hotărască astfel, poate că o să afli întregul adevăr și atunci o să înțelegi.

Rosanna, s-ar putea să te întrebi de ce vreau ca Ella să stea departe de mine. Inima îmi spune că așa e cel mai bine, că nu trebuie s-o mai vadă pe mama ei suferind. Știu că o să fii bună cu ea. Fiica mea o să fie foarte supărată o vreme, însă e tânără și sunt sigură că o să-și revină în timp, cu ajutorul dragostei tale.

Sunt două lucruri pe care ți le cer. După ce mor, nu vreau ca tu sau Ella să veniți la înmormântare. O să fiu îngropată în liniște, condusă pe ultimul drum doar de tata și de Luca. Al doilea lucru e că nu vreau ca Ella să se întoarcă la Napoli după moartea mea și sper că n-o să ți se pară că-ți cer prea mult. Aș vrea ca ea să rămână cu tine, în Anglia. Dacă s-ar întoarce aici, viața ei n-ar fi decât o reiterare a vieții mele. Ella merită mai mult. E un copil deosebit. Cere-i să-ți cânte într-o zi.

Așadar, îi las viitorul în mâinile tale. Am pus deoparte niște bani și, după ce mor, avocatul meu o să ți-i trimită, pentru ca suma respectivă să contribuie la întreținerea ei. Îți mulțumesc în avans pentru grija față de Ella. Știu că o să faci ce-i mai bine pentru ea.

Rosanna, te rog să nu te superi că spun asta, însă mă bucur că l-ai părăsit pe Roberto. E un om distructiv și, oricât de mult l-ai iubi, nu-ți poate aduce decât durere. Unii oameni așa sunt făcuți. Luca mi-a spus că acum ai alături un om bun, căruia îi pasă de tine și care te tratează așa cum trebuie.

În cele din urmă, nu-l lăsa pe Roberto să-ți răpească talentul. Te-ai născut ca să cânți! TREBUIE să cânți.

Rămâi cu bine, Rosanna.

Ti amo,

Sora ta, Carlotta

Rosanna scăpă scrisoarea din mână și începu să plângă.

– Rosanna, Rosanna!

Se uită în sus și văzu că Ella o privea, plină de îngrijorare.

– Am venit să-ți spun că s-a trezit Nico, o anunță Ella. Te simți bine? Ce e-n neregulă? întrebă fata, aruncând o privire la scrisoarea de pe jos.

Rosanna o ridică repede.

– Iartă-mă, Ella! Am...

– E o scrisoare de la *mamma*, în care îți spune că moare, așa-i?

Rosanna văzu durerea din ochii frumoși ai Ellei.

– Știu de ce sunt aici, în Anglia, cu tine. Trebuie ca *mamma* să poată muri fără ca eu s-o văd. Știu că mi-am luat rămas-bun de la ea. Eu...

Umerii Ellei se cutremurară și începu să plângă.

– Da, Ella, și-mi pare atât de rău!

Rosanna se duse la ea, o luă în brațe și plânseră împreună. În cele din urmă, o duse la canapea, o așeză și-i netezi părul, descoperindu-i fața.

– Știu cât de greu trebuie să-ți fie, spuse ea în italiană, pe un ton blând. Dar asta vrea mama ta.

– Dar nu e și ceea ce vreau eu, răspunse Ella cu voce sugrumată.

– Știu, dar mama ta doar încearcă să te scutească de durere. Nici pe mine nu vrea să mă vadă.

– Dar are nevoie de mine, e singură, gemu Ella.

– Nu. Mâine Luca pleacă înapoi și o să stea cu ea. Sunt foarte apropiați, iar ea îl vrea pe el.

– Și cum rămâne cu mine? Cu viitorul? întrebă Ella clătinând din cap. Ce mă fac fără *mamma*?

– *Cara*, ea s-a îngrijit de tine, te rog să nu te îngrijorezi! Deocamdată o să stai aici, împreună cu Nico și cu mine. Știu că e dificil și ciudat, dar o să devină mai ușor cu timpul, crede-mă. O să ne facem propria noastră mică familie. O să am grijă de tine.

– Dar... tu vrei să stau aici, cu tine? La urma urmei, de-abia mă cunoști!

– *Cara,* e o prostie să spui așa ceva! Ești nepoata mea și te iubesc, Ella. Și mă simt foarte singură fără nici un tovarăș, în casa asta mare. O să-mi ții companie și văd deja că Nico te adoră. Pe cuvânt că suntem amândoi foarte fericiți că ești aici, cu noi, și o să ne ajutăm una pe cealaltă să trecem peste asta, nu?

Ella dădu din cap în semn că era de acord.

– *Si.*

Rosanna o strânse în brațe cu putere.

– Haide să mergem sus înainte ca fiul meu să creadă că l-am abandonat! spuse ea ridicându-se și luând-o pe Ella de mână. Vii cu mine?

– Îți mulțumesc că ești atât de bună cu mine, spuse Ella zâmbindu-i, recunoscătoare.

– Zici că ai descoperit ceea ce crezi că e desenul lui St Regent într-o criptă dintr-o biserică, la Milano?

Luca dădu din cap în semn că da, uitându-se la fața neîncrezătoare a lui Stephen.

– Știu că e o coincidență extraordinară, însă chiar așa stau lucrurile.

– Bun, spune-mi din nou povestea și ia-o ușor.

Luca îi povesti cum descoperise desenul și potirul de argint și cum Donatella Bianchi i le dăduse soțului ei ca să le evalueze.

– Deci ți-a spus că potirul de argint valora foarte mult, iar desenul, mai nimic? întrebă Stephen.

– Da.

– De ce n-ai cerut o altă opinie?

– Eu și preotul ne aflam într-o poziție dificilă. Știam că dacă le spuneam și altora despre descoperire, era puțin probabil ca banii să se întoarcă la biserica noastră. Ar fi fost înghițiți imediat de cuferele Vaticanului, iar noi aveam nevoie urgentă de fonduri pentru restaurare. Așa încât *don* Edoardo, preotul

bisericii, a fost de acord ca Giovanni Bianchi să vândă potirul. Apoi Donatella a spus că ar fi vrut să cumpere desenul cu Madonna, pentru că se atașase mult de el. Ne-a dat trei milioane de lire în schimbul lui și a făcut o donație mare la fondul de restaurare, povesti Luca, clătinând din cap. Am avut încredere în ea, Stephen, și aveam nevoie de bani. Dacă aș fi știut adevărul...

Stephen expiră cu putere.

– Dacă *într-adevăr* e același desen, atunci ați fost victimele celei mai incredibile înșelătorii! Luca, nu știu dacă e vreo alinare în asta, însă nu ești primul și nici ultimul. Peste tot în lume există negustori și colecționari lipsiți de scrupule. De multe ori se întâmplă așa: negustorul descoperă o pictură valoroasă și știe că, dacă le spune autorităților, acestea o s-o pretindă ca pe un tezaur național și o s-o expună într-o galerie publică de artă, iar el n-o să obțină mare lucru pentru strădania lui. Cu toate astea, dacă reușește să găsească un cumpărător privat, atunci, așa cum ai văzut, răsplata poate fi excepțională. Cred că cel puțin o treime dintre picturile cele mai valoroase din lume sunt ascunse în seifuri secrete, pe tot globul.

– Nu-mi vine să cred că eu și *don* Edoardo am fost atât de naivi!

– Deloc. N-aveați de unde să știți că femeia aceea mințea. În orice caz, înainte de a merge mai departe, trebuie să descoperim dacă *e* vorba despre același desen.

– Sper sincer că mă înșel și că nu e decât o coincidență. Dacă ne-au furat desenul, nu numai nouă, ci și Bisericii și Italiei, atunci..., spuse Luca clătinând din cap, deznădăjduit.

– Da, haide să vedem mai întâi dacă e vorba despre același desen și să pornim de-acolo.

– Ai vreo idee cum am putea face asta, Stephen? întrebă Luca.

– Ultima dată când l-am văzut pe John St Regent, i-am spus că aș vrea să examinez desenul mai în detaliu. Are încredere

absolută în mine, oftă Stephen. Cel puțin până acum, n-a avut nici un motiv de îndoială.

– Stephen, serios vorbind, nu trebuie să te compromiți!

– Te asigur că n-o s-o fac, dar sunt pregătit să examinez, să autentific desenul și să fac o fotografie pentru tine pe parcursul procesului. Dar dacă desenul e cel pe care l-ai găsit tu, o să trebuiască neapărat ca numele meu să nu fie pomenit cu nici un preț. Discreția e adevărata miză în profesia mea.

– Desigur! N-am nici o idee ce aș face dacă e același desen, dar cel puțin trebuie să știu adevărul. Mulțumesc, Stephen!

– Nici o problemă. Sunt la fel de nerăbdător ca și tine să descopăr adevărul.

– Când te duci la New York?

– Nu în următoarele două luni, din păcate. Sunt foarte ocupat la galerie. Cel mai devreme, plec la New York la începutul lui decembrie. Oricum, ar fi mult prea bătător la ochi dacă m-aș întoarce să văd desenul atât de repede. Mai am un client la New York, unul care are nevoie să-i autentific o pictură. În felul ăsta, pot împușca doi iepuri deodată. Îți sugerez ca deocamdată să lași la o parte povestea asta.

– O să încerc, dar...

Văzând că Rosanna și Ella intrau în salon, Stephen își duse degetul la buze.

Rosanna se urcă în pat și se cuibări în brațele lui Stephen.

– Sunt atât de obosită! se plânse ea căscând și întinzându-se cât mai confortabil.

– Ella părea mai înseninată în seara asta, comentă Stephen.

– Am vorbit astăzi cu ea. Știe despre Carlotta – că e pe moarte și că și-a luat rămas-bun de la ea. Carlotta mi-a scris o scrisoare. O, Doamne, Stephen, e unul dintre cele mai tragice lucruri pe care le-am citit vreodată!

– Îmi pare atât de rău, draga mea! exclamă el trăgând-o mai aproape. Iar tragedia constă în faptul că sora ta e atât de tânără! Viața asta chiar că n-are nici o logică, nu-i așa? Loterie pură!

– Așa e. Carlotta vrea ca Ella să rămână aici, cu mine.

– Știu.

– Adică să locuiască permanent aici după ce moare Carlotta.

– Înțeleg. Și cum ți se pare?

– Desigur că mă bucur să îndeplinesc dorința surorii mele. Amintește-ți că Ella are aproape șaisprezece ani. În doi ani, o să vrea să plece la colegiu sau la universitate. Apropo de asta, dacă rămâne aici, o să trebuiască să întreb la școlile din jur de un profesor de engleză, care s-o mediteze. Cunoaște lucrurile de bază, dar are nevoie de ajutor dacă trebuie să urmeze școala aici.

– Da, fu de acord Stephen, mângâindu-i părul cu blândețe. Dar, draga mea, fă-ți griji mâine în legătură cu asta!

– A, și încă un lucru, spuse ea stingând lumina și pregătindu-se să doarmă, știi un avocat bun?

– Da, bineînțeles.

– Trebuie să-mi dai numele lui. Vreau să încep procedurile de divorț.

– Astea chiar că *sunt* vești bune! se bucură Stephen, sărutând-o pe creștet. Draga mea...

– Da? întrebă Rosanna.

– Dacă divorțezi de Roberto, cum ți se pare ideea de a te căsători cu mine la un moment dat?

– Eu... Nu pot să divorțez mai întâi de Roberto?

– Sigur că da. Voiam doar să știu dacă e o posibilitate.

– Este, *caro*. Noapte bună, încheie ea discuția, mângâindu-i obrazul cu blândețe.

În dimineața următoare, înainte să plece la Napoli, Luca se duse în salon și formă numărul lui Abi, la Londra. Era agitat. Nu mai vorbiseră din ziua în care se despărțiseră în chip atât de dureros la The Manor House.

– Alo? răspunse ea cu voce adormită.

– Abi, sunt Luca!

– Luca, dragule, ce faci? spuse ea pe un ton cald, îngrijorat, iar Luca răsuflă ușurat la gândul că nu era supărată pe el.

– Sunt... bine. Iartă-mă că nu te-am sunat mai devreme, lucrurile au fost complicate pe-aici.

– Nu-ți face griji! M-ai sunat acum, asta-i tot ce contează.

– Am vrut să-ți spun că o să fiu plecat pentru câteva săptămâni. O însoțesc pe Carlotta la spitalul unei mănăstiri de pe lângă Pompei. O să rămân acolo cât timp o să fie necesar.

– Sigur că da. E atât de îngrozitor! Biata Carlotta și bietul de tine! Cum te simți?

– Devastat, Abi, așa cum îți poți imagina, dar trebuie să-mi adun puterile de dragul surorii mele. O să aibă nevoie de tot ce pot să-i dau.

– E norocoasă că te are!

– O să te caut după ce... o să se termine.

– Da, răspunse Abi în șoaptă. Dar, Luca, nu putu ea să nu întrebe, ți-e dor de mine?

El își reaminti de zilele minunate de vară, când râseseră și se iubiseră. Apoi se gândi la ceea ce avea de înfruntat în săptămânile următoare.

– Mai mult decât o să știi vreodată. *Ciao, cara!*

CAPITOLUL 42

– Doamnă Rossini, o să fiți mulțumită să aflați că soțul dumneavoastră nu contestă divorțul.

– O, răspunse Rosanna cu tristețe, fiindcă, în adâncul sufletului, sperase că el avea s-o facă.

– Întrucât divorțați din cauza adulterului, iar domnul Rossini nu contestă motivul, putem cere imediat o hotărâre provizorie de divorț.

– Ce se întâmplă cu The Manor House?

– După cum ați spus, el a cumpărat casa pentru dumneavoastră, iar numele vă este deja înscris în actele de proprietate. Domnul Rossini păstrează casa de la Londra, așa cum i-ați propus. O să continue să vă plătească o sumă generoasă în fiecare lună, până când vă recăsătoriți. A fost de acord să depună două sute cincizeci de mii de lire sterline într-un fond pentru Nico, administrat de terți până când fiul dumneavoastră împlinește douăzeci și unu de ani. Pe lângă asta, o să suporte costurile educației lui Nico, enumeră avocatul, care apoi făcu o pauză, după care reluă: Chiar cred că ar fi trebuit să cereți o sumă în bani lichizi pentru dumneavoastră, doamnă Rossini. Soțul dumneavoastră e un om foarte bogat și...

– Nu. Am mai discutat despre asta. Nu vreau decât casa și bani pentru ca eu și Nico să trăim confortabil, răspunse Rosanna pe un ton categoric.

– E decizia dumneavoastră.

– A... întrebat ceva în legătură cu dreptul de a-și vedea fiul?

– Nu. Doamnă Rossini, am sentimentul că soțul dumneavoastră e la fel de doritor să se separe ca și dumneavoastră. Ceea ce nu-l oprește să ceară în viitor dreptul de a-și vedea fiul. Trebuie să știți asta.

– Ce se întâmplă cu lucrurile pe care încă le mai am în casa de la Londra?

– Încă aveți o cheie, nu?

– Da.

– Puteți să le luați oricând doriți. Domnul Rossini locuiește la New York acum, deci e arareori acolo. Dar dacă nu doriți să-l vedeți, sunați și verificați înainte să mergeți, îi propuse avocatul. Dacă toate divorțurile ar fi ca al dumneavoastră! Domnul Rossini a fost extrem de înțelegător.

– E înțelegător pentru că de-abia așteaptă ca eu și Nico să ieșim din viața lui, conchise Rosanna ridicându-se în picioare. Mulțumesc pentru ajutor!

– Bun. Dacă termenii divorțului vi se par satisfăcători, o să-i scriu avocatului soțului dumneavoastră și o să aranjăm lucrurile foarte repede. La revedere, doamnă Rossini!

Rosanna ieși din biroul avocatului și se îndreptă spre galeria lui Stephen, străbătând străzile aglomerate din Cheltenham.

Stephen o primi în biroul din spate și o invită să se așeze.

– Cum a fost? Ce vrea soțul tău?

– Nimic. Roberto a fost de acord cu tot.

– Asta este o veste bună, nu? În două luni o să fii liberă, draga mea! De ce pari atât de nefericită? Am crezut că vrei asta!

– Ai dreptate, *vreau* asta! răspunse Rosanna silindu-se să zâmbească și uitându-se la ceas. Îmi chemi, te rog, un taxi?

Trebuie să mă întorc. I-am spus Ellei că nu stau decât două ceasuri.

– Da, desigur!

Stephen căută numărul pe fișierul lui rotativ, îl formă și comandă un taxi, apoi puse jos receptorul și o studie.

– Ești *sigură* că vrei divorțul ăsta, draga mea?

– Da, Stephen, repetă ea.

– Bine! Am o propunere: după ce mă întorc de la New York, ce-ar fi ca, de Crăciun, să mergem undeva împreună cu Nico și cu Ella? Cu toții avem nevoie de o pauză.

– Poate, dar trebuie să așteptăm și să vedem ce se întâmplă cu Carlotta. Luca mă sună în seara asta ca să-mi spună cum se simte.

Rosanna zări taxiul apropiindu-se de galerie.

– Să trec mai târziu pe la tine? întrebă Stephen.

– Da, te rog!

– Bine, draga mea! Ne vedem mai târziu.

Pașii lui Luca răsunau pe coridorul rece, de piatră, al mănăstirii. Deschise ușa camerei Carlottei și, fără să scoată o vorbă, păși spre pat. Se așeză și luă mâna fragilă a surorii lui.

– Ce face *papa*? murmură Carlotta, deschizând ochii.

– Ai avut dreptate, spuse Luca, iar ochii îi sclipiră.

– În legătură cu ce?

– *Papa* a cerut-o în căsătorie pe *signora* Barezi, iar ea a acceptat. Se căsătoresc cât se poate de repede. Abia am aflat, la telefon. El ne-a cerut amândurora binecuvântarea.

– I-ai dat-o?

– Sigur că da. Ești o fată deșteaptă, Carlotta! Se pare că planul tău a funcționat.

– Am știut că n-o să reziste singur, răspunse ea lăsând să-i scape un oftat de ușurare și închizând ochii.

– Am sunat și în Anglia. Rosanna și Ella îți trimit dragostea lor, spuse Luca așezându-se pe un scaun, lângă patul Carlottei. Rosanna părea foarte nefericită.

– De ce? întrebă Carlotta, cu ochii închiși.

– Pentru că Roberto a fost de acord cu divorțul. Nu-l contestă și-i acordă soției lui tot ce i-a cerut. În două luni, sora noastră o să se elibereze de el, în sfârșit!

Ochii ei se deschiseră. Luca observă că străluceau de o lumină pe care el n-o mai văzuse la ea de câteva zile.

– Astea sunt vești bune! Rosanna ar trebui să se bucure!

– Știu, dar cred că încă îl iubește.

– O să-l uite, fu de părere Carlotta, încercând să se ridice în capul oaselor. Luca, aș vrea să mai faci încă ceva pentru mine. Poți să-l suni pe avocatul meu ca să-i ceri să vină aici? Vreau să pun la punct câteva detalii.

– E mai bine dacă-mi spui mie, iar apoi îl pot căuta eu. Ar fi prea obositor pentru tine.

– Nu, spuse Carlotta, hotărâtă. Vreau să-l văd chiar eu!

A doua zi, avocatul sosi la mănăstire. Carlotta insistă ca Luca să-i lase singuri. Ușa se închise, iar cei doi începură să discute. În cele din urmă, Carlotta îi înmână avocatului un plic.

– Înțelegeți că nu vreau să afle nimeni despre asta? Iar scrisoarea nu trebuie trimisă decât după moartea mea.

– Înțeleg, *signora*, răspunse avocatul.

– Vă rog să vă asigurați că scrisoarea e marcată „confidențial“ și că e trimisă la Opera Metropolitană din New York. Cei de acolo o să știe la ce adresă trebuie trimisă mai departe.

– Fiți fără grijă! Vă promit că o să vă îndeplinesc dorința.

– Mulțumesc.

După ce plecă avocatul, Carlotta se adânci înapoi în perne, epuizată. Fusese o decizie asupra căreia se chinuise luni de zile ca să ia o hotărâre. Nu voia să-i provoace durere surorii ei. Cu toate astea, simțea că el trebuia să știe, în cele din urmă. Divorțul iminent o ajutase să se hotărască. În curând, Roberto urma să afle că avea o fiică. Iar ea putea să-și găsească, în sfârșit, pacea.

*

– Ai numărul meu de telefon de la New York. Dacă sunt probleme, sună-mă, spuse Stephen, sărutând-o pe Rosanna pe obraji.

– N-o să am, răspunse ea.

– Două săptămâni sunt prea mult ca să stau departe de tine, murmură Stephen ținând-o strâns.

– O să treacă repede. O să fii ocupat cu lucrul, iar eu o să mă pregătesc pentru Crăciun. Trebuie să pleci, *caro*, altfel pierzi avionul!

Stephen urcă în mașină și porni motorul.

– La revedere, Ella! La revedere, Nico! Ne vedem în curând!

– Ella, te-ar deranja să ai grijă câteva ore de Nico? Trebuie să-mi iau câteva lucruri rămase în casa de la Londra. Avocatul mi-a scris că săptămâna viitoare ar fi potrivit, pentru că Roberto e la New York. Și ar fi mult mai ușor dacă m-aș duce singură.

– Nu, sigur că nu! Ne descurcăm, zise Ella.

– Numai dacă ești sigură. Pot să mă duc sâmbătă, ca să nu lipsești de la școală.

– Sunt sigură. Nico o iubește pe mătușica Lala, nu-i așa? zise Ella, îmbrățișându-l pe băiețel, care se făcu ghem de plăcere.

– Mulțumesc, Ella! Îți apreciez ajutorul.

– Te simți bine? o întrebă fata, observând expresia tensionată de pe fața mătușii ei.

– Da, sunt bine.

Rosanna ieși din bucătărie și se duse la birou ca să facă o listă cu lucrurile pe care dorea să le ia.

În tren, în drum spre Londra, ca să nu se gândească la ceea ce avea de făcut în următoarele două ore, Rosanna se gândi la cât de bine părea să se adapteze Ella la noua ei viață. O înscrisese la o mică școală privată, dintr-un sat vecin. Cu ajutorul

unui meditator, engleza Ellei se îmbunătățise în ultimele două luni, iar fata începuse să-și facă prieteni noi. Materiile erau dificile pentru ea, dar profesorii o ajutaseră foarte mult, sprijinind-o cu ore suplimentare. Erau încrezători că engleza ei devenise suficient de bună ca ea să treacă niște examene chiar în acea vară. Dacă ar fi dorit să dea și mai multe, spuseseră că era binevenită să rămână și anul următor. Peste o săptămână, Rosanna și Nico aveau s-o vadă la concertul de colinde al școlii. Ella primise un solo și venise acasă cu ochii sclipind, nerăbdătoare să-i dea mătușii vestea cea bună.

Rosanna ajunsese s-o placă foarte mult pe nepoata ei și-i admira curajul și tenacitatea. Cele două convorbiri săptămânale cu Luca despre starea Carlottei reprezentau un motiv de îngrijorare și se sfârșeau de obicei în lacrimi, însă în majoritatea timpului Ella părea că acceptase situația și se străduia să se acomodeze. Pentru Rosanna devenise reconfortant să-i poată spune fratelui ei cât de bine se descurca Ella. Știa că asta o ajuta pe Carlotta, care, spusese Luca, devenise inconștientă în ultimele două zile. Luca o avertizase pe Rosanna cu o seară în urmă că sfârșitul era acum aproape, dar îi spusese că sora lor era pregătită.

Trenul opri în gara Paddington și Rosanna merse de-a lungul peronului ca să găsească o cabină telefonică. Cu mâinile tremurând, formă numărul casei din Kensington. Chiar dacă știa că Roberto era la New York, voia să verifice. Linia sună două minute bune înainte ca ea să așeze receptorul în furcă, iar apoi îi ceru scuze, zâmbind, bărbatului care aștepta la rând. Ieși din gară și luă un taxi.

– Campden Hill Road, vă rog! ceru ea.

– Am înțeles, domnișoară!

Chiar dacă știa că Roberto nu era acolo, inima începu să-i bată cu putere atunci când mașina intră pe Kensington High Street, coti la stânga și se opri în fața casei.

– Șase lire, draga mea!

Rosanna plăti şoferul şi ieşi din taxi. Rămase locului o clipă, privind casa albă, grațioasă. Inspiră adânc și urcă scara până la ușa din față. În vestibul, o împresură mirosul familiar, care fusese odată atât de mângâietor. Se simți dintr-odată amețită și se lăsă pe treapta de jos. Respirația i se acceleră, iar ea încercă să și-o controleze.

„Haide, Rosanna“, își spuse ea, „ai nevoie doar de o oră și după aceea poți pleca acasă!“

Se ridică în picioare şi-şi căută lista în poşetă. Era foarte scurtă și includea mai ales câteva fleacuri pe care le îndrăgise și pe care le cumpărase în călătoriile lor prin lume. Urcă scările casei cufundate în tăcere, voind să înceapă cu ce era mai greu. Deschise ușa dormitorului pe care îl împărțise cu Roberto și intră.

Totul era exact așa cum fusese şi înainte – până şi fotografia ei se afla pe noptiera de lângă partea de pat a lui Roberto. Întreaga casă părea nelocuită. Rosanna se întrebă cât de des venise el acolo de când erau despărțiți. Poate că nu chiar niciodată, dar pe-aproape. Se duse la dulapul lung cât peretele și îl deschise. Acolo, atârnate lângă hainele ei, se aflau câteva dintre costumele lui; lângă pantofii ei, ai lui, mai mari. Întinse mâna să scoată prima rochie, iar apoi se opri. N-o voia, nici pe aceea, nici pe vreuna dintre ele; avea destule acasă. Pe lângă asta, n-avea să le poarte niciodată – ar fi fost un memento mult prea dureros.

Se trânti pe pat și-și luă capul în mâini. Acea revendicare a bunurilor nu fusese decât o scuză prostească, un motiv ca să păşească din nou în trecut. Însă acel gol, în primul rând sufletesc, constituia acum realitatea brutală, iar timpul nu mai putea fi dat înapoi.

„Doar o oră, ca să-mi reamintesc cum a fost. Apoi trebuie să uit – pentru totdeauna“, se gândi ea.

Rătăci prin casă, luând o copertă înrămată a programului din *La Traviata*, pusă în scenă la Covent Garden, nişte pahare

de cristal cumpărate la Viena, un candelabru găsit în piața de vechituri din Paris. Le puse în geanta de voiaj pe care o adusese cu ea. Fiecare obiect evoca un moment deosebit, o anume stare. Retrăi bucuria, aruncându-se cu tot sufletul în trecut, negăsind nici o durere, doar plăcere.

În salon se găsea o fotografie cu ei trei, chiar după ce se născuse Nico. Ochii ei erau vii, iar fața, plină de strălucire. Se duse la oglinda care atârna deasupra șemineului și-și studie reflexia. Știa că acum arăta altfel. Ochii îi erau triști, lipsiți de viață.

– Te iubesc, Roberto! Orice ai făcut, o să te iubesc întotdeauna, întotdeauna, murmură ea pentru sine.

Coborî la bucătărie și chemă un taxi ca s-o ducă la gară. În timp ce aștepta, aproape fără să se gândească, porni casetofonul așezat la locul lui obișnuit, pe masă. Propria voce se auzi în încăpere, luând-o pe nepregătite.

Închise ochii și ascultă. Apoi începu să cânte. Șoptit, ezitant la început, apoi câștigă încrederea dată de solitudine și vocea ei o acoperi pe cea care venea din mașinărie. Cu ochii închiși, cântă „Sempre libera“, aria sfâșietoare a Violetei, din *La Traviata*, de parcă viața ei întreagă ar fi depins de asta.

Când încheie, tăcerea fu covârșitoare.

Apoi auzi pe cineva care aplauda.

Deschise ochii și bucătăria se învârti cu ea. Acolo, în fața ei, stătea Roberto.

CAPITOLUL 43

Rosanna n-avu idee cât timp rămaseră tăcuți amândoi, privindu-se unul pe celălalt. Fața lui era mai plină, mai puțin colțuroasă decât și-o amintea, iar corpul, mai masiv, însă era încă același Roberto, iar inima ei trădătoare începu să palpite.

– *Ciao*, spuse el în cele din urmă.

– *Ciao!* răspunse ea, înroșindu-se toată. N-am știut că ești aici, adăugă, ridicându-se în picioare. Momentul la care visase, despre care *știuse* că avea să se întâmple, venise. Trebuie să plec. Îmi adunam niște lucruri.

– E încă locuința ta, cel puțin încă vreo două săptămâni, spuse Roberto ridicând din umeri.

Nepăsarea aceea a lui, felul în care rămăsese atât de netulburat de faptul că o vedea după atâta vreme, îi sfâșie inima Rosannei. Încercă, disperată, să se adune.

– Avocatul mi-a zis că ești la New York.

– N-aveam în plan să fiu aici, dar am ajuns la Heathrow de la un concert la Geneva și zborul de New York are o întârziere de opt ore. E ceață la Heathrow și m-am gândit să vin aici și să dorm vreo câteva ore.

– Nu vreau să te opresc, spuse ea dintr-odată. Tocmai plecam.

– Te întorci la The Manor House? întrebă el.

– Da. Vine un taxi să mă ia.

– Ce face Nico? o întrebă Roberto, privind-o intens.

– Bine.

– Probabil că a crescut mult de când nu l-am mai văzut.

– Da, răspunse ea, cât putu de detașată.

– Intenționezi să te întorci pe scenă?

– Nu.

– Ar trebui.

– Trebuie să am grijă de copilul tău, îți amintești?

– Desigur. Îmi cer scuze! Îmi amintesc ce sentimente puternice aveai în legătură cu asta.

Ea nu mai putea să suporte.

– Trebuie să plec, spuse, îndreptându-se spre ușa bucătăriei, în dreptul căreia se oprise el. Scuză-mă!

Roberto nu se clinti din loc.

– Lasă-mă să trec! Lasă-mă să *trec*!

Încercă să-l lovească, dar el o apucă de cot, ca s-o oprească.

– Oprește-te, Rosanna, oprește-te!

– Lasă-mă să trec... lasă-mă..., bâigui ea, dar, în ciuda strădaniei de a se abține, lacrimile începură să-i curgă pe obraji. N-ar fi trebuit să fii aici! N-ar fi trebuit să fii aici! repetă ea, isterică.

– Rosanna, *cara*, îmi pare rău! Te rog, nu plânge! Nu pot să te văd plângând!

Roberto îi eliberă cotul și o luă în brațe.

Rosanna rămase încordată preț de câteva secunde, dar apoi corpul ei abandonă lupta și se relaxă, lipit de al lui. Ea continua să plângă cu suspine. O mângâie pe păr, cu blândețe.

– Te rog, iartă-mă! M-am purtat ca un nesimțit atunci. Îmi pare rău. Știi că e felul în care încerc să fac față stresului, *principessa*!

Vocea care o chema pe numele de alint, mirosul lui familiar și brațele care o strângeau fură de nesuportat. Cu un efort imens, Rosanna se desprinse de el și-și șterse ochii cu dosul palmei.

– Îmi cer scuze că mă comport atât de emoțional, spuse ea. Suntem oameni maturi!

– Pentru mine n-o să fii niciodată matură, murmură el. O să fii întotdeauna acea fetiță subțiratică, îmbrăcată în rochie de bumbac, care a cântat „Ave Maria“ la petrecerea de aniversare a părinților mei. Vino, Rosanna, vrei să bem un pahar cât timp așteptăm să-ți vină mașina? De dragul vremurilor trecute!

Ea se ridică în picioare, știind cu fiecare fibră a corpului că ar fi trebuit să plece, însă picioarele refuzau s-o asculte. Privi, tăcută, cum Roberto căută într-un dulap și scoase o sticlă de coniac pe jumătate plină.

– Asta n-a mai fost atinsă de când am plecat de aici. Din fericire, e unul dintre puținele lucruri care devin mai bune cu timpul, spuse el luând două pahare și turnând coniac în ele. Vino, stai jos!

În cele din urmă, ea reuși să-și facă picioarele să se miște și i se alătură la masă.

– Rosanna, ziua asta mi-a dat măcar ocazia să-ți spun cât de rău îmi pare, spuse Roberto, luând o gură de coniac. A fost vina mea. Am fost un ticălos că am făcut ce-am făcut. Știu că n-o să mă poți ierta, dar am vrut să ți-o spun, oricum.

Rosanna oftă, regăsindu-și vocea.

– Așa ești făcut, Roberto, șopti ea, amorțită. Am fost o proastă să cred că ai fi putut să fii altfel.

– Așa ești și tu făcută, contraatacă el. Unele soții le tolerează soților micile... escapade.

– În timp ce ele le nasc copiii? Mă îndoiesc, spuse Rosanna, simțind că-i revenea ceva din simțul realității.

Roberto avu decența de a se îmbujora la față. Clătină din cap.

– N-a însemnat nimic. N-o iubeam.

– Dar acum?

– Nici acum.

– Atunci, de ce ești cu ea la New York?

– E comod, doar atât. Trish St Regent îmi spune că și tu ai pe cineva.

– Da, răspunse Rosanna înroşindu-se și certându-se în gând pentru asta.

– Îl iubești?

– E prea devreme ca să ştiu. Cred că în viitor aş putea, probabil.

– Ai fi norocoasă să găsești din nou iubirea. Eu n-am s-o fac, spuse el ridicând din umeri.

– Nu cred că știi ce înseamnă iubirea, Roberto.

– Ba da. Știu, fiindcă după noaptea aceea în care m-ai alungat, mi-am petrecut aici o săptămână, plângând. De când ne-am despărțit, m-am gândit la tine în fiecare zi. Cu greu trece o oră fără să-mi fie dor de tine. Dar ce mai contează acum? întrebă el oftând și umplându-și din nou paharul.

„E un actor priceput", își reaminti Rosanna sieși, „nu pot, nu trebuie să cred ce-mi spune!"

– Atunci, de ce nu ne-ai căutat niciodată? De ce n-ai încercat să-ți vezi fiul vreme de optsprezece luni? Pentru că ne iubeai? întrebă ea, clătinând din cap. Nu te cred, Roberto!

– Ți-am spus în noaptea aceea că, dacă mă alungai fără să-mi dai o șansă de a-ți explica, n-aveam să mă mai întorc niciodată. Gândește-te la ce a fost, Rosanna! Încearcă să-ți amintești cât de furioasă erai! N-o să uit niciodată cum te-ai uitat la mine din prag. Fața ta era plină de atât dezgust, de atâta ură! Am crezut că preferai să plec pentru totdeauna. Am greșit cumva?

– Nu, sigur că nu, minți ea, curajoasă. Chiar așa s-au întâmplat toate. Dar am crezut că aveai să mă contactezi măcar ca să-l vezi pe Nico.

– Dar nu înțelegi că nu puteam să vă văd pe tine și pe copil știind că trebuia să plec apoi într-o oră sau două? Știi cum suntem noi, Rosanna! În ceea ce ne privește, e totul sau nimic! Am înțeles că nu mă vrei înapoi, astfel încât, de dragul nostru,

am rupt relația cu totul. Chiar și așa, admise el, am încercat să te sun de câteva ori. Evident, nu erai acasă.

– Chiar și eu trebuie să plec câteodată de acasă, Roberto.

„Minte, minte!“ își spuse ea cu fermitate. „De-abia s-a gândit la noi!“

– Rosanna, te rog! Asta ar putea fi una dintre ultimele ocazii în care vorbim. Sunt sincer cu tine. Jur că te-am sunat! Cel puțin, poți să crezi măcar că-l iubesc pe Nico, dacă nu și altceva.

– E greu să cred asta când n-ai făcut nici un efort să-l vezi, răspunse ea, bucuroasă să se simtă, în sfârșit, furioasă în numele fiului ei. Dar o să încerc să cred de dragul lui Nico, dacă nu de al meu.

– O, *principessa*, oftă Roberto trecându-și mâna prin păr. De ce a trebuit să se întâmple așa? Noi trei eram fericiți! Amândoi am pierdut atât de mult! Și e vina mea, știu, știu!

Se auzi soneria de la intrare, sunetul ei ascuțit străpungând atmosfera tensionată.

Rosanna se ridică.

– A sosit taxiul. Trebuie să plec.

– Desigur, spuse Roberto, ridicându-se și el în picioare. *Cara*, știi că o să te iubesc mereu, spuse el cu blândețe.

„Răspunde, Rosanna, răspunde!“ se îndemnă ea pe sine. „Știi că locul tău e lângă el, indiferent de felul lui de a fi și de cât de tare te poate răni!“

Însă nu spuse nimic. În schimb, urcă scările, cu un efort imens de voință, iar apoi se îndreptă spre ușa de la intrare, cu Roberto în urma ei.

– La revedere, Roberto! spuse ea coborând treptele, pentru ca după aceea să se întoarcă și să-l privească. Dacă pe viitor o să vrei să-ți vezi fiul, te rog să-mi spui.

Apoi se întoarse și se grăbi spre taxi, văzând lumea în ceață din pricina lacrimilor.

Roberto privi cum pleacă taxiul. Apoi închise ușa de la intrare și se întoarse în bucătărie. Se așeză la masă și-și mai

turnă un coniac. Încă putea să-i adulmece parfumul, care plutea în aer. Se simțea nefericit și gol. Încă șase ore și avea să plece la New York, înapoi la Donatella și la o viață care avea de toate și care totuși nu însemna nimic. Deschise ochii. De fiecare dată când îi închidea, o vedea șezând în bucătărie, cu minunata ei față udă de lacrimile pe care o forțase să le verse.

Două ore mai târziu, Roberto închise ușa în urma lui și urcă pe locul din spate al mașinii. După ce șoferul porni motorul, privi înapoi la casa care dispărea în ceață. Era un vis care devenise coșmar.

Rosanna ajunse acasă după trei ore și jumătate de când plecase din Londra. Ceața era cumplită, iar trenul întârziase. Intră în vestibul, simțindu-se epuizată mental și emoțional.

– *Ciao*, Rosanna! Te simți bine? Pari foarte palidă, spuse Ella, care apăru în camera de zi.

– Am călătorit cu mare greutate pe drumul de întoarcere. Nico e bine?

– Da. Tocmai l-am dus la culcare. Să-ți aduc ceva de mâncare?

– Nu, mulțumesc, Ella! O să merg sus, ca să fac o baie.

– Bine. Unde sunt lucrurile? întrebă Ella.

– Ce lucruri?

– Cele după care te-ai dus.

– O, eu..., murmură Rosanna clătinând din cap și realizând că uitase de ele. În cele din urmă, am hotărât că e mai bine să le las acolo. Prea multe amintiri!

Ella dădu din cap în semn de aprobare, iar Rosanna se descălță și începu să urce scara.

– A sunat Stephen de la New York!

– I-ai spus unde sunt?

– Da, răspunse Ella, părând derutată. Îmi pare rău! Nu mi-am dat seama că n-ar fi trebuit să-i spun.

– Nu, Ella, e în regulă!

– Ți-a transmis dragostea lui și a zis că te sună mâine din nou.
– Mulțumesc. Noapte bună! îi ură Rosanna cu voce obosită.

Era trecut de miezul nopții și, deși încercase, Rosanna nu putea să adoarmă. În cele din urmă, se ridică și începu să caute în dulăpiorul de la baie pastilele de somn pe care medicul i le prescrisese după ce plecase Roberto. Nu îndrăznise să ia nici una, în caz că Nico nu s-ar fi simțit bine și ea nu l-ar fi auzit. Știind că pastilele nu erau răspunsul, așeză flaconul înapoi și coborî la bucătărie, ca să-și facă o băutură caldă. Porni ceainicul și se uită pe fereastră. Ceața era atât de groasă, încât nu putea să vadă copacul aflat la câțiva metri de casă. Își luă cana în camera de zi și aprinse o lampă.

Apoi auzi un ciocănit la ușă.

Rosanna îngheță de frică. Acela era momentul de care se temuse întotdeauna. Două femei și un copil mic, singuri și lipsiți de apărare împotriva unui intrus.

Ciocănitul se auzi din nou, la ușa din față.

„Hoții nu bat la ușă, nu?“ încercă ea să fie rațională.

Se strecură în hol, străduindu-se să vadă cine era.

– Deschide, Rosanna! Sunt eu! Lasă-mă înăuntru! se auzi o voce care ieșea din fanta pentru corespondență.

Cu mâinile bâjbâind după zăvor și după lanț, cu inima bătându-i nebunește, deschise ușa.

– Ai zis să-ți spun dacă vreau să-mi văd fiul! Ei bine, vreau! Iată-mă! Te iubesc, *principessa* mea!

Roberto o privi lung, cu ochi obosiți, încărcați de incertitudine, și-și întinse brațele spre ea. Rosanna ezită câteva secunde, dar, incapabilă să mai lupte, păși spre el, ezitând.

Opera Metropolitană din New York

Așadar, Nico, iată felul în care tatăl tău a reapărut în viețile noastre. După ce a ajuns la Heathrow, i s-a spus că zborul spre New York fusese anulat din pricina ceții. Mai târziu, mi-a spus că a știut atunci că era mâna sorții.

Reîntâlnirea noastră a fost pasională și încărcată de emoție. Eram doi oameni care se iubeau și care refuzaseră să fie împreună mai mult de optsprezece luni. În noaptea aceea nu s-a mai auzit nici un reproș. Ne-am scufundat pur și simplu în ușurarea de a ne fi regăsit, în cele din urmă.

În dimineața următoare, mi-am privit fața în oglindă și am știut că n-aveam să-i cer lui Roberto să plece. Am văzut că sclipirea revenise în ochii mei. Pentru prima oară în ultimul an, arătam fericită cu adevărat. Orice se întâmplase înainte, Roberto era soțul meu și tatăl tău. Locul meu era lângă el și nimic altceva n-avea importanță.

Nico, atunci când o să-ți povestesc ce s-a întâmplat după aceea, o să te rog să încerci să înțelegi ce simțeam pentru tatăl tău. Iubirea pe care i-o purtam conta mai mult decât toate celelalte lucruri. Mi-a adus atât de multă bucurie să-l am înapoi, încât am devenit oarbă la durerea pe care le-o cauzam celorlalți

din jurul meu. M-am purtat egoist, am rănit oameni prin gesturi pe care nu le-aș fi făcut niciodată în alte circumstanțe.

Gândindu-mă la trecut, am realizat că putem iubi din toată inima pe cineva, însă asta nu înseamnă că acea persoană ne face bine. Roberto nu scotea la suprafață ceea ce era mai bun în mine. Atunci când eram cu el, n-aveam niciodată controlul a ceea ce făceam. Prezența lui era ca un drog. Acum văd cu claritate că mă schimba în rău.

Îl aveam pe Roberto înapoi, însă în felul ăsta mă pierdeam pe mine.

Cred că ți-e greu să citești ceea ce scriu. M-am întrebat de multe ori dacă e corect să împărtășesc lucrurile astea cu tine sau dacă nu cumva încerc doar să mă dezvinovățesc. Dar inima îmi spune că ai tăria de a înțelege. Nu sunt sigură decât de un lucru: m-am străduit întotdeauna să fac ce e mai bine pentru tine, să te protejez și să te cresc într-o atmosferă de iubire și de siguranță. Cu toate astea, atunci când ai avut cu adevărat nevoie de mine, n-am fost acolo. Și n-o să mă iert niciodată pentru asta. Niciodată.

CAPITOLUL 44

Gloucestershire, decembrie 1982

Rosanna se trezi în dimineața următoare, aproape neîndrăznind să deschidă ochii la gândul că s-ar fi putut ca totul să fi fost doar un vis. Însă el era acolo, lângă ea. Coșmarul luase sfârșit și viața putea să înceapă din nou.

Rămase întinsă, privindu-l încă puțin, bucurându-se de amintirea felului în care făcuseră dragoste. Iar asta se întâmplase până în zori. Nu se simțea deloc obosită. Fiecare celulă din corpul ei vibra de o nouă energie.

Dorindu-și cu disperare să simtă cum o cuprindea el în brațe, ca să i se confirme că *era* cu adevărat acolo și că o iubea, se rostogoli mai aproape și puse o mână pe brațul lui. Nici un răspuns. Nici măcar nu se mișcă. „Bietul Roberto", se gândi ea, „cred că e extenuat."

Se strecură ușurel din pat și-și puse halatul. În mod neobișnuit, nu se auzeau zgomote din camera lui Nico. Deschise ușa dormitorului și se îndreptă spre camera copilului. Pătuțul era gol și realiză că, probabil, Ella îl dusese jos, la micul-dejun.

Ella... O, trebuia să se ducă la ea și să-i explice prezența lui Roberto!

Nico, vesel, stătea în scaunul lui și era hrănit cu pâine prăjită și cu miere.

– Bună dimineața, Ella! o salută Rosanna pe nepoata ei, zâmbind. La ce oră s-a sculat? Îmi pare rău că nu l-am auzit. Bună dimineața, dragul meu!

Îl sărută pe Nico și-l îmbrățișă, iar el o mânji pe față cu degetele lui lipicioase.

– S-a trezit acum o jumătate de oră. Am știut că erai obosită, așa că l-am luat eu.

– Îți mulțumesc, ești un înger! spuse Rosanna așezându-se la masă.

– Vrei niște cafea? Tocmai am făcut.

Ella se ridică și se duse la mașina așezată pe blatul de bucătărie.

– Da, aș vrea un pic. Ella, trebuie să-ți spun ceva!

– Da?

– Haide, stai jos, iar eu o să încerc să-ți explic.

Ella aduse la masă două căni de cafea și se așeză, așteptând ca Rosanna să vorbească.

– Știi că eu și soțul meu, Roberto, urma să divorțăm?

– Da, de asta te-ai dus ieri la casa voastră din Londra, ca să-ți iei lucrurile.

– Da. Din întâmplare, ne-am întâlnit în timp ce eu eram acolo. El a ajuns exact în momentul în care mă pregăteam să plec. Am stat de vorbă, iar azi-noapte, târziu, el a venit aici, ca să mă vadă.

– Aha. Unde e?

– E sus. Doarme.

Fără să scoată o vorbă, Ella dădu din cap. Apoi întrebă:

– Deci acum nu mai divorțezi de el?

– Nu, asta e... nu cred că mai divorțăm. Roberto o să rămână aici în următoarele zile. Bineînțeles, avem multe lucruri de discutat. Și vrea să-și vadă fiul.

– Desigur. Dar Stephen?

– Ella, chiar nu știu, răspunse Rosanna clătinând din cap, cu un aer de vinovăție. Roberto e soțul meu și tatăl lui Nico. Dacă există vreo șansă ca să devenim din nou o familie, merită să încercăm, nu crezi?

Ella dădu iarăși din cap, cu fața lipsită de orice expresie.

– Da, înțeleg, dar îmi place de Stephen. El o să se simtă rănit, nu?

– Da, dar..., murmură Rosanna, plecându-și capul. Ca să fiu cinstită, acum nu mă pot gândi la asta. O să-i duc niște cafea lui Roberto. Iar mâine cred că ar trebui să mergem până la Cheltenham ca să-ți cumpărăm o rochie pentru concert, drept mulțumire că ai avut ieri grijă de Nico, spuse ea, încercând să facă un gest timid de conciliere.

– Mulțumesc, dar trebuie să port uniformă școlară, la fel ca toți ceilalți elevi, răspunse Ella pe un ton formal și distant.

– Atunci, rochia o să fie un cadou de Crăciun.

– Ar fi plăcut, răspunse Ella, înțepată.

Rosanna îl ridică pe Nico din scaun.

– Iar acum, haide să mergem sus, ca să-l vedem pe tatăl tău!

Douăzeci de minute mai târziu, Rosanna ieși din baie și se îndreptă spre dormitor. Se opri în prag ca să-i privească pe tată și pe fiu cuibăriți împreună în pat, citind din cartea favorită a lui Nico, cea cu Winnie the Pooh. Imaginea fusese una la care visase de atâtea ori, încât i se puse un nod în gât.

– În curând trebuie să cobori ca să faci cunoștință cu nepoata mea, Ella, spuse ea, intrând în dormitor.

– Sigur că da, răspunse Roberto, privind peste capul lui Nico. E atât de frumos, Rosanna, și atât de deștept! Uitasem cât de minunat e să petreci timp cu el.

– Să nu uiți din nou, bine? șopti ea.

– Niciodată, promise el, clătinând din cap.

– *Papa!*

Roberto îi făcu iute cu ochiul.

– Vezi? Nu m-a uitat, se bucură el, aplecându-se înainte. Da, Nico?

– Citește încă o dată, spuse Nico arătând spre cartea din mâna lui Roberto. Te rog!

Ella se răsuci atunci când Roberto intră în bucătărie, o oră mai târziu. Rosanna îl urma, cu Nico în brațe.

– Deci tu ești Ella! spuse Roberto.

– Da, mă bucur să vă cunosc, răspunse ea pe un ton precaut.

– Mătușa ta te tratează bine, sper? întrebă el.

– *Si*, adică da! Mulțumesc, *signor.*

– Te rog, spune-mi Roberto. Doar sunt unchiul tău! spuse el, iar apoi se întoarse spre Rosanna. Am hotărât că azi o să mergem cu toții să luăm prânzul la restaurantul acela minunat din Chipping Campden, unde obișnuiam să mergem noi doi.

– Roberto, acolo trebuie să-ți faci rezervare din timp! obiectă Rosanna.

Se întoarse spre ea și răspunse pe un ton răbdător:

– *Cara*, văd c-ai uitat! Întotdeauna e loc pentru Roberto Rossini, soția și ceilalți ai lui. O să-l sun chiar acum pe *maître d'hôtel.*

Roberto traversă încăperea ca să ajungă la telefon. Făcu o rezervare, iar apoi se așeză la masa din bucătărie. Rosanna trebălui primprejur, făcând cafea proaspătă și pâine prăjită.

– Ale cui sunt alea? întrebă Roberto, arătând către o pereche de cizme mari de cauciuc, așezate lângă ușa de la bucătărie.

Rosanna se înroși.

– Ale prietenului meu, Stephen.

Roberto se ridică și traversă bucătăria, luă cizmele, deschise lada de gunoi și le trânti în ea.

– Prânzul la restaurant e la ora unu. Rosanna, îmi aduci, te rog, cafeaua și pâinea prăjită în birou? Trebuie să-l sun pe Chris și să-i spun unde sunt.

– Desigur, Roberto!

Ella fu martora schimbului de replici și știu că lucrurile aveau să fie foarte diferite la The Manor House de acum înainte.

La prânz, Roberto fu în mare formă, distrându-i pe toți trei – și pe restul clienților din restaurant – cu anecdote de scenă. Ella șezu tăcută, privind cu neliniște fericirea de pe fața Rosannei.

Mai târziu, în seara aceea, Roberto și Rosanna stăteau pe covor, în fața focului.

– Ella ta e ciudată, comentă Roberto.

– Nu, e foarte blândă și bună, dar e un pic timidă, mai ales față de tine, răspunse Rosanna, luându-i apărarea fetei.

– Sunt chiar atât de înspăimântător? întrebă el zâmbind.

– Da, poți fi un pic cam autoritar.

– Atunci, îmi cer scuze!

– Trebuie să te porți cu blândețe. Chiar dacă s-a împăcat cu ideea că mama ei e bolnavă, Ella așteaptă în fiecare zi să primească vestea cea mai rea, la fel ca și mine. Te rog, nu uita de asta!

– Desigur. Cred că vă e amândurora foarte greu.

– Da, ne este, murmură Rosanna, contemplând flăcările din fața ei și gândindu-se că trebuia să-l întrebe... Roberto, rămâi?

El se întinse și o strânse de mână.

– Sigur că da, *principessa*! Locul îmi e lângă soția mea și lângă copil, doar dacă nu cumva vrei tu să continui divorțul.

– Nu, sigur că nu!

– Bun! Atunci o să-i spun avocatului.

– Sunt multe lucruri despre care trebuie să vorbim, pe care trebuie să le organizăm. Adică...

Roberto îi puse un deget pe buze.

– Șștt, Rosanna, nu strica clipa asta cu gânduri despre viitor! Întotdeauna ți-ai făcut griji. N-am nici un angajament până după Anul Nou. Ce-ar fi să ne bucurăm de Crăciun împreună și să vorbim după aceea?

– O să-i spui Donatellei?

– Dar tu o să-i spui „prietenului" tău? contraatacă Roberto.

– O să trebuiască s-o fac. Se așteaptă să petreacă Crăciunul aici, împreună cu noi.

– Atunci, o să fie dezamăgit, dar n-avem ce face, răspunse el pe un ton dezinvolt, însă mușchii maxilarului îi trădau tensiunea. Sunt soțul tău, singurul bărbat care te iubește cu adevărat și care te înțelege!

Atunci când buzele lui le căutară pe ale ei, iar mâna lui îi mângâie sânul, Rosanna știu că nu mai rămânea loc de vorbe în noaptea aceea.

Marțea următoare, Roberto, Rosanna și Nico plecară cu mașina la școala Ellei, ca să asiste la concertul de colinde. În clipa în care intră Roberto, toate capetele se întoarseră spre el, ceea ce-l făcu să le arunce tuturor un zâmbet fermecător. Apoi se așezară toți trei pe scaunele lor din spatele sălii.

Directoarea se apropie de ei, tulburată.

– Doamnă Rossini, n-am știut că-l aduceți pe soțul dumneavoastră. Vă rog, sunt locuri libere în față!

– Mulțumim pentru ofertă, dar vedem foarte bine de aici, de unde suntem. N-aș vrea să-i intimidez pe artiști, șopti Roberto.

– Atunci, sper că rămâneți la o ceașcă de cafea după spectacol?

– Desigur, răspunse Rosanna, iar directoarea se grăbi să verifice dacă ziarul local putea trimite de urgență un fotograf, ca să-i imortalizeze lovitura de imagine.

Concertul începu. Roberto se uită la Nico, adormit în poala Rosannei, și-și dori să poată face același lucru.

Apoi auzi vocea. Un sunet jos, profund, plin de culoare, îl făcu să privească spre scenă cu interes. Ella era acolo, cu umerii încovoiați de nervozitate, cu corpul ei subțire, nemulțumit, parcă, de faptul că o asemenea voce puternică putea să iasă din el. Îi reaminti lui Roberto de întâia dată când o văzuse

pe Rosanna – toată numai brațe, picioare și o pereche de ochi imenși, închiși la culoare. La fel ca mătușa ei, Ella avea să fie o frumusețe.

– „Noapte de vis, timp prea sfânt...", cântă ea.

Roberto se uită la Rosanna, care, la rândul ei, privea uimită în direcția nepoatei. El clătină aprobator din cap, după care fu din nou atent la Ella. Nu era nici o îndoială că fata avea o voce excepțională, însă foarte diferită de cea a Rosannei: era o voce de mezzosoprană, posibil chiar de contralto.

După ce Ella termină de cântat, Rosanna se întoarse către Roberto, cu ochii strălucind de lacrimi.

– Dacă și Carlotta ar fi putut s-o audă acum...

După concert, Roberto și Rosanna își făcură datoria și stătură de vorbă cu ceilalți părinți și cu profesorii, la o cafea.

– Ella are o voce care trebuie cultivată, îi spuse Roberto directoarei, așezându-și mâinile, cu un aer de proprietar, pe umerii nepoatei lui.

– Așa e. Dat fiind darul dumneavoastră și al soției, nu e de mirare, nu-i așa? răspunse directoarea zâmbind.

– Din păcate, asta n-are nimic de-a face cu mine. Sunt înrudit cu Ella doar prin căsătorie, o corectă Roberto.

– Desigur. I-am remarcat talentul de îndată ce a venit la noi, continuă directoarea, înroșindu-se la față. Era atât de timidă când a ajuns, însă ne-am străduit foarte mult s-o scoatem din cochilia ei.

– Și ați făcut o treabă foarte bună, nu-i așa, *cara*? spuse Roberto întorcându-se spre Rosanna.

– Da, răspunse ea, încercând să-l oprească pe Nico să înhațe biscuiții cu ciocolată pe care îi ținea directoarea.

– Vrei să devii cântăreață, Ella? întrebă Roberto uitându-se în jos, la ea.

– O, da! răspunse Ella zâmbind cu timiditate, neobișnuită să se afle în centrul atenției și al laudelor.

– Atunci, trebuie să-ți găsim cel mai bun profesor din Anglia! Nu-i niciodată prea devreme să începi să te pregătești, nu-i așa, Rosanna?

– O, nu, absolut deloc, fu ea de acord.

– Putem să aranjăm ca Ella să ia lecții particulare, domnule Rossini și..., o, v-ar deranja să facem o fotografie împreună? Doar pentru ziarul local, îl îmbie directoarea.

Roberto o cuprinse pe femeie pe după umeri și zâmbi în fața aparatului de fotografiat, în timp ce Nico se zvârcolea în brațele Rosannei.

– Trebuie să mergem acasă, hotărî el. Fiul meu a obosit!

– Crăciun fericit! strigă directoarea în urma lor.

În ziua următoare, Roberto declară că voia s-o ducă pe Rosanna la Cheltenham, la cumpărături de Crăciun.

– Ai vrea să ai grijă de Nico, Ella? întrebă Rosanna. Vrem să-i cumpărăm cadourile pentru Moș Crăciun.

– Sigur că da!

– N-ar trebui să dureze mai mult de două ore, adăugă Rosanna, nedorind ca nepoata ei să se simtă lăsată pe dinafară sau folosită pe post de babysitter neplătit.

– Nu te îngrijora! Îmi face plăcere să am grijă de Nico, o asigură Ella, zâmbind la amintirea triumfului ei din seara trecută.

După ce Rosanna și Roberto plecară, se duse în bucătărie ca să strângă masa, fredonând colindele de la radio, în vreme ce Nico se juca pe jos cu niște jucării. Atunci când Roberto apăruse pe neașteptate în viața Rosannei, Ella își imaginase ce era mai rău – că n-avea să mai fie binevenită în acea familie de care ajunsese să se simtă atât de atașată. Însă în acea dimineață se simțea fericită cum nu mai fusese de mult. Marele Roberto Rossini îi spusese că avea talent! Avea să-i găsească un profesor de canto și-i propusese ca la anul să încerce să obțină un loc la Royal College of Music din Londra. În ciuda faptului

că gândurile legate de mama ei n-o părăseau niciodată, nici măcar acestea nu puteau întuneca entuziasmul pe care-l simțea în acea zi.

Auzi o mașină oprindu-se în fața casei și se duse la ușa de la intrare, ca să vadă cine era. Simți o strângere de inimă în clipa în care îl văzu pe Stephen coborând din Jaguarul lui.

– Bună, Ella! o salută el, zâmbind, iar apoi deschise portiera și scoase din mașină două plase mari, pline cu pachete. Ce mai faci?

– Sunt bine! Credeam că nu te întorci până vineri, adăugă ea cu nervozitate.

– Mi-am terminat treburile în New York mai devreme decât am crezut, așa că am venit mai repede.

Din bucătărie se auzi un zgomot puternic, iar cei doi alergară înăuntru, ca să vadă ce se întâmplase. Nico trăsese o cutie de biscuiți pe jos, iar întregul conținut al acesteia se răspândise pe podea. Acum aduna biscuiții rupți unul câte unul, înfundându-și-i în gură, plin de încântare.

– Văd că Nico e bine! spuse Stephen ridicându-l și sărutându-l pe fața plină de firimituri, ceea ce-l făcu pe micuț să scoată un strigăt de plăcere. Ce mai faci, băiete? întrebă el. Și unde e mama ta?

– S-a dus la cumpărături. Să ia cadouri de Crăciun, cred, răspunse Ella cu băgare de seamă.

– Atunci, o să așteptăm până când vine. Nu stă mult, nu? spuse Stephen așezându-se la masă, cu Nico în poală. A plecat cu taxiul?

– Ăăă... nu! A dus-o cineva.

– Cine?

Ella nu răspunse, dar întrebă:

– Vrei niște cafea, Stephen?

– Da, te rog! Ella, ce se întâmplă? o întrebă el cu blândețe, în vreme ce ea umplea cafetiera.

– Nimic.

– Ascultă, știu că a intervenit ceva! Am sunat duminică și n-am găsit pe nimeni acasă. Apoi am telefonat în dimineața asta de la Heathrow și cineva a ridicat receptorul, dar apoi, de îndată ce am vorbit, a închis.

– Stephen, răspunse Ella cu voce joasă, fără să se întoarcă spre el, cred că ar fi mai bine să vorbești cu Rosanna. Nu e treaba mea să-ți spun!

– Îmi pare rău, Ella, dar cred că pot să ghicesc: atunci când s-a dus la Londra, Rosanna l-a întâlnit pe Roberto. El a venit înapoi acasă, nu-i așa?

Ella se întoarse spre el. Era palidă, cu ochii măriți.

– Te rog, Stephen, eu nu ți-am spus nimic! Ai ghicit singur.

– Și am ghicit corect. Am știut, am știut! repetă el, clătinând din cap și scoțând un oftat de disperare. I-am spus să nu se ducă la Londra fără mine!

Ella se întrebă dacă urma să-l pufnească plânsul. Pe fața lui se citea nefericirea.

– Haide, Nico! spuse Ella luându-i copilul din brațe și așezându-l pe jos, lângă jucăriile lui, iar apoi punând o cafea în fața lui Stephen. Îmi pare rău, adăugă ea bătându-l pe braț cu o mişcare mecanică, neştiind ce altceva să facă.

– Nu, mie îmi pare rău! Nu-i cinstit față de tine. Știi cumva dacă Roberto rămâne?

– De Crăciun? Da.

– Înțeleg, spuse Stephen uitându-se la Nico și apoi ridicându-se de la masă, deși își lăsase cafeaua neatinsă. Uite ce-i, e mai bine să plec. Am lăsat în vestibul o grămadă de jucării pentru Nico și câteva cadouri pentru tine și Rosanna, adăugă el îngenunchind și sărutându-l pe Nico pe creștet. Pa, micuțule! Să fii cuminte!

– Pa, pa! răspunse Nico privind în sus și zâmbind inocent.

– Ce să-i spun Rosannei?

– Doar că am trecut pe-aici. Rămâi cu bine, Ella! Ai grijă de tine! Sărbători fericite! îi ură, sărutând-o ușor pe obraz și apoi ieșind din bucătărie.

Ella se duse la fereastră și-l privi cum pleca, ținându-și capul plecat și umerii încovoiați.

– Rămâi cu bine, Stephen, murmură ea cu tristețe.

CAPITOLUL 45

Pentru Rosanna, Crăciunul trecu de parcă ar fi fost o nebuloasă încărcată de fericire. Pe parcursul săptămânii de sărbătoare, ea și Roberto rămaseră acasă, bucurându-se de zilele liniștite, așezați lângă foc, privind cum Nico se juca, fericit, cu jucăriile costisitoare pe care i le cumpărase Roberto. Seara se așezau la masă, se uitau la un film și după aceea făceau dragoste pe îndelete.

Singurul lucru care-i strica liniștea Rosannei era gândul la Stephen. Ella îi povestise despre vizita lui, iar ea ascunsese imediat cadourile aduse de el, nevrând ca Roberto să știe că Stephen trecuse pe acolo. Rosanna știa că ar fi trebuit să-l sune, să stabilească o întâlnire și să-i explice în persoană turnura pe care luaseră evenimentele din viața ei, însă acum, în euforia întoarcerii lui Roberto, pur și simplu nu se putea confrunta cu așa ceva. Dar vinovăția continua s-o macine.

La sfârșitul săptămânii, în ajunul Anului Nou, Roberto îi duse pe Rosanna și pe Nico să ia prânzul la Cheltenham. Ella refuzase să li se alăture, spunând că o durea capul și că nu se simțea în stare să iasă. Cei trei se întoarseră la ora patru și găsiră casa cufundată în tăcere.

– Ella! Ella! strigă Rosanna din vestibul.

Neprimind nici un răspuns, urcă scara în fugă. Ușa de la dormitorul Ellei era închisă. Rosanna bătu, dar nu-i răspunse nimeni. Intrigată, deschise ușa. Ella ședea pe pervaz. Își ținea genunchii ghemuiți la piept și înconjurați strâns cu brațele. Privea pe fereastră, la fel de nemișcată ca o statuie.

– Ella, ce-i cu tine? întrebă Rosanna, dar fata nu dădu nici un semn că ar fi fost conștientă de prezența ei, așa că Rosanna se duse la ea. *Cara*, spuse, așezându-se lângă Ella. Ce s-a întâmplat? Vorbește-mi, te rog!

– A sunat Luca. Mama a murit azi-dimineață, la ora unsprezece.

Cu un efort suprem, de dragul Ellei, Rosanna se luptă cu durerea cumplită pe care o simți la auzul veștii. Întinse mâna spre nepoata ei și spuse:

– O, *cara*, îmi pare atât de rău!

– Ea e tot ce am... tot ce am *avut*...

Rosanna veni mai aproape și-și petrecu brațul pe după umerii fetei, simțindu-i încordarea.

– Ne ai pe noi, Ella!

– Dar voi nu mă vreți. Sunt o intrusă aici. Acum, că Roberto s-a întors, vă stau în cale.

– Ella, te rog, nu spune asta! Te iubesc, iar Nico te adoră. Ești o parte importantă a familiei noastre!

– Doar că... am crezut că eram pregătită. Am știut că avea să se întâmple, dar acum, că s-a petrecut..., spuse Ella privind-o pe Rosanna cu ochi plini de suferință. N-a vrut să mă vadă când era pe moarte, iar acum Luca zice că n-a vrut să vin nici la înmormântare! De ce? *De ce?* Rosanna, toate astea să fie din cauză că nu m-a iubit?

– Nu, Ella! Ascultă-mă. Dimpotrivă, Carlotta a luat hotărârile astea pentru că te-a iubit nespus de mult. A vrut să te scutească de durerea de a o vedea suferind, iar acum nu vrea să plângi la mormântul ei. Planurile pe care le-a făcut pentru tine au însemnat că a fost pregătită să te vadă plecând mai

repede decât ar fi fost nevoie. A făcut totul în interesul tău, Ella, nu vezi?

– E mama mea! Vreau să-mi iau rămas-bun de la ea, vreau să-mi iau rămas-bun..., se jeli fata, frângându-se dintr-odată și începând să suspine pe umărul Rosannei. Ce-o să se aleagă acum de mine? Nu pot rămâne la nesfârșit cu voi! Trebuie să mă întorc la Napoli!

– O, Ella, murmură Rosanna mângâind-o pe păr, îți displace chiar atât de mult să stai aici?

– Nu, sigur că nu, dar asta nu e casa mea.

– Ella, eu și Roberto, dar și mai important, mama ta, vrem să te simți ca acasă aici, cu noi. Știi că mi-a trimis o scrisoare, cerându-mi să am grijă de tine până când o să fii suficient de mare ca s-o faci singură. Iar în acea scrisoare mi-a spus că, după părerea ei, ai avea o șansă mai mare de a-ți dezvolta talentul artistic aici, unde te putem ajuta.

– Și atunci, spuse Ella privind-o țintă, o să faci asta pentru că e de datoria ta? Pentru că te-a rugat mama?

Rosanna îi dădu cu blândețe deoparte părul care-i cădea pe față, înțelegându-i vulnerabilitatea și dorind s-o liniștească.

– Nu, *cara*. Când ai ajuns prima oară aici, nu te văzusem de mulți ani. Eram ca două străine și a trebuit să ne cunoaștem una pe cealaltă. Dar de atunci ești ca o fiică pentru mine, și mi-ai devenit o bună prietenă. Nu mi-ar plăcea deloc să te văd plecând. Pe cuvânt, *cara*! Am început să te iubesc.

– Ești sigură că nu spui toate astea doar de circumstanță, Rosanna?

– Știi bine că nu. Dar trebuie să fie decizia ta, Ella. Dacă vrei să te întorci la Napoli, nu te oprește nimeni. Amintește-ți însă că mama ta te-a trimis de acasă fiindcă n-a vrut să ajungi să te ocupi de cafenea în locul bunicului tău, așa cum a făcut ea. Dacă e un lucru despre care știu că sora mea și l-a dorit pentru tine, acela e că ea a vrut să ai șansa ta, viitorul tău, indiferent de cât de mult ar fi costat-o pe ea.

– Pentru că mama n-a avut-o pe-a ei, murmură Ella. Era atât de frumoasă! M-am întrebat de multe ori de ce nu și-a dorit mai mult de la viață.

– A vrut, cândva. Apoi ceva n-a mai fost așa cum trebuia, Ella. Nu știu ce anume s-a întâmplat, însă ea s-a schimbat. Dacă vrei s-o faci pe mama ta fericită, atunci trebuie să-ți folosești talentul, precum și oportunitatea pe care ea a planificat-o pentru tine cu atât de multă grijă.

– Chiar crezi că am talent, Rosanna?

– O, da, *cara*, și la fel crede și Roberto!

– Ești sigură că nu te deranjează prezența mea aici?

– Nu, pe cuvântul meu că nu, o asigură Rosanna, sărutând-o cu blândețe pe creștet. Iar acum, ce-ar fi să mă duc să aduc câte o cană de ceai pentru amândouă?

Mai târziu în seara aceea, Rosanna coborî la parter. Petrecuse câteva ore împreună cu Ella, care fusese stresată și extenuată, având, în cele din urmă, nevoie să fie domolită și trimisă la culcare. Roberto se uita la un film în camera de zi, ținând în poală un sendviș mâncat pe jumătate.

– Cum se simte? întrebă el fără s-o privească.

– Mult mai liniștită. Biata de ea, spuse Rosanna lăsându-se să cadă pe canapea. Îmi aduc aminte prea bine cum e să-ți pierzi mama la o vârstă atât de fragedă!

– Cel puțin, sora ta a avut noroc să te aibă pe tine, ca să ai grijă de Ella.

– E cel mai mărunt lucru pe care-l pot face, răspunse Rosanna. Sunt parte din familia ei.

– A, în stil italian, remarcă el aruncându-i o privire scurtă.

– Nu, ăsta-i un gest firesc, de omenie. Amintește-ți că și eu am pierdut astăzi pe cineva drag.

Roberto nu răspunse, ci se mulțumi să ia o mușcătură din restul de sendviș.

– Mi-am făcut o gustare fiindcă n-a fost nimic la cină.

– Roberto, oprește-te! Ce-i cu tine? De ce ești atât de egoist?

– Pentru că, draga mea, trebuie să plec în două săptămâni. Am concert la Viena. Și am vrut ca tu și Nico să veniți cu mine, dar acum bănuiesc că n-o să mai puteți.

Rosanna se uită la el fără să-i vină să creadă.

– Nu, știi că n-o să pot. Cum îți imaginezi că aș putea s-o las pe Ella singură într-un asemenea moment?

Roberto nu răspunse, ci continuă să mănânce.

– Cât o să fii plecat? întrebă Rosanna în aparență calmă, însă fierbând pe dinăuntru.

El ridică din umeri.

– Cred că trei săptămâni, poate și mai mult. Trebuie să-l sun pe Chris mâine-dimineață și să finalizez itinerarul. Ai putea ca, mai târziu, să vii și tu la Viena?

– Mă îndoiesc foarte tare, răspunse Rosanna cu răceală, iar apoi se ridică de pe canapea. Mă duc la culcare. Noapte bună, Roberto!

Mai târziu, Roberto o trezi cu sărutări blânde pe gât.

– *Cara, cara,* îmi pare atât de rău că am fost egoist! Suferi după sora ta, iar eu m-am purtat ca un ticălos!

– Da, Roberto, așa ai făcut, fu ea de acord, încă supărată. Cum ai putut să fii atât de indiferent?

– Nu-mi place că trebuie să ne despărțim atât de curând. Asta m-a făcut să reacționez urât. Spune-mi că mă ierți. Te rog!

În ciuda faptului că încă era furioasă, Rosanna se întoarse și-l lăsă s-o sărute.

– Încearcă să te gândești și la alții din când în când, Roberto!

– Așa o să fac. *Ti amo*, Rosanna!

Și apoi, ca de obicei, ultimele rămășițe ale furiei ei se topiră atunci când el începu să facă dragoste cu ea.

– Stephen?

– Da?

– Sunt Luca! Ce mai faci?

Stephen făcu o pauză înainte de a răspunde:

– Bine... Cum se simte sora ta?

Luca ezită un moment, iar apoi răspunse cu voce joasă:

– S-a stins în urmă cu două săptămâni. Nu ți-a spus Rosanna?

– Nu. Am... am fost foarte ocupat în ultima vreme și n-am văzut-o. Îmi pare rău pentru pierderea suferită, Luca!

– A fost mai bine așa. Către sfârșit, a avut dureri mari. Acum, după ce am condus-o pe ultimul drum, trebuie să încep să-mi văd de viața mea și să iau niște decizii. Stephen, fiindcă te-ai întors de la New York, mai ai și alte informații despre desen?

– Da, să știi că da. Așteptam să mă suni. Trebuie să vorbim, Luca, dar nu la telefon. O să vii în Anglia cât de curând?

– Da. Vreau s-o văd pe Ella, dar, înainte să vin, mai am câteva lucruri de organizat în numele Carlottei aici, la Napoli.

– Atunci, dă-mi un telefon de îndată ce știi data la care ajungi în Anglia.

– Ne vedem la Rosanna, nu-i așa?

– Mi-e temă că s-au schimbat câteva lucruri de când am vorbit ultima oară, răspunse Stephen cu bruschețe. Deci nu, nu ne vedem la ea. Dar o las pe Rosanna să-ți spună. La revedere, Luca!

Donatella deschise ușa apartamentului lui Roberto. Ridică grămada de corespondență de pe preș și o puse pe masă. Merse până în dormitor și împinse cât colo ușile dulapurilor. Primul ei impuls fu să ia un cuțit din bucătărie și să spintece fiecare haină atârnată acolo. Dar gestul ar fi fost copilăresc și zadarnic. Roberto merita ceva cu mult mai rău.

Trase afară câteva dintre costumele, fustele și rochiile ei de cocktail și le aruncă pe pat. Goli două sertare cu lenjerie: jartierele negre care-i plăcuseră lui Roberto, ciorapii de mătase pe care mâinile lui îi mângâiaseră în timp ce făceau dragoste... Donatella înghiți cu noduri. Nu, n-avea să verse nici o lacrimă.

O, nu! Trebuia să-și adune emoțiile și să le transforme în furie, după cum îi sugerase psihologul să facă.

– Te urăsc, te urăsc, mormăi ea trăgând un geamantan mare de pe raftul de sus și începând să arunce hainele în el. O să te pedepsesc, o să te pedepsesc, repetă ea închizând geamantanul, iar apoi ieși din încăpere.

Nu-i luă mai mult de un sfert de oră ca să-și adune lucrurile pe care le avea în apartamentul lui Roberto. Apoi se așeză la masă și scoase un pix din poșetă.

Să-i lase ceva scris? Ce i-ar fi putut spune? Exista *ceva* care l-ar fi putut înspăimânta? Care l-ar fi putut scutura pentru câteva clipe de aroganța aceea de nesuportat?

După ce el nu se mai întorsese de la concertul pe care-l avusese la Geneva, iar ea nu mai auzise nimic de el, îl sunase pe Chris Hughes. Acesta îi spusese că Roberto era în Anglia, dar că n-avea nici o idee unde anume stătea sau pentru câtă vreme. Donatella strigase la Chris, spunându-i că putea să ghicească exact unde se afla Roberto. Chris nu negase. Ea trântise telefonul, iar mai târziu se dusese la o petrecere unde se îmbătase foarte, foarte rău.

În dimineața următoare, se trezise mahmură și se gândise că existau șanse mari ca Roberto să apară în viitor fără să manifeste nici un dram de rușine și să se aștepte ca ea să accepte situația. Își pregătise o Bloody Mary și se întrebase dacă *era* pregătită să accepte așa ceva.

Îi luase mult timp să ajungă la concluzia că nu, nu era. Roberto se folosise de ea timp de aproape zece ani, tratând-o ca pe un gunoi de care se putea descotorosi oricând ar fi avut el chef. Ea se mințise ani de zile că într-o bună zi el avea să uite de Rosanna și, în schimb, s-o ia de soție pe ea, pe Donatella. Dar acum știa că asta nu fusese decât o iluzie.

Își împachetase câteva lucruri în valizele ei Louis Vuitton și petrecuse Crăciunul împreună cu niște vechi prieteni, în

Barbados. În fiecare noapte petrecută de una singură în pat, hotărârea ei devenise din ce în ce mai puternică. Iar iubirea începuse să se transforme, încetul cu încetul, în ură.

Donatella își mușcă buzele. Înconjurată de lucrurile lui Roberto, într-un apartament în care împărtășiseră atât de multe, îi era greu să alimenteze acel sentiment. Oare ea însemnase ceva pentru el?

„Nu!“ își răspunse cu brutalitate, și știu că acela era adevărul.

Voia să-l pedepsească, să-l facă să sufere, așa cum suferise și ea de atâtea ori. Să-l facă să simtă adevărata durere a iubirii pierdute. În ultima lună, își scormonise mintea ca să găsească o modalitate de a-i da o lecție pe care să n-o uite niciodată. Însă Roberto părea de neatins. Ea ar fi putut să-și vândă povestea ziarelor, însă asta n-ar fi făcut decât să sporească notorietatea care-l făcea atât de fericit, iar ea s-ar fi simțit înjosită. Se părea că în trecutul lui nu existau lucruri compromițătoare pe care el să nu le fi scos deja la lumină.

Donatella ciocăni cu pixul în tăblia mesei și luă unul dintre plicurile sosite cu poșta, ca să scrie pe el un mesaj de rămas-bun. Era un extras de cont. Deschise plicul din impuls, se uită la suma trecută în josul paginii și văzu că avea peste două sute de mii de dolari în contul curent. Aruncă hârtia la o parte, neinteresată. Nu voia să-l facă să sufere din punct de vedere financiar.

Trase spre ea grămada de plicuri și începu să le sorteze metodic. Deschise facturi, invitații la petreceri și câteva felicitări de Crăciun de la femei de care ea nu auzise niciodată. Lăsă toate astea să cadă pe jos, după ce le aruncă o privire superficială. Apoi ajunse la un plic voluminos, de hârtie groasă, de culoare crem. Timbrele erau italienești. Colțul din dreapta fusese ștampilat cu inscripția „Confidențial“, iar plicul fusese retrimis de către Opera Metropolitană. Donatella îl rupse și găsi înăuntru o scrisoare și un alt plic. Începu să citească.

Casa de Avocatură Castellone
Via Foria
Napoli

Stimate domnule Rossini,

În plicul alăturat prezentei trimiteri se află o scrisoare adresată dumneavoastră de către clienta mea, signora *Carlotta Lottini, care mi-a cerut să vă remit această scrisoare după moartea ei. Din păcate,* signora *Lottini s-a stins din viață la data de 31 decembrie 1982. V-aş ruga să-mi confirmați primirea scrisorii. Dacă aveți nevoie de ajutorul meu, nu ezitați să mă contactați.*

Al dumneavoastră,

Marcello Dinelli
Avocat

Donatella ridică cel de-al doilea plic adresat lui Roberto, pe care se vedea un scris dezlânat. Fără nici o ezitare, rupse plicul și începu să citească.

Peste câteva minute, după ce citi scrisoarea de două ori, Donatella începu să râdă. Hohoti atât de tare, încât începură s-o doară mușchii stomacului. În cele din urmă, se ridică de pe scaun, se șterse la ochi și-și aținti privirea în tavan.

– Mulțumesc, Doamne, mulțumesc!

CAPITOLUL 46

– Ai întrebat-o pe Abi, *principessa*?

– Da, Roberto. Spune că e prea ocupată cu editarea cărții ca să poată veni aici în weekend.

– Dar *trebuie* să te văd! Nu poți să-l lași pe Nico în grija Ellei vreme de două nopți? Știi cât de mult îi place să stea cu ea!

– Nu, Roberto! Știu că Ella are aproape șaisprezece ani, însă nu e cinstit să-i pun pe umeri o asemenea responsabilitate. Pe lângă asta, nici nu vreau s-o las singură. Adu-ți aminte că încă suferă.

– Dar și eu sunt atât de singur aici, *cara*! Am un apartament spațios la hotel, cu un pat pe măsură. Am nevoie de tine! se plânse el.

– Te rog să nu-mi faci asta, Roberto! îl rugă Rosanna, gata să izbucnească în plâns.

– Cred că-ți iubești fiul și nepoata mai mult decât îți iubești soțul. Te las acum. Du-te la ei!

– Roberto, asta nu-i cinstit..., începu să spună Rosanna, dar apoi auzi zgomotul făcut de receptorul trântit în furcă. Să te ia naiba! exclamă, trântind și ea receptorul și lăsându-se să cadă pe un scaun de la masa din bucătărie.

– Ce se întâmplă? întrebă Ella din prag.

– O, nu mare lucru, oftă Rosanna. Doar imposibilul de Roberto! Nu-ți bate capul cu asta. Vrei o cană de ceai? Arăți pe jumătate înghețată. Cum a fost la școală?

– Bine. Şi, o, da, aş vrea nişte ceai! Începe să-mi placă. Într-adevăr, e foarte frig afară. S-ar putea să ningă, spuse Ella în timp ce-și scotea haina, bereta de școală și mănușile. Roberto vrea să te duci la Viena, nu-i așa?

– Da, adeveri Rosanna, aruncând, cu un aer plin de nefericire, două plicuri de ceai în ceainic. Am crezut că prietena mea Abi ar putea să vină aici pentru două nopți, ca să aibă grijă de tine și de Nico, dar e prea ocupată.

– Rosanna, știi că sunt în stare să am grijă de Nico! Dacă vrei să pleci la Viena, poți s-o faci. Noi doi o să fim foarte bine.

Cu același aer neconsolat, Rosanna adăugă apă în ceainic și amestecă.

– Nu, Ella, răspunse ea, n-aş putea să te rog așa ceva. N-ar fi drept.

– Pentru două nopți? Ne descurcăm, pe cuvânt!

– Ai aproape șaisprezece ani, Ella, și ești...

– Da, sunt suficient de matură ca să fiu eu însămi mamă, răspunse ea. Am rămas de multe ori singură cu un copil peste noapte, pe vremea când făceam babysitting la Napoli. Ți-ar plăcea să-l vezi pe Roberto, nu?

Rosanna turnă ceaiul în două căni, adăugă lapte și se așeză din nou la masă.

– După ce el s-a întors acasă, mi-am dat seama că, în viitor, aveam să stăm de multe ori departe unul de celălalt, însă am uitat cât de dificil e. Același coșmar de altădată! Iartă-mă, n-ar trebui să-ți vorbesc despre problemele mele.

– Tu le-ai ascultat pe ale mele de atâtea ori! Mi-ai fost nu numai mătușă, ci și prietenă. Sper că pot să fiu şi eu prietena ta.

– Ești, Ella, și mă bucur foarte mult că te am lângă mine. Îți spun cinstit, aş fi înnebunit dacă n-ai fi fost aici!

Ella zâmbi.

– E minunat că simți astfel! Tu m-ai ajutat, Rosanna, lasă-mă și pe mine să te ajut. Sună-l pe Roberto și spune-i că weekendul ăsta te duci la el, la Viena. Astfel, o să simt că-ți răsplătesc și eu bunătatea.

– Îți mulțumesc pentru ofertă, Ella. Apreciez și promit să mă gândesc la ea. Iar acum trebuie să merg și să-l trezesc pe Nico.

Rosanna se ridică și ieși din bucătărie. În drum spre etaj, se gândi la spusele Ellei. Oferta fetei era atât de tentantă! Absența lui Roberto o aruncase din nou într-un vârtej emoțional. Tocmai îl ridicase pe Nico din pătuț, când sună telefonul. Probabil că Ella răspunsese, fiindcă telefonul se opri după ce sunase de două ori.

– Ce-ai zice să devii un băiețel cosmopolit și să călătorești în jurul lumii împreună cu mine și cu tatăl tău? îl întrebă ea pe Nico, așezându-l pe salteaua lui ca să-i schimbe scutecul.

Îl duse pe Nico la parter, iar Ella îi spuse, zâmbind:

– Era Roberto. A sunat ca să-și ceară scuze.

– Chiar așa?

– Și i-am spus că te-ai răzgândit și că te duci să-l vezi weekendul ăsta. A fost foarte mulțumit. Te-a rugat să-i spui la ce oră ajungi la Viena.

– Dar, Ella, eu...

– Totul e aranjat. Și nu-l poți dezamăgi acum, nu?

Pradă chinului și indeciziei, Rosanna își privi nepoata, pentru ca apoi să-i arunce un surâs plin de recunoștință, spunând:

– Mulțumesc, Ella! Mulțumesc!

Sâmbătă dimineața, Rosanna se trezi la ora șase. Făcu un duş și se îmbrăcă, iar apoi se duse la bucătărie și găti niște legume. Le prăji împreună cu carne de vită tocată și cu usturoi, după care adăugă ierburi și tocă roșii ca să facă un sos *bolognese*. Voia ca Ella și Nico să aibă un fel de mâncare gustos în acea seară. În timp ce amestecul fierbea la foc mic, ea se așeză la

masă și scrise pentru Ella un set lung de instrucțiuni în privința lui Nico, începând cu micul-dejun și până la culcare.

Simțind că exagera – fiindcă fata fusese implicată zilnic în programul copilului –, puse lista lângă telefon, iar apoi adăugă numărul Hotelului Imperial din Viena, pe cel al medicului casei și pe cel de la apartamentul lui Abi, la Londra. Terminând cu asta, luă de pe foc tigaia cu sos, o acoperi cu un capac și o lăsă pe blatul de bucătărie, la răcit. Își verifică ceasul și urcă la etaj ca să termine de împachetat.

O oră mai târziu, pe când se aflau în vestibul, Rosanna atinse obrazul lui Nico.

– Pare un pic cam cald, spuse ea, încruntându-se.

– E bine, nu-i așa, micuțule? murmură Ella, strângându-l în brațe. A alergat toată dimineața, asta-i tot! Du-te, Rosanna, altfel o să pierzi avionul!

– Pa, pa, *angeletto*! spuse ea și îl sărută din nou pe Nico, iar apoi își luă bagajul. Pentru orice problemă, sună-mă la Imperial, sau sun-o pe Abi, sau...

– Așa o să fac! Acum du-te, Rosanna, te rog! o îndemnă Ella râzând.

Rosanna se urcă în taxi și-și luă rămas-bun de la cei doi făcându-le cu mâna, până când mașina ieși de pe aleea din fața casei și nu mai reuși să-i vadă. Dacă Nico se îmbolnăvea? I se păruse că avea fierbințeală, era sigură de asta. Se consolă cu gândul că, foarte probabil, îi erupea un dinte, ceea ce făcea întotdeauna ca obrajii să i se îmbujoreze puternic. Sentimentul de vină avea darul s-o transforme într-o ființă de-a dreptul paranoică. Pe lângă asta, dacă avea să se îngrijoreze tot timpul pentru Nico, ce rost mai avea să fi plecat la Viena?

Făcând un efort, Rosanna își luă gândul de la copilul ei și se concentră asupra plăcerii de a-și revedea soțul în câteva ore.

*

– Stephen, sunt Luca! Ajung la Londra mâine-dimineață.

– A, bine! La ce oră?

– Avionul aterizează pe Heathrow la zece dimineața. O să iau un tren spre Cheltenham și ar trebui să ajung la Rosanna cândva după prânz. Poți să treci pe la noi mâine-seară?

– Mai bine nu, răspunse Stephen, uimit că Luca părea să nu știe încă de întoarcerea lui Roberto și de dispariția lui însuși din viața Rosannei. Ascultă, sunt la Londra în seara asta. Te iau mâine-dimineață de la Heathrow și te duc în Gloucestershire. Putem discuta lucrurile pe drum.

– Ești foarte amabil, Stephen! O s-o sun pe Rosanna ca să-i spun la ce oră ajung.

– Foarte bine. La revedere!

Luca puse jos receptorul, iar apoi îl ridică din nou, ca s-o sune pe Rosanna. Dar ea nu răspunse. El puse iarăși receptorul în furcă și se hotărî să încerce mai târziu.

Ella auzise telefonul sunând, însă Nico tocmai începuse să țipe, lovind cu pumnișorii în podea și refuzând să se întoarcă și s-o lase să-i schimbe scutecul. Până când Ella reuși să ajungă la aparatul din dormitorul Rosannei, telefonul se oprise din sunat.

În cele din urmă, Nico se calmă în brațele ei. Îi puse mâna pe frunte. Chiar că părea caldă! Așa că-l duse la parter, ca să-i dea niște paracetamol pentru copii, după cum o instruise Rosanna.

– *Principessa!* Ai ajuns, chiar ești aici!

Rosanna lăsă bagajul din mână și fu luată pe sus de Roberto, care o duse în apartament și o aruncă pe pat.

– Ce dor mi-a fost de tine, ce mult te iubesc, gemu el, acoperindu-i fața cu sărutări și începând să-i descheie nasturii de la haină.

– Trebuie s-o sun mai întâi pe Ella, spuse Rosanna, desprinzându-se din îmbrățișare.

– Mai târziu, *cara*, mai târziu! îi ceru Roberto.

Buzele lui o reduseră la tăcere, iar ea cedă.

După aceea, rămaseră în pat și băură un pahar de șampanie. Roberto îi vorbi despre planurile lui pentru weekend:

– În seara asta e un bal mare la palatul Hofburg. După spectacol, mergem direct acolo.

– Dar nu mi-am adus haine de seară! Trebuia să-mi spui!

– Du-te și uită-te în dulap, *principessa*, o îndemnă Roberto.

Ea se dădu jos din pat și traversă încăperea. În dulap, lângă jacheta de seară a lui Roberto, se afla o rochie ambalată în polietilenă.

– Aș fi împachetat-o, dar m-am gândit că se șifonează. Vezi dacă ți se potrivește! spuse el.

Rosanna îndepărtă învelitoarea și scoase la iveală o rochie de bal strălucitoare. Partea de jos era spectaculoasă, confecționată din straturi de tul care pluteau, iar partea de sus, un corsaj de brocart, fără bretele, era acoperită de mii de mărgele minuscule.

– Roberto, asta e cea mai frumoasă rochie pe care am văzut-o vreodată! exclamă Rosanna, după care luă rochia de pe umeraș și o probă. Poți s-o închizi la spate? întrebă ea.

– Categoric, *signora*, dacă-mi promiți ca mai târziu să mă lași să te dezbrac de ea, răspunse Roberto, încheind perlele micuțe care țineau loc de nasturi, în timp ce Rosanna se privea în oglindă. Îți vine ca turnată! o asigură el.

Rosanna se întoarse, iar fusta diafană se învârti în jurul ei, plutind prin aer.

– O, e minunată! Îți mulțumesc, Roberto! Mulțumesc!

– O să fii cea mai frumoasă femeie de la bal, spuse el zâmbind. Iar astă-seară o să vii să mă vezi cântând în rolul lui Don José, nu-i așa?

– Sigur că da.

Roberto o sărută pe gât și începu să desfacă nasturii pe care, cu doar câteva minute înainte, îi încheiase cu atât de mult

efort. Un ceas mai târziu, Rosanna se machia, iar Roberto se pregătea să plece la spectacol.

– O, Roberto! exclamă ea, ducându-și mâinile la gură. N-am sunat acasă!

Se duse la telefon și formă numărul de la The Manor House.

– Ella, sunt Rosanna! De ce plânge Nico? întrebă ea, încruntându-se.

– Cred că e puțin cam obosit. Și are un pic de febră, Rosanna, se auzi, încordată, vocea Ellei.

– E bolnav?

– N-a mâncat mare lucru azi. Nu cred că are nimic, dar parcă nu se comportă ca de obicei. O să-l pun la culcare.

– Atunci, trebuie să mă întorc imediat!

– Poftim? șopti Roberto, care auzise conversația.

– Ella, așteaptă un pic, spuse Rosanna, acoperind receptorul cu mâna și privindu-și soțul. E vorba de Nico, explică ea. Are febră! Trebuie...

– Lasă-mă să vorbesc cu Ella!

Roberto îi luă Rosannei receptorul din mână. Vorbi repede în italiană, dând din cap când şi când. Apoi îşi luă rămas-bun şi puse jos receptorul, înainte ca Rosanna să-l mai poată lua.

– Ce faci? Am vrut să vorbesc din nou cu ea, să aflu dacă...

– Rosanna, te rog! Am stat de vorbă cu Ella și mi-a spus că Nico are febră, dar asta-i tot. N-ai de ce să te îngrijorezi, *cara*! Poate că-i iese un dinte, poate că a răcit, dar dacă acum alergi înapoi acasă, asta n-o să-l ajute cu nimic. O să se simtă bine mâine-dimineață, sunt sigur!

Rosanna clătină din cap.

– Dar dacă e bolnav? Până acum, n-a făcut temperatură decât foarte rar.

– *Principessa*, Nico e cu tine douăzeci și patru de ore pe zi. Eşti cu mine acum, după care te întorci la el. Te rog, nu te poți detaşa de el ca să fii cu mine în răstimpul pe care-l avem la dispoziție? Încep să cred că devii paranoică ori de câte ori vine vorba de copilul ăsta al nostru!

Rosanna ezită un moment, luptându-se cu instinctele ei materne, care-i spuneau cu claritate că ceva era în neregulă. Dar nu voia ca Roberto să creadă că era peste măsură de protectoare. În cele din urmă, dădu din cap și spuse:

– Ai dreptate. Sunt sigură că totul o să fie bine.

– Vino, șopti el, pune-ți rochia asta frumoasă și haide să arătăm lumii că suntem din nou împreună.

Ella mângâie copilul pe spate până când, în cele din urmă, acesta adormi. Apoi se strecură afară din camera lui, străduindu-se să nu-l trezească. Se duse jos, la bucătărie, strângând în mână monitorul pentru copii, și-și făcu un sendviș. Îl mâncă fără să simtă ce gust avea, iar apoi urcă în camera ei și adormi, extenuată.

Rosanna ședea în lojă, privind la spectacolul strălucitor de sub ea. Opera din Viena era unul dintre teatrele ei favorite, poate pentru că balcoanele aurii și ornamentate îi aduceau aminte de Scala. Se uită în fosa orchestrei, în care instrumentiștii își făceau ultimele pregătiri. O străbătu obișnuitul frison de anticipare, în așteptarea începerii spectacolului.

În seara aceea se cânta *Carmen*. Nu-l mai văzuse niciodată pe soțul ei interpretându-l pe Don José, iar pentru ea, Carmen era un rol pe care încă nu-l descoperise. După ce se încheie uvertura, cortina fu trasă, lăsând să se vadă o piață dintr-un oraș spaniol. Rosanna se sprijini de spătarul scaunului, pregătindu-se să se bucure de spectacol.

Rolul spaniolului frumos și înfocat i se potrivea lui Roberto ca o mănușă. Interpretarea lui electrizantă ținea publicul în tensiune.

– *Ah, Carmen! Ma Carmen adorée!* cântă Roberto la final, atunci când iubita lui căzu la pământ, moartă.

Pe Rosanna o podidiră lacrimile. Se ridică în picioare împreună cu publicul, care tropăia, aplauda, arunca flori pe scenă

și striga „Bravo!" Cei din sală nu voiau să-i lase pe Roberto și pe minunata lui Carmen să părăsească scena.

Roberto o căută cu privirea pe Rosanna și-i trimise o sărutare.

Acela fu momentul în care ea înțelese ce-și dorea.

Asta avea să-i ceară muncă susținută și sacrificii, dar *trebuia* s-o facă.

– *Principessa*, strălucești! În ultima vreme te-am văzut rareori atât de fericită pe cât ești acum.

Roberto o învârti pe aglomeratul ring de dans din magnifica sală de bal a palatului Hofburg.

– Da, așa mă simt, îi răspunse ea, zâmbind. Mă bucur atât de mult că am venit!

– Și eu la fel. Nu ne merge bine atunci când stăm departe unul de celălalt, Rosanna. Știi asta, nu?

– Da, știu.

Muzica încetă, dar el n-o lăsă din brațe.

– Roberto, înainte să mergem înapoi la masă, vreau să-ți spun că... am luat o decizie.

– Care anume? întrebă el, aruncându-i o privire nedumerită.

– Vreau să cânt din nou.

– Rosanna, asta e vestea cea mai bună pe care mi-o puteai da! Fără despărțiri! Lucrurile o să fie din nou ca înainte!

– Nu, n-o să fie la fel, fiindcă îl avem pe Nico. Dar sunt sigură că o să facem cumva ca lucrurile să meargă.

– Sigur că da. Iar acum, să bem șampanie și să toastăm în cinstea întoarcerii tale! Mâine o să-i spun lui Chris. Sunt sigur că o să vrea să cânți *Butterfly* în iulie, la Met, împreună cu mine și...

Rosanna ascultă efuziunile pline de nerăbdare ale lui Roberto, știind că el se avânta prea repede, însă nu-i păsa. Făcuse ce voise el și i se dăruise din nou cu totul.

CAPITOLUL 47

În dimineața următoare, Ella se trezi devreme, trăgând cu urechea la monitorul pentru copii, care era așezat chiar lângă patul ei. Nu se auzea nimic. Scoase un oftat de ușurare, sperând că problemele din ziua trecută nu fuseseră decât consecința unei erupții dentare și că Nico era mai bine după o noapte bună de somn. Se ridică, merse pe coridor și deschise ușa camerei copilului. Se strecură înăuntru, se duse lângă pătuț și se aplecă peste el. Ochii lui Nico erau închiși, însă părul îi era umed, obrajii îi erau de un roșu aprins, iar pielea, pătată. Puse mâna pe fruntea lui și simți fierbințeala. Cu un gest rapid, trase pătura de pe el și văzu că pijamaua îi era înmuiată. Cu inima bătându-i ca o tobă, îl dezbrăcă și trase aer în piept văzând erupția de un roșu aprins care-i acoperea pielea. Nico deschise ochii, gemu și-i închise din nou.

Ella alergă pe coridor, coborî scările și împinse cât colo ușa de la bucătărie. Căută pe lista lăsată de Rosanna, până când găsi numărul de telefon de la hotel. Ridică receptorul și sună la Hotel Imperial, așteptând ca cineva să răspundă.

– Alo, bună ziua! Aș vrea să vorbesc cu Rosanna Rossini, vă rog!

– Îmi pare rău, doamnă, dar domnul Rossini a cerut să nu-i fie transferată nici o legătură telefonică până când nu ne dă de veste dumnealui.

– Dar e o urgență! Fiul lui e bolnav! Trebuie să vorbesc cu el sau cu doamna Rossini!

Ellei aproape că-i venea să plângă de frustrare.

– Am înțeles, doamnă. O să încerc să vă fac legătura.

Ella așteptă, cuprinsă de o tensiune îngrozitoare.

– Îmi pare rău, doamnă, dar nu răspunde nimeni. E posibil ca domnul Rossini să fi închis telefonul. O să rog pe cineva să bată la ușa apartamentului.

– Vă rog, cât mai repede! insistă Ella. Rugați-o pe doamna Rossini s-o sune pe Ella, acasă. Spuneți-i că Nico e bolnav!

Puse jos receptorul și apoi formă numărul lui Abi. Nu răspunse nimeni.

– O, Doamne, dă să fie bine, gemu ea în timp ce forma numărul medicului.

– Alo?

– Aș dori să vorbesc cu doctorul Martin, vă rog.

– Nu e acasă, a plecat să vadă un pacient. Sunt soția lui. Pot să vă ajut?

– Da. Am grijă de Nico, băiețelul Rosannei Rossini. Are febră mare și o erupție urâtă pe tot corpul. Nu... nu știu ce să fac!

– Înțeleg. Doctorul Martin ar trebui să ajungă acasă în câteva minute. Dacă-mi dai adresa, îl trimit imediat acolo.

Ella făcu ce i se ceruse.

– Iar acum, draga mea, până când ajunge doctorul, șterge-l pe Nico pe corp cu un burete îmbibat în apă călduță. Asta ar trebui să-i scadă temperatura. Și încearcă să-i dai să bea un pic de apă. Dacă starea i se înrăutățește sau dacă devine inconștient, cheamă imediat ambulanța!

– Da. Mulțumesc!

Ella puse jos receptorul. Umplu un bol cu apă și urcă scara tremurând, dorindu-și din toată inima să nu-i fi sugerat Rosannei să meargă la Viena ca să-l vadă pe Roberto.

Călătoria de la aeroport spre Gloucestershire dură mai puțin de o oră și jumătate. Drumurile erau libere. Stephen ieși de pe autostradă și îndreptă mașina spre The Manor House.

Luca se uita pe fereastră, tăcut, dar mintea i se frământa de zor. Stephen nu doar că-i vorbise despre rezultatul vizitei făcute la New York, ci îi spusese calm, fără emoție, pentru care motiv anume nu se mai vedea cu Rosanna.

Roberto venise înapoi.

Ramificațiile acelei vești se întindeau atât de departe, încât Luca nici măcar nu putea să-și pună gândurile în ordine.

– Ești bucuros fiindcă s-au împăcat? întrebă Stephen. Mă gândesc că te bucuri cel puțin în parte. Vreau să spun că el e totuși soțul Rosannei și tatăl lui Nico.

Luca clătină din cap cu putere.

– Nu, Stephen! Chiar dacă Roberto e soțul Rosannei, ceea ce-a făcut..., începu el să spună, dar vorbele i se stinseră într-un oftat adânc.

Stephen intră pe drumul care ducea la The Manor House. În scurtă vreme, opri mașina în fața casei.

– Înțelegi de ce nu intru, nu?

– Desigur, răspunse Luca, simțind că Stephen de-abia aștepta să plece. Îți mulțumesc pentru tot!

– Cu plăcere. Dacă vrei să mai vorbim, mă găsești la galerie toată ziua.

– *Ciao!*

Luca deschise portiera, dar apoi se opri și se întoarse.

– Îmi pare atât de rău, Stephen! Rosanna nu realizează ce a pierdut.

Stephen ridică din umeri, plin de tristețe. Luca ieși din mașină și închise portiera în urma lui.

*

Ella se plimba de colo până colo prin camera lui Nico. La un moment dat, auzi soneria de la intrare. Alergă pe scări, așteptându-se să fi venit medicul. Cu mâinile tremurându-i, deschise ușa.

– Luca! O, Luca! strigă ea, aruncându-se în brațele lui, năpădită de suspine isterice.

– Ella, Ella, ce e?! Ce se întâmplă? Haide, liniștește-te!

– Nico! E vorba de Nico! E foarte bolnav! Cred că poate să și moară! Nu putem să-l lăsăm singur!

Ella îl trase pe Luca înăuntru și se grăbi să urce scara.

– Dar unde-i Rosanna? Și unde-i... Roberto?

– La Viena. Atunci când ai sunat la ușă, am crezut că a venit medicul. Fac ceea ce m-a învățat soția lui, dar tot ea mi-a spus să chem ambulanța dacă Nico se simte mai rău și..., spuse Ella intrând în camera lui Nico și arătând spre pătuț, vezi, are erupția asta pe piele și nu se trezește cum trebuie și... Ajută-mă, Luca, ajută-mă! îndrugă ea, isterică.

Luca se aplecă peste pătuț și realiză imediat că starea copilului era gravă.

– Zici că vine medicul?

– Da, dar sunt sigură că starea lui Nico se înrăutățește.

– Atunci, cred că nu mai e de așteptat. Trebuie neapărat să chemăm ambulanța!

În momentul acela se auzi soneria de la ușă.

– Mulțumesc, Doamne! strigă Ella, înăbușindu-și un suspin. Trebuie să fie medicul!

– Du-te tu, o îndemnă Luca. Stau eu cu Nico.

Ella dădu din cap în semn de aprobare și ieși din încăpere alergând. Luca mângâie fruntea lui Nico.

– E în regulă, *angeletto*! O să fie bine. Cred că maică-ta a înnebunit de te-a lăsat așa, dar o să se întoarcă în curând, crede-mă!

Cât timp Nico fu consultat de doctorul Martin, Ella și Luca așteptară împreună lângă fereastră, în camera copilului.

– Zici că Rosanna e la Viena, împreună cu Roberto? întrebă Luca.

– Da.

– I-ai sunat?

– Da, dar încă n-au sunat înapoi.

– Nu trebuia să te lase singură cu Nico! A făcut o greșeală foarte mare, suspină Luca.

– Te rog, nu da vina pe Rosanna! Eu am implorat-o să plece. Era atât de nefericită, îi era dor de Roberto atât de tare... Am crezut... Am crezut că o să fie bine. Și așa ar fi fost dacă..., bâigui Ella în timp ce-și frângea mâinile, disperată, iar Luca îi puse o mână pe umeri. Rosanna a sunat aseară și i-am spus că Nico nu se simțea bine și...

– Și, cu toate astea, n-a venit?

– Nu, dar...

Doctorul Martin interveni în conversație:

– O să chem ambulanța. Vreau să-l internez pe Nico în spital. Are febră mare și trebuie să primească fluide, ca să oprim deshidratarea.

– Dar ce are? întrebă Ella, ținându-și răsuflarea.

– Are o formă urâtă de pojar. E o boală comună a copilăriei, însă unii copii pot face complicații dacă nu sunt tratați rapid. Pot să folosesc telefonul?

– Desigur!

Ella îl conduse pe medic în dormitorul Rosannei.

Luca privi în gol pe fereastră, întrebându-se ce o apucase pe sora lui, care de obicei era o mamă atât de devotată, să-și lase fiul în grija unei fete în vârstă de doar cincisprezece ani, lipsită de experiență. Clătină din cap cu mâhnire, fiindcă știa deja răspunsul.

– În regulă, ambulanța trebuie să sosească din moment în moment, spuse medicul, făcându-și apariția. Iar dacă aș fi în

locul dumneavoastră, aş face în aşa fel încât s-o aduc urgent înapoi pe doamna Rossini. Sunt sigur că ar vrea să fie alături de fiul dumneaei.

În acel moment, sună telefonul.

– Răspund eu, spuse Luca, alergând în dormitor ca să ridice receptorul.

– Ella? se auzi o voce în care se ghicea panica.

– Rosanna, tu eşti?

– Luca, ce faci acolo? Nu ştiam că vii!

– Am venit pentru o chestiune oarecum urgentă, dar asta n-are nici o importanţă acum. Trebuie să iei primul zbor de la Viena, Rosanna. Îmi pare rău să-ţi spun, dar Nico e foarte bolnav. Medicul e aici şi ducem copilul la spital, la Cheltenham. Are pojar.

– O, Doamne, nu! se auzi strigătul Rosannei, urmat de un suspin sugrumat.

– Rosanna, sunt sigur că o să se facă bine. Medicul e aici, Nico e pe mâini bune. Încearcă să te întorci acasă cât poţi de repede!

– Da. O să iau un taxi de la Heathrow şi vin direct la spital. Te rog, Luca, sărută-l pe Nico din partea mea şi spune-i că *mamma* vine cât poate de repede!

– Sigur că da. Încearcă să nu te îngrijorezi. La revedere, Rosanna!

Luca puse jos receptorul în momentul în care ambulanţa ajungea în faţa casei.

În cinci minute, toţi trei erau în drum spre spital.

CAPITOLUL 48

– Doamnă Rossini, o să fiți fericită să aflați că Nico o să se facă bine! o informă medicul pe Rosanna.

Ea își luă capul în mâini și plânse, ușurată. Ultimele patruzeci și opt de ore fuseseră cele mai tensionate din întreaga ei viață. Ajunsese la spital duminică seara și-și găsise fiul conectat la perfuzii. Luca o luase acasă pe Ella, care era de-a dreptul epuizată, iar Rosanna așteptase oră după oră, în timp ce copilul trecea prin ceea ce surorile medicale numiseră „criză". În dimineața următoare, temperatura micuțului coborâse și el putuse să doarmă mai liniștit. Iar după încă o zi, deschisese ochii și-i zâmbise mamei lui. După ce medicii hotărâseră că Nico trecuse peste ceea ce era mai rău, perfuzia îi fusese scoasă.

Rosanna își șterse nasul cu o batistă de hârtie.

– Îmi cer scuze! Simt o ușurare atât de mare la primirea unei vești bune după ultimele două zile!

– Înțeleg, doamnă Rossini. E neobișnuit ca un copil să facă o formă atât de gravă de pojar, dar se mai întâmplă. Să înțeleg că n-a fost vaccinat?

– Nu.

Ea reflectă, abătută, că asta nu-i trecuse prin minte în acele luni ca de vis petrecute la The Manor House, imediat după nașterea lui Nico.

– Ar fi o idee bună să faceți aranjamente ca toți cei ai casei care nu s-au vaccinat până acum s-o facă. Pojarul poate fi contagios vreme de câteva zile după apariția erupției pe piele. E mai bine să fiți protejați. Cât despre Nico, o să aibă nevoie de îngrijire specială în următoarele două săptămâni, dar e un copil rezistent. O să se pună pe picioare mai repede decât credeți. Îl mai ținem încă o zi aici, sub observație, după care îl puteți lua acasă. Iar acum, vă propun să mergeți acasă și să vă odihniți. Puteți să veniți înapoi după-amiază. Vrem să mai facem câteva teste de rutină în dimineața asta.

– Bine. Mă duc să-mi iau rămas-bun. Și vă mulțumesc, doctore, vă mulțumesc!

– Nu trebuie să-mi mulțumiți. Pentru asta suntem aici. Și încercați să nu vă pedepsiți, doamnă Rossini! Chiar dacă ați fi fost cu el, n-ați fi putut face mai mult de atât.

– Sunt mama lui, se împotrivi Rosanna, clătinând din cap. Aş fi ştiut mai repede că era foarte bolnav, răspunse ea cu glas scăzut, după care părăsi cabinetul medicului.

Nico era de unul singur într-un salon alăturat. Stătea întins în pătuț, întors cu spatele.

– Copilul meu, spuse ea, *mamma* e aici!

Băiețelul nu-i răspunse. Rosanna se îndreptă spre el, gândindu-se că adormise. Se aplecă peste pătuț și văzu că avea ochii deschiși. Zărind-o, Nico se rostogoli spre ea și-i aruncă un zâmbet larg.

Rosanna îl ridică și-l strânse în brațe.

– O, dragul meu, jur că n-o să te mai părăsesc niciodată!

După un ceas, Rosanna ajunse cu un taxi la The Manor House și intră în casă, obosită.

– Ella! strigă ea, dar nu auzi nici un răspuns.

– E în camera ei, doarme.

Rosanna se uită în sus și-l văzu pe Luca în capul scării.

– Bineînțeles. Cred că este extenuată, zise Rosanna trecându-și mâna peste față.

– Nu e deloc surprinzător, având în vedere prin ce-a trecut în ultimele zile, zise el în timp ce cobora treptele încet. Ce face Nico?

– Doctorii spun că o să fie bine.

– Asta-i o veste bună! se bucură Luca, vorbind însă pe un ton lipsit de căldura obișnuită, iar odată ajuns lângă Rosanna, întrebă: Vrei să mănânci ceva?

– Nu, mulțumesc. O să beau o cafea. După aceea, vreau să fac un duș și să dorm un pic. Trebuie să mă întorc la spital în după-amiaza asta.

Rosanna merse la bucătărie, urmată de Luca. Acesta rămase în prag, privind-o cum umplea cafetiera și cum o pornea.

– Rosanna, plec în seara asta!

– Sigur că da. Îți mulțumesc pentru tot, Luca!

– Dar înainte să plec, trebuie să vorbesc cu tine.

Ea îl privi cu atenție. Era palid, avea cearcăne și buzele strânse într-o grimasă încordată.

– Atunci, stai jos. Vrei niște cafea?

– Mulțumesc.

Rosanna puse cafea în două căni, iar apoi adăugă apă fiartă și lapte. Amestecă totul și se așeză la masă, lângă fratele ei.

– Ce e? De multă vreme nu te-am mai văzut atât de serios. Mă sperii!

Luca își propti bărbia în palme și inspiră adânc.

– M-am gândit mult dacă ar trebui să-ți spun asta. Rosanna, te iubesc foarte, foarte mult, știi asta, nu?

– Sigur că da.

– Și nu m-aș amesteca niciodată în viața ta, nici nu ți-aș pune deciziile sub semnul întrebării dacă n-aș simți o responsabilitate față de Ella. I-am promis Carlottei că o să am grijă de ea...

– Luca, înainte să continui, îl întrerupse Rosanna, află că știu încotro bați. Am greșit că am lăsat-o pe Ella singură cu Nico, am greșit foarte mult. N-o să mai fac așa ceva niciodată, îți promit! N-am fost pedepsită îndeajuns pentru ce am făcut?

– Știu ce mamă bună îi ești lui Nico și cât de generoasă ești cu Ella, dar, spuse Luca clătinând din cap, mă îngrijorează obsesia asta a ta, iubirea pe care o ai pentru Roberto. Mi se pare că-ți întunecă judecata câteodată.

Rosanna se făcu roșie de indignare.

– Nu! Greșești! Roberto e cel mai bun lucru din viața mea, în afară de Nico. Mă iubește, mă susține și...

– Atunci, de ce nu e acum aici? Când copilul lui e la spital? Când soția lui are nevoie de el?

– Știi de ce, Luca! Roberto are angajamente. Nu poate lăsa totul de izbeliște ca să vină aici. Accept faptul că viața lui e așa cum e.

– Dar n-are spectacole duminica și lunea. Chiar tu mi-ai spus asta, Rosanna! Ar fi putut veni cu ușurință împreună cu tine de la Viena și s-ar fi putut întoarce la timp pentru spectacolul de marți seara. Sau poate că a fost îngrijorat că ar fi putut să ia o asemenea boală infecțioasă și...

– Oprește-te, Luca! Te rog, ești nedrept! Nici n-ar fi ajuns bine acasă, că ar fi trebuit să plece înapoi. Nu poate să-și dezamăgească publicul!

– Dar cu siguranță că și-a dezamăgit soția și copilul, nu? o combătu Luca, scoțând apoi un oftat. Rosanna, îmi pare rău, nu vreau să judec pe nimeni, cu atât mai puțin pe tine! Cât despre Roberto, cred că te schimbă, te influențează.

– Da, în bine! Îl iubesc, Luca. Iar el ne iubește pe mine și pe Nico și... nu e treaba ta! Nu-l cunoști așa cum îl cunosc eu.

– Aici greșești, Rosanna! Îl cunosc mai bine decât crezi, răspunse el cu glas scăzut. Chiar ești convinsă că-ți spune întotdeauna adevărul?

– Da.

– Atunci, cum a fost cu aventura de la New York, cu Donatella?

– De ce încerci să mă faci să-l urăsc, Luca? De ce?

– Nu fac asta. Ştiu că n-ar avea nici un rost. Nu încerc decât să spun că uneori putem să-i iubim pe unii oameni fără ca asta să însemne că ei scot la lumină ceea ce e mai bun în noi.

– Luca, spuse Rosanna, deja înfuriată, vorbeşti despre iubirea dintre un bărbat și o femeie cu atâta autoritate și, cu toate astea, te pregăteşti să devii preot! Cum poți să pretinzi că înțelegi ce simt, când tu n-ai cunoscut niciodată felul ăsta de iubire?

Dintr-odată, Luca păru istovit.

– Rosanna, nu vreau să mă cert cu tine. Îți spun toate astea doar pentru că te iubesc și vreau să te protejez de lucruri pe care nu le cunoşti, *nu-i bine* să le cunoști.

– Ce „lucruri", Luca? Spune-mi, ce vrei să zici?

– Nu, Rosanna, uită ce-am zis. Sunt un prost și devin prea protector.

– Luca, dacă ai să-mi spui ceva, atunci trebuie s-o faci! Nu mai sunt o copilă. Așa că, te rog, nu mă trata ca atare!

– Bine, se învoi Luca, făcând o pauză înainte de a vorbi. Roberto a săvârşit în trecut lucruri care mă fac să mă întreb dacă e un om bun. Și are asupra ta o mare influență, despre care eu cred că uneori nu e bună. Eşti sigură că știi totul despre el?

– Da, știu totul!

Ajunsă, din pricina ultimelor două zile, la limita capacității de a se confrunta cu emoțiile, Rosanna simți că nu mai suporta, așa că strigă:

– Ştiu cum era și cum e! Îl urăşti, Luca, întotdeauna l-ai urât! Ei bine, eu îl iubesc și n-are importanță ce-mi spui! Nu-mi pasă ce gândești!

– Rosanna, nu vezi? Te-a făcut să-ți pierzi familia din Italia, cariera, iar uneori mă gândesc că te-a făcut să-ți pierzi și

dreapta judecată. *Noi doi* ne certăm acum din cauza lui. Nu vezi cât de distructiv e lucrul ăsta?

Dezlănțuită de-a binelea și cu lacrimile curgându-i pe obraji, ea se puse din nou pe strigat:

– Nu-i treaba ta să-mi spui cum să-mi trăiesc viața! Te rog, pleacă!

– Rosanna, îmi pare rău. N-ar fi trebuit să...

Ea arătă spre ușă.

– *Pleacă!*

– Haide să nu ne despărțim astfel...

– Nu vreau să mai rămâi aici nici măcar un minut!

Luca o privi și ridică din umeri, copleșit de tristețe.

– Bine, dacă asta vrei!

– Da, asta vreau! Și nu-ți face griji, o să am grijă de Ella! Nu pentru că trebuie, ci pentru că *vreau*! Iar acum, pleacă!

Rosanna se năpusti afară din bucătărie, urcă scara în fugă și se duse în dormitor, trântind ușa în urma ei. La o jumătate de oră după aceea, auzi zgomotul unei mașini care oprea pe alee și sunetul soneriei de la intrare. Se duse la fereastră și-l văzu pe Luca urcându-se într-un taxi. Apoi Luca dispăru, dus de mașina care stârnise în urma ei un efemer vârtej de pietriș.

– O, doamnă Rossini, intrați, intrați! o invită medicul în cabinet.

– E vreo problemă? Tocmai am fost la Nico și pare să se simtă mult mai bine.

– Se recuperează bine, așa e, dar testele din dimineața asta au scos la iveală o problemă.

– Ce anume? Spuneți-mi, vă rog!

– Câteodată, în formele grave de pojar, auzul copilului poate fi afectat.

Rosanna îl privi pe medic cu o expresie chinuită.

– Ce încercați să-mi spuneți?

– Doamnă Rossini, trebuie să vă dau o veste proastă. Nu pot fi sută la sută sigur, dar cred că auzul lui Nico a fost serios afectat.

– O, Doamne, nu! gemu Rosanna.

– Știu, doamnă Rossini! E un șoc, dar, de dragul fiului dumneavoastră, trebuie să fiți curajoasă.

Rosanna își adună curajul de undeva din adâncul ființei. Doctorul avea dreptate. Trebuia să fie curajoasă.

– Da, o să fiu. Cât de rău e? N-o să audă deloc?

– E prea devreme ca să cunoaştem cu precizie gradul în care i-a fost afectat auzul, însă în ceea ce priveşte auzul urechii drepte, acesta a fost lezat în mod categoric. Urechea stângă e afectată, la rândul ei, dar în momentul de față se pare că nu atât de semnificativ. Vom mai face şi alte teste. Urmează să vi-l prezint pe doctorul Carson, specialistul nostru ORL, și...

Pentru Rosanna, cuvintele medicului se estompară până la un zumzet nedeslușit, iar ea îl privea fără să-l vadă. Nu se putea gândi decât la un singur lucru. Fiul ei era copilul marelui tenor Roberto Rossini, fără îndoială, posesorul uneia dintre cele mai frumoase voci din întreaga lume. Iar Nico, probabil, n-avea să mai poată să-și audă niciodată tatăl cântând.

CAPITOLUL 49

– Domnule Rossini?

– La telefon.

– Sunteți căutat, doriți să vă facem legătura?

– Mulțumesc! spuse Roberto așezându-se pe marginea patului, încă ud de la dușul pe care tocmai îl făcuse. Alo?

– Roberto!

El îngheță.

– Donatella, ce mai faci?

– Sunt bine.

– Mă bucur să aud asta, spuse el, nerăbdător să închidă. Acum...

– Vremea e frumoasă la Viena pentru momentul ăsta al anului, nu-i așa?

– De unde știi? Unde ești?

– Jos, la recepție. Trebuie să vorbim. Urc până la tine.

– Donatella, nu e un moment bun! Trebuie să mă odihnesc pentru spectacolul din seara asta. Cred că mă apucă o răceală.

– Ceea ce am eu să-ți spun nu ne ia mai mult de câteva minute.

Legătura se întrerupse. Roberto oftă, își puse halatul de mătase și-și pieptănă, tulburat, părul. Se auzi un ciocănit în ușă și se duse s-o deschidă.

– *Ciao*, Roberto!

– Intră, Donatella! zise el cu bruscheţe.

– Mulţumesc.

Ea trecu pe lângă el și se așeză pe o canapea mare, îmbrăcată în creton.

– Ce mai faci? întrebă el.

– Mai bine ca niciodată, răspunse ea, întinzându-se ca să ia o boabă mare de strugure din bolul de fructe care dădea pe dinafară, așezat pe măsuţa din faţa ei.

– Mă bucur să aud asta. Arăţi foarte bine.

Roberto nu înţelegea. Femeia aceea strălucea, pur şi simplu, de fericire.

– Mulţumesc, așa mă și simt! exclamă Donatella, mușcând lasciv din strugure și apoi cercetându-l cu privirea pe Roberto. Tu, pe de altă parte, arăţi îngrozitor!

– Fiul meu e la spital. A fost foarte bolnav.

– Da, mi-a spus Chris că ai probleme în familie.

– Așa e, spuse Roberto, plimbându-se prin încăpere. Ce vrei, de fapt? Ai venit să strigi la mine, să-mi spui cât de ticălos sunt? Dacă-i așa, atunci dă-i bătaie, să terminăm și cu asta!

– Nu, răspunse Donatella clătinând din cap și întinzându-se după o altă boabă de strugure. Ești un ticălos, dar n-ai nevoie să ţi-o spun eu. Da, am fost furioasă că nu te-ai întors la New York, că te-ai târât înapoi la Rosanna fără să te deranjezi să mă contactezi, dar, adăugă ea ridicând din umeri, tu ești marele *maestro* Rossini! Tu nu trebuie să dai socoteală nimănui, nu-i așa?

Dispoziţia ei exuberantă îl neliniştea de moarte.

– Ascultă, Donatella, îmi cer scuze pentru cele întâmplate. Rosanna m-a iertat şi m-am întors la ea. E soţia mea. Și nu ţi-am făcut nici o promisiune, niciodată.

– Așa e, nu mi-ai făcut. Iar, după cum se și vede, am realizat de atunci că nu mai sunt îndrăgostită de tine, spuse ea

mișcând alene din mână. Pasiunea s-a epuizat! Chiar dacă m-ai implora, nu te-aș mai lua acum înapoi.

– Atunci, care e problema? întrebă Roberto aplecându-se spre ea. Trebuie să mă odihnesc, Donatella!

– Desigur, nimic n-are voie să te tulbure înainte să ajungi în fața adoratorilor tăi! exclamă Donatella în timp ce se ridica și scotea două plicuri din poșetă, punându-l pe masă pe unul dintre ele. Iată cheile de la apartamentul tău din New York. Mi-am luat lucrurile de acolo, explică ea, iar apoi ciocăni cu degetul în cel de-al doilea plic și i-l întinse lui Roberto. Ei, ai primit asta de curând! Bineînțeles, i-am citit conținutul.

Roberto smulse plicul din mâna Donatellei.

– N-ar fi trebuit să faci asta!

– N-are importanță, am făcut-o, răspunse ea ridicând din umeri cu nepăsare. Cred că ar trebui să-l deschizi, Roberto! Și să descoperi de ce nevastă-ta o să-ți ceară din nou să pleci, adăugă, aruncându-i un zâmbet plin de dulceață prefăcută.

– Ce tot vorbești? Eu și Rosanna suntem foarte fericiți! Nu există nimic despre care ea să nu știe.

– Atunci, poate că există ceva ce nici *tu* nu știi despre tine *însuți*!

– Orice ar fi, n-are importanță. N-avem secrete unul față de celălalt. Eu îi spun totul Rosannei.

– Bun, atunci n-o să te superi dacă îi trimit și ei o copie, în caz că uiți să-i spui, nu? făcu Donatella, îndreptându-se spre ușă. Să știi că m-am cazat la Hotel Astoria. *Ciao!*

După ce ușa se închise în urma ei, Roberto se așeză, cu inima bătându-i neplăcut de repede. Deschise plicul.

Mănăstirea Santa Maria, Pompei

Dragă Roberto,

Îți aduci aminte că am dansat împreună cândva, demult, într-o noapte fierbinte, la Napoli, în cafeneaua lui papa, *la*

aniversarea căsătoriei părinților tăi? După aceea, ne-am plimbat pe malul mării. Mai târziu, am făcut dragoste. Pentru mine a fost prima oară și o noapte frumoasă, pe care n-am uitat-o niciodată.

După șase săptămâni, am descoperit că eram însărcinată. Singura persoană cu care am putut vorbi a fost fratele meu, Luca. Am hotărât ca, de dragul familiei, să spunem că acel copil era al iubitului meu. Așa că m-am culcat cu el, ca să fac ca totul să devină plauzibil. O lună mai târziu, le-am spus iubitului meu și tatei că eram însărcinată. Papa *a făcut rapid aranjamentele de nuntă și m-am căsătorit cu un bărbat pe care nu-l iubeam, ca să-i dau copilului nostru o șansă și ca să evit să-i fac de rușine pe părinții mei. Știam că tu nu te-ai fi căsătorit niciodată cu mine, că, la vremea respectivă, nici n-ai fi crezut, probabil, că acel copil era al tău. Dar îți jur că spusele mele sunt adevărul curat!*

Ella, fiica ta, s-a născut cu cinci săptămâni mai devreme. Căsnicia mea a fost prinsă încă de la început într-o țesătură de neadevăruri și ar fi trebuit să știu că n-avea șanse mari să reziste. Sunt încă măritată, însă nu l-am văzut pe soțul meu de mai bine de zece ani. La fel și fiica ta.

Am vrut să-ți spun despre Ella în repetate rânduri, dar după ce te-ai căsătorit cu Rosanna, am știut că, de dragul ei, nu mai puteam s-o fac. Însă Luca mi-a zis că urmează să divorțați în curând, iar informația asta m-a făcut să mă hotărăsc.

Îți dezvălui asta încă gândindu-mă și rugându-mă ca Rosanna să nu afle niciodată adevărul. Știu cât de mult te-a iubit și nu vreau s-o rănesc și mai tare.

Cât despre Ella, te implor să nu-i răstorni viața cu susul în jos confruntând-o cu o asemenea veste. Îți cer doar să veghezi discret asupra ei și să-i fii alături dacă în viitor o să aibă nevoie de sprijinul tău. N-o să-ți fie greu s-o faci, fiindcă am trimis-o să locuiască împreună cu Rosanna. Vezi tu, Roberto, Ella are o voce frumoasă. Știu că Rosanna o să știe cum să cultive și

să încurajeze talentul nepoatei ei, crezând că Ella i-a moștenit harul.

Luca nu știe că ți-am scris. M-a sfătuit să n-o fac, zicând că e prea periculos. Dar dacă îl întrebi, o să-ți confirme că spun adevărul. Iar dacă ai auzi-o pe Ella cântând, ai ști că nu mint.

La revedere, Roberto!

Carlotta

Roberto lăsă să-i cadă scrisoarea din mâini, iar aceasta pluti prin aer și apoi atinse podeaua. El se prăbuși pe canapea și scoase un geamăt adânc. Oare era adevărat? Sau era posibil ca ea să mintă?

Închise ochii și și-o imagină pe Ella cântând *Noapte de vis* la concertul de colinde de la școală. Își recunoscu propriul ton profund și melodios, transmutat în vocea unei tinere fete care, după cât se părea, era fiica lui.

Ochii i se deschiseră larg în momentul în care mintea lui reuși să formeze o imagine clară a feței ei. Părul negru, pielea palidă, ochii! *Mamma mia!* Până și zâmbetul era al lui. Se ridică de pe canapea și începu să se plimbe prin încăpere.

Nu era de mirare că Donatella fusese atât de fericită! Știa că, dacă Rosanna descoperea adevărul, el avea s-o piardă nu numai pe ea, femeia pe care o iubea, ci avea să-și piardă și fiul, și fiica despre existența căreia abia aflase. Având în vedere istoricul lui, Rosanna nu l-ar fi crezut niciodată că nu știuse nimic despre Ella. În plus, se culcase cu sora ei și nu-i spusese nimic despre asta. L-ar fi urât, și avea tot dreptul s-o facă.

Se așeză din nou pe canapea și se gândi că ar fi făcut orice ca să-și păstreze soția – ar fi renunțat la carieră, la faimă, la avere! Toate astea n-aveau nici o importanță. El avea nevoie de *ea*. Ridică receptorul și formă numărul de la recepție.

– Faceți-mi legătura cu Hotel Astoria, vă rog!

– Da, domnule!

Roberto așteptă, simțind că-i era greață din cauza fricii.

– Aveți legătura, domnule!

– Hotel Astoria! Cu ce vă pot ajuta?

– Aş dori să vorbesc cu Donatella Bianchi, vă rog!

– Roberto, te-ai mişcat rapid, murmură Donatella, torcând ca o pisică. Abia am intrat pe uşă!

– Ce vrei? Orice doreşti e al tău! Bani, apartamentul din New York, orice!

– Nu, Roberto. N-am nevoie de nimic în ceea ce priveşte bunurile materiale. Amintește-ţi că Giovanni mi-a lăsat o avere! Cu toate astea, mă gândeam că ar fi plăcut să fac o excursie în Anglia weekendul ăsta. Până la Cotswolds, poate. E un loc în care mi-am dorit întotdeauna să merg – am auzit că e foarte frumos. Şi, desigur, cu ocazia asta pot să livrez scrisoarea personal.

– Donatella, chiar vrei să mă distrugi? Și ce-o să se întâmple cu Rosanna? Ea n-a făcut nimic ca să merite asta! Știi că o asemenea dezvăluire o s-o devasteze și ea!

– Aha, deci îți pasă, murmură Donatella. E înfiorător, nu-i aşa, să iubeşti atât de mult și iubirea să-ți fie amenințată?

– Repet, Donatella, spune-mi ce vrei! Dar nu dezvălui nimic, te implor!

Se lăsă tăcerea, iar apoi Donatella spuse:

– Deci, în cele din urmă, înțelegi.

– Ce să înțeleg?

– Ce înseamnă să fii lipsit de putere.

Legătura se întrerupse, iar Roberto nu mai auzi nimic.

CAPITOLUL 50

Rosanna deschise uşa casei şi intră, împleticindu-se, în vestibul. Chiar dacă era doar cinci și jumătate după-amiaza, se înserase deja. Urcă scările fără să aprindă lumina și intră în camera lui Nico. Privi, nefericită, lumina palidă a lunii, care își revărsa razele asupra pătuțului gol.

Copilul ei cel frumos, schilodit pe viață! Și era doar vina ei. Din pricina egoismului de care dăduse dovadă, așezase, fără să vrea, o condamnare pe viață pe umerii fiului ei. Ieși din încăpere, incapabilă să mai privească pătuțul gol, și o strigă pe Ella. Neprimind nici un răspuns, își aminti că fata se dusese să-și petreacă noaptea la o prietenă. Era singură în toată casa.

Dorindu-și cu disperare să stea de vorbă cu cineva, coborî în birou. Ridică receptorul și formă numărul de la hotelul la care se cazase Roberto. Recepționerul o informă că domnul Rossini plecase la spectacol. Puse jos receptorul și se gândi preț de o clipă, iar apoi formă din nou un număr.

– Alo?

– Abi, o, Abi, sunt Rosanna..., începu ea să suspine, iar apoi îi povesti ce i se întâmplase lui Nico.

– O, Doamne, nu știu ce să spun! răspunse Abi, şocată. Îmi pare atât de rău!

– E atât de mic și de lipsit de apărare! Ce-a făcut ca să merite așa ceva? Eu sunt cea care l-a lăsat și care nu s-a întors acasă atunci când Ella a anunțat că era bolnav! Poate că, dacă aș fi fost aici, aș fi văzut cât de serioase erau lucrurile și aș fi făcut ceva înainte ca boala să i se agraveze! O, Abi, Abi, cum o să-mi pot ierta asta?

– Rosanna, trebuie să te calmezi! Nico e în viață și se recuperează în rest, ăsta e lucrul cel mai important. E tot copilașul tău, doar că, probabil, o să aibă nevoie de mai mult ajutor. E un copil foarte inteligent! O să facă față. Și încă nu știi cât de tare îi e afectată urechea. Auzul lui își poate reveni în timp.

– Poate că ai dreptate. Trebuie doar să mă rog. Dar... o, Abi, m-am certat îngrozitor de rău cu Luca!

– Da, mi-am dat seama că s-a întâmplat ceva între voi.

– Ce vrei să spui?

– Luca a venit acum două ore la mine, la apartamentul din Londra, răspunse Abi.

– O! exclamă Rosanna, mușcându-și buza de jos. A zis ceva?

– Știi cum e Luca. N-a spus nimic până acum, dar mi-am dat seama că s-a întâmplat ceva. Rămâne aici peste noapte, însă există un lucru mai important decât cearta voastră, Rosanna! I-ai spus lui Roberto despre Nico?

– Nu. E la operă, dar se întoarce în curând la hotel.

– Dacă aș fi în locul tău, i-aș zice să-și urce fundul ăla mare în avion! strigă Abi, plină de vehemență. Ai nevoie de el, Rosanna! Și Nico, la fel!

– Ai dreptate, Abi, dar știi cum stau lucrurile, oftă Rosanna.

– Da, din nefericire, știu. Ascultă, vrei să vin să stau cu tine? N-ar trebui să fii singură! Pot să vin mâine-dimineață la prima oră.

– Nu, sunt sigură că o să mă simt mai bine după ce vorbesc cu Roberto. Iar Ella se întoarce mâine, dar îți mulțumesc, oricum.

– Bine. Amintește-ți să mănânci ceva, Rosanna! Și să te culci devreme. În mod evident, ești epuizată.

– Sunt. Îți mulțumesc, Abi! Noapte bună!

Rosanna puse jos receptorul, iar apoi se duse la bucătărie și se așeză, amorțită, la masă. Luca alergase la Abi pentru că *ea* îl dăduse afară din casă. Pe el, care lucrase la cafeneaua lui *papa* în toți acei ani ca să-i plătească ei lecțiile, fiindcă avusese încredere în talentul ei, iar apoi își pusese în paranteze propriul viitor ca să aibă grijă de ea la Milano!

Roberto, pe de altă parte...

Luca îi spusese că el ar fi trebuit să fie acolo, în Anglia, alături de soția și de fiul lui... Chiar și ea se chinuise să-i justifice absența, să le explice altora de ce nu venise acasă împreună cu ea, ca să fie alături de fiul lui bolnav, având în vedere că nu avusese nici un spectacol. Abi păruse la fel de dezgustată de faptul că el n-o însoțise în Anglia. Roberto blocase telefonul din camera de la hotel, știind că fiul lui nu se simțise bine cu o seară înainte, iar Ellei îi fusese imposibil să-i contacteze.

Oare astea erau atitudinile și faptele unui om „bun"? se întrebă Rosanna.

O licărire de îndoială îi fulgeră prin minte în legătură cu iubirea ei perfectă.

Dar în ceea ce privea comportamentul ei, oare Luca avusese dreptate? Era obsedată de Roberto? Se schimbase? Rosanna își reaminti, cutremurându-se, cât de ușor o convinsese Roberto să nu se întoarcă acasă, deși știuse, instinctiv, că fiul ei era bolnav.

Se gândi la fata inocentă care fusese înainte să înceapă povestea lor de dragoste. Și-l aminti pe Paolo și-și aminti tot ceea ce făcuse el pentru ea. Și simți un rău fizic la gândul felului în care îl trădase, din pricina lui Roberto.

Apoi, în legătură cu cariera ei: se îndoia că existase o altă tânără cântăreață de operă mai hotărâtă și mai dedicată dorinței de a ajunge în vârf. Până în momentul în care Roberto

apăruse în viața ei. Îl lăsase s-o oprească să se întoarcă la Milano și, începând din momentul în care se căsătoriseră, îl lăsase să fie el cel care lua toate deciziile. Roberto alesese unde și ce cântau ei. Iar dacă ar fi fost să fie sinceră până la capăt, ar fi recunoscut că soțul ei alesese rolurile pe care le dorise pentru *el*, înainte să se gândească la ea. Rosanna realiză că-și sacrificase cariera nu doar pentru Nico, ci și pentru Roberto. El avea un mare talent, însă și ea avea unul pe măsură...

Inima începu să-i bată cu putere în clipa în care se gândi la Stephen și la ce-i făcuse acestuia. Toată dragostea și toată înțelegerea pe care i le dăruise Stephen cu atâta generozitate atunci când avusese nevoie, și ce-i oferise ea în schimb? Nimic. Nu, mai puțin decât nimic! Rosanna se forță să privească adevărul în față. Îl folosise și apoi îl dăduse la o parte fără să privească înapoi. Nu avusese nici măcar decența să ia legătura cu el și să-i explice personal de ce luase decizia să se despartă de el.

În cele din urmă, mai rău decât orice, își lăsase copilul atunci când instinctul o alertase, spunându-i că ceva nu era în regulă. Iubirea ei pentru Roberto reușise să umbrească până și *asta*. Stând și uitându-se la norii care alunecau peste discul lunii, Rosanna acceptă în cele din urmă că Luca avea dreptate. Iubirea ei pentru Roberto era nesănătoasă, nenaturală. Era obsedată de el; Roberto o schimbase, o făcuse să fie oarbă la orice altceva.

Unde era el acum? Nu alături de ea, ca să vegheze împreună asupra fiului lor bolnav, ci pe scenă, făcând pe placul unui public oarecare.

Și așa avea să fie întotdeauna.

Rosanna se ridică și se duse să-și toarne un pahar cu apă, ca să-și umezească gura uscată. Ceva se întâmpla cu ea, putea s-o simtă.

Cine era ea? Ce era ea?

O ura pe cea în care se transformase.

În minte îi apăru chipul lui Roberto, așa cum îi apărea de obicei. Așa cum avea să-i apară întotdeauna. Știa asta.

Iubirea avea să rămână. Însă acum simțea că se trezea, ca și cum în ultimii cincisprezece ani din viață ar fi fost adormită.

Pământul avea să se învârtă mai departe. Viața ei avea să meargă înainte; avea să fie fericită.

Fără Roberto.

Era un lucru posibil.

Pentru prima oară, Rosanna știu că era posibil.

Puțin mai târziu, sună telefonul. Rosanna se ridică încet și se duse să răspundă.

– *Principessa*, sunt eu!

– Bună seara, Roberto!

– Te simți bine? Ai o voce ciudată.

Rosanna îi povesti, pe un ton calm, despre ceea ce se întâmplase cu fiul lor.

– O, Doamne, spune-mi că nu-i adevărat!

– Din păcate, este, și n-ar fi trebuit să plec de lângă el în ruptul capului! N-ar fi trebuit să mă las influențată de tine! Nu te învinovățesc. Îmi asum responsabilitatea.

– Rosanna, o să avem grijă de Nico împreună. O să aibă cei mai buni medici, orice îi trebuie!

– Când vii acasă? Trebuie să vorbesc cu tine.

– Aş fi vrut să fiu cu tine acum. Promit să ajung acasă în următoarele patruzeci și opt de ore. Sunt unele... lucruri pe care trebuie să le organizez.

Era ultima dată când Rosanna avea să-l aștepte să se întoarcă la ea.

– Trebuie să te las acum, spuse ea. Sunt foarte obosită.

– Rosanna, Luca e acolo? Vreau să vorbesc cu el.

– Nu, s-a dus la Abi, la Londra.

– Ai numărul ei?

I-l spuse pe de rost, atât de extenuată, încât nici nu se sinchisi să-l întrebe pe Roberto de ce îl voia.

– Rosanna, ești sigură că te simți bine? Pari... distantă.

– Mă simt bine, pe cuvânt!

– *Ti amo*, draga mea!

– La revedere, Roberto.

Roberto privi numărul pe care-l mâzgălise pe o foaie și îl formă cu degete tremurătoare. O femeie răspunse imediat, iar el recunoscu vocea.

– Bună, Abi! La telefon Roberto Rossini.

– Bună, Roberto, ce surpriză! Rosanna nu-i aici. E acasă.

– Știu. Vreau să vorbesc cu Luca. Urgent, adăugă el.

– Bine. Așteaptă puțin.

Abi puse jos receptorul. Două minute mai târziu, Luca îl ridică.

– Da?

– Luca, scuzele mele sincere că te deranjez, dar trebuie să te întreb ceva. Am primit o scrisoare de la sora ta, Carlotta. E adevărat că eu sunt tatăl Ellei?

Se lăsă tăcerea, apoi Luca răspunse:

– Ți-a scris Carlotta ca să-ți spună?

– Da, Luca. Înțeleg că ți-e greu să vorbești acum, dar trebuie să ne întâlnim.

– Nu văd de ce, răspunse Luca pe un ton rece.

– Cineva a citit scrisoarea. Și amenință să-i spună surorii tale. De dragul Rosannei, *te rog*, Luca! Sunt disperat! Poate că dacă i-ai spune persoanei ăsteia că nu e adevărat, ar fi posibil să te creadă.

– N-am să mint pentru tine, Roberto!

– Înțeleg, dar sunt la mila acestei persoane. Trebuie să existe o cale! Dacă Rosanna află, n-o să creadă că n-am știut despre asta până acum. Oricare ar fi părerea ta despre mine, Luca, o iubesc și nu vreau să fie din nou rănită. Vezi tu, am

mințit-o și înainte, atunci când n-am fost cinstit în legătură cu trecutul meu. Dacă descoperă adevărul despre Ella, mi-e teamă că o să creadă că am înșelat-o din nou. Iar ăsta o să fie sfârșitul căsniciei noastre.

Luca simți disperarea din vocea lui Roberto.

– Când vrei să ne vedem?

– Vin mâine în Anglia. Poți să mă aștepți la Heathrow? Zborul meu ajunge la Terminalul 3, la ora unsprezece.

– În regulă, însă nu văd ce pot face ca să te ajut.

Roberto puse jos receptorul și se lăsă pe pat. Știa că se agăța de un fir de păr. Dacă Luca nu voia să coopereze, atunci trebuia să-i spună chiar el adevărul Rosannei.

În dimineața următoare, Luca aștepta, nesigur, în holul aeroportului, când își auzi dintr-odată numele rostit la difuzor. Se duse la biroul de informații, așa cum i se ceruse și fu condus de un însoțitor printr-un labirint de coridoare, într-un mic salon de oaspeți. Era gol, cu excepția lui Roberto, care se plimba de colo până colo.

Luca se îndreptă spre el. Lui Roberto îi dispăruseră aroganța și încrederea în sine. Arăta ca orice bărbat de vârstă mijlocie pe care îl frământa o problemă.

– Mulțumesc, Luca, mulțumesc că ai venit! spuse Roberto făcând un semn cu capul către agentul de securitate, care părăsi încăperea. Te rog, ia loc!

Luca se așeză, pregătindu-se să asculte.

– Aș..., începu Roberto, scărpinându-și perii țepoși din bărbie. Mai întâi aș vrea să-ți spun că înțeleg că ai toate motivele să nu mă placi. Ai știut în toți acești ani că sunt tatăl copilului Carlottei. Cred că a fost greu pentru voi amândoi atunci când m-am căsătorit cu Rosanna.

– Nici unul dintre noi n-am dorit s-o rănim pe Rosanna. Știam că te iubea, răspunse Luca pe un ton rece.

– Îți jur, n-am știut de Ella până ieri, când am primit scrisoarea! Donatella Bianchi, o femeie pe care o cunosc de multă vreme, se afla în apartamentul meu din New York și a deschis scrisoarea Carlottei fără permisiunea mea. Donatella mi-a spus că intenționează să-i ducă personal o copie Rosannei.

– Donatella Bianchi, murmură Luca.

– O cunoști?

– O, da! O cunosc, confirmă Luca, dând din cap. Dar de ce ar vrea să-i facă asta Rosannei?

– Ca să mă pedepsească *pe mine* pentru că am părăsit-o. Știe că Rosanna e singura femeie pe care am iubit-o vreodată cu adevărat. E răzbunarea perfectă! Donatella știe că există enorm de multe șanse ca sora ta să mă părăsească după ce află vestea. Sau că – iar asta e aproape la fel de rău – dezvăluirea cu pricina o să creeze între noi o prăpastie de netrecut. Și am avut destule probleme în ultima vreme!

– Roberto, i-ai spus vreodată Rosannei de aventura ta cu Carlotta?

– Nu. Nu m-am gândit că ar fi fost important. Rosanna era o copilă pe vremea când s-a întâmplat și... da, adevărul e că am fost mult prea speriat de reacția pe care ar fi putut s-o aibă. Luca, te rog, ajută-mă! strigă Roberto, căzând în genunchi. Sunt disperat! Te implor, dacă te poți gândi la o soluție, îți promit în fața lui Dumnezeu că o să fiu cel mai iubitor soț din lume! O iubesc pe Rosanna, nu pot trăi fără ea, adăugă el plecându-și capul, iar umerii începură să-i tremure.

Luca privi la bărbatul din fața lui. Vedea că Roberto era frânt, smerit de disperare. În cele din urmă, realiză că, oricât de egoist era, Roberto o iubea pe sora lui din toată inima. Iar el, Luca, pe de altă parte, cunoștea o cale de a o face pe Donatella să tacă pentru totdeauna. Dar tot pe de altă parte, nu se adunaseră deja destule minciuni? Nu era mai bine ca Rosanna să știe adevărul? Ar fi durut-o, dar, în timp, i-ar fi trecut.

Își imagină apoi fața surorii lui în cafeneaua părinților, privindu-l pentru prima oară pe Roberto. Oricum ar fi fost acesta, ea îl iubea. Oricum s-ar fi purtat, ea îl dorea. Era tatăl lui Nico *și*, se întrebă Luca, cine era el ca să joace rolul Domnului? Cu siguranță, tot ce putea să facă era să fie integru și să-i dea lui Roberto informația de care avea nevoie. Ce se întâmpla după aceea nu mai depindea de el.

Luca îl privi pe Roberto și inspiră adânc.

– Roberto, cunosc o cale de a pune capăt problemei ăsteia.

CAPITOLUL 51

Donatella intră în holul hotelului Savoy. Atunci când Roberto o sunase de la Viena, implorând-o să se întâlnească înainte ca ea să se ducă s-o vadă pe Rosanna, nu fusese în stare să reziste. Îi plăcea ideea de a-l vedea cum pleda și cum se umilea încă o dată. N-avea absolut nici o intenție de a se răzgândi. Nimic din ceea ce ar fi putut spune sau face Roberto nu l-ar mai fi putut ajuta acum.

El o aștepta în barul american. Ea îl salută sărutându-l pe ambii obraji.

– Ce mai faci? Arăți un pic cam palid, Roberto!

– Ce bei? întrebă el, ignorându-i comentariul.

– Campari cu sifon, te rog! răspunse ea luând loc și încrucișându-și picioarele, iar el comandă băuturile. Deci, Roberto, care e motivul pentru care ai dorit să mă vezi?

– Vreau să te întreb dacă ești dispusă să-ți schimbi hotărârea. Vreau să știi că, dacă îi arăți scrisoarea Rosannei, n-o să fiu distrus doar eu, ci și ea. Rosanna nu ți-a făcut nimic. De ce-ai pedepsi-o și pe ea?

– Chiar te aștepți să-mi pese? Te-am iubit foarte mult, Roberto, dar acum, spuse Donatella fluturând din mână, iubirea s-a dus. De fapt, am un iubit nou. Mă mut înapoi la Milano și ne gândim să ne căsătorim.

– Felicitări, murmură Roberto în timp ce li se aduceau băuturile.

– Iar acum, pentru ce să bem? Pentru libertate, ce zici?

Ochii verzi ai Donatellei străluciră, plini de venin, peste buza paharului ridicat în aer.

– Îți face plăcere fiecare moment din povestea asta, nu? întrebă Roberto, luând o gură din apa lui minerală.

– Era timpul să fii și tu tratat așa cum i-ai tratat pe toți ceilalți! Ai idee că, dacă nu eram eu, n-ai fi reușit să răzbați într-un rol principal la Scala și să triumfi, așa cum s-a întâmplat?

– Despre ce vorbești? întrebă Roberto cu voce obosită.

– I-am dat un cec imens lui Paolo de Vito pentru un fond de burse la prețioasa lui școală cu condiția să-ți ofere primul tău rol principal. Vezi tu, Roberto, altora le-a păsat de tine, te-au ajutat. Păcat că ție nu ți-a păsat niciodată de ei!

– Nu te cred!

– N-are importanță, spuse Donatella ridicând din umeri. Întreabă-l pe Paolo într-o bună zi!

– Bine, dacă e adevărat, îți mulțumesc pentru ajutor! replică el, dând din cap.

– Un Roberto smerit! comentă ea, caustică. O, Doamne, cred că o iubești foarte mult!

– Așa e, spuse o voce din spatele ei.

Donatella se întoarse și văzu un bărbat tânăr și zvelt, cu părul negru. I se păru cunoscut, însă nu știa de unde să-l ia.

– Luca, ia loc, te rog! îl invită Roberto, arătând spre un scaun.

– Mulțumesc, răspunse el, așezându-se.

– A, desigur, preasfântul frate al Rosannei! Ți s-a cerut cumva să mă îndemni să-mi cercetez sufletul? Te-ai coborî oricât de jos, nu-i așa, Roberto?

– *Signora* Bianchi, am venit aici pentru cu totul alt motiv. E doar o coincidență că, într-un moment în care oricum aveam de gând să te contactez, Roberto mi-a dezvăluit că ai citit scrisoarea Carlottei.

– Și de ce ai dori să vorbești cu mine?

– În legătură cu asta, *signora* Bianchi, răspunse Luca.

El scoase un plic din buzunar, îl deschise și așeză pe masă o fotografie făcută cu un aparat polaroid.

Donatella o luă și o studie. Cei doi bărbați văzură cum se făcu albă la față.

– Ce e asta? întrebă ea.

– Cred că știi foarte bine ce e, răspunse Luca pe un ton liniștit. Cândva i-ai plătit pe ea trei milioane de lire lui *don* Edoardo, parohul bisericii Beata Vergine Maria.

– Dacă mă scuzați, cred că o să ies afară, la aer, spuse Roberto ridicându-se, iar apoi făcu un semn cu capul către Luca și părăsi încăperea.

– Ăăă... da, desigur! Acum îmi amintesc.

În mod clar, Donatella devenise agitată.

– Un prieten al meu a făcut recent fotografia asta într-un apartament din New York, vorbi Luca în șoaptă, fără să se grăbească. Un anume domn John St Regent, actualul proprietar al desenului, i-a spus prietenului meu că a plătit câteva milioane de dolari pe el.

– *Mamma mia!* Ce coincidență extraordinară! Vezi tu, cineva a... dat o spargere la *palazzo* chiar după ce am achiziționat desenul. A fost furat împreună cu alte opere de artă. N-am știut că valora atât de mult. Ce e, un Leonardo? întrebă Donatella, dând drumul unui hohot de râs nervos.

– Da, cred că este exact asta, *signora* Bianchi! Spui că ți-a fost furat din casă?

– Da.

– Iată un lucru foarte ciudat, întrucât John St Regent i-a spus prietenului meu că soțul tău i l-a vândut.

– Eu... Nu, spuse Donatella, clătinând din cap, prietenul tău a înțeles greșit! A făcut o greșeală!

– Se poate rezolva cu un simplu telefon, *signora* Bianchi! Sunt sigur că poliția italiană o să fie în stare să stabilească adevărul, replică Luca ridicând din umeri, nepăsător.

– Soțul meu e mort. Autoritățile n-au cum să-l interogheze.

– Nu, n-au cum. Dar te pot interoga pe tine. Cred că știai cât de valoros era desenul atunci când i-ai plătit lui *don* Edoardo o sumă de mizerie în schimbul lui. Mai știu și că, dacă poliția află că ai conspirat împreună cu soțul tău ca să scoateți din Italia o operă de artă de importanță națională, ai putea ajunge la închisoare.

O umbră de frică trecu peste fața Donatellei.

– Luca, jur că n-am știut adevărul! Se pare că soțul meu m-a mințit și pe mine! se apără ea, disperată.

– Roberto mi-a spus că ești prietenă bună cu familia St Regent. Mă îndoiesc că John și Trish nu ți-au spus, că nu ți-au arătat, de fapt, opera de artă cea mai valoroasă din colecția lor, răspunse Luca ridicând iarăși din umeri. Dar nu e treaba mea să judec dacă ești vinovată sau nu. După cum spuneam, pot să le dau o declarație polițiștilor despre ceea ce știu, iar ei pot descoperi adevărul, sau...

– Da?

– Poți să te răzgândești în privința planului tău de a-i spune Rosannei cine e adevăratul tată al Ellei. Iar apoi ne putem vedea cu toții de viețile noastre, ca de obicei.

Donatella păru indignată.

– Mă șantajezi!

– Nu cred că, spre deosebire de tine, am comis vreo infracțiune, *signora* Bianchi. O iubesc pe sora mea, asta-i tot.

Donatella își goli paharul și-l așeză pe masă cu zgomot.

– După părerea ta, a-ți iubi sora înseamnă s-o împovărezi cu un copil despre care nu știe că e al soțului ei? Numești asta iubire? îl ironiză ea.

Luca nu răspunse, ci se mulțumi să-i arunce o privire calmă.

Donatella rămase tăcută, încercând să se gândească la o cale de a-și salva planul prin care-i distrugea viața lui Roberto. Însă nu-i veni nimic în minte. În cele din urmă oftă, plină de ranchiună, și-l privi pe Luca.

– Bine, ai câștigat! Nu vreau să risc să fiu implicată, cu atât mai mult cu cât în curând mă întorc înapoi la Milano. Sunt de acord să nu-i spun iubitei tale Rosanna despre fiica nelegitimă a soțului ei.

– Trebuie să-ți cer și copia după scrisoare.

Donatella dădu din cap, posacă, în semn că era de acord. Își deschise poșeta și scoase din ea un plic pe care i-l întinse lui Luca.

– E singurul?

– Da, jur!

– Mulțumesc.

– Roberto a reușit să scape încă o dată basma curată! Nu ești atât de prost încât să crezi că felul în care a venit Ella pe lume o să rămână un secret pentru totdeauna, nu? Sau că asta înseamnă că Roberto o să-i rămână credincios Rosannei? Dacă da, atunci îți faci iluzii deșarte!

– *Signora* Bianchi, nu pot face decât ceea ce mi se pare acum lucrul cel mai bun. Restul îl las în mâinile Domnului.

Donatella se ridică de pe scaun.

– Plec înainte să se întoarcă Roberto. Știu că o să arate foarte mulțumit de sine și n-aș putea suporta asta. Îl cunosc mai bine decât oricine, chiar și decât prețioasa lui soție. Eram meniți să fim împreună, să știi, murmură ea pe un ton melancolic.

– Cred că ai dreptate, *signora* Bianchi! Vă meritați unul pe celălalt. La revedere!

Luca privi cum Donatella traversează barul și apoi dispare, însă nu avu cuvenitul sentiment de ușurare pe care ar fi trebuit să i-l dea rezolvarea acelei probleme spinoase. În loc de asta, un val de tristețe adâncă îi cuprinse inima.

Roberto își făcu apariția de după colț, cu ochii încărcați de speranță. Luca îl privi și dădu din cap.

– E în regulă. A plecat, îl anunță el cu glas scăzut.

– A fost de acord?

– Da. Poftim, spuse Luca întinzându-i plicul.

– Mulțumesc lui Dumnezeu! exclamă Roberto, ștergându-și sudoarea de pe frunte. Luca, mă lași să-ți iau ceva de băut? Aș face orice, *orice*, ca să-ți mulțumesc!

– Nu, refuză Luca, clătinând din cap și ridicându-se în picioare. Trebuie să plec. Ai grijă de sora mea și de fiul tău. La revedere!

Trei sferturi de oră mai târziu, Luca ajunse la apartamentul lui Abi. Ea apăru în prag, proaspăt ieșită de sub duș și îmbrăcată într-un halat.

– Bună, dragul meu! îl salută, zâmbind.

Luca rămase locului, tăcut. Avea fața albă și privea în gol.

– Ce-i cu tine? îl întrebă Abi. Vino, stai jos, îl invită ea, venind la el și atingându-i mâna rece ca gheața. Spune-mi, Luca, pentru numele Domnului, unde ai fost? Ce-i cu tine?

Brațele lui atârnau moi pe lângă corp. Abi făcu un pas înainte și-l cuprinse în brațe, iar apoi îl mângâie pe păr.

– Luca, te rog să crezi că, orice ar fi, nu poate fi atât de rău pe cât crezi!

Îl duse în camera de zi, îl așeză pe canapea și-i luă mâinile într-ale ei.

– Ascultă, dragul meu, trebuie să-mi spui ce s-a întâmplat, ce te-a supărat! Te iubesc, o știi prea bine. Măcar de data asta, lasă-mă să-ți fiu confesor!

Luca o privi.

– Abi, e atât de complicat, în capul meu e o harababură atât de mare! Mă simt ca și când... ca și când...

– Am nevoie de un coniac, spuse Abi.

Ea se ridică și se duse la bucătărie, de unde aduse o sticlă și două pahare. Turnă puțin în fiecare dintre ele și-i întinse unul lui Luca, iar apoi se așeză.

– Bea asta și după aceea putem vorbi, da?

Luca dădu paharul pe gât, iar apoi începu să-i povestească totul lui Abi. Ea îl ascultă cu atenție, făcând ochii din ce în ce mai mari.

– Vezi, Abi, că Roberto e cel care greșește mereu? Și ce am făcut eu azi? L-am trimis înapoi în brațele surorii mele, deși am avut ocazia perfectă ca s-o scap de el pentru totdeauna!

– Luca, ea îl iubește! Orice ar fi făcut sau ar face el, asta n-o să se schimbe niciodată. Iubirea n-are tangență cu înțelepciunea, spuse Abi privindu-l în ochi și aruncându-i un zâmbet încărcat de tristețe. Eu, mai mult decât oricine, știu lucrul ăsta. Și nu poți – nu trebuie – să te pedepsești. Ai făcut ce-ai crezut că e mai bine în condițiile în care vrei să-ți protejezi familia.

– Da, pot vedea lucrurile și în felul ăsta, sau pot spune că nu sunt cu nimic mai presus decât Roberto, întrucât și eu i-am înșelat Rosannei încrederea. Iată cum Roberto scapă din nou fără să fie pedepsit! Și eu, la fel ca toți ceilalți, am făcut ceea ce mi-a cerut și am mințit pentru el.

– Dar a fost o minciună spusă cu cele mai bune intenții, Luca! Una necesară, cred. Și trebuie să recunosc că în toată povestea asta există un aspect care mi se pare amuzant... Câteva milioane de dolari pentru un desen care, oricât de plăcut ar fi de privit, e, practic, lipsit de valoare! Stephen e sigur de asta, nu-i așa?

– El este expertul în arta Renașterii și a trecut desenul printr-un proces amănunțit de autentificare, confirmă Luca. Mi-a spus că înțelege de ce a crezut soțul Donatellei că era un Leonardo. Există asemănări puternice și crede că desenul ar putea valora câteva mii de dolari la licitație, pentru că e atât de vechi și e într-o stare impecabilă.

– Ce i-a spus Stephen proprietarului atunci când acesta l-a întrebat dacă desenul e autentic?

– A luat decizia de a nu-i spune domnului St Regent care e opinia lui. S-a mulțumit să afirme că nu e calificat la un nivel atât de înalt încât să tragă o concluzie definitivă și că ar trebui să ceară o a doua opinie din partea celor mai mari experți în arta lui Leonardo. Ceea ce bineînțeles că domnul St Regent n-o să facă niciodată, fiindcă desenul a fost scos ilegal din Italia. După cum mi-a spus Stephen, omul se bucură enorm să-și admire desenul, așa că ce sens avea să-i strice bucuria? Și, desigur, adăugă el, cu cât Donatella știe mai puțin despre adevărata origine a desenului, cu atât mai bine!

– Dar toți banii aceia, Luca! Nu pare să fie drept față de omul nostru, față de acel St Regent!

– Abi, câteva milioane de dolari sunt pentru el ca un pumn de lire pentru tine sau pentru mine, crede-mă.

– Bine, atunci! Haide, Luca, nu mai fi atât de nemilos cu tine! Nu puteai să faci mai mult de-atât și nu poți să continui să te pedepsești pentru asta.

– Dar Roberto are o influență atât de negativă asupra Rosannei, Abi! Felul în care i-a lăsat singuri pe Ella și pe Nico... asta n-a fost sora mea. Devine o altă persoană atunci când e cu Roberto. Iar acum ea mă urăște pentru că i-am vorbit despre asta.

– E viața ei, Luca! Și tu trebuie s-o lași să și-o trăiască.

– Știu, știu! Dar ascultă, Abi, am venit înapoi în seara asta nu doar ca să-ți povestesc despre rezultatul întâlnirii mele cu Donatella, ci și pentru că am să-ți spun ceva.

– Chiar așa? Ce anume? întrebă ea pe un ton precaut.

– Am crezut că ultimele șase luni o să-mi acorde răgazul necesar ca să mă hotărăsc asupra viitorului meu. Însă după cum s-au întâmplat lucrurile, am avut prea puțin timp ca să mă gândesc la mine însumi. Carlotta, apoi Rosanna și Nico, iar acum Roberto și Donatella, enumeră Luca, clătinând din cap.

O, Doamne, sunt atât de derutat în legătură cu mine însumi! Şi în legătură cu tine, desigur, adăugă el, aruncându-i lui Abi un zâmbet plin de afecțiune. Având în vedere toată incertitudinea asta, ar fi incorect să mă întorc la seminar. Dar nu pot nici să-mi iau genul acela de angajament pe care mi-l doresc față de tine. N-aş putea s-o fac decât după ce aş fi absolut sigur că pot să-mi iau rămas-bun de la ceea ce mi-am dorit și de la principiul în care am crezut din momentul în care am intrat pentru prima oară în La Chiesa Della Beata Vergine Maria, în urmă cu mai bine de zece ani, peroră Luca, iar după aceea făcu o pauză ca să-și adune energia și apoi continuă: Astfel, am vorbit cu episcopul meu şi mi-a sugerat o soluție care cred că ar putea fi răspunsul la frământările mele. Mă duc în Africa, Abi! Se construiește o biserică într-un sat din Zambia, în afara orașului Lusaka, unde urmează să fiu predicator și să-l ajut pe preot. Poate că acolo, departe de tot, o să pot să-mi înțeleg menirea.

– Înțeleg, spuse Abi, ai cărei umeri se pleoștiră sub povara dezamăgirii.

– Pot să te înțeleg dacă te simți furioasă. Realizez că n-am făcut niciodată nimic ca să-ți câștig dragostea, iar tu mi-ai oferit atât de mult! Abi, te rog să nu mă mai aștepți! Nu-ți pot promite nimic acum, fiindcă nici eu nu știu care sunt răspunsurile pe care le caut.

Abi luă o înghițitură de coniac, iar apoi își linse buzele. Mâinile îi tremurau uşor.

– Luca, încă mă mai iubești?

– Sigur că da, *amore mio*! N-am nici un control asupra sentimentelor mele. Ştii că te ador.

– Dar în continuare îl iubești mai mult pe Dumnezeu, spuse ea în șoaptă. Aş putea să stau aici, încercând să te conving să rămâi, să-ți spun că *eu* sunt cea de care ai nevoie! Dar, din amara mea experiență, știu că n-ar avea nici un rost, așa că nici n-o să încerc.

– Mă urăști? M-am folosit de tine? O, Abi, gândul că te-am rănit mă face să mă simt teribil!

– Nu, Luca, nu te urăsc. Cum aș putea? Te iubesc. Am știut de la început că n-aveai să-mi faci nici o promisiune, însă a fost un risc pe care eram pregătită să mi-l asum. Am pierdut, iar Dumnezeu a câștigat din nou. Când pleci?

– Trebuie să plec mâine.

Fără să scoată o vorbă, Abi dădu din cap. Apoi îl privi cu ochii strălucind de lacrimi.

– În cazul în care chiar mă iubești așa cum spui, atunci o să-mi împlinești o ultimă dorință.

– Orice dorești, *cara*!

– Dăruiește-mi o noapte. Pentru noi, pentru dragostea pe care ne-o purtăm.

Se aplecă spre el și, cu un aer întrebător, își lipi buzele de ale lui. De data asta, Luca nu protestă, ci îi cuprinse fața în palme și-i răspunse cu aceeași pasiune.

– Pentru noi, murmură el, mângâindu-i obrazul cu blândețe. Nici măcar Dumnezeu nu-mi poate refuza asta.

În dimineața următoare, Abi îl privi cum se dădea jos din pat. După ce el plecă din încăpere ca să facă un duș, ea rămase cu ochii ațintiți în tavan. Toți anii aceia în care îl dorise, în care visase la atingerea lui, și iată că, în cele din urmă, noaptea trecută îi împlinise acele așteptări!

Iar în acea zi, Luca urma să plece de lângă ea, probabil pentru totdeauna. Fără îndoială, ea trebuia să accepte asta. Știa că nu putea să-și continue viața sperând și dorind. De dragul ei înseși, *trebuia* să meargă mai departe.

Înghiți cu greu și se strădui să nu plângă. Se ridică din patul care fusese scena amorului lor și începu să se îmbrace repede. Apoi se refugie în bucătărie, înainte ca Luca să iasă de sub duș.

– Trebuie să plec, spuse el apărând în prag, iar ochii lui îi căutară pe ai ei.

Abi se ridică și se duse lângă el, luându-l în brațe.

– S-a schimbat ceva? întrebă ea. M-am gândit că poate...

– Da, s-a schimbat. Te iubesc și nu simt nici o vină pentru ceea ce am făcut.

– Atunci, rămâi! Rămâi aici, cu mine! Te rog, Luca, am nevoie de tine! exclamă Abi, iar lacrimile ei se prelinseră pe suprafața aspră a hainei lui. Spune-mi să te aștept, te rog! O s-o fac, o s-o fac!

La rândul lui, Luca fu gata să se dezintegreze.

– Nu, *cara*, nu pot și nu trebuie să-ți dau speranţe deșarte! Oricât de mult aş vrea să-ți cer să mă aștepți, nu trebuie să fac asta. Deja ți-am cerut prea mult.

– Da, îmi pare rău, mi-am promis mie însămi să nu-ți fac vreo scenă. Trebuie să pleci, știu.

Se desprinse de el, își șterse lacrimile în grabă și-l însoți la ușă.

– *Ciao, amore mio!*

Abi îl privi în tăcere cum coboară scările. El se întoarse și-i zâmbi. Apoi, făcu un mic salut cu mâna și dispăru.

CAPITOLUL 52

Rosanna auzi zgomotul Jaguarului care venea pe alee. Privi de la fereastra camerei de zi cum Roberto pășea pe pietriș, iar apoi se duse în vestibul ca să-i deschidă ușa de la intrare.

Brațele lui o cuprinseră și-i strânseră fruntea la piept.

– *Principessa!* Rosanna, *cara*, îmi pare rău, îmi pare atât de rău!

– Roberto, haide să stăm jos! Trebuie să vorbim.

– Ceva nu-i în regulă. Oare i s-a întâmplat ceva și mai rău lui Nico?

– Nu! răspunse Rosanna în timp ce-l conducea în camera de zi și-i făcea semn să se așeze pe canapea. S-a întâmplat cu mine.

– Ești bolnavă?

– Poate că, într-un fel, da, sunt! fu ea de acord.

– Atunci, trebuie să-mi spui ce-i cu tine!

Rosanna se așeză lângă el și-i luă mâinile într-ale ei.

– Roberto, ai idee de cât de mult te iubesc – te ador – încă de când aveam unsprezece ani?

– Știu, *principessa*! Sunt cel mai norocos bărbat din lume! Nu te merit, nu te-am meritat niciodată! Dar sunt un om schimbat, o să vezi. Boala lui Nico și... alte evenimente m-au făcut să înțeleg cât de nemernic am fost. O să-mi anulez toate

angajamentele pentru următoarele luni. Îmi iau un concediu prelungit, ca să am timp să fiu cu tine și cu Nico, să ne punem fiul din nou pe picioare.

Rosanna zâmbi cu tristețe, amintindu-și de ultima oară când Roberto îi făcuse o promisiune asemănătoare. Apoi clătină din cap și spuse pe un ton blând:

– Asta n-are legătură cu *tine*, Roberto, ci cu *mine*, cu ceea ce doresc eu.

– Vrei să stau acasă, vrei să rămân alături de tine și de Nico, nu?

– Obișnuiam să cred că asta ar putea fi răspunsul. Într-adevăr, ar fi bine să-ți iei un concediu, dar, după o vreme, o să-ți fie dor de celălalt univers al tău. Așa ești tu făcut și așa o să fii întotdeauna. Noi... iubirea noastră nu poate să funcționeze astfel.

– Ce încerci să-mi spui, Rosanna? Că vrei să plec?

El arăta de parcă nu-i venea să creadă, gândindu-se că vorbele ei erau, poate, o glumă.

– Da, Roberto, asta e ceea ce vreau. Iar dacă mă iubești, atunci o să faci așa cum ți-am cerut.

Roberto își trecu mâna prin păr.

– Nu, nu, Rosanna, nu vrei să spui asta! Mă iubești, ai nevoie de mine. Știi că suntem făcuți să fim împreună.

– Poate că am fost cândva, dar nu și acum, nu și în viitor.

Roberto se ridică în picioare și începu să se plimbe prin cameră.

– Dar nu poți să vorbești serios, nu poți! După ce am...

El clătină din cap și se lăsă să cadă pe un scaun.

– Ce anume ai făcut? întrebă Rosanna.

– Vreau să spun că am luat o decizie, cea mai importantă decizie din viața mea! De acum înainte, o să vă pun pe tine și pe Nico pe primul plan. Nimic altceva nu mai contează pentru mine! Doar tu și Nico.

Rosanna încercă să-și adune gândurile și să-i explice cât putea de rațional cum se simțea.

– Roberto, toți cei care țin la mine au fost îngrijorați din pricina relației noastre. La început am crezut că era vorba doar de gelozie, că nu puteau suporta să ne vadă împreună, atât de fericiți, șopti ea, oftând. Dar acum înțeleg. Vedeau cum mă schimbai, cum deveneam egoistă, cum dragostea mea pentru tine depășea orice altceva. N-a fost vina ta, ci a mea. N-am reușit să văd lucrurile limpede decât după ce am ajuns să risc viața copilului nostru. Ar fi putut să moară, Roberto, iar eu n-aș fi fost lângă el!

– *Cara*, nu poți renunța la dragostea noastră pentru o greșeală!

– Roberto, nu vezi că greșeala asta a fost doar un simptom, nu cauza în sine? îl imploră ea. Atunci când sunt cu tine, nu sunt eu însămi. Mă scufund în tine și în dragostea mea pentru tine! Te rog, încearcă să înțelegi – trebuie să ne despărțim nu pentru că nu te iubesc deloc, ci pentru că te iubesc prea mult.

– Nu! Nu! Te rog, nu! strigă Roberto, luându-și capul în mâini și începând să suspine. Nu pot trăi fără tine. Nu pot!

Ea îl luă în brațe și-l legănă.

– *Caro*, dacă mă iubești așa cum spui, atunci o să pleci. O să faci asta ca să-mi dai șansa să am un viitor, să descopăr omul care cred că pot să fiu, omul care *vreau* să fiu. Roberto, dacă îți pasă de mine vreun pic, trebuie să înțelegi că ceea ce spun e corect. Vreau să fii generos măcar o singură dată! Nu face lucrurile mai dificile decât sunt deja!

Roberto își ridică privirea spre ea. În ochi i se putea citi disperarea.

– Asta vrei cu adevărat?

– O, da! Nu cred că am de ales.

– Poate că ai nevoie de timp, *principessa*! Șocul pe care l-ai trăit din cauza bolii lui Nico te-a zăpăcit, te-a făcut să reacționezi exagerat.

– Nu, nu e așa. Boala copilului m-a făcut să văd lucrurile cu claritate pentru prima oară. Văd cine am devenit și nu-mi place. Obsesia mea pentru tine a afectat viețile multora. Acum vreau să redevin eu. Sau, cel puțin, să aflu pentru prima oară cine sunt.

Încetul cu încetul, el începu să înțeleagă ce încerca ea să-i spună.

– Dar Nico? O să-l privezi de legătura cu tatăl lui?

– Roberto, m-am gândit mult la Nico și m-am întrebat dacă sunt egoistă pentru că-ți cer să pleci. Dar îi datorăm fiului nostru șansa de a avea măcar un părinte care să-l pună pe primul plan. Iar eu nu pot face asta atunci când ești cu mine.

– O să mă lași să-l văd?

– Bineînțeles! Oricând dorești, oricât de des vrei. Putem să ne organizăm, sunt sigură de asta.

– Hotărârea ta e... pentru totdeauna?

– Cred că trebuie să fie.

– Când vrei să plec?

– Oricât de repede se poate. Cu cât stai mai mult aici, cu atât o să fie mai greu.

Roberto își înghiți lacrimile.

– Rosanna, dacă mi-aș putea găsi cuvintele care să te facă să te răzgândești, aș renunța la tot, la cariera mea, *la tot*!

– Poate că tu crezi asta acum, dar în adâncul sufletului știi la fel de bine ca și mine că nu ăsta-i răspunsul. Renunțarea despre care vorbești ar crea mai multe probleme în viitor decât ar putea să rezolve. Și n-ar fi cinstit din partea mea să-ți cer asta. Spune-mi că înțelegi, Roberto! E important pentru mine să știu că o faci.

Roberto păși spre ea și-i întinse mâna, iar ea se ridică în picioare. El îi trasă conturul feței cu degete tremurătoare.

– Da, *principessa,* înțeleg! Acum îmi dau seama că pe tine trebuia să te pun pe primul loc. Avea importanță doar dragostea noastră și dragostea pentru Nico. Tragedia e că am înțeles

lucrurile astea prea târziu. Să nu te învinovățești, Rosanna! E vina mea că am ajuns aici, doar vina mea.

– Trebuie să ne asumăm amândoi responsabilitatea pentru greșelile pe care le-am făcut.

– Rosanna, trebuie să-ți spun un lucru. Dacă vreodată te răzgândești, te rog, nu trebuie decât să-mi spui și o să fiu din nou lângă tine.

Ea îl însoți afară din camera de zi, către ușa din față.

– O să mă duc la spital, ca să-mi iau rămas-bun de la Nico, mormăi el.

– Desigur.

– Orice... orice îți trebuie pentru el și pentru tine, n-ai decât să-mi ceri. N-o să las ca mândria să-mi întunece judecata, așa cum s-a întâmplat înainte!

– Mulțumesc, Roberto!

– Trebuie să te simt o ultimă dată în brațele mele!

Ea se duse la el și rămaseră unul lângă celălalt, îmbrățișați, ca și când le-ar fi fost imposibil să se separe.

Rosanna simți că inima ar fi putut să i se rupă în două.

– Îți mulțumesc că mă înțelegi. O să te iubesc mereu. Mereu, șopti ea.

– Și eu, răspunse Roberto, ridicându-i bărbia spre el, iar apoi se sărutară pentru ultima oară și lacrimile li se amestecară. O să te aștept, *principessa*! Mereu.

Opera Metropolitană din New York

Așadar, Nico, iată circumstanțele în care Roberto a plecat de lângă noi pentru a doua oară. O să-ți fie foarte greu să înțelegi cât de mult l-a iubit mama ta pe tatăl tău și de ce, cu toate astea, a știut că trebuia să-l lase să plece. L-am trimis departe, după tot acel timp în care am fost singură și măcinată până la disperare de dorința de a fi cu el. Dar am știut că aceea era singura mea șansă.

În următorii doi ani, ne-am revăzut ocazional. Eram hotărâtă să nu te privez de dreptul de a-ți vedea tatăl, oricât de dificil era pentru mine. Știam cât de mult îți plăcea să petreci timp cu el. Roberto a insistat să te trimită la cei mai buni specialiști, ca să vadă dacă auzul tău se putea îmbunătăți, însă ei n-au avut ce face; vătămarea era ireversibilă.

Ironia sorții a făcut ca, atunci când l-am revăzut pe tatăl tău, chiar să simt că se schimbase în bine. Era de parcă, după atâția ani în care se comportase ca un copil, se maturizase în cele din urmă. În el se simțeau o liniște și o melancolie ce păreau să fi înlocuit aroganța lui din trecut.

Apoi, într-o zi, pe când priveam amândoi cum te jucai în grădină, mi-a spus că avea să-și reducă din programul lui de

lucru atât de încărcat. Urma să continue să cânte, însă avusese un atac de cord și medicii îi recomandaseră o dietă strictă și un stil de viață mult mai liniștit. Urma să locuiască în casa din Corsica, iar noi eram bineveniți oricând doream să-l vizităm. Știam, desigur, că în timp ce pe tine te puteam trimite, pentru mine n-ar fi fost bine să merg acolo. Nu era nevoie decât de câteva ore alături de el și aș fi ajuns în aceeași situație din care evadasem. Cu toate astea, n-am vorbit niciodată despre divorț. Pentru mine, nu era important. Știam că n-aveam să mă mai mărit niciodată și știam că lucrurile stăteau la fel și în privința lui.

N-o să spun că perioada aceea a fost ușoară pentru mine, însă mi-am petrecut o perioadă atât de lungă din trecutul meu trăind pentru Roberto, încât după despărțirea de el am fost hotărâtă să profit de fiecare secundă pe care o aveam. De aceea îți spun acum, Nico, să savurezi și să apreciezi fiecare moment. Să nu lași nici o zi să treacă fără să profiți la maximum de ea, pentru că acea zi nu se mai întoarce niciodată.

Și am fost atât de norocoasă să te am! Am fost foarte mândră de tine, Nico, de felul în care te-ai adaptat la dizabilitatea ta. Cu ajutorul celui mai bun aparat auditiv, a fost posibil ca tu să continui să ai o viață relativ normală. A existat frustrare, dar am avut parte și de multe râsete. Și ce nu puteai auzi, compensai cu privirea, nelăsând să-ți scape nimic.

Și Ella, draga mea, dulcea de Ella! În vara de după ce Roberto a plecat, ea a câștigat un loc la Royal Academy of Music[1]. Roberto a insistat nu numai să plătească taxele, ci a fost de acord și s-o lase pe Ella să locuiască în casa noastră din Kensington, unde o vizita de fiecare dată când se afla în Anglia. S-a purtat foarte grijuliu cu ea, iar ei doi au devenit prieteni apropiați.

[1] Academia Regală de Muzică

Cât despre cariera mea... ei bine, după tot ce ți s-a întâmplat, n-am putut tolera gândul de a te mai lăsa vreodată singur.

Exista un singur lucru care nu-mi dădea pace. De la cearta dintre mine și Luca, nu mai avusesem vești de la el, cu excepția unor vederi din Zambia, care-ți erau adresate ție. N-a existat niciodată o adresă a expeditorului. Iar Abi era distantă, la rândul ei. Pe vremea aceea, credeam că se purta astfel din pricina faptului că era absorbită de cariera ei scriitoricească. Nu m-am gândit prea mult la alte posibile motive...

CAPITOLUL 53

Gloucestershire, martie 1985

Rosanna ieşi din sala de evenimente a bisericii, simţindu-se nefericită fiindcă îl lăsase pe Nico să se joace într-un grup de copii. Însă era important ca el să aibă contact cu alţi copii şi să trăiască o viaţă cât se putea de normală. Lui îi plăcea să se ducă acolo, iar organizatorul o asigurase că se simţea bine.

Îşi verifică ceasul. Trebuia să-şi găsească ceva de făcut vreme de trei ore. De obicei, conducea înapoi acasă, petrecându-şi timpul cu treburile casnice. Însă în acea zi se hotărâse să facă nişte cumpărături.

Intră într-un mic butic şi alese un costum pentru Nico şi o eşarfă pentru Ella. Ieşi, ducându-şi pachetele, şi merse pe aglomerata stradă Cheltenham. Trecând pe lângă o librărie, se opri şi privi în vitrină. Era plină de exemplare ale noii cărţi a lui Abi.

Aria

Titlul o umplu de curiozitate. Cu ceva timp în urmă, cumpărase două dintre cărţile lui Abi şi le citise cu mare plăcere. Împinse uşa librăriei şi traversă încăperea spre masa pe care

se aflau aranjate exemplarele celui mai recent volum scris de prietena ei.

Semnate de autoare, scria pe bannerul de deasupra grămezii de cărți. Rosanna se întrebă de ce nu trecuse Abi pe la ea dacă fusese în zonă, la evenimentul de lansare a volumului ei. Ridică un exemplar și citi fragmentul de pe spatele cărții.

Autoarea romanelor În curând, cândva *și* Pentru totdeauna *scrie un nou bestseller uluitor, ca să-și delecteze numeroșii admiratori. Abigail Holmes se folosește de o realitate pe care o cunoaște intim, ca să ne aducă în fața ochilor o poveste ce se petrece în lumea operei; o evocare a unei iubiri interzise, presărate cu ambiții și cu păcate ale trecutului, toate acestea țesând o pânză de emoții complicate.*

Rosanna luă un exemplar de pe masă și îl plăti. Apoi ieși din librărie și se duse la o mică ceainărie unde îi plăcea să meargă de obicei. Comandă o cafea, se așeză la masă, deschise cartea și începu să citească.

– Bună ziua!

Rosanna ridică privirea, surprinsă.

– Stephen, bună! spuse ea, știind că roșise.

– Ce mai faci?

– Bine, foarte bine!

Se simți foarte jenată, dar se gândi că Stephen voia, probabil, să-i vorbească. Altminteri, ar fi putut să treacă pe lângă ea fără să se oprească.

– Ce mai face familia ta? întrebă el.

– Bine, deși pe Roberto nu-l văd prea des. Acum locuiește în Corsica.

– Chiar așa? Nu știam. Am crezut că voi doi sunteți din nou împreună.

– Am fost, dar apoi... ei bine, e o poveste lungă, spuse ea ridicând din umeri. Bei o cafea?

Stephen se uită la ceas.

– În zece minute, mă întâlnesc cu cineva aici, dar mi-ar plăcea să stăm un pic de vorbă.

Rosanna comandă câte o cafea pentru amândoi, iar el se așeză pe un scaun.

– Stephen, în ultimii doi ani am tot vrut să-ți cer scuze, dar, ca să fiu absolut cinstită cu tine, află că n-am reușit să-mi adun curajul s-o fac. Totuși, acum, când ne-am întâlnit, trebuie s-o spun: m-am purtat foarte urât și am fost egoistă. Îmi pare teribil de rău, crede-mă! Cu atât mai mult cu cât ai făcut atâtea pentru mine și pentru Nico.

– Mulțumesc, Rosanna, cuvintele tale înseamnă mult pentru mine, răspunse Stephen, luând o înghițitură din cafeaua lui. Am fost distrus atunci când mi-a spus Ella că te-ai împăcat cu Roberto și, trebuie să recunosc, am fost destul de furios că nici măcar nu m-ai căutat ca să-mi explici ce se întâmplase. Dar, adăugă el ridicând din umeri, acum a trecut.

– Îmi pare atât de rău, Stephen! Mă poți ierta?

– În adâncul inimii, am știut întotdeauna că aveai să te întorci la el. Am știut că nu puteam să-i fac concurență marelui Roberto Rossini. Dar nu regret timpul petrecut împreună cu tine și sper că nici tu. Și te iert, bineînțeles, adăugă el.

– Îți mulțumesc! Presupun că nu pot spune decât că mi-am venit în fire la scurt timp după ce s-a întors Roberto, adăugă Rosanna oftând. Nu te-am rănit doar pe tine, Stephen, și mi-e rușine de felul în care m-am purtat atunci. Am ajuns să mă izolez de mulți oameni care au ținut la mine.

– Spune-mi, de curiozitate, după ce tu și Roberto v-ați împăcat, de ce sunteți separați acum?

– O, e foarte complicat, însă ceva s-a întâmplat și m-a făcut să realizez că eram obsedată de Roberto într-un mod nesănătos.

– Ce s-a întâmplat?

– Nico s-a îmbolnăvit în timp ce eu mă aflam în străinătate, împreună cu Roberto. Din cauza unui episod acut de pojar, fiul meu a rămas cu probleme grave de auz.

Stephen păru uimit.

– O, Rosanna, îmi pare atât de rău! Bietul copil!

– Da, a fost greu pentru toată lumea. Dar mă bucur să spun că acum Nico e foarte bine, spuse Rosanna, sorbind din cafeaua ei. Oricum, tu ce mai faci? Cum îți merge la galerie?

– Sunt bine, iar galeria merge excelent. Tocmai mi-am cumpărat o casă veche de partea cealaltă a Cheltenhamului. În momentul ăsta e în renovare și sunt în căutare de antichități. Poate că tu și Nico o să vreți să veniți și s-o vedeți la un moment dat. Mi-ar plăcea să-l revăd pe micuț. Mi-era foarte drag de el!

– Ești foarte amabil, Stephen, dar...

– Rosanna, nu există nici un motiv pentru care nu putem fi prieteni, nu?

– Nu, sigur că nu, fu ea de acord.

În clipa aceea se deschise ușa ceainăriei, iar Stephen își ridică privirea.

– A, uite-o!

O blondă subțire ca o trestie se îndreptă spre ei. Stephen se ridică în picioare.

– Rosanna, ea e soția mea, Kate!

– Rosanna Rossini! O, ce mă bucur să te cunosc! Mă tem că nu știu mare lucru despre operă, însă Stephen mi-a vorbit adesea despre tine.

În vocea ei nu se ghicea nici un soi de tensiune, doar o căldură cu totul neprefăcută.

– E o plăcere să te cunosc, răspunse Rosanna, strângând mâna întinsă a lui Kate.

– Cred că ți-am spus că Rosanna are un băiețel drăgălaș, draga mea! I-am invitat pe la noi, la o ceașcă de ceai.

– Minunat, ne-ar face plăcere să veniți, spuse Kate zâmbind. Îmi cer scuze că acum trebuie să-l trag pe Stephen după

mine, dar avem multe cumpărături de făcut. Din nefericire, casele nu se decorează de unele singure!

– Da, draga mea, trebuie s-o luăm din loc, spuse Stephen ridicându-se. Mulțumesc pentru cafea, Rosanna! O să-ți dăm un telefon ca să stabilim o zi. Ai grijă de tine!

– La revedere, Stephen! La revedere, Kate!

Rosanna privi cu nostalgie cum Stephen își petrecu, tandru, un braț în jurul soției lui și cum ieșiră din ceainărie. Însă n-avea nici un rost să se gândească la ce-ar fi putut să fie și se simțea mulțumită să-l vadă pe Stephen fericit și așezat la casa lui. Se uită la ceas și văzu că trecuseră deja zece minute peste ora la care trebuia să-l ia pe Nico. Ea alergă pe poteca ce ducea către sala de evenimente a bisericii. Nico stătea lângă ușa de la intrare, uitându-se după ea.

– O, doamnă Rossini, ne întrebam unde sunteți! spuse doamna Price, organizatoarea grupului de joacă.

– Îmi cer scuze, am dat din întâmplare peste un vechi prieten și am pierdut noțiunea timpului. Haide, dragul meu!

Ea îl luă în brațe pe Nico și se îndreptă către parcare.

La ora trei dimineața, Rosanna termină de citit cartea lui Abi. Lectura îi făcuse mare plăcere și se simțise nostalgică după lumea pe care o lăsase în urmă. Stinse lumina și rămase întinsă în întuneric, gândindu-se la cât de dor îi era de Abi. Se hotărî ca, data viitoare când ajungea la Londra, să treacă pe la ea. Trecuse prea multă vreme de când nu se mai văzuseră.

Două săptămâni mai târziu, după o vizită la specialistul ORL de la Londra, Rosanna rămase pe trotuarul din fața spitalului și se întoarse spre Nico.

– Ce zici, să luăm un taxi și să mergem s-o vedem pe mătușa Abi? întrebă ea exagerând pronunțarea cuvintelor, ceea ce îl ajuta pe copil să citească de pe buze, după cum spusese specialistul.

Nico aprobă, plin de entuziasm la gândul unei călătorii cu taxiul acela mare și negru.

– Da, te rog, *mamma*!

Rosanna făcu semn cu mâna primului taxi care trecu pe lângă ei.

– Pe Fulham Road, vă rog! spuse ea în timp ce se urcau în mașină.

Rosanna apăsă pe butonul interfonului, sunând la apartamentul lui Abi, care se afla la parterul clădirii. Două minute mai târziu, Abi deschise ușa de la intrare. Purta o pereche de blugi vechi și un tricou uzat, iar pe față avea pete negre.

– Ce faceți aici? întrebă ea, uluită.

– O, ce frumos, Abi! Prietena ta trece pe la tine, la o cafea, iar tu nu te bucuri deloc s-o vezi! o tachină Rosanna.

– Nu, eu..., bâigui Abi, părând agitată, doar că nu-i un moment bun! Mă mut mâine.

– Nu stăm mult, nu-i așa, Nico? spuse Rosanna zâmbind. O să ne lași să așteptăm la nesfârșit pe scara de la intrare, Abi?

– Nu, răspunse ea, ridicând din umeri, resemnată. Mai bine veniți înăuntru!

Rosanna și Nico o urmară pe coridor, iar apoi intrară în apartament. Camera de zi era plină de lăzi și de ziare.

– Unde te muți?

– Într-o casă din Notting Hill. Am nevoie de ceva pentru... ei bine, am nevoie de o casă ceva mai mare.

– Înseamnă că scrisul îți aduce bani! Sună interesant!

Rosanna privi cum Abi, stând în genunchi, împacheta un pahar.

Așa că se așeză lângă ea și-i puse o mână pe braț.

– Abi!

– Da?

– De ce te-ai străduit să mă eviți în ultimii doi ani?

Abi se concentră asupra împachetatului și nu se uită la ea.

– O, ştii cum e! Am fost amândouă atât de ocupate... iar ochii care nu se văd se uită. Totuşi, mă bucur să te văd acum!

– Nu mi se pare că vorbeşti serios. Ţi-am citit ultima carte, apropo. E minunată. Mi-a evocat atât de multe amintiri!

În cele din urmă, Abi îşi ridică privirea şi zâmbi.

– Mulţumesc! Ascultă, Rosanna, chiar nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar ce-ar fi să aranjăm să ne vedem la un prânz sau aşa ceva? Am atâtea de făcut în după-amiaza asta!

– Bine, fu de acord Rosanna, ridicându-se în picioare. Haide, Nico, oftă ea.

Abi veni după ei la uşă.

– Mi-a părut bine să te văd, Abi! Chiar sper să ne vedem în curând, spuse Rosanna.

– Şi eu la fel. Dar problema e că...

Un strigăt ascuţit se auzi într-una dintre încăperile din spate.

– Trebuie să plec. Plânge din nou!

– Ai un copil mic? întrebă Rosanna, uluită.

– Da, păi...

– Abi, de ce nu mi-ai spus? Trebuie să-l văd!

Înainte ca Abi s-o poată opri, Rosanna era din nou înăuntru, mergând pe coridor. Îl conduse pe Nico într-o cămăruţă mică şi frumoasă, decorată în alb şi roz. Acolo, aşezată în capul oaselor într-un pătuţ, era o fetiţă care avea în jur de un an şi jumătate.

– Bună ziua, micuţo, eu sunt mătuşa ta, Rosanna! Am venit să te vizitez! spuse ea ducându-se la fereastră şi trăgând draperiile, după care se întoarse la pătuţ. *Cara*, vino la...

Rosanna se opri dintr-odată, privind, cu ochii măriţi de uimire, copilul.

Abi stătea în pragul uşii, cu faţa lipsită de expresie.

– Acum înţelegi de ce n-am păstrat legătura? oftă ea.

Rosanna studie pielea măslinie a copilului, părul şi ochii închişi la culoare.

– Cred că trebuie să stau jos!

*

Peste zece minute, cele două prietene stăteau ghemuite printre cutiile din camera de zi și beau ceai.

– N-am fost împreună decât o singură dată, îți jur, Rosanna! A fost ultima noapte a lui Luca în Anglia și am uitat amândoi de orice măsuri de contracepție. Și bineînțeles că am fost șocată atunci când m-am trezit însărcinată, dar pe urmă m-am tot întrebat dacă nu cumva, în mod subconștient, am vrut să se întâmple lucrul ăsta. Dacă nu puteam să-l am pe Luca, atunci cel puțin urma să am o parte din el pentru totdeauna.

Abi mângâie capul pufos al copilei și o legănă pe genunchi.

– Și n-ai încercat niciodată să-l cauți pe Luca, să-i spui că are o fiică? Apropo, cum o cheamă?

– Phoebe. I-am dat numele eroinei din prima mea carte, răspunse Abi zâmbind. Nu, Rosanna, nu vreau ca el să știe! Mi-a scris de acolo de unde e, din savana africană, dar nu i-am răspuns. Ca să fiu sinceră, n-am încredere că, dacă i-aș scrie, aș putea să mă abțin și să nu-i spun nimic despre copil, explică ea, oftând. Destăinuirea mea l-ar pune într-o situație îngrozitoare și, dacă încă mai încearcă să devină preot, i-ar putea distruge viitorul. Preaiubita lui Biserică propovăduiește iertarea păcatelor, dar asta nu pare să li se aplice și preoților săi. Așa încât, din pricina asta, am stat la distanță și de tine. Îmi pare rău, ar fi trebuit să-ți spun mai devreme. Te-am îngrozit?

– Nu, Abi, răspunse Rosanna clătinând din cap, obosită. Mă simt pur și simplu rănită fiindcă n-ai avut suficientă încredere în mine ca să-mi spui. Știi că aș fi fost alături de tine!

– Cred că m-am simțit rușinată, poate, recunoscu Abi. Fiindcă atunci când s-a întâmplat, am știut că nu exista un viitor pentru mine și pentru Luca. Iar eu am fost cea care l-a provocat.

– O, Doamne, Abi, după toate câte s-au întâmplat în viața mea, nu prea cred că am vreun drept să fiu moralistă! o certă

Rosanna. Îmi pare rău și că am fost atât de absorbită în lumea mea, încât nu mi-am făcut timp să observ ce se întâmpla între tine și Luca.

– Ei, eu și Luca n-am fost niciodată la fel de dramatici ca tine şi Roberto, dar, în felul nostru tăcut, ne-am iubit unul pe celălalt la fel de mult. El m-a făcut să fiu un om mai bun, spuse Abi, copleșită de tristețe. Oricum, adăugă ea, luând o gură de ceai, îmi pare foarte bine că ai aflat, Rosanna!

– Şi Luca trebuie să afle într-o bună zi.

– Poate că ai dreptate, recunoscu Abi ridicând din umeri. Doar timpul o să ne spună.

În seara aceea, după ce ajunse acasă și-l puse pe Nico la culcare, Rosanna se plimbă de colo până colo prin bucătărie. Merse la fereastră și privi de acolo terasa, amintindu-şi-i pe Abi şi pe Luca împreună, în vara aceea. Glumele pe care le împărtășiseră între patru ochi, felul în care vorbeau ore în șir, mult timp după ce toată lumea plecase la culcare... Își aminti că Stephen fusese cândva de părere că erau îndrăgostiți unul de celălalt.

Oare să fi fost posibil ca Luca să-și fi petrecut întreaga viață căutând ceva care se afla chiar în fața ochilor lui de atâta amar de vreme?

Până în dimineața următoare, Rosanna luă o decizie. Cu o zi în urmă, îi ceruse lui Abi adresa de corespondență a lui Luca în Zambia. Acum era rândul *ei* să joace rolul Domnului. Avea să-l găsească și să-l aducă acasă.

Avionul care venea de la Lusaka ateriză la timp. Rosanna așteptă, plină de nervozitate, cercetând fețele călătorilor pe măsură ce aceştia își făceau apariția, printre uşile glisante, în holul de la sosiri. În cele din urmă apăru și Luca. Era mai subțire decât și-l amintea ea, iar fața lui frumoasă era puternic

bronzată. Rosanna alergă să-l întâmpine și-și petrecu brațele în jurul lui.

– Luca, mă bucur atât de mult să te văd!

– Rosanna! exclamă el întorcându-i îmbrățișarea, iar apoi retrăgându-se și studiind-o cu atenție. Arăți foarte bine pentru cineva care se presupune că e în mijlocul unei crize. Mă bucur că mi-ai spus în scrisoare că rugămintea ta de-a mă întoarce din Zambia n-are nimic de-a face cu Nico, altfel aş fi fost bolnav de îngrijorare! Apropo, cum se simte Nico?

– Minunat, răspunse Rosanna zâmbind.

– Atunci, ce s-a întâmplat de m-ai târât aici din mijlocul Africii?

– O să-ți spun în mașină, promise Rosanna, luându-l de braț. Știi, cred că au trecut două săptămâni până să primești scrisoarea mea! Începuse să mă cuprindă disperarea tot așteptând un răspuns, adăugă ea în timp ce-l conducea către parcare. Am crezut că, poate, nu mai voiai să vorbești niciodată cu mine!

– Rosanna, nu ajung decât o dată pe săptămână în oraş, ca să-mi ridic scrisorile. Crede-mă că te-am sunat de îndată ce am primit-o. Mi-a fost dor de tine, *piccolina*, mi-a fost dor cu adevărat!

– Și mie de tine! Dar important e că acum ești aici. Urcă în mașină!

Rosanna își descuie Volvo-ul, iar Luca se așeză pe scaunul pasagerului.

– În cele din urmă, ai obținut permisul de conducere, comentă el.

– Da. E pur și simplu esențial atunci când trăiești la țară şi ai un copil mic. Oricum, trebuie să-mi spui totul despre Africa. Arăți de parcă n-ai mai mâncat de săptămâni bune, Luca!

Rosanna porni mașina și o scoase din parcare mergând în marșarier.

– E o exagerare, dar ai dreptate, răspunse Luca. Recunosc că de curând am început să visez la pizza.

– Ți-a fost de ajutor să fii atât de departe?

– Adică mă întrebi dacă încă îmi doresc să devin preot?

– Da.

– Ei bine, acum pot să-ți spun ce s-a întâmplat. Vezi tu, am văzut-o suferind pe Carlotta şi mai erau şi alte lucruri care la acea vreme îmi alimentau deruta. Iar apoi, după ce am ajuns în Africa, am văzut atâta sărăcie și boală, încât mi-am schimbat în întregime gândul de a mai deveni preot. Am înțeles că Dumnezeu avea un alt plan pentru mine. Să-i ajut pe cei nevoiași, da, dar nu ținând liturghia, ascultând confesiuni sau făcând față birocrației bisericești. I-am scris episcopului meu și i-am vorbit despre sentimentele mele, după care, la scurt timp, am renunțat la calitatea oficială pe care o dețineam în Biserică.

– E minunat că în cele din urmă ai reușit să iei o hotărâre, Luca! Dar de ce n-ai venit acasă după aceea?

– Unde era casa mea, Rosanna? Am simțit că nu mai aveam nici una. După ce i-am trimis adresa mea lui Abi, n-am primit nici un răspuns de la ea. Și știam că pe tine te supărasem cumplit de tare. Așa încât am decis să rămân în Zambia și m-am alăturat unei organizații caritabile britanice, care lucra acolo. Pentru prima oară în viață am simțit cu adevărat că eram de ajutor, atât practic, cât și spiritual, povesti Luca, iar apoi se uită în gol pe fereastra mașinii. N-am cuvinte să-ți spun cum e acolo. Oameni extraordinari și peisaje pe măsură, însă greutățile, lipsurile... Iar eu..., murmură el, după care își aținti dintr-odată privirea asupra surorii lui. Te-am dezamăgit, Rosanna?

– Bineînțeles că nu! Știu prea bine de cât de mult curaj e nevoie ca să recunoşti că ai greşit, răspunse ea, căutând cu disperare să nu-și dezvăluie ușurarea la auzul veștilor pe care i le dăduse Luca.

– Dar, te rog, destul despre mine! Spune-mi de ce m-ai adus înapoi aici.

– O să-ți spun. Nu e nimic rău, crede-mă, îl liniști Rosanna. Dar mai întâi, lasă-mă să-ți povestesc despre Roberto.

Luca rămase tăcut, ascultând plin de uimire explicațiile pe care i le dădu Rosanna cu privire la evenimentele petrecute cu doi ani în urmă, când ea și Roberto se despărțiseră.

– Rosanna, n-am crezut niciodată că ai fi putut să-l părăsești! Dacă aş fi ştiut atunci, ei bine, multe lucruri ar fi putut să fie diferite, spuse Luca, uitându-se lung pe fereastră în timp ce-și amintea. Trebuie să știi, *piccolina*, că regret cu disperare cearta noastră. N-ar fi trebuit să mă amestec. Poate că nu-mi plăcea Roberto, însă ar fi trebuit să respect sentimentele pe care le nutreai față de el.

– Nu, Luca, ai avut dreptate să spui ce ai spus! Vorbele tale de atunci m-au obligat să iau o decizie. Mulțumită ție, sunt mult mai fericită acum, deşi din când în când mă simt singură, recunoscu ea.

– Uneori, singurătatea e prețul pe care trebuie să-l plătim, Rosanna, spuse el cu tristețe. Cine are grijă de Nico în tot răstimpul în care tu te ocupi de mine?

– O prietenă apropiată, răspunse ea cu dezinvoltură. Dar te rog să-mi spui mai multe despre Africa...

Abi auzi zgomotul pe care-l făceau roțile maşinii pe pietriş. O ridică pe Phoebe cu o mână, iar în cealaltă luă mânuța lui Nico. Apoi merseră toți trei afară, ca s-o întâmpine pe Rosanna.

– *Mamma, mamma!*

Nico dădu drumul mâinii lui Abi și fugi la Rosanna, în timp ce aceasta cobora din mașină.

Abi văzu deschizându-se cealaltă ușă din față, iar din mașină apăru o siluetă zveltă. El se întoarse și o văzu. Se uitară lung unul la celălalt, amândoi rămași locului, în stare de șoc.

– Luca, îl îndemnă Rosanna cu blândețe, du-te și salut-o pe Abi! Și pe fiica ta.

– Fiica mea?! Eu...

– Ea e motivul pentru care ai venit înapoi acasă, Luca! Crede-mă că Phoebe are nevoie de dragostea și de protecția ta mai mult decât oricine altcineva.

– Și Abi la fel, bâigui el cu voce sugrumată, începând, în cele din urmă, să pășească spre cele două.

– O, Doamne, Luca, o, Doamne! șopti Abi cu ochii strălucind de lacrimi, după ce el ajunse lângă ea.

Rosanna îl îmbrățișă strâns pe Nico, cu ochii în lacrimi, de asemenea, pe când Luca își întindea brațele ca să-și cuprindă familia.

Opera Metropolitană din New York

Mi-am asumat un risc, Nico, un mare risc, dar a fost ceea ce trebuia să fac. Și poate că, reunindu-mi fratele cu Abi și cu copilul, i-am răsplătit tot ceea ce făcuse el pentru mine. După acel episod, Luca nu s-a mai întors niciodată în Africa. În loc de asta, s-a angajat în biroul de la Londra al organizației de caritate, strângând fonduri de parcă viața lui ar fi depins de asta. Era o bucurie să fii împreună cu cei trei, toți acei ani de durere și de căutare fiind duși pe vecie. Între romane, Abi a reușit să mai facă încă doi copii și au trăit cu toții într-un haos ordonat, în Notting Hill.

Dar ce s-a ales de mine, Nico, ce s-a ales de mama ta?

După ce ai împlinit șase ani, ai început să mergi la mica școală privată la care fusese elevă și Ella. Profesorii de acolo erau minunați. Ei au luat în considerare dizabilitatea ta, dar s-au asigurat că luai parte la toate activitățile școlare. Sunt sigură că-ți amintești cât de mult ți-a plăcut acolo și cât de mulți prieteni ți-ai făcut. Însă pentru mine a fost dificil. Eram obișnuită să fiu tot timpul cu tine, iar orele în care erai la școală mi se păreau interminabile.

Astfel încât, ca să umplu tăcerea, am început să-mi ascult vechile înregistrări și m-am trezit cântând odată cu ele. Am descoperit cu surprindere că nu-mi pierdusem vocea câtuși de puțin. Mai degrabă se maturizase. Până la urmă, n-aveam decât treizeci și unu de ani. Iar pasiunea care mă stăpânise cândva a început să se adune din nou înlăuntrul meu.

Am găsit în sat o doamnă tânără, minunată, care avea grijă de tine cât timp eram la Londra, unde, de două ori pe săptămână, făceam exerciții de canto și repetiții cu un profesor. După patru luni de muncă grea, care a cuprins și mult exercițiu, am ridicat receptorul și l-am sunat pe Chris Hughes, vechiul meu agent.

Am început să-mi fac mâna cântând la recitaluri mici, ca să-mi consolidez încrederea în mine însămi. Am fost nevoită să-mi dovedesc din nou talentul, nu doar în fața unui nou public, ci și față de mine. Iar, încetul cu încetul, ofertele au început să revină. Singurele mele cerințe au fost să nu mai cânt împreună cu Roberto și ca programul meu să nu fie atât de încărcat încât să mă ia de lângă tine pentru perioade lungi de timp.

Dar atunci când Paolo de Vito mi-a propus să cânt în rolul lui Mimi din La Bohème, *la începutul stagiunii de la Scala, îți poți imagina că n-am putut să refuz. Tu te-ai dus să locuiești împreună cu iubitul tău unchi, Luca, și cu iubita ta mătușă, Abi, iar eu am plecat la Milano. N-am auzit nici un cuvânt de mustrare din partea lui Paolo; m-a întâmpinat cu brațele deschise. Și, cu zece ani mai târziu decât fusese planificat, am cântat în rolul lui Mimi pe scena Scalei. Pare lipsit de modestie s-o spun, dar am făcut senzație. Până și bunicul tău era în public, împreună cu* signora *Barezi, soția lui. El m-a auzit cântând pe scenă pentru prima oară de la serata lui Luigi Vincenzi.*

Privind înapoi, pot să spun că cel mai bun lucru pe care l-am putut face a fost să iau acea pauză pe vremea când tu ai fost mic. După ce m-am întors la operă, eram mult mai matură și mai capabilă să fac față celebrității, precum și atenției care

mi se dădea. Iar experiența dobândită m-a ajutat s-o ghidez pe Ella, care astfel a putut să evite capcanele în care căzusem eu odinioară. Știi cât de bine îi merge la Covent Garden, rolurile ei cresc împreună cu încrederea în ea însăși, dar încă nu s-a îndrăgostit...

Se împlinesc acum opt ani de când m-am întors la vârful profesiei mele. Viața pe care am trăit-o alături de Roberto pare a fi la un univers distanță. N-o să spun că nu m-am gândit la tatăl tău, pentru că ar însemna să mint. N-am încercat niciodată să pun stavilă acelor gânduri, fiindcă am știut că el făcea parte din mine tot atât de mult ca brațele sau picioarele mele, și nimic n-ar fi putut să schimbe asta.

Iar apoi, acum două săptămâni, am primit un telefon din partea unui medic din Corsica. Roberto suferise încă un atac de cord. Starea lui era forte gravă și el cerea să mă vadă...

CAPITOLUL 54

Corsica, iunie 1996

Rosanna ajunse la camera de gardă a asistentelor și-i zâmbi, agitată, asistentei care era de serviciu.

– Am venit să-l văd pe Roberto Rossini, spuse ea cu glas scăzut. Sunt soția lui.

– Mă bucur că ați venit, doamnă Rossini! A întrebat de dumneavoastră. Dar trebuie să vă previn că azi-noapte a trecut printr-un nou atac. De atunci, a devenit inconștient de vreo câteva ori.

– O, Doamne! exclamă Rosanna, înăbușindu-și un suspin. O să...? E...?

Nu reuși să rostească vorbele, însă expresia de pe fața asistentei medicale îi spuse tot ce trebuia să știe.

– Vă duc să-l vedeți. Vă rog, încercați să vă pregătiți, doamnă Rossini! Și spuneți-i ce doriți să-i spuneți dacă redevine conștient. Îmi pare rău, dar nu mai e prea mult timp.

Încercând cu disperare să se pregătească și să-și adune puterile, Rosanna o urmă pe femeie de-a lungul coridorului, iar apoi intră într-o rezervă. O mulțime de monitoare și de tuburi scoteau sunete stridente și pompau. În mijlocul tuturor acelor accesorii, se afla Roberto. Ochii îi erau închiși, iar pielea avea

o tentă cenușie. Asistenta îi zâmbi Rosannei cu simpatie și apoi o lăsă singură.

Ea ajunse lângă pat și-și coborî privirea la Roberto. Îi luă mâna într-a ei și i-o mângâie.

– Roberto, Roberto, sunt aici! spuse ea cu blândețe.

În cele din urmă, el se mișcă și deschise ochii. Văzând-o, ei străluciră ca soarele.

– Rosanna, *principessa* mea..., murmură el, iar lacrimile îl podidiră pe dată și degetele lui tremurătoare se îndreptară spre obrazul ei. Dă-mi voie să te ating, să mă asigur că ești aici cu adevărat! O, dragostea mea, dragostea mea!

Se uitară unul la celălalt, sorbindu-se din priviri.

– Te-am auzit cântând de-atâtea ori de când te-ai întors pe scenă, adăugă el. Ești minunată, minunată! Darul tău a fost întotdeauna excepțional, însă acum cânți cu atâta maturitate, cu atâta integritate!

– Am învățat lucrurile astea mulțumită ție, Roberto.

– Chiar așa?

Ochii lui se înviorară.

– O, da! Eram încă o copilă atunci când te-am întâlnit. M-am maturizat în ultimii ani.

– Ești fericită, Rosanna mea? Vreau să fii fericită!

– Nu în același mod în care am fost atunci când eram cu tine, dar sunt mulțumită, da.

– Cel mai fericit am fost pe vremea când eram împreună, murmură el. Te rog, draga mea, nu-ți trăi restul vieții de una singură! Găsește pe cineva care să te iubească, dă-i lui Nico un tată! Și spune-i fiului meu că-l rog să mă ierte!

– N-ai de ce să-ți ceri iertare, Roberto, dar promit că o să încerc să-i explic lui Nico ce a fost între noi doi.

– Și ce a fost? întrebă Roberto, iar ochii i se umplură din nou de lacrimi.

– Iubire. O iubire atât de puternică și de obsesivă, încât m-a făcut să devin oarbă la orice altceva. Dar o să fiu mereu bucuroasă că am avut parte de ea.

– Da. Eu...

Rosanna privi cum în ochii lui Roberto apăru durerea, așa că-i ținu mâna și mai strâns, încercând să-și ascundă disperarea.

– Acum nu mai trebuie să divorțezi de mine, spuse el câteva secunde mai târziu. Poți fi văduva mea. E mult mai demn așa, reuși el să chicotească, răgușit.

– Roberto, te rog, nu spune asta! îl rugă ea.

– Nu, *cara*, simt că trupul ăsta a trăit destul. Iar acum, după ce te-am văzut, pot muri în pace. Rosanna, adăugă Roberto, făcându-i semn să vină mai aproape, ca să-l poată auzi mai bine, vreau să-ți spun un lucru pe care nu-l știi. Nu suport gândul că tu ai putea să crezi că te-am înșelat sau că am vrut să te rănesc. N-am știut la vremea aceea, vezi tu... Te rog, trebuie să mă crezi!

Ea văzu că el începea să devină agitat.

– Spune-mi, Roberto! Promit că o să înțeleg!

– Este... este...

Rosanna văzu că fața lui se crispa de durere. Roberto o apucă de mână.

– Spune-i Ellei, spune-i că trebuie să cânte pentru tatăl ei. Întreabă-l pe Luca, el o să înțeleagă spusele mele. Eu... sărută-mă, Rosanna!

Ea își aplecă iute capul spre el și-l sărută blând pe buze.

– N-a fost nimeni altcineva, niciodată. Niciodată. Spune-mi că mă iubești, spune-mi că...

Trupul lui se cutremură, iar apoi se relaxă.

Rosanna îl îmbrățișă în timp ce monitoarele începură să scoată un sunet monoton. Încăperea se umplu dintr-odată de oameni străini, dar ei nu-i păsa câtuși de puțin.

– *Ti amo*, Roberto, te iubesc, te iubesc...

Opera Metropolitană din New York, iulie 1996

Rosanna își șterse lacrimile vărsate pe pagina pe care tocmai o scrisese. Aproape că terminase. Încă o pagină, și putea să-și găsească, în sfârșit, liniștea. Povestea fusese spusă, iar ea spera ca într-o zi Nico să înțeleagă. Luă stiloul și începu să scrie.

Deci, Nico, de trei săptămâni, de când tatăl tău s-a stins, mi-am petrecut fiecare clipă liberă scriindu-ți. I-am promis să încerc să-ți explic iubirea noastră și sper ca, pe măsură ce citești, să ne ierți pe amândoi. Te iubesc foarte mult și știu că și Roberto te-a iubit, în felul lui.

După ultima mea întâlnire cu tatăl tău, Luca mi-a vorbit despre Ella, despre secretul pe care el și Carlotta l-au păstrat un timp atât de îndelungat. I-am dat vestea Ellei la câteva zile după înmormântarea lui Roberto, iar ea a ascultat-o în felul ei calm, controlat. L-a iubit foarte mult pe Roberto. În ultimii ani, a văzut cum el a încercat să compenseze trecutul.

Tatăl tău s-a dus, Nico, și în câteva ore o să urc pe scena Operei Metropolitane din New York și o să cânt o arie compusă special în memoria lui Roberto Rossini. La ultimul refren, Ella o să mi se alăture, o să mă ia de mână și o să cântăm împreună

pentru el. O să uităm de toate lucrurile rele și o să ni le amintim doar pe cele bune, fiindcă suntem oameni, iar ăsta e felul în care supraviețuim.

De asemenea, am hotărât că tot ceea ce ți-am scris o să fie păstrat de notar până după moartea mea. Doar atunci o să știi adevărul despre pasiunea din care te-ai născut.

Moartea nu e înspăimântătoare, Nico. Deocamdată, Roberto mă așteaptă acolo unde e. Iar genul nostru de iubire nu moare niciodată.

Îl văd pe Roberto, îl văd peste tot.

Mama ta, care te iubește.

Nimic nu cântă mai dulce decât dragostea, nici nu arde mai aprig decât trădarea.

Rosanna Menici are doar unsprezece ani atunci când îl întâlnește pe Roberto Rossini, bărbatul care îi va schimba viața pentru totdeauna. În următorii ani, destinul ei și al lui se împletesc datorită extraordinarului lor talent ca artiști lirici, precum și datorită iubirii puternice, dar și obsesive, care îi leagă – sentiment ce sfârșește prin a afecta viețile tuturor celor apropiați. Fiindcă, după cum ajunge Rosanna să descopere încetul cu încetul, relația lor e bântuită de secrete întunecate, venite din trecut...

Destinul o poartă pe Rosanna de la începuturile ei modeste dintr-un cartier sărac din Napoli până pe scenele strălucitoare ale celor mai prestigioase companii de operă din lume. Depănat pe minunatul fundal al unor locuri de vis, romanul *O aventură italiană* își fascinează cititorii cu o zguduitoare și memorabilă poveste în care se împletesc dragostea, trădarea și descoperirea de sine.

Alert, scăldat în lumina soarelui Italiei și în aura orbitoare a celebrității, înzestrat din belșug cu farmec, intrigi complexe și romantism, O aventură italiană *e un roman care reprezintă o lectură perfectă de vacanță.*

The Leigh Reporter

Faceți un tur rapid al marilor companii de operă ale lumii și intrați în lumea măiestriei muzicale pe care v-o propune Lucinda Riley. Aplauze la scenă deschisă!

The Book Trail

voxa audiobooks

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-9605-2
9 786063 396052